

KIRÁLY LÁSZLÓ

M E R R E

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

A folytatólagos családregényt
példának szántam azok elé, akik
elmenekülve, vagy elűzve hazájukból
vagyonokat szereztek, míg az
itthon maradottak vérüket adták az
elorzott szabadságért!

Szerző

Karácsony előtti héten kaptam a hírt Bázélból, hogy az ikrek egyike, a fiú: Szókratész, a gondos kezelés ellenére meghalt! Katinka professzornő közölte velem a részére is szomorú eseményt /ő segítette az ikreket világra/ s mivel hallgatásommal arra engedtem következtetni, hogy bejelentése felkészületlenül ért, vigasztalni próbált:

- Ne csüggedj, kedvesem! A kislányod, Heléna szépen fejlődik, már az inkubátorban is mosolyog! Annyira édes teremtes - Szidónia szinte minden idejét mellette tölti! Persze a kisfiú halála nagyon lesújtotta őt is! Nagyon jó lenne, ha mielőbb jöhetnél! Szilviával, valamint Bettivel is tudattam, nagyon elszomorította őket is és valószínűleg már úton vannak ide! Nem tudom mi a te véleményed, de szerintem Franz és a kedves neje nem vennék zokon, ha mellettük helyeznénk el kis halottunkat?! A kriptá a kirunaihoz hasonlóan a család gondozásában van..., de adom Szilviát, e pillanatban léptek be az ajtón! Csók...! Várunk!

- Halló, apuka! Nem tudok napirendre térni..., Szörnyű, ami történt pedig már reménykedtem, hogy mindketten életben maradnak! - Szilvia szavai elfojtott zokogásba fulladta, s Betti, feleségem ikertestvére folytatta:

- Kedvesem! Nagyon-nagyon szomorú vagyok, de vigasztalódjunk azzal, hogy az anya és a kislány egészségesek! A történetek után már ez is csoda! Igyekezz! Már nagyon hiányolunk! Az ünnepekre mindenképpen hazamentünk volna, így azonban...?

- Jó-jó! Azért ne veszítsétek el a fejeteket - mondtam -, vigyázzatok Szidóniára, de nehogy még jobban elkeserítsétek! Vigasztaljátok azzal, hogy majd a következő fiú megmarad! Különben - ki tudhatná...? Talán meggondolta magát az a szerencsétlen lélek, és okosabbnak vélte folytatni vándorútját, mintsem körbe járjon ebben a bizonytalannál is bizonytalanabb zsákutcában! Hisz elijesztették, még mielőtt annak rendje, módja szerint megszülethetett volna! Na, de fejezzük be, kedvesem! Látom te nem veszítetted el egészen a fejed, ezért arra kérlek: vedd át Szilviától a kezdeményezést, és amíg meg nem érkezünk, hagyjatok függőben mindent!

- Úgy lesz, amint kívánod, kedvesem!

- Rendben van - mondtam, bízom benned és amennyiben Isten is úgy akarja, még a mai napon együtt leszünk! Addig is csók mindnyájatoknak!

Erősnek mutatkoztam, pedig igencsak mellbevágott engem is kisfiam halála! Nem hiszek a lélekvándorlásban, de ismerem a bibliai Jób történetét és mikor tudomásomra hozták, hogy Szidóniának ikrei lesznek, arra gondoltam: lehetséges, hogy velük akarja pótolni Isten általam inkább gyilkosság, mint öngyilkossággént számon tartott fiam és lányom elvesztését! Persze idős koromra való tekintettel /71/ ezen nem szabad megütközni, még akkor sem, ha a gyermekek nem törvényes házasság gyümölcseiként születnek! Az a tény, hogy a gyilkosságnak szánt baleset következményeként császármetszéssel világra segített ikrek közül a lány maradt életben, szintén elgondolkodtató volt! Eszter lányomat erőszakkal fertőzte meg férje a halálos kórral, míg Ákos fiam önként csatlakozott féltestvér húgához, talán, hogy megkönnyítse annak halálát!

Mivel Katinka elképzelését a kis halott nyughelyével kapcsolatban magam is célszerűnek tartottam, első dolgom volt felhívni Franzot, Franz zürichi bankár barátom sajátjaként zsidónak nevelt, de általam nemzett fiát - fiamat, ugyanis az ő jelenléte nélkül a lausanne-i izraelita hitközség, nem engedélyezte volna a kriptá felnyitását. Szerencsém volt, mert Ferenc otthonában tartózkodott - mint tudjuk: a nyár folyamán gyűjtött kísérleti anyagot télen, bajorországi kastélyunkban dolgozta fel! Ferenc nemcsak beleegyezett, hogy kisöccsét „szülei” mellett helyezzük el, még örült is, mint mondotta:

- Úgyszincs szándékomban megnősülni, s így legalább könnyebb lesz eleget tenni anyuka és apuka /az asszony is meddő lévén szintén másodkézből kapta Ferencet/ végrendeletükben is rögzített kívánságának! De hogy a fenébe is - kinek jutott eszébe, hogy a görög bölcslő és a szép Heléna nevét adjátok az ikreknek?! Megtisztelve érzem magam, édesapa, hogy rám, vagyis ránk gondoltál kisöcsém hamvainak elhelyezését illetően! Beszélgetésünk után azonnal felhívom a lausanne-i hitközséget és természetesen én is jelen kívánok lenni, csak időben tudassátok velem a temetés időpontját!

- Nem lenne jobb, ha útban oda felvennénk? Én ugyanis még ma indulok és érzésem szerint helyesebb, ha csak a legszűkebb család lesz jelen! Innét csak Viktóriát és Lehelt viszem magammal -, vagyis inkább ők engem, s hozzáuk csatlakoznál te! Ott pedig - majd meglátjuk!

- Rendben van, apuka! Felkészülök az útra!

Viktóriát és Lehelt közvetlenebbül érintette az ikrek sorsa és nehezebben is emésztették meg a kicsi halálát! Kifogásolták lausanne-i temetését is, de végül is elismerték döntésem helyességét - tekintetbe véve az itthon állapotokat! Elkészöntünk tehát itthoni szeretteinktől!, majd sürgős üzleti elintéznivalókra hivatkozva, Ferenc útbajetésével, még alkonyi szürkület előtt leereszkedtünk a bázeli klinika betonkifutójára. Egy kis szerencsénk is volt, mert jóformán az egész utat szélcsendben tettük meg, ami karácsony táján eléggé szokatlan. Várni persze senki nem várt minket, csak a gép leereszkedésére figyeltek fel és jöttek elénk, előbb csak a klinika alkalmazottai! Részükre nem volt szokatlan, gyakran érkeztek magángépek betegekkel, mielőtt azonban szót válthattunk volna Katinka limuzinja suhant mellénk, s a professzornő egy gyengéd, de általuk már ismert mozdulattal jelezte, hogy maga kíván kalauzolni minket.

A kölcsönös üdvözlésekkel, gondolom, felesleges foglalkozzunk, menjünk inkább egyenesen a kis Heléna inkubátorához s lássuk, miként viselkedik a kis, koraszülött leánygyermek. Szilvia és Betti Katinka szerint megérkezésük óta jóformán el sem mozdultak mellőle, így érthető volt meglepődésük, mint bevallották: csak késő estére számítottak ránk, ezért is küldték Szidóniát pihenni, hogy addig kicsit összeszedje magát, hisz még Ő sincs teljesen rendben, testi sebe talán igen, a lelki azonban...! És most ráadásként a kicsi halála! A steril öltözetben persze beszélni sem tudtunk, inkább csak mutogattunk, s miután magam is meggyőződtem a kislányom kielégítő állapotáról, a professzornő, Katinka lakosztályára vonultunk, hogy ott meghányjuk-vessük a gyilkossági kísérlet óta eltelt időben végbement itthoni dolgokat - először találkoztunk a család valamennyi tagját részben, vagy egészben érintő eseményt követően. A beszélgetés persze kiterjedt a politikai és gazdasági élet minden területére: a kormányzó és az ellenzéki pártok kötélhúzásaira, az egyre nagyobb méreteket öltő gyűlölet hullámra - miközben a lakosság kb. 80%-a a nyomor szintjére süllyedt! Szilvia, aki talán a legnagyobb figyelemmel hallgatta a beszámolóinkat - jómagam hagytam Viktóriát és férjét beszélni s csak itt-ott helyesbítettem - az érdekelte leginkább, hogy mit eredményezett a létminimum alatt élők éhségstrájkja?! A lausanne-i magyar körökben ugyanis az a nézet alakult ki, hogy Ilkei független képviselő tevékeny részvételén kívül a politikai pártok prominens személyiségei nem nagyon jeleskedtek a „rongyosok” érdekeinek védelmében... -

- Látod, Kedvesem - mondtam egyenesen feléje fordulva -, én már több ízben felvettem előtted, hogy neked ott lenne a helyed a parlamentben! Egyelőre azt hiszem, te lennél az egyetlen, aki nem csupán jólfizetett állásának tekintenéd képviselői megbízatásodat, és csupán hitbéli meggyőződésed sem engedné, hogy elsősorban saját zsebedre dolgozz! Csak nagyonéha akad néhány percnyi időm, hogy odafigyeljek a parlamenti ülésekre, ennek ellenére azt hiszem, megerősíthetem azt az általános véleményt, miszerint nagyon melléfogtak a választók az elmúlt választási ciklust illetően, mert miféle törvényhozói testület az, amelyik megengedheti magának, hogy valamennyi üléséről átlagban 100 képviselő igazolatlanul távol maradjon? A magánpraxis és a közszolgálat általában kizárja egymást. Parlamentünkben, pedig jóformán

csak ügyvédek, orvosok, pedagógusok, színészek és papok vannak! Nekem nem lenne időm a közügyekre, persze országosan gondolom, mert mi valamennyien a közösség szolgálatában állunk, ez azonban a mi szűkebb családi közösségünk!

- Tudod mit, Édesapa - az asszonyok közül csak Szilvia szólított így -, de előre kérlek valamennyiteket, hogy ne nevésetek rajtam, mert amit mondani akarok, azt halálos komolyan gondolom!

- Mondjad, Kedvesem - szóltam -, dehogy nevetünk rajtad, hisz tudjuk, bármire vállalkozol, azt csak a jó szíved sugallja!

- Nos - figyeljeteK, Kedveseim! Mi már ismerjük egymás legrejtettebb gondolatait is, s tudjuk, hogy önös érdek nem vezet bennünket, de a családi vagyoni fel nem oszthatósága miatt értelme sem lenne! Én ismerem képességeimet, tudom, hogy a családban a legnélkülözhetőbb személy vagyok, mert a balettművészetén kívül semmi máshoz nem értek! Boldogan szültem neked két lányt - felém -, de nevelésükben már nagyobb szerepe volt Betti húgomnak! /Egy kerek óra volt a korkülönbség köztük./ Gréta ugyan még fiatal, nevelésre szorul, de mint tapasztalom: Tildánál jobb nevelőanyát nem is kaphatott volna, rajta kívül pedig még itt vagytok ti! Arra gondoltam: beszállok a rövidesen induló választási küzdelembe és minden energiámat, tudásomat a haza ügyének szentelem! Hogy senki ne hivatkozhasson arra: a gazdag bankár feleségének könnyű, hisz óriási vagyoni áll a háta mögött, törvényesen elválunk, persze a valóságban minden marad úgy, mint volt! Hivatalosan lemondanék a családdal szembeni minden igényemről, kivéve a Pesthidegkúti öreg házat! Nem tudom, hogy Nellike gyönyörű házat ki és mire használja, de amennyiben hozzájárultok, oda gyűjteném össze a kerület magatehetetlen öregjeit, természetesen egyelőre a mi költségünkre! Ez lenne politikai pályafutásom premierje, de ezen túlmenően: nekünk nemcsak egzisztenciálisan, morálisan sem származik hátrányunk abból, hogy papírforma szerint elválunk, viszont lehetőség lesz arra, hogy törvényesen házasságot köss a mi kis angyalunkkal, Szidóniával, hogy nevet adj a kis Helénának - reméljük, hogy Ő nem hagy cserben bennünket, és hát - az utána következőknek, mert mint Szidónia ma is megerősítette: a Betti és Katinka részéről kieső szaporulatot is bepótolja!

Ferenc, aki a falakat díszítő drága festményeket mustrálgatta, hirtelen feléje fordult:

- Engem is számításba vehetnétek, Anyuka, ugyanis egyáltalán nincs szándékomban a nőülés, kitűnően érzem magam delfin hölgy ismerőseim között! Náluk íratlan törvények szabályozzák a szaporulatot és mégis sok tekintetben az ember számára is példamutató közösségi, ha úgy tetszik: társadalmi életet élnek! Különböző helyeslem elhatározásokat: ha másképp nem megy, kerülő úton kell a jelenlegi törvények szerint büntetendő, célját tekintve azonban nagyon is tiszteletreméltó szándékainkat megvalósítani! Én, magam egyébként azt vallom: ideje lenne feladni a monogámiára épülő család koncepciót s helyette inkább a természetes vonzódás és a társadalmi szükségszerűség szabályozná az emberi közösségek együttélését!

Még be sem fejezte Ferenc a mondandóját, midőn a résnyire nyitott ajtó kitarult, s Szidónia mintha szárnyai lettek volna, valósággal úgy repült először is Szilvia karjaiba:

- Nem engedem, hogy elmenj tőlünk, Anyuka! - majd - miközben csókjaival halmozta el, mellém húzta - mi így vagyunk egy egész, így ahányan csak vagyunk, ugye Apuka? Úgy szeretnék most valamennyiteket egyszerre átölelni, de mivel rövid a karom - kibontakozott Szilvia karjaiból és pajkosan ölembe vágódott - látta kislányunkat? Ugye csodálatos, hogy azok után...! - könnyeborult a szeme - mindent elkövetett a mi drága Katinka professzorunk, hogy megmentse kisfiunkat is, de ha arra gondolok, hogy csupán másodperceken múlt mind az ötünk élete -, hálával tartozunk Istennek! Bocsássatok meg, de igazán akaratomon kívül

hallottam minden szót! Igazat adok Ferenc bátyámnak: ha neki a delfin hölgyek tetszenek, hát...! Kinek mi köze hozzá? Én azonban biztosítom őt is: örömmel helyt állok helyette családon belül és anélkül is jól érzem magam köztetek, hogy bármit is papírra rögzítenénk!

- De Bogárkám - kanapén ültem, ölemben Szidóniával, hirtelen mellén penderült Szilvia is és próbálta volna kimagyarázni magát - amíg ebben a társadalomban élünk, figyelemmel kell legyünk törvényeire! Az általam javasolt megoldás az egyetlen és mindenki által elfogadható kiút a paragrafusok szövevényéből, de mint hallottad csak annyiban változik az életünk, hogy megpróbálok én is nagyobb hasznára lenni kis közösségünknek: belevetem magam a politikába! Te tavaszig még úgysem jöhetsz haza, itt kell maradnod a kicsi Helénával, ezenkívül: amennyiben kitartasz ígéreted mellett, mivel egy nagy és súlyos műtéten estél át, Katinka szerint egy fél évig még szóba sem jöhet újabb terhesség -, tehát fel a fejfel, Kicsim...! Az élet csodájának megisméltése minden áldozattal felér...! Katinka nénédre úgy kell tekintened, mint rám, mert mint mondtad is: mi így vagyunk egy egész! Ő vigyázni fog rátok itt, édesapádra pedig Betti! Vele már megbeszéltük! Ő inkább családcentrikus -, már Kirunában is inkább Ő volt a kastély úrnője és én hálás voltam érte! Majd ha hazajössz, felosztjuk egymás közt a szerepköröket! Most pedig - körbenézett - szeretném hallani, ki van ajánlatom mellett és ki ellene?! - Mivel valamennyien rám figyeltek, kénytelen voltam elsőként reagálni:

- Amennyiben tényleg csak látszatról van szó - mondtam -, abban az esetben nincs ellenemre, hisz családon belül eddig is sajátos törvényszerűségek szerint éltünk! Ami az emberi társadalom jövőbeni családkonceptióját illeti, egyetérték Ferencel: nem elvont, legtöbb esetben természetellenes vallásfilozófiákhoz, hanem a mindenkori szükségességhez kell kialakítani a törvényeket! Nem mondom újat, ha azt állítom, hogy a növény- és állatvilág alkalmazkodó képessége sok tekintetben fejlettebb a miénknél, pedig mi is jóval előtte járunk a mai általánosan elfogadott gyakorlatoknak! De ne húzzuk az időt: Szilvia áldozatvállalása nagyon is megszívlelendő mind a család, mind az otthoni politikai rendszerben való szerepvállalásával kapcsolatban, és amennyiben ti is hozzájárultok, még a holnapi nap, a temetés után Stockholmba indulunk, hogy nyélbe üssük a válást, utána pedig vissza ide és a klinikán belül megtartjuk az esküvőt! A betegség és a kicsire való tekintettel, gondolom Katinkának nem okoz nehézséget a ceremóniák helybeni megrendezése!?

- Én boldogan teszek - eleget szólalt meg Katinka prof -!

- Nekünk pedig azt hiszem nincs hozzátenni valónk az általatok elmondottakhoz - de ezt már Viktória - vagyis talán annyi - letérdelt elénk, de másképp hogy is tehetne volna és két karjába zárt mindhármat - Szilvia és Szidónia ugyanis - egyik az ölemben, másik mellett - az igazsághoz hozzátartozik, hogy te ellentétben állításoddal, nagyon is jó anyuka voltál és maradsz! Sajátodként fogadtál szívedbe valamennyiünket, pedig nyugodtan mondhatjuk: ahány gyerek, annyi fajta voltunk! Felajánkozásod hited mély humánumból ered, s mi tisztában vagyunk azzal, hogy annak köszönhetjük emberséges emberré válásunkat a sorozatos tragédiák közepett!

- Köszönöm, kislányom, köszönöm - Szilvia csókkal borította el a nálánál jóval erősebb testalkatú Viktóriát - biztosítalak arról, hogy az irántatok való szeretetem az idő múlásával csak fokozódik, és az elválás inkább összebb húzza családi kötelékeinket, mintsem szétzilálná! Tehát hozzájárultok ahhoz, hogy, apuka és én megtegyük a szükséges intézkedéseket?!

- Ha egyáltalán jogom van véleményt nyilvánítani, vagy kérni tőletek valamit - Szidónia szavai voltak ezek, aki szorosan hozzám simulva kezével Szilvia arcát simogatta... -!

- Neked mindent szabad, bogárkám! - Hagytam, hogy Szilvia adja meg a választ, hisz rá voltunk hagyatkozva jövőbeni sorsunkat illetően - persze - tette hozzá - amennyiben megoldható a kérésed!

- Azt szeretném, ha fiunkat buddhista szertartás szerint temetnék, s majd a polgári esküvő után ugyancsak buddhista szokás szerint szentesíteni házasságunkat!

- A temetésről már a zsidó szokásoknak megfelelően gondoskodva lett - szólt közbe Ferenc -, nem állíthatom le a lausanne-i izraelita hitközségnél általam megrendelt előkészületeket, de különben csak a kis testéről van szó, második kérésed azonban kizárólag rajtad áll! Jól mondom, Anyuka - Szilvia felé -!?

- Természetesen egyet értek veled, fiam! Szókratész lelke már vagy a teljes boldogság állapotában leledzik, vagy folytatja vándorútját, amíg alkalmassá nem válik a teremtésben meghatározott végső nyughelyére! Tökéletesen mindegy, hogy porhüvelybe hol, hogy, miként semmisül meg! Ebből ne csinálj problémát, Bogárkám! Ami pedig az esküvői szertartást illeti, hajlandó lennék akár a dalai lámát is meghívni, de tudomásom szerint van Bázelen a buddhizmusnak lelkes hívő tábora, Katinkának bizonyára nem okoz nehézséget meghívni néhányukat, vagy akár az egész közösséget a szertartás lebonyolítására!

- Minden a kívánságod szerint fog történni, kislányom, de nekem is volna egy kérésem hozzád - Katinka nem tudta palástolni türelmetlenségét - elsősorban is ideje lenne visszamenni a kicsihez, másodszor: én nem hagyhatom senkire még a temetés idejére sem, tehát maradok itthon, harmadszor: te Bettivel mindjárt a temetés után visszajössz ide és itt várod meg apukát! Stockholmban nem lesz szükség rátok, nekem pedig nagyon is! Amennyiben egyezik véleményünk, még valamennyien megnézhetitek Helénát, de csak nagyon rövid időre, aztán fekvés, a vendégszobák felkészítve várnak rátok! Ez utóbbi különösen Viktóriára és Lehelre vonatkozik! Ki kell pihenni magatokat Kedveseim, mert rátok nagy felelősség hárul. A repülőgépek mellé egyébként megbízható őrséget állítottam!

- Katinkának tökéletesen igaza van, gyermekeim - mondtam -, aztán ne feledkezzetek meg folyosót kérni, mert Lausanne ugyan közel van, de az ördög nem alszik!

- Már gondoskodtam róla, Apuka! - Lehel, aki jóformán szóhoz sem jutott megérkezésünk óta, röviden válaszolt - azt hiszem megfogadjuk Katinka tanácsát és máris indulunk pihenni! A lausanne-i út miatt nem lenne szükséges, onnét azonban a stockholmi út hosszabb lesz és az idő is változhat, akarom mondani: rosszra fordulhat! Visszatérésünk után lesz elegendő időnk a kis Helénára is!

- Jó pihenést, gyermekeim - mondtam -, a többiek felé pedig: azt hiszem mi is indulhatunk a kicsihez, utána pedig ki-ki az ágyába!

Sokáig álltam kislányom inkubátora mellett - egyik oldalán Katinka kezét fogva én, másik oldalán a három asszony: Szilvia, Betti és Szidónia! Közvetlenül világra jövetelük után nem láthattam az ikreket, mert Linda lányom és Simon a vejem, mindketten orvosok lévén, jobbnak tartották, ha nem látom a két kis, ráncos bőrű vakarcsot, hisz akkor még csak minimális esélyük volt életben tartásukhoz!

- Hihetetlen mekkorát fejlődött az orvostudomány, Kedvesem - inkább csak súgtam - ezt a kislányt ténylegesen is Neked köszönhetem, Drágám! Nem kell, hogy helyetted Szidónia szüljön! Íme, itt van előttünk -! Akár csodaszámba is vehetjük! Ha jól emlékszem, még nem volt hat hónapos, midőn elvetted az anyától?!

- Jól emlékszel, Kedvesem - Katinka megszorította a kezem - a természettudomány és a technika fejlődése beláthatatlan távlatokat nyitott az ember előtt, csak sajnos egyelőre drága mulatság! Amit itt látsz, azt kevesen tudnák megfizetni, otthon pedig - jobb nem is említeni! Tény, hogy az elmúlt félévszázad alatt nagyon előrehaladtunk a természet törvényszerűségeinek megismerésében, érzésem szerint azonban nem mindenben előnyünkre, vagyis: csak időlegesen, mert a tudomány és a technika csodájának nevezett behatolásunkkal a természet

titkaiba, sikerült tökéletesen megzavarni annak ritmusát, s a gyors fellendülés egy még gyorsabb pusztulást fog eredményezni! Én nem vagyok sem buddhista, sem hívő keresztény, csak egy gyakorló sebész, kutató, de amit látok, tapasztalok közvetlen közelemben is, az kétségbeejtő! Ha a jelenlegi tempóval haladunk, három, négy emberöltő után nem lesz kinek és miért akár a végső határig kifejlesztett tudomány és szupertechnika, mert a kipusztuló növény- és állatvilággal együtt az emberi élet is megszűnik! Legfeljebb a baktériumok néhány fajtája marad szárazon és vízben egyaránt, s majd esetleg újabb évmilliók múlva regenerálódik a természet, s benne az ember is!

- Hát igen - mondtam -, következtetésed akár a természet bosszújának is nevezhető! De talán felfigyelnek az illetékesek és a profit felhalmozása helyett, a bomlasztó folyamatok megállítását tűzik ki célul!

- Én egyáltalán nem hiszem, hogy a tőkefelhalmozásra orientált kapitalisták valaha is szívügyüknek tekintnék a jövő nemzedékeinek érdekeit és hajlandók lennének profitjuk nagyobb részét a természet sebeinek gyógyítására fordítani. Hacsak létre nem hoznak egy, az egész Föld területére kiterjedő hatalommal rendelkező parlamentet, amely aztán vaskézrel gátat emel a további pusztítás elé!?! De nem vagy álmos? Annyira belemerültünk, hogy észre sem vettük mikor léptek le Szilviáék, vagy készakarva hagytak magunkra bennünket?!

Katinka szembefordult velem, majd szorosan mellém húzódott -!

- Mindegy - folytatta -, legalább én is boldog lehetek kis időre! Na nem úgy értem...! Nagyon is tisztában vagyok képességeiddel, de jól esik hozzád dörzsölni! Érzésem szerint a tudományon kívül egyedül hozzád állok legközelebb! Persze ez a közelség más, mint a szeretet, hisz hogyne szeretném ezt a csöppséget is!, és hát a többit...! Talán szerelem, talán annál is több...! - az inkubátor tartószerkezetén megnyomott egy gombot, mire kinyílt egy oldalajtó és jelentkezett az ügyeletes orvosnő: csinos, jó alakú, gesztenyebarna hajjal, mint Katinkáé volt megismerkedésünk idején! Szemében mély szomorúság ült, csak tekintetével kérdezett...!

- Vedd át, Kedvesem, néhány órára a felügyeletet, mi ledőlünk, de csak itt, az ügyeletes szobában, hogy kéznél legyek! Különb en edd, hogy bemutassam a kis Heléna papáját!

- Judit vagyok - nyújtotta kezét felém, szemében halvány fény csillant, de tényleg csak egy pillanatra, nyomban felváltotta az előbbi mély szomorúság - megtisztelve érzem magam, hogy megismerhetem a klinika alapítóját!

- Ön ismeri történetünket? - Kérdésem kissé meglepetésként hatott részemről is és Katinka szükségesnek tartotta, hogy felvilágosítson:

- Judit úgy is mint orvos, úgy is mint kutató a legbizalmasabb körömhöz tartozik, Kedvesem! Természetesnek tartottam, hogy feltárjam előtte a kislány és a kisleány apjának kilétét!

- Fogadja részvétem, Uram! Nagyon szerettem volna én is életben tartani, de sajnos minden erőfeszítésünk hiábavalónak bizonyult! Most pedig jó pihenést! Vigyázok a kicsire és Önökre is!

- Gyere, Kedvesem! - Katinka elindult velem az ügyelő szoba felé, amelyből imént Judit kilépett - nézz körül - mondta - ott, azok a készülékek Helénánk életfunkcióit jelenítik meg, egyúttal rögzítik is! Bármikor visszaforgathatók...! Mint látom minden rendben, tehát tegyük le magunkat és amit születésük alkalmával elmulasztottunk, most pótolhatjuk! Nem fognak meglepni bennünket, itt egyébként sem keresnének, Judit pedig...!

Körülnéztem! Akárha úrhajóban találtam volna magam: a több ezernyi műszer vetítette képernyőkre a kórtermek betegeinek életfunkcióit...!

- Ez tényleg nem olcsó mulatság - szóltam el magam -, de miért hivatkozol rám, hisz a tengernyi pénz, amit klinikákra hagyományoznak gyógyult, gyógyulatlan betegeid, mind itt nyer befektetést!

- Kedvesem! Az indulási tőke tőled származott! Anélkül nem jött volna a többi! És hogy ide fektetem be?! Mint láthatod, nem hiába! De van annyi tartalékunk, hogy nehézség nélkül elindulhatunk otthon is! Különben távollétem idején Judit vezeti az intézetet és úgy határoztam, hogy a magyarországi felépítése után is üzemeltetni fogom! Ami fölös pénzt itt a gazdagoktól kapunk, nagyon jó szolgálatot tesz otthon! Olvasom és hallom innen is onnan is: már a szükséges gyógyszereket sem tudják vásárolni szerencsétlen honfitársaink...! Miféle alakulat vette kézbe otthon a vezetést, hogy míg kevesek egyre gazdagodnak, a nagy többség egyre lejjebb csúszik, nem beszélve azokról, akik lopással szerzik be a mindennapi falatjukat, vagy azokról, akik a kukákban vagy szemételepeken kotorásznak. Egyetemi éveim alatt abszurdnak tartottam Marx, Engels, Lenin elméletét a tőke szociális felosztásáról, ma egészen másképp ítélem meg! Persze: lehet bármilyen jó az elmélet, hogyha azok, akik gyakorlatba teszik, szélhámosok, mint a „szocialista tábor” országaiban! Az emberiség fennmaradása érdekében a végső megoldást mégis ennek a jelenleg agyonátkozott három személynek az elmélete fogja meghatározni, csak persze, hogy meg nem ismétlődjön a volt kommunista vezetők, de a mai vezetők gyakorlata is - a lopott pénzek tisztára mosása idegen országbeli bankokban -, mert hová is tennék a privatizáció folytán elkótyavetyélt állami /népi/ tulajdonokért kapott felülfizetéseket?!, drákói rendszabályok fogják biztosítani! Tudom Kedvesem, szörnyű, amit mondtam, de amikor olyat hallok, hogy míg a felső vezetés megtriplázza jövedelmeit, a szegények, a kutyák, macskák elől lopják el az eleséget, felforr a vérem! Nem tudom - valahogy azaz érzésem, hogy ezek a mostani - úgynevezett „felső elitből” kiválogatott vezetők, hülyébbnek tartják a népet, mint a kommunisták! Talán azért, mert nem lázadozik látványosan?! Én láttam már - szerencsémre helikopterről - gleccser lezúdulását, elsöpörve mindent, ami útjában volt! Nem szeretnék hasonlót megélni hó fergeteg és jég helyében tömeggel!

- Én sem, Kedvesem - mondtam -, éppen ezért, egyetértve veled, már előre megelőlegezem a gondolom csak erőszakkal kikényszeríthető szocialista világrendet, s még életemben szeretném egy családcentrikus közösségbe tömöríteni meglévő vállalataink valamennyi dolgozóját, természetesen Römer báró megfogalmazása az irányadó: a középszerútól elütő, zseniális alkotók jutalma nem prémium s holmi biléta lenne, hanem: nevük örök időkre beíródik a történelem aranypalettájára! Különben a javak elosztásánál senki nem követelhetne magának többet a másiktól, de ha nem veszed indiszkréciónak, szeretnék kérdezni tőled valamit Judit doktornővel kapcsolatban! /A beszélgetés ennél a részénél már nyakig merültünk az ügyelő szoba szomszédságában lévő fürdőmedencében./

- Hallgatlak, Kedvesem! Szerencsétlen és szomorú történet az övé is! - Miközben beszélt, egyre közelebb húzódott hozzám, szokásához híven befészkelte magát az ölembe - előbb azonban - folytatta - hadd szeresselek kicsit!

A kicsiből persze nagy lett! Szinte hihetetlen, hogy egy szuperművelt nő, mint Katinka is, mennyire ösztönösen éli nemi életét! Ahogy ott, két karjára támaszkodva hinta-palintázott fölöttem, semmiben sem különbözött a többitől, legfeljebb abban, hogy mivel ritkábban vehette igénybe szolgáltatomat, igyekezett mennél tovább húzni, ami számomra, persze komorra való tekintettel sem okozhatott különösebb nehézséget. Azt az ölelkezést, ami köztünk az erekció előtt, majd utána végbement, azt csak el lehet képzelni, de mindenképpen rávilágít arra, hogy egy idős férfi és egy élemedett korú nő között is mennyire eleven lehet a gyönyör átélése azonos vagy közeli hullámhosszon! Katinka azonban tudta azt is, hogy meddig mehet el, ismerte minden porcikámat, s midőn már lehiggadtam, ismét szemben egymással helyezkedtünk el, kérdésemre: vajon meddig még? Röviden csak azt a választ adta: ha semmi erőszakos és kiszámíthatatlan nem jön közbe, akkor sokáig! Majd:

- Most pedig, ha még aktuális a kérdésed Judittal kapcsolatban, szívesen válaszolok, ugyanis tudom, hogy ez a név számodra ötven év távlatából is többet jelent, mint minden vagy mindenki más együttvéve!

- Ez kicsit túlzás, Kedvesem, de inkább menjünk tovább! Tehát: mi az oka annak a nagy szomorúságnak, amely Judit szemeit elsötétíti?

- Jó megfigyelő vagy még most is - volt a válasz -, vagy nekem talán azért nem tűnik olyan sötétnek, mert gyakran látom?! Lehet! Az igazság az, hogy Judit rajongásig szeretett férje kb. egy éve vérrákban hunyt el, fiatalon! A betegség lefolyása annyira gyors volt, hogy lehetetlen lett volna csak meghosszabbítani is az életét! Ő is, mint felesége, kutatóként dolgozott egy ideig nálunk, majd a közép-amerikai Nikaraguában! Egy általa felfedezett sejtfaló vírussal folytatott kísérleteket! Az állatoknál majdnem 100%-os eredmény mutatkozott, ezért határozott úgy, hogy mielőtt az embernél is alkalmazásra ajánlaná, saját magán próbálja ki! A kísérlet sajnos ugyancsak 100%-os eredménnyel végződött, de nem a gyógyulás, hanem a halál lett a következménye! Feljegyzéseit megsemmisítette és Juditnak is csak közvetlen halála előtt hozta tudomására végzetes tettét. Nagyon nagy kár, hogy a feljegyzéseket megsemmisítette, mert lehetséges, hogy csak számításában tévedett, a vírus megfelelő adagolásban az ember esetében is alkalmazható lenne! Persze számárság volt önmaga feláldozása, amikor számtalan, már végső - a betegséget értem - stádiumban leledző ember vállalta volna a kísérletet!

- Feltételezem, hogy a gilisztákkal való kísérletsorozathoz Judit férje adta a tippet...!

- Valóban! De sajnos csak Judit emlékezetére építhetünk és a szerencsétlenség azt is nagyon megviselte! Idővel bizonyára megoldódik a titok és az is valószínűsíthető, hogy a giliszták által kitermelt sejtfaló vírusok az emberi gyógyászatban is felhasználásra kerülnek!

- Valahol olvastam, hogy a magyar származású Szentgyörgyi Albert professzor fiatal borjakkal kísérletezett, sőt gyógyított is! A gilisztákkal bizonyára nagyobb tömegben és olcsóbban lesz kiküszöbölhető ez a ma már népbetegségként elkönyvelt, úgyszólván: gyógyíthatatlan nyavalya! De kezdek elálmosodni, gyerünk, Kedvesem, majd Stockholmból visszatérve folytatjuk! Nekem ugyan elégséges tízpercnyi alvás, Te azonban csak kipihenten és tiszta fejjel folytathatod munkádat!

- Igen! Azt hiszem ideje lepihennünk, de itt maradsz velem?!

- Nyilván itt maradok - válaszoltam - hisz félig-meddig már úgyis facér vagyok!

- Ha nem lennénk gyászban, jót kacaghatnánk azon, hogy milyen egyszerű megoldással túltehetjük magunkat a legbonyolultabb problémákon is! Eddig is szerettem Szilviát, a mostani szerepvállalásával pedig nagyot nőttem! Nem lepődtél meg az ajánlatán? Lenne még egy hozzá hasonló asszony, aki ilyen nagylelkűen átadná helyét az utódnak?

Katinka kérdésén kissé elgondolkodtam, majd:

- Lehetséges - mondtam -, de Ő is Buddhista lenne!

Az utolsó mondatokat már a hősugárzó alatt, majd azt követően az egyszemélyes, de két személy részére is kényelmes heverőn ejtettük. Nem emlékszem arra sem, hogy kívántunk-e egymásnak jó éjt, mert hirtelen elaludtam, s csak utána, már álmomban, a csillagos égen sétafikálva, hallgattam a körülöttem rajzó csillagok csipogását! /A kislányra erősített műszerek jelzéseit/

Másnap felébredve Katinkát már nem találtam mellettem, s mivel eléggé előrehaladott volt az idő, magamra kaptam egy a fogason lógó köpenyt, aztán irány a fürdő! A víz csobogásából arra következtettem, hogy Katinka mossa magát az éjszakai izzadmányt s az előtérben

hagyván a köpenyt, benyitottam a fürdőbe, persze anyaszült meztelenül! De minő meglepetés...! A medencében ugyanis nem Katinka, Judit lubickolt!

- Bocsánat - hebegtem s visszaléptem, azaz csak akartam - azt hittem, hogy...!

- Nekem kellene bocsánatát kérnem, Uram, amiért betörtem Önhöz, de orvos vagyok, és nem érhet meglepetés - a fiatalasszony felemelte fejét, s mintha egészen halvány mosoly is derengett volna szemében - nyugodtan frissítse fel magát, mintha itt sem lennék! Különben Katinka mondta, hogy ne zavartassam magam, csak arra ügyeljek, hogy fel ne ébresszem! Ha mégis úgy történt volna, kérem...!

- De, Kedvesem, szó sincs arról!

- Jó! Akkor vegye úgy, hogy mint orvosa, csupán megfigyelőként vagyok jelen és ne mutogassa magát, be a vízbe és - az előbb még csak derengő mosoly egyre szélesedett, majd elárasztva egész arcát Judit kacagni kezdett - soha nem hittem volna, hogy... -

- Mit, Kedves, ha egyáltalán szabad tudnom - kérdeztem, de már a vízből -?

- Hogy valaha még kacagni tudok - mondta - hálás vagyok magának érte!

- Én pedig boldog vagyok, hogy sikerült megkacagtatnom! Tudja, hogy nekem is volt egy Judit nevű lányom?

- Igen! Katinka említette! Ha szabad kérdezni mennyi idős lenne most?

- Ötvenhétben született!

- Én ötvennyolcban!

- Kislányom abban az évben halt meg! Júliusban!

- Érdekes! Én abban a hónapban születtem! Apám is lehetne!

- Ha elfogad, boldogan!

- Én ugyanazt mondhatom, hisz nincs senkim Katinkán kívül!

- Akkor ebben meg is egyeztünk! Az adoptálást elintézhettük, ha visszaérkeztünk Stockholmból, de lenne más megoldás is! Van egy nőtlen fiam, Ferenc, boldog lennék, ha összeismerkednének és kölcsönösen elfogadnák egymást! Ő ugyan valamivel fiatalabb, s bizonyos körülmények miatt zsidónak nevelődött fel, de hát - röviden szólva: emberek vagyunk! Nagyobb baj az, hogy nincs szándékában a nősülés...!

- Ami a fiatalságát illeti, talán áthidalható, zsidónak én is zsidó vagyok, csak a szándék jelenthet akadályt, de ha ő nem is, Ön -?

- Én kislányom, már csak azért is, mert akkor születélt, mikor az enyém meghalt...! Aztán ki tudhatná?! Bizonyára hallottál arról is, hogy a családban többen hívő buddhisták...?!

- Igen, hallottam, mégis arra kérem, hogy kapcsolatunkat alapozzuk inkább a szeretetre! Mhetek az apai csókért?

- Azonnal, kislányom, de hadd vegyek fel valamit - felálltam, hogy a benyílóban hagyott köpenyért menjek, de velem egy időben Judit is felállt és elindult felém...!

- Mondtam már, Apuka: orvos vagyok, és így legalább meggyőződhetek arról, hogy egy egészséges, hetvenesen is jó erőben lévő apukát kaptam! - Átölelt, megcsókolt, én vissza, ha akkor moment lekapnak bennünket, le sem tagadhattam volna, hogy szexuális viszony van köztünk, pedig meg sem fordult a fejemben, annak ellenére, hogy egy igazán jó testű, nagyon is szép arcú, harmincöt éves nő volt!

- Talán előbb te mennél, Kedves - mondtam - nekem tovább tart az öltözködés! Aztán lehet, hogy a többiek már a bébinél vannak és...!

- Egész nap is boldogan ölelnélek, Apuka, de igazad van, megyek, csak megszáritkozom, majd küldöm Katinkát!

Úgy volt, ahogy sejtettem is: Szilviáék már kerestek, s Katinka csak azzal tudta visszatartani őket, hogy elhitette velük miszerint majd az egész éjszakát átbeszélgettük, hagyjanak legalább egy-két órát pihenni! - A füllentés persze majdnem igaz volt, csak az egy-két óra pihenésből nem lett semmi, mert amint Judit elhagyta a helyiséget, egy gyors hideg-meleg zuhany után én is a hőszűrő alá álltam, s mire Katinka értem jött, elkészültem!

- Képzeld - mondta -, Judit majd kiugrik a bőréből! Történt valami köztetek?

- Nem mondott semmit?

- Nem, de bámulatos, ahogy megváltozott!

- Hol vannak a többiek - kérdeztem, - remélem nem hagytak itt?

- Heléna mellett várnak rád!

- Akkor induljunk, Kedvesem - mondtam - egy kis meglepetést tartogatok a számotokra!

- Jól érzed magad, Kedvesem? Nem kellene megmérni a vérnyomásodat?

- Ugyan?! Az éjszakai csapolás után? Nagyon is jól érzem magam!

Karon fogtam aztán -, azt már útközben kérdeztem?

- És Te, megvagy velem elégedve?

Katinka nem szólt, de már ideje sem lett volna, hamiskás mosolya azonban arról tanúskodott, hogy nem hagytam magam után még kívánnivalót!

- Jó reggelt mindenkinek - köszöntem, Heléna inkubátora mellé lépve -, jól aludtatok? És a kicsi? - Szilvia és Szidónia kézen fogva húztak egyre közelebb a kislányhoz, majd:

- Figyeld meg, Édesapa! Mintha már érzékelné a jelenlétünket! Nézd, mosolyog! Rád figyel! Ez nem lehet igaz, hisz még nem is lát! Vagy igen?! - Ezek Szilvia szavai voltak, Katinkára néztünk valamennyien, helyette azonban Judit - szintén ott állt a közelben - adta meg a választ:

- Nem csak testi szemünkkel, a lelkivel is érzékeljük a körülöttünk végbemenő dolgokat! Ezt talán leghatározottabban az alvó ember mosolya igazolhatja!

- Köszönöm, Kedves - szóltam s még mindig kézen fogva egymást, Szilviával és Szidóniával eléje léptem - Katinkának már mondtam, hogy meglepetést tartogatok a számotokra: íme! Megtaláltam '58-ban elhunyt, s újraszületett kislányomat, Juditot! További magyarázatra már nincs időnk, de addig is - fogadjátok szeretettel magatok közé!

Láttam, hogy hitetlenkedve néznek egymásra, majd rám, ezért kénytelen voltam már hozzátenni:

- Ó nem, ne higgyétek, hogy szenilis lettem, Kedveseim, csak talán közelebb kerültem ahhoz a felismeréshez, hogy az élet a test halála után sem szűnik meg létezni! De röviden: kezdem megérteni, hogy Szilvia mamátok, valamint Betti nagynénétek hite közelebb van a valósághoz! Most pedig mivel mi már elfogadtuk egymást, rajtatok a sor...!

Ami szavaim után következett azt látni kellett volna, hogy egyáltalán megértsük: egyik pillanatról a másikra mennyire közel tud kerülni egymáshoz két, vagy akár több ember, mint a mi esetünkben történt!

- Nem fog zavarni benneteket, hogy zsidónak születtem? - kérdezte már az ölelkezés után Judit - Apuka említette, hogy Ferenc is zsidóként nevelődött fel, de hát az mégsem ugyanaz!

- Drága Kislányom! De ugye nem haragszol, ha így szólítalak? - Szilvia ismét szembefordult vele, s miközben újólág átölelve tartotta igyekezett megnyugtatóni: a lélek nem vallást választ magának a fizikai értelemben vett újjászületéshez, csupán alkalmas médiumot! Te születhetnél volna kínainak, japánnak, vagy akár tűzföldi indiánnak is, akkor is az lennél, aki vagy: orvos-kutató és természetesen a mi lányunk, testvérünk! Különben ez a találkozás mindenképpen bekövetkezett volna, mert a föld valamennyi rákkutató intézetével kapcsolatunk van, s Édes-apa igencsak mindenütt megfordult már! - E szavakat követőleg Katinkához fordult: jó lenne megörökíteni ezt a találkozást, Kedvesem! Hát nem csodálatos, Kedveseim: Édesapa harmincnégy év után találkozhatott először fiával, Ádámmal, majd harmincöt év után lányával, hacsak nem első, tragikusan elhunyt felesége, ugyancsak Judit kelt életre általad, Kedvesem, mert az sincs kizárva....!

- Légy nyugodt - válaszolt Katinka -, az inkubátor számítógépes rendszere minden szavunkat, minden mozdulatunkat betáplálta és bármikor visszapörgethető!

- Indulnunk kell Apuka - szólalt meg Lehel -, legkésőbb tizenkettőre Lausanne-ba kell érnünk! Kellemetlen lenne későn érkezni!

- Akkor még egy képet, Kislányom! - Egyik karommal átöleltem Juditot, s a komputer, azaz az inkubátor fejrészéhez álltunk - most csókolj meg - mondtam - aztán indulás! Majd - mint mondtam is már: visszaérkezésünk után folytatjuk!

Mivel a gépet Lehel és Viktória már felkészítették az induláshoz, s persze zsidó szokásoknak megfelelően a kis Szókratész tetemét is elhelyezték rajta, negyedórával a családi jelenet után már a megfelelő magasságban útban voltunk Lausanne-ba! Megérkezésünkig inkább csak az asszonyok között folyt a beszélgetés: Szidóniát nyugtatták kisfia halála miatti bánatában...!

- Sose búsulj, Kicsim - mondta neki Szilvia -, ha Szókratész általad akar világra jönni, kívárja bizonyára az alkalmas pillanatot, midőn ismételten elhelyezkedhet méhedben! A nagy műtét miatt alkalmatlanná is válhattál volna az újabb szülésre, de hála Katinka arany kezének, ez nem következett be, így néhány hónapon belül ismét vállalhatod!

- Ej-na, Apuka - szólalt meg váratlanul Ferenc - most, hogy hallom, miről beszélgetnek anyukáék, s mivel Szidónia ígéretet tett, hogy helyettem is helyt áll a család fennmaradását biztosítandó, engedd meg, hogy kisöcsémet saját fiamként nevezzem meg, Szidóniát pedig úgy mutathassam be, mint feleségemet! Ebben az esetben senkinek sem lehet ellenvetése, míg ha a Te fiadként akár kereszténynek, akár buddhistának jelölnénk meg, esetleg kifogásolná a rabbi! Középiskolában osztálytársak voltunk, de azóta..., aztán utólagos engedelmeddel már a temetés bejelentésekor is eszerint jártam el!

- Nahát Franz - Viktória hátranézett a vezetőfülkéből -, hogy mekkorát tévedtem! Soha nem hittem volna, hogy Te ilyesmire is képes lennél!

Én pedig:

- Boldogan beleegyezem, Fiam! Egyébként is akartam veled beszélni, ha visszaérkeztünk Bázélbe! Különben nem bánnám, ha a temetés után Te visszakísérnéd Betti nénédet és Szidóniát a klinikára s mi egyenesen Stockholmba indulhatnánk!

- Örömmel teszek eleget, Apuka! Remélem, nem vesz sok időt igénybe a válástok, és ami utána következik, hogy őszinte legyek: legszívesebben indulnék vissza a könyveim mellé mindjárt a temetés után, de a hölgyeket - megnyomta a szót - természetesen visszakísérem és - megtisztelve érzem magam!

Ezek voltak az utolsó mondatok leereszkedés előtt, azt követően, mivel kocsi várt ránk, már délután egyre az izraelita temető bejáratához érkeztünk! Ott mutatkozott meg igazán, hogy filozófus, fiziológus fiam milyen alapos-körülményes alapos-sággal gondoskodott minden szükségéről, hogy kisöccse, Szókratész, nevéhez és születésének körülményeihez méltó végtisztességet kapjon!

A tartósított keményfa deszkából készített ládában elhelyezett ónkoporsót, a temető őrségének - az utóbbi időben sokasodó temetőgyalázások miatt állították fel - segítségével a kriptá előtt elhelyezett állványra helyeztük! Szilvia és Betti még a virágok elhelyezésével bíbelődtek, midőn néhányad magával megérkezett a rabbi is, jóval a kitűzött idő előtt, így volt alkalmunk a bemutatkozásra. Közülünk előttük ismeretlen csak Szidónia volt, mi többiek már találkoztunk velük előbb Franz, majd a felesége temetésén! Miután részvétüket nyilvánították Ferencnek fia elhunytá miatt, mindjárt gratuláltak is: csodálattal adóztak Szidónia szépségének, fiatalságának, mint mondták: még bőven lesz idejük, hogy bepótolják...! Azon már mi csodálkoztunk, hogy a látszat kedvéért franciául jajveszékelő Szidóniát Ferenc milyen farképpel ölelte magához...!

A szertartást nem írom le, hisz az nem ismeretlen legtöbbünk előtt, azt azonban meg kell még említenem, hogy midőn a rabbi szertartás végeztével Szidónia vezetékneve után érdeklődött, Ferenc nem tudván mit válaszolni, kétségbeesett tekintettel nézett felém - de honnan is tudhatta volna - mielőtt azonban én kiegészíthettem volna, Szidónia közbelépett, de nem saját nevét, az én vezetéknevemet adta meg! A rabbi rám nézett:

- Bocsánat - mondta - hisz nővére és közte igencsak nagy a hasonlatosság! Boldog lehet Franz, hogy ilyen ragyogó és gazdag feleséget kapott! - Még szerencse, hogy a rabbinak nem volt több ideje társalgásra -, velünk végezvén át kellett mennie egy másik temetéshez, különben kellemetlen helyzetbe hozhatott volna!

Temetés után együtt mentünk a reptérre, hogy onnét két csoportra oszolván utazzunk tovább. Már a reptér fele robogva ötlött fel bennem a gondolat: miért nem fehérben gyászolnak Szilvia és Betti, valamint a teljesen befolyásuk alá került Szidónia, s hogy megbizonyosodjak felőle, még melegében meg is kérdeztem tőlük:

- Miért nem fehérbe öltöztetek, Kedvesem - természetesen feleségemből kérdeztem -?

- Nagyon jól tudod Édesapa! Itt azonban figyelemmel kellett lennünk elsősorban a zsidó szokásokra, és mint utólag kitűnt: Ferencet is blamáltuk volna! Így is kellemetlen volt számára, hogy vezetéknevét sem tudta feleségének!

Viktória előbb csak kuncogott, majd, mint jövet, hátrafordulván Ferenchez:

- El kell ismernem: igazi gentleman vagy, Öcsi! - Egy évvel volt idősebb Ferencnél - de ami a sznobságodat illeti mégsem tévedtem! Ha láttad volna magad, ahogy ott álltál a fájdalomtól megtört Szidónia mellett - akár egy jéghideg szobor - arra gondoltam: vajon kinek a természetét örökölted, hogy ilyen érzéketlen vagy, mert hogy nem apuciét, de anyukádét sem, az szinte biztos!

Ferenc nem válaszolt mindjárt, elgondolkodott, majd midőn megszólalt, azt hiszem valamennyiünket meglepett:

- Ne gondold, Nővérekém, hogy nekem nem fáj kisöcsém elhunytá! Már előre programot dolgoztam ki arra az időre, mikor majd elvihetem őket a floridai delfin farmra, hogy tesztelhessem az ember és az állat értelemszintjének növekedését! Senki sem lett volna alkalmasabb erre a célra, mint két kis ikertestvérem! Igaz azonban, hogy eddig nem nagyon figyeltem fel az emberi fájdalom indítékaira! Túlságosan is belemerültem az állatvilág egyetlen fájának tanulmányozásába, ami érzésem szerint nem volt hiábavaló, mert éppen ma, Szidónia és egy

porontyát vesztett delfinanya mély fájdalomának összevetésén jöttem rá egy nagyon fontos megállapításra az ember és a delfin rokoni kapcsolatára vonatkozólag!

- Nem akarod azt mondani, hogy Szidóniát és a delfint egy kalap alá veszed?

- Nincs abban semmi lealacsonyító, Nővérekém! Ami az életfunkciókat illeti, majdnem semmi-ben sem különbözünk egymástól, szellemi funkciók tekintetében pedig - ha nem lettek volna a kényszerítő körülmények, melyek a szárazon való létfenntartáshoz szükségesek, az ember ma is paradicsomi állapotában élne! A delfin valaha szintén próbálkozott a szárazon, ám okosabbnak vélte visszakúszni a vízbe! Ha nem azt teszi, elképzelhető, hogy jóval magasabb kultúrával-technikával rendelkezne, mint mi! Sajnos - manapság az óceánok paradicsomi állapotát is veszélyezteti az ember jogos-jogtalan küzdelme a létért! Ha pedig a női nemmel szembeni érzéketlenségemre utaltál -, még nem találkoztam azzal, aki izgalomba tudott volna hozni, de biztosítlak: nem vagyok homoszexuális!

- Nos - ennek igazán örülök! Eszerint még van remény, hogy..., ha most mellettem ülnél, de így sincs akadálya - hirtelen megfordult, s mielőtt még Ferenc valamerre is mozdulhatott volna, elkapta fejét és szájon csókolta, majd: le ne töröld! Különben örök harag!

- Bolondok vagytok - mondtam -, de még mindig jobb, mint hogyha átkoznátok egymást! Helyedben - Viktóriához - elküldeném a két kisebbet a jövő nyáron Franzhoz, vagy akár velük is mehetnétek! Legalább tanúi lehetnétek Franz tudományos munkásságának és másképpen ítélnétek meg...!

- Isten ments, Apuka! - horkant fel Ferenc - már az első nap összekülönböznénk, aztán Ők - már a gyerekek - nagyok, egészen kicsikkel kell kezdeni a kísérleteket!

- Ebben az esetben - de ezt már Szidónia - számíthatsz rám bátyám! Persze engem is el kell viselned, hisz nem adhatom a kicsiket a delfin emlőire!

- Köszönöm, kishúgom - zárta le a vitát Ferenc -, majd emlékeztetni foglak, de mint látom, megérkeztünk, vagyis csak a repülőtérré!

A kocsi közvetlenül a gép mellett állt meg. A szerelők - Lehel célszerűnek vélte a hosszú út előtt alaposan ellenőriztetni az utolsó csavarig - már pakolástak!

- Indulásra kész állapotban van, Uram - jelentette az ellenőrzéssel megbízott fiatalember, - a légifolyosó biztosított, ha az időjárás ilyen nyugodt marad, kellemes útjuk lesz!

- Köszönöm, Paul! - Lehel és a fiatalember között már régebbi ismeretség volt, ezért is viseltetett teljes bizalommal iránta! Amíg ő - mármint Lehel - a szerelőkkel beszélgetett - közben persze rendezte a számlát - mi, mármint Szilvia, Viktória és jómagam, elköszöntünk a rendszeres repülőjáratral Bázellebe tartó Bettitől, Szidóniától és Franztól!

- Aztán vigyázz rájuk fiam - mondtam -, másra nem is nagyon merném bízni őket!

- Nyugodt lehetsz, Apuka, mindent a legnagyobb rendben fogsz találni! - Ferenc szemében ritkán látott fény csillogott, s mintha egészen másra gondolt volna, mint amit mondott, de akkor éppen nem is egészen másutt jártak a gondolataim és alig vártam, hogy elfoglalva helyem a gépen, átadjam magam az emlékezésnek! Később pedig - legalábbis Szilvia szerint - olyan mély álomba merültem, hogy egy véletlen katasztrófa egyenesen a túlvilág kapujába repített volna! Már a Balti tenger felett lehettünk, midőn felnyitottam a szemem, s első kérdésem volt feleségemhez: jól meggondoltad magad?!

- Na hallod - csak nem álmodban is ez járt az eszedben?! Nézz körül, Édesapa - kinek az ölében pihented ki a nehéz éjszakát? Minket csak a halál választhat el, akkor sem biztos, hogy örökre! Ugyanúgy fogunk élni, mint eddig, ugyanúgy szeretjük egymást, mint eddig, ugyanúgy szeretkezünk, persze csak langsam - úgy váltjuk egymást, hogy ne legyünk terhedre -

mert a megszokás is előbb-utóbb teherré változik, de vigyázni fogunk arra, hogy minél tovább élvezhesd az élet gyönyöreit! Ezzel a hivatalos válással csak a közvélemény által már bevett szokásoknak - törvényes előírásoknak - teszünk eleget! Neked lehetőség nyílik arra, hogy egy fiatal, még termőképes feleséget hozz a házhoz - erre abban az esetben is megkérnélek, ha Szidónia nem állna rendelkezésedre, mert mi többiek mindent megadhatunk, azt az egyet azonban már nem, pedig Katinka szerint is Te még évekig képes leszel arra, hogy egészséges gyermekeket nemzzél, akikre a családnak ezután is szüksége lesz! Nekem pedig lehetőségem nyílik arra, hogy látszólag független asszonyként képviseljem részben a mi ügyünket is!

- Kizárólag a Te kívánságodnak teszek eleget, Kedvesem - mondtam -, de nem szeretném, ha gyermekeinkben a kitűzött céllal ellentétes hatást váltanánk ki!

- Ezt a részét nyugodtan rám bízhatod, Kedvesem! Eddig is vegyes család voltunk, miért kellene változtatni az eddigi gyakorlaton?

Stockholmba érkezésünkig még sok témát érintettünk, Szilvia mindenre talált meggyőző érvet és végül is feladtam, s mivel inkább csak tabu, vagyis egészen bizalmas családi dolgokról lévén szó, térjünk vissza Lausanne-be, talán érdekesebbnek tűnik az a beszélgetés, amely Betti és a két fiatal között bonyolódott, részben az induló gépre várva, majd utána útban Bázélbe!

- Megengedsz nekem egy számodra talán furcsának ígérkező kérdést, Franz - a családban egyikünk Franznak, másikunk Ferencnek szólította Margitka tudós fiát, s a kérdés természetesen Bettitől származott, akit még Szilvia saját gyermekei is jobban szerettek anyjuknál -?

- Mért kérded Nénikém? Tudod, hogy mindig akceptáltam véleményedet! Sőt..., kérlek! Főképp, ha velem kapcsolatos!

- Igen, Kedvesem - veled kapcsolatos, pontosabban kettőtökkel, de kérlek, addig ne szóljatok közbe, amíg ki nem fejtetem álláspontomat!

- Nem tudom - azonkívül, ami Szidóniát és apukát összeköti, miféle kapcsolatunk lehetne még, hacsak nem a kísérletekkel függ össze, amiről idejövét beszéltünk?!

- Nem vagyok útban - kérdezte Szidónia - mert abban az esetben...?!

- Nem, Kicsim! Sőt...! - sétálva beszélgettek az indulási oldal várótermében, s Betti magához ölelte a fiatal leányanyát - egyformán érinti mindkettőtöket, amit mondani akarok. Nos - már idejövét elgondolkodtam azon, amit magadra vállaltál - Franzhoz - kisöcséd porhüvelyének elhelyezése miatt, amikor pedig mint férj, feleség álltatok egymás mellé a ceremónia alatt, elhatároztam, hogy mindent latba vetek annak érdekében, hogy ne apukáddal, hanem köztetek jöjjön létre az a házasság, aminek az érdekében Szilvia nővérem hites házastársi viszonyát is képes feláldozni!

Ferenc, valamint Szidónia elképedve hallgattak, de nem szóltak közbe, Betti pedig folytatta:

- Én is Szilvia hitét vallom, és semmiképpen sem akadályoznám, helyesebben - mindent feladnék annak érdekében, hogy azok a lelkek, akik apukátokat választják újbóli születésük esz-közéül anyai részről is a legmegfelelőbbet kapják! De - azért, hogy valaki újra születhessen, nem áldozhatunk fel egy már élő embert! Tudom, hogy Szidónia ragaszkodik apukához, az is lehetséges, hogy valóságosan is nagynénjének a reinkarnációja, mégsem helyeslem a házasságot a nagy korkülönbség miatt, ellenben a tiéteket igen! Ebben az esetben kicsinyeitekkel együtt úszkálhatnátok a floridai delfin farmon! Biztosítlak arról - de ezt már egyenesen Franzhoz -, hogy csupán kísérleti célból, senki nem lesz hajlandó gyermekét rád bízni, Fiam!

- Hogy őszinte legyek mindenre inkább fel voltam készülve, nénikém - szólalt meg Franz, Szidónia pedig:

- Engem ajándékként kapott, apuka! Nálunk a vajda szava szent, törvény és én szeretem is apukát!

- Tudom, Kislányom! - Betti nyugodtan, minden szavának hangsúlyt adva magyarázott - apukát nem is lehetne nem szeretni, de a realitásokat is figyelembe kell venni és ebben az esetben sem a vajda, sem apuka iránti ragaszkodásod nem befolyásolhat, kizárólag kettőtök egymás iránti vonzalmától függ...! Apukát ezentúl is szeretheted, szerelmed azonban Franzé kell legyen és én, ahogy őt ismerem, képes téged boldoggá tenni! Így ő sem lesz egyedül, Neked pedig többre van szükséged, mint amennyit apuka nyújtani képes! Bevallom Nektek őszintén, hogy én előbb lettem apuka szeretője, mint nővérem és töretlenül ma is az vagyok! Persze hozzá kell tennem, hogy köztünk inkább már csak a szeretet dominál és azt is, hogy jobban ismerem őt - nyugodtan mondhatnám: mindenkinél!

Gondolkodjatok el az általam mondottakon s egyelőre maradjon köztünk! A keresztülvitelét magamra vállalom, méghozzá úgy, hogy senkiben ne maradjon sértődöttség! Tudom, Te nem hiszed azt, amit mi - szintén Franzhoz -, de mért nem adhatnál Te is lehetőséget azoknak a lelkeknek, akik téged választanak!

- Nem tudom, Nénikém - bevallom gondoltam már nőülésre, de az én munkám egész embert igényel, az asszony, a család pedig...! Különbön Szidóniát nagyon is megkedveltem! Természetes egyszerűségében olyan igazi feleségtípus! De - ha tegyük fel - jönne is velem, apámat fosszam meg az élet úgy lehet utolsó ajándékától?! Aztán itt van legkisebb húgom is - Heléna...?!

- Ha Te kedveled Szidóniát, akkor már csak az ő véleményére vagyok kíváncsi! Aztán abban máris biztos vagyok, hogy nem Szidónia lesz apukátok utolsó ajándéka! Helénát pedig vizitek magatokkal, családban marad, és még csak azt sem kell soha megtudnia, hogy nem Te, apukád nemzette! Egy vérből valók vagytok! Visszatérve a munkádra - Neked egy abszolút független nőre van szükséged, aki - mint már mondtam - nyáron együtt úszkál veled, gyermekeitekkel és a delfinekkal, télen pedig gondoskodik rólad! Ügyelni fog arra, hogy a szellő se zavarhassa gondolataidat! Ne feledd: függetlenül minden ferde nézettől, a férfi és a nő csak együtt egy egész!

- Még csak azt mondd meg, miért viseled annyira szíveden sorsomat?

- Mert nekem jobban fáj, mint neked testvéreid froclizása! A reptérre jövet már a nyelvemen volt, hogy rendre utasítsam Viktóriát, de arra gondoltam: mit szólnának ahhoz, ha Te adnál nekik fricskát!?

- Köszönöm, kedves Néném, ezért egy puszi jár! Emlékszel, gyerek-, majd kamasz koromban is inkább a Te társaságot kerestem! De - tovább majd a gépen, mert úgy hallom, minket szólítanak! Miután pedig felmentek a rájuk várakozó légbuszra - azt hiszem fontolóra veszem - folytatta - javaslatodat a házassággal kapcsolatban, de persze csak a magam nevében mondhatom, hisz tudod, mi előtt állunk, s abban az esetben is meg kellene várnunk apukáikat, ha Szidónia hasonló érzelmekkel viseltetne irántam!

- Ezek szerint - Betti még mindig ragyogóan szép, karcsú, fejfel magasabb Franz, azaz Ferencnél, keblére vonta a fiatalembert -

- Te...?!

- Igen, Nénikém! Egy kissé - igaz - félszeg voltam mindig a nőkkel szemben, de megfelelő partner mellett le fogom küzdeni...! A fricska persze abban az esetben lenne tökéletes, ha a Te elképzelésed Szidónia és köztem valósággá válna!

- Nos, Kicsim - Betti most Szidóniát ölelte magához - rajtad a sor!

- Nekem mindig is szimpatikus volt Ferenc, de szerelemre nem gondoltam, nem is gondolhattam a fennálló okok miatt - mondta a lány - Te különben is tudod, hogy miért feküdtem, apuka mellé! Szilviának nagyobb szerepe volt benne, mint nekem, vagy apukának, vagy akár nagyapámnak! Én csak azt tudom, hogy a szerelem a legkisebb szerepet se játszotta benne, de ismételten mondom: szeretem apukát és most, hogy ott van a kislányom, semmi nem múlhat rajtam!

Ferenc, aki közben előre ment, hogy telefonáljon Katinkának, nem hallotta a két asszony között végbement beszélgetést... -

- Nem tagadom - folytatta Szidónia -, gondoltam már én is a különbségre, de anyuka - Szilvia - szerint a testnek csak közvetítő szerepe van! A testi gyönyör másod-, harmadrendű feltétel, kizárólag azt szolgálja, hogy az ember ne kényszernek tudja be az utódlás törvényszerű feladatát! Nem ismerem a szerelem ízét, de azt hiszem, felér vele, ha egy ilyen csodálatos, okos és jó embernek önként, kényszer nélkül adjuk át magunkat! Nem rajtunk múlott, hogy a gyümölcs nem érhetett be tökéletesen, és ha apuka ragaszkodna hozzám, még a gyönyörrel is lemondanék, hogy újabb lelkeket segítsék visszatérni világunkba! Persze abban az esetben, ha ő is helyeselné Ferenc szándékát, nem mondanék ellent!

- Nem is akartam többet tudni, kislányom! Ennyi elegendő részletekről, a többit rám bízhatjátok!

Ezeknél a mondatoknál már jelen volt Ferenc is -!

- Ha nem tudnátok - folytatta Betti -, a szerető mindig többre képes, többet is tud elérni, mint a feleség! Lehetséges, hogy ránk, mármint Szilviára és rám ikrek lévén nem vonatkozik, de általában...!

Az út hátralévő részében már Betti irányította a beszélgetést!

Szidónia aggodalmát: ha apukáék is beleegyeznek és elmegy Ferencsel, nem lesz akivel gyakorolhatja a francia nyelvet, gyorsan leszerelték, hisz Ferenc már kicsi korától beszéli, vagyis: inkább egyik anyanyelve, csak a családban többnyire az angolt, és a németet használták a magyar és a svéd mellett! Egyedül Viktória volt az, aki rendszeresen gyakorolta, úgy is, mint a bank francia levelezője, úgy is, mint a francia irodalom rajongója! Ferenc megnyugtatta Szidóniát, hogy még a delfinek jellegzetes nyelvét is elsajátíthatja, ugyanis a delfinek - legalábbis szerinte - az emberhez hasonló lelkes lények, csak kultúrájuk a vízben való életre korlátozódik! A töméntelen víz - a bolygó kétharmada - és annak élővilága megőrizte nagyjából a paradicsomi állapotokat, persze manapság az ember egyre nagyobb területeket igyekszik hatalma alá gyűrti abból is, s előbb-utóbb sikerül neki pokollá tenni az egykori - paradicsom - még részben érintetlen „rezervátumát” is!

- Az én feladatom - mondotta többek közt - megismerni és másokkal is megismertetni ezeket az élőlényeknek az életvitelét, s ezen túlmenően: megőrkíteni a jövő számára, amikor már ők sem lesznek, vagy csak ők lesznek, s mi nem leszünk...!

Szidónia figyelmesen hallgatta Ferencet, s mikor befejezte, annyit tett hozzá:

- Jó lenne köztük élni, ha valóban paradicsomi rezervátum az életterük! Akkor - elgondolkodott, majd - valószínűleg Isten is közelebb áll hozzájuk!

Három napig tartózkodtunk Stockholmban, s hosszadalmas utánajárással és némi pénzzel sikerült elérni, hogy a közbenső ügyrendi tologatásokat mellőzve, gyorsított eljárásban kimondják a válást! Vissza Bazelbe már mint ex-feleség, ex-férj érkezünk meg, két nappal karácsony előtt! Első meglepetésünk volt, hogy csak Betti jött elénk a kocsival, s kérdésemre,

hogy történt-e számottevő esemény, ami változtatna eredeti tervünkön - karácsony előtti napra beszéltük meg a házasságkötést Szidóniával - előbb csak titokzatosan mosolygott, majd midőn látta, hogy Viktória és Lehel a motorral vannak elfoglalva, belénk karolt, s csak néhány lépésnyire eltávolodva a géptől kezdett beszélni:

- Szeretném - mondta -, hogy mindketten megértően fogadnátok, egyiketeknek sem okozna lelki konfliktust, ugyanis érzésem szerint Ferenc és Szidónia között olyan igazán harmonikus egymáshoz közelítés vette kezdetét!

- Ez nem lehetséges - Szilvia, aki néhány perccel előbb még a megtestesült nyugalom volt, felkapta fejét -, akkor hiábavalónak bizonyulna ez az egész válási cirkusz?! Miért nem figyelmeztettek őket kötelezettségükre?!

- De kedves Nővérem - Bettit nem hozta ki kezdeti nyugalmából Szilvia felfortyanása - Téged sem akadályoztalak meg annak idején, hogy kikezdj Jóskával, pedig megtehettem volna! Akkor még ismeretlen volt előttünk meddőségem is! Mi, akik a természet gyermekeinek valljuk magunkat, útjában állhatunk-e büntetlenül természetes vonzódásunknak? Nem áldás származott-e a mi alkunkból is?! Most át kell engedjétek Szidóniát Ferencnek! Én biztos vagyok abban, hogy áldás fogja kísérni az ő frigyüket is! S hogy mire volt jó ez a válási cirkusz, arra rövidesen választ fogunk kapni!

- Ha úgy van, ahogy mondod, Kedvesem, akkor - nem siettem el a választ, kis szünetet tartottam - nem, hogy nem szabad akadályt gördíteni az útjukba, ellenkezőleg, segítenünk kell őket, hogy minél előbb és minél közelebb kerüljenek egymáshoz! Az a tény, hogy elváltunk, mit sem változtat eddigi életvitelünkön! Élettársnak ketten is sok vagytok, ami pedig az utódlást illeti, azt hiszem az is megoldottnak tekinthető!

- No de Édesapa - Szilvia nem adta olyan könnyen - Katinka már mindent előkészített! Mivel vágjuk ki magunkat? Akárhogy csűrjük-csavarjuk, mindenképp benne vagyunk a - na, hogy nem mondjam...!

- Katinkát bízzad rám, Kedvesem - mondta - a hangsúly nem rajta van, hanem azokon, akiket a ceremónia lebonyolítására felkért! Ebben az esetben, ha Ferenc és Szidónia között komoly kapcsolat szövődik, mért ne hozhatnánk előre egybekelésüket? Gondolom, Ferenc nem csinál magának problémát abból, hogy zsidó avagy buddhista szokások szerint kérjék rájuk Isten áldását?! A fontos a hivatalos polgári esküvő, annak pedig nincs akadálya, hisz svájci állampolgár, Szidónia pedig azzá válik! Ha sikerül így elrendeznünk a dolgokat, a kívülág előtt nem kell exkuzálni magunkat, a család előtt pedig..., egyszerűen nincs miért! - Eddig juthattunk, midőn Viktória és Lehel átadván a gépet az őrzésével megbízott kutyás őrnek, mellém érkeztek...!

- Mehetünk - szólt Lehel - a gépet átvizsgáltuk, bármikor igénybe vehetjük!

- Mért néztek ránk olyan titokzatosan - Viktória figyelmét nem kerülte el, hogy csupán Betti jött elénk, s a géptől eltávolodva hármában susmusoltunk -, tán történt valami nem kívánatos esemény?

- Hogy kívánatos vagy nem, Kislányom?! Kinek ez, kinek az - válaszoltam -, én például hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem lepődtem meg, de ugyanakkor egyáltalán nincs ellenemre, hogy helyettem Ferenc nőül vegye Szidóniát!

- Bolondozol, Apuci, vagy...?!

- Egyáltalán nem, Kislányom! Betti szerint komoly kapcsolat van kialakulóban Ferenc és Szidónia között, s ha ők ezt hajlandóak lesznek előttünk is megerősíteni, akkor holnap Ferenc kerül helyettem a „vágóhídra”! Az esküvőt ugyanis presztízs okokból nem halaszthatjuk el!

- Apucid könnyelműen veszi, Kislányom, pedig nagyon is komoly dologról van szó - Szilvia aggódalmas arccal tekintett maga köré - nem egészen tiszta előttem ez az egész, hogy is nevezhetném, hisz elutazásunk előtt még csak sejtelmünk sem volt róla! Ha előre tudom, dehogy fárasztom édesapát is ezzel a hosszú és fáradságos úttal! Ezenkívül a kötelesség...! Heléna! És-és-és...!

- De, Kedvesem, nyugodj már le - mondtam -, hisz nem veszítünk semmit! Heléna és az és-és-és még mindig előttünk álló perspektívák! Aztán: a kötelesség még nem minden! Egy ilyen fiatal lányt még a vallási megfontolások figyelembe vételével sem szabad csak a kötelesség teljesítésére szorítani, létezik ugyanis önmagáért való kielégülés is! Ilyen például a szerelem, mely nincs időhöz és térhez kötve, jöhet akár villámcsapásként is! S ha velük ez történt, áldásom rájuk!

- Bravó, Jóska - Betti összezsápta tenyereit, Viktória pedig:

- Azt hiszem, igaza van apucinak, Anyuka! Bocsáss meg, hogy mellé állok, de elsősorban ő veszít, azaz - két ilyen csodálatos asszony mellett nem tudom - egyáltalán veszíthet-e? Legalább meg tudjuk, hogy Franz mire képes! Persze, ha vele is csak kísérletezni akarna, csalódni fog!

- Ne itt vitatkozzunk - szólt közbe Lehel -, gyerünk be és kérdezzük meg őket is! Egy harmadik fél véleménye érzéksalódnásból is származhat! Lehetséges, hogy ez az egész csak egy gyengédnek tűnő mozdulat félremagyarázásából fakad!

Betti eleget hallott ahhoz, hogy tudja, mire számíthat a két fiatal, s a kocsihoz indult, mondván:

- Azt hiszem Lehelnek igaza van, gyerünk tehát és kérdezzük meg őket!

Ferenc és Szidónia, Katinka, valamint Judit társaságában a kis Heléna inkubátora mellett beszélgettek, vagyis - inkább csak mutogattak egymásnak, hisz sterilizált öltözkükben a hallás csak fülhallgatón keresztül volt lehetséges! Betti még Katinka előtt is eltitkolta tulajdonképpen szándékát, így tehát ő még a elutazásunk előtti megállapodás szerint készített fel mindent! Az üvegfalon át természetesen látták ők is megérkezésünket, s levetvén magukról a kényelmetlen öltözetet, elénk siettek!

- Fáradtak vagytok bizonyára - szólított meg Katinka a kölcsönös üdvözlések végeztével -, nem pihennétek le, mielőtt a holnapi nap tennivalóira térnénk vissza? Részemről különben minden rendben!

- Köszönöm, Kedves - mondtam -, de inkább járjunk a végére a dolognak, ugyanis útközben olyan információkhoz jutottunk, hogy kénytelenek leszünk megváltoztatni a holnapi műsort! Menjünk inkább hozzád, ott kényelmesen és nyugodt hangnemben, az esetleges megváltozott körülményekhez igazíthatjuk tennivalóinkat!

Elindultunk tehát Katinka lakosztálya felé, s miután ott helyet foglaltunk a nagy tárgyalóasztal körül - már előre úgy intéztem, hogy egyik oldalamra Ferenc, a másikra Szidónia kerüljön - s egyből Ferencnek szegeztem a kérdést:

- Úgy értesültem, Fiam, hogy nőszülni készülsz! Amennyiben nem téves az információ, még mielőtt szót is ejtenél, biztosítani kívánlak arról, hogy egyáltalán nincs ellenemre, sőt: bárki legyen is választottad, már előre áldásomat adom rátok! De van egy kívánságom, ismétlem, csak egyetlen kívánságom: a házasságot a holnapi napon kell megkössétek! Ha igazán szeretitek egymást, mindegy hogy egy-két nappal, hónappal előbb vagy utóbb...! Holnapra elő van készítve minden, a változás csak annyi lesz, hogy a vőlegény nem én, hanem Te leszel!

Elképzelhető mekkora szemeket meresztettek! Ferenc azonban tőle szokatlan bátorsággal, nyíltsággal válaszolt:

- Mint látom, helyesen vagytok tájékoztatva, Apuka! Valóban nagyon közel kerültünk egymáshoz Szidóniával, érzelmeinket azonban kizárólag a Te határozatodnak rendeljük alá, mert nincs számunkra fontosabb, mint a Te nyugalmad biztosítása! Magunkra gondolni később is ráérünk! Adná Isten, hogy mennél tovább élhessünk a Te árnyékodban!

- És Te, kislányom - Szidónia felé fordultam, aki lehajtott fővel, mondhatnám: szemérmesen ücsörgött mellettem - szeretném saját szádból hallani hozzáállásodat a Ferenc által elmondottakhoz!

- Én mindkettőtöket szeretlek, Apuka! Máskülönben - ajándékként kaptál, és csak Te rendelkezhetsz felőlem!

- Ebben az esetben hallottad, amit Ferencnek mondtam! Nincs hozzátenni valóm! Legyetek boldogok! Azt hiszem - néztem magam köré - nyugodtan gratulálhattok a fiataloknak! Már csak az a gondunk: hogyan szállítjuk holnapra ide anyukádat - Ferenchez -?!

- Talán nem is szükséges, hogy itt legyen! - így Ferenc, Lehel azonban:

- Hogy mondhatsz ilyet! - Viktóriához pedig: jössz velem? Azonnal indulunk!

- Azt már nem, Fiam - mondtam - én nem engedhetem meg, hogy ezután a hosszú út után pihenés nélkül felszálljatok! - Szilvia pedig:

- Tulajdonképpen nem is olyan sürgős! Szidónia szabad, én is szabad vagyok és benneteket sem sürget az idő! Én azért vállaltam a válást, hogy édesapámnak még lehetőséget adjak egy újabb kivirágzáshoz Szidónia mellett, mert mi többiek már ténylegesen csak reprezentatív képviselői vagyunk! Nehezen, de kénytelen leszek én is belenyugodni, mégis arra kérlek benneteket: ne siessük el, nehogy később megbánás legyen a vége! Persze nekem örülni kellene, hogy így történt, de őszintén: én egyőtöket sem tartom riválisomnak, sőt...! Nagyon sajnálom azonban, hogy nem folytatódhat a csoda Szidóniával: elsőre ikrek!

- Na, elég legyen - mondtam - hallottad mi erről az egészről a véleményem! Különben Ferenc még fiatal, a csoda vele is bekövetkezhet, s talán szerencsésebb kimenetellel!

- Megengeditek nekem, hogy hozzászóljak - Judit, aki szintén köztünk volt a hatás kedvéért felállt -?

- Te már a családba tartozol, lányom - válaszoltam, még mielőtt a jelenlévők közül bármelyikük is közbeszólhatott volna -, ugyanazokkal a jogokkal bírsz, mint itt bármelyikünk, a hivatalos adoptálás csak formáság!

- Ha így van, és Ti ezt megerősítitek, mert nem szeretnék senkinek terhére lenni - folytatta Judit -, hogy Szilvia áldozatvállalása se legyen hiábavaló, ne lányoddá adoptáltass, Apuka, hanem végy feleségül engem! Ígérem, hogy zsidó létemre is boldogan vállalom a házassággal járó kötelezettségeket! Én talán még alkalmas vagyok arra, hogy megismételjem az élet csodáját, amit anyuka - legalábbis érzésem szerint Szidóniától várt! Ebben az esetben holnap akár kettős házasságkötés is lehetséges!

Judit szavait mély csend követte, majd elsőnek Szilvia tért magához, felállt ő is, majd lassan, méltóságosan, színpadhoz szokott mozdulatokkal közelített a korán özvegyen maradt asszonykához:

- Nem kétséges, hogy Neked is angyali küldetésed van, húgom, biztosítalak arról, hogy részemről minden segítséget megkapsz! Az első, hogy már nem ragaszkodom a házasságkötés

elhalasztásához, s ha édesapa is hozzájárul, máris elkezdhetjük az előkészületeket a kettős esküvőhöz!

Szilviához hasonlóan valamennyien örömüknek adtak hangot a Judit és köztem megkötendő házassággal kapcsolatban, én pedig, aki szintén felálltam és hozzáléptem, csak annyit mondtam:

- Nem ez volt a szándékom, Kislányom, de ember tervez, Isten végez! A jelekből ítélve ő is így akarja! Hát legyen! A lelki rokonság tán nem okoz vérfertőzést, s elmondhatod: apukám lett a férjem!

- Ebben az esetben mégis csak indulnunk kell, Apucika - már nem is Lehel, Viktória lányom sürgetett -, az nem lehet, hogy anyuka ne legyen itt Szidónia és Franz esküvőjén!

- Bízátok rám, Kislányom - mondtam -, majd én lebeszélem vele, s ha holnap a zürichi járáttal indul, legfeljebb odamehetek elibe!

Margitkára a budai gyönyör paradicsomban találtam rá! Kis ideig szóhoz sem jutott, majd azt kérdezte:

- Nem itattátok meg valamivel, mert csak abban az esetben egyezem bele a házasságba, ha saját magától és nem mások által presszionáltan kezdeményezi!

- Hogyan, Kedvesem! Mit nem gondolsz rólunk?! Az igazság az, hogy belehabarodott Szidóniába és viszonzásra talált nála!

- És mi lesz Helénával?

- Viszik magukkal! Egyelőre és még ki tudja meddig, Heléna marad a klinikán, aztán majd meglátjuk! Különbén a műtét miatt egy ideig még Szidónia sem alkalmas szexuális kapcsolatra és... -

- Akkor miért olyan sürgős?

- Nem miattuk! - És elmondtam mindazt, ami Pestről való elutazásunk után történt töviről-hegyire! Végezetül pedig:

- Szeretném - mondtam -, ha csak magad jönnél! Tudod nagyon jól, hogy Ferenc sem szereti a nagy felhajtást és részemről is jobb lenne, ha csak a legszűkebb körben bonyolódna le minden! A zürichi járáthoz érted mennek Viktória és Lehel! Rendben?!

- Jó-jó! Te vén kujon!

- Értsd meg már, hogy nem az én kezdeményezésemre történt, ami itt történt! Elsősorban Szilvia és Betti -, ismered körkörös szemléletüket a látható és láthatatlan világok egymástól való függéséről - bár - lehet, hogy nekik van igazuk: illúzió minden, mi magunk is! A Teremtő-erő kialakulatlan gondolatfoszlányai vagyunk! Hagyjuk tehát, hadd csiszolgasson bennünket, hisz ideje van hozzá!

- Rendben van, Kedvesem - mondta ismételten Margitka -, de nekem bevallhatod őszintén, hogy Te sem kapálództál ellene!? Aztán milyen, vagyis: világra való a jövődöbelid?

- Édesem -, én ezt csak annyira tudom, mint Te! Egyelőre érd be azzal, hogy Katinka helyette és érzésem szerint a család nagyon is jól jár vele, mert azonkívül, hogy szintén onkológus, még alkalmas az anyaságra is!

- Rendben van, Kedvesem! Akkor majd holnap...! Egyelőre érd be Te is azzal az ígérettel, hogy kívánságod szerint fogok cselekedni, de mennem kell, itt ugyanis most nagy bundás-buli veszi kezdetét és ezek a frissen szabott milliomosok kényesebbek a régieknél! Nem is tudom:

hogy lehetséges, de való igaz, hogy az ingyen-konyhákkal és a romló életszínvonallal szinte egyenes arányban nő a milliomosok száma is!

- Ha alkalmunk lesz rá, majd holnap elmagyarázom, Kedvesem, hogy miért?! Akkor jó bulit és nyúljatok be mélyen a zsebekbe, mert nagyobb részt úgy lopták ők is össze egzisztenciájukat! Mondd meg Annának és Xéninak, hogy vasalják be a régi bélások különbözetét is!

- Kedvesem! Römer báró, azaz nagypapa a menedzserünk! Gondolhatod, hogy nem vagyunk szívbajosak! Különböztetnem nem panaszkodhatunk: legtöbbször nem sajnálja a szegény sorsú egyetemista lányoktól, de a fiúktól sem, főképp az asszonyok...! Lehet, hogy azért, mert ebül szerzett jószág, ebül vész el, de - van épp elegendő vagányság is ezekben a maiakban! Vagy csupán a bizonytalan jövő az oka?!

- Nem tudom, Kedves! Azt azonban igen, hogy otthon még minden lehetséges!

- Akkor majd holnap folytatjuk, Kedvesem és természetesen egyedül érkezem!

A nap további részében Judit és Szidónia, valamint Ferenc és én az anyakönyvi hivatal vezetőjénél tettük tiszteletünket. Mivel Judit gyógykezelte a feleségét, jól ismerték egymást, ami megkönnyítette helyzetünk tisztázását és kisebb korrigálással besuszterolt bennünket a másnapi házasulandók közé! A teljesség kedvéért: hogy ne csak buddhista szertartás legyen, Judit, valamint Ferenc vallásának is eleget téve az izraelita hitközségnek is bejelentkeztünk, hogy a rabbi közreműködését is kérjük! A részemről tökéletesen mindegy volt, mert én - tisztelve mások meggyőződését - a magam módján áldom Istenemet! Hazafelé tartva /a klinika/ Szidónia mintegy bocsánatkérően, de már a fiam keblére hajtván fejét, bűnbánó arc kifejezéssel fordult hozzám:

- Igazán nem haragszol, Apuka? Tudod, hogy nincs annyi kincs a világon, amiért készakarva megbántanálak!

- Ugyan már kis bogaram! A fiam felesége leszel és köztünk nem dül sem vallási, sem nemzeti háborúság, mint pl. Boszniában...! Mi a ti érzéseiteket éppolyan tiszteletben tartjuk, mint a miénket, gyermekeiteket éppúgy fogjuk szeretni, mint a miéinket, persze hozzá kell tennem: amennyiben Isten megáld velük!

- Tudod, mire gondolok most, Édesapa - Judit a Szilvia által használt megszólítást alkalmazta velem szemben és mintegy utánozva Szidóniát, egészen közel hajolt hozzám:

- Nem tudom, Kedvesem, de ha elárulhatod - átöleltem és homlokra csókoltam -?!

- Azzal Édesapa, hogy mi itt a gyermekáldásról beszélünk, míg nem is olyan messze tőlünk megerőszakolt muzulmán asszonyok, lányok tömegesen folytatják meg a bűn által fogant újszülötteinket! Elítélem az erőszakot, de tehetnek-e arról azok az ártatlan, éppen hogy világra jött csecsemők? A Bibliából tudjuk, hogy Jézus születése után, abban a hiszemben, hogy ő is köztük lesz, több ezer gyermeket megöletett Heródes, a szidók királya, ezek a gyermekek az úgynevezett aprószenetek -! Vajon a mai keresztény egyházak, melyeknek tagjai - legalábbis papíron - ezeknek a gyilkosságoknak az előidézői, szentekké avatják-e a ma szerencsétlen áldozatait? Vagy azért, mert muzulmán hitű anyák születték meg őket, emberszámba sem jöhetnek?

- Csak azt tudom, Kedvesem, hogy ha nem ezt teszik, akkor saját családjuk is kitesztíja legtöbbüket! Egyformán bűnös, Kedvesem, mind a keresztény, mind a muzulmán vallás, ha nem veti magát az egymást gyilkolók közé, mert ott a tulajdonképpeni ok nem is a határ kérdés, inkább a több évszázada tartó ideológiai félrenevelés! Őszintén mondom, Kedvesem: egyszerűen nem értem miért van ez a gyűlölködés? Annyi okos ember van egyik oldalon is, a másik oldalon is, akik nagyon jól tudják, hogy egyetlen tőről vagyunk valamennyien, valami-

kor, valahol egyetlen gyökér-törzsről indultunk, s minden, ami elválaszt bennünket: nyelv, szín, vallás, anyagi javak és egyéb - a fejlődés folyamán ragadt ránk! Egyáltalán - van-e jogunk bölcs fajnak vallani magunkat, mikor sok tekintetben a vadállatok is felülmúljuk egymás - és a sok-sok áldozattal létrehozott kultúrák elpusztítása terén?

- Én jól emlékszem - szólalt meg halkan Ferenc - egyszer tőled hallottam, hogy az ember a legvérengzőbb az állatok között, függetlenül attól, hogy bölcsnek vallja magát, mert okkal, ok nélkül öl! Míg a húsevő állatok is csak akkor ölnek, ha az éhség vagy az önvédelem rákényszeríti őket! Én csak a delfinekkal példálódzhatok: még a gyilkos cápát is megtámadja a társa, vagy akár a vízbe esett, de úszni nem tudó ember érdekében!

- Legalább ma ne beszéljünk erről, gyerekek - mondtam -, hisz annyi szenvedés van ezen a - még így is szépnek mondható Földünkön, hogy sokszor, de nehogy meggorroljatok érte - arra gondolok: nem inkább sátánnak nevezhetné-e a szellemet, akinek áldozunk, hisz egy jószágos, abszolút hatalommal rendelkező Isten nem nézhetné tétlenül az égbekiáltó bünteteket! Már gondoltam arra is, hogy egyik intézetünkbe össze kellene gyűjteni az erőszak folytán megesett nőket, és amíg nem rendeződnek a szembenállások, le nem csillapodnak a gyilkos ösztönök, gondoskodnánk rólunk, s úgyszintén ártatlan gyermekeiről is!

- A szándék nagyon is szép - szólalt meg Judit -, de nem hiszem, hogy megvalósítható: szégyen, szeméremérzet stb., inkább a már megszült gyermekek érdekében tehetnénk valamit, amennyiben szülőanyjuk életben hagyja őket!

- Ha megérkeztünk - mondtam -, első dolgom lesz rábeszélni Szilviát, hogy a képviselői mandátumért induló választási harcot kezdje ezeknek a gyermekeknek az összegyűjtésével! A régi budai épület, s mellette az új-bár, az is már harmincegynéhány éves - alkalmas jó egy-néhány gyermek befogadására!

- Én pedig - szólalt meg ismét Judit - és gondolom Te is, Kedvesem - Szidóniához - vállalom, hogy a nászutazásra szánt időt és pénzt arra használok fel, hogy segítsek Szilviának az életmentő akció beindításában!

- Természetesen osztom elhatározásodat a nászúttal kapcsolatban, de - Szidónia előbb rám, aztán Ferencre tekintett, bizonyára arra gondolt, hogy kimondja-e azt, ami nyugtalanítja - nem vagyok biztos abban, hogy elhagyhatom-e huzamosabb időre kislányomat, Helénát?

- Kedvesem - nyugtatta meg Judit - Heléna szeme-fénye Katinka nénédnek és egyelőre Te azonkívül, hogy mellette vagy és szemmel kíséred fejlődését, amíg az inkubátor lakója lesz, nem sok mindenben segídekezhetsz! Továbbá: amennyiben férjed engedi - ugye nem mondok újat azzal, hogy egyelőre el kell halasztanotok a nászéjszakát - otthon sok és jó szolgálatot tehetnél! Már az is nagy segítség lenne, ha francia nyelvű tolmácsként segítenél nekem! De ne fussunk előre, ezt meg kell még beszélni elsősorban is Szilviával, a leendő intézmény főpatronusával!

- Gyengécske még az én francia tudásom, Kedves, de amennyiben férjem nem állít akadályt elé, szívesen veletek tartok!

- Mért akadályoználak, Kedvesem - szólalt meg Ferenc - ott lesz melletted Judit! Őszintén örülök, hogy így alakultak a dolgok:, apuka mellett egy tudós orvos-professzor...! De én is csak azt mondhatom: ne fussunk előre, hisz Katinkának is van beleszólása a minket érintő dolgokba és...! A kísérletek és egyéb...?!

- Kedvesem - Judit Ferenchez - én Katinkával már mindent átbeszéltem és ő helyesli álláspon-tomat: én kisebb kitérőktől eltekintve, amikor is a kísérletek miatt vissza kell térjek Bázalbe, percre sem hagyom magára férjemet, apukátokat! Azt hiszem azzal, hogy előző férjem fiatalon, az emberiség érdekében önmagán végrehajtott kísérlet áldozata lett, helyettem is

letette az asztalra a tőlem is elvárható pluszt! Nincs nélkülözhetetlen személy még a mi területünkön sem! Különbözik Katinka naponta közli velem az általa kidolgozott képleteket, a logikai következtetés pedig bárhol is leszünk, rendelkezésemre fog állni!

Meg akartam köszönni Judit rám vonatkozó döntését, de arra már csak este későn kerülhetett sor, mert épphogy befordultunk a parkba már messziről feltűnt a télen is fehérben - fekete karácsony lévén - kart-karba fűzve sétálgató buddhisták népes csoportja, természetesen velük volt Szilvia és Betti is, s meglátván minket, egyenesen felénk indultak. Azt ugye nem kell mondjam, hogy elsősorban is Szidóniának gratuláltak, aki már otthon azonosult velük, még a szexualitás terén is, békésen megosztva engem egymás közt! Tudvalévő, hogy a buddhizmus egész már oldalról közelíti meg a házastársi kapcsolatokat, s közte természetesen a két nem közötti szexuális életet is! Nincs kisajátítási joga egyik félnek sem a másikkal szemben! Ez a gyakorlatban úgy értendő, hogy a férfit nem tulajdoníthatja el magának egyetlen asszony, mint a zsidóknál és a keresztényeknél az szokásban van, illetve törvény védi! Na persze, ha a házasságon kívüli megcsalattatásokat is figyelembe vesszük, akkor eben guba! De vannak kivételek is...! Szilvia és Betti végig tudtak egymásról -, az utóbbi időben a gyermekáldásért - egy-egy vándorlélek újbóli születése - a gyönyörűről is hajlandóak voltak lemondani, de vajon Judit hajlandó lesz-e? Való igaz: szép, egészséges és fiatal, de ami még inkább mellette szól: én már csínján kell bánjak energiámmal a nemi kapcsolatok terén is, s kit tudhatná nála jobban, hogy ami a hitvesi ágyon felüdülést jelent, az másnak az ágyában mérget!

Ezek a gondolatok röpködtek agyamban, míg a hittestvérek egymást, vagyis inkább csak Szidóniát ajnározták, s mivel láttam, hogy Judit kényelmetlenül érzi magát, Szidóniát és Ferencet hátrahagyva előrehajtottunk a főépülethez, melynek ablakában Katinka feszengett, de nem jutottunk messzebb néhány méternél, Viktória és Lehel egymást megelőzve, rohanást igyekeztek, hogy elsőként gratulálhassanak!

- Minek ez a nagy sietség, gyerekeim - mondtam - hisz csak holnap adja ránk áldását a Fölöttünk való! Mindenesetre jó érzés, hogy embrenyi-ember gyerekeim, sőt unokáim, lassan dédunokáim számát még magam is képes vagyok növelni!

Judit elkacagta magát:

- Előbb bizonyítanunk kell, Édesapa! Hogy Te képes vagy rá, ahhoz nem fér kétség, a kis Heléna és Szókratész esete is bizonyítja, hogy spermád még nagyon is aktív, nekem azonban még nem volt alkalmam bizonyítani, hogy mire is vagyok képes! Az igazat megvallva férjem haláláig minden időnket lekötötte a munka, nem vállalhattuk a gyermeket, utána pedig ez idáig még nem volt szerencsém férfihez!

- Akkor most rá kell hajtjanotok - Viktória - erősebb testalkat volt - magához ölelte Juditot - ugye mondhatom azt, hogy anyuci?!

- Kedvesem - válaszolt Judit -, szép arca valósággal kivirult - nekem tökéletesen mindegy, hogy hogyan szólítottok, csak - szeressetek, mert abból kaptam eddig legkevesebbet!

- Akkor apuka mellett nem fogod hiányolni, Kedves - de ezt már Lehel -, mert nemcsak ő, a környezete is szeretetből építkezik, s hadd ragadjam meg mindjárt az alkalmat, hogy megkérdezzem: hol szeretnétek tölteni a karácsonyi ünnepeket, mert mi otthon, gyermekeink körében és ha... -

- Ne is mondd tovább, Fiam - szoltam közbe -, tudom, hová akarsz kilyukadni, s máris közölhetem veletek a holnapi programot: Ti előbb anyukátok elé mentek Zürichbe, a külhoni tartózkodó családtagok közül egyedül őt hívtuk meg! Ferencnek, de nekünk is az a véleményünk, hogy az itt jelenlévő családtagok, a klinika alkalmazottai, betegekkel együtt, valamint a helybéli meghívottak egymagában is feledhetetlenné teszik a napot, magamra való

tekintettel: remélhetőleg utolsó házasságkötésemet! A Ti gondotok az legyen, hogy a repülőgép üzemképes állapotban, felszállásra készen várakozzon ránk, mert a szertartás után azonnal indulunk, veletek együtt, természetesen haza, Magyarországra! A karácsonyi ünnepeket nagypapákkal együtt /Römer báró/ ünnepeljük meg, hogy neki is, Juditnak is része legyen abban a boldogságban, amelyet a mi családunk nyújtani tud!

- Én máris olyan boldog vagyok, Drágáim, hogy szeretném világgá kiáltani! Gyerünk Katinkához, ő az egyetlen, aki - most már rajtatok kívül - legközelebb áll hozzám, akinek köszönhetek tulajdonképpen mindent, a diplomát is! - Judit e szavak után kettésével szedve a lépcsőket elindult felfelé az épületbe, én szintén, de lassabban, míg Viktória és Lehel a repülőgéphez! Még fel sem értem az emeletre - első - már jöttek elém:

- Hát mért nem használod a liftet, Kedvesem? - Katinka fenyítőleg emelte felém kezét, a következő pillanatban azonban már ott csüngtek rajtam, s tényleg illett volna ránk a szinonima: mint gyümölcs a fán! - Judithoz pedig - édes kicsi lányom, engem Viktória édes mamája adott át apukának, téged hadd adjalak át neki én és kívánom, tedd boldogabbá, mint eddig bármikor, bárkivel is volt, s ha Isten is úgy akarja, de ezt már együttesen: toljuk ki életét a lehetséges legvégső határig, mert ha valaki -, akkor ő már eddig is kiérdemelte...!

- Ne túlozd el, Kedvesem - mondtam, és igyekeztem szerénynek mutatkozni - csak addig, amíg nem érzem tehernek magam!

- Nem túlzás ez, Kedvesem! Judit a fiatalságát adja, s az ő génjei benned is megindítják a regenerálódás folyamatát! - Karon fogtak két oldalról és egyenesen abba a terembe, melyben kislányom Heléna és még néhány súlyos „eset” állandó felügyeletet igényelt!

- Elmehet, Kedvesem - szólította meg Katinka az éppen ügyeletes nővért -, átveszem a felügyeletet, ellenben, ha kérhetem, szeretném, ha segítene a holnapi napra való előkészületeknél!

- Örömmel, kedves Professzornő - válaszolt a nővér -, Judit doktornőért bármikor mindent...!

- Judit kacsintott, aki hálásan viszonzta!

- Most pedig - folytatta Katinka -, fürdés, aztán fekvés! Apukának elég lett volna a hosszú út - Stockholm - a lelki, testi rázkódás, amit utána kellett elviselni, az már plusz volt! Köszönöm kislányom, hogy felajánlkozásoddal megmentetted a helyzetet...!

- De hiszen én boldogan lépek Szidónia helyébe! Igaz, egyszer annyi idős vagyok, ha azonban minden mást a serpenyőbe teszünk, talán egyelő süllyal nyomunk a...!

- Ne hasonlítsd magad Szidóniához, kicsim - Judit szerénységét nem állhattam szó nélkül -, Te máris egy szupernő vagy, belőle esetleg lesz, mert fogékony mindenhez, minden iránt! De azt hiszem, legokosabban tesszük, ha Katinka szavai szerint járunk el: fürdés, aztán fekvés! Mára elég volt! Előbb persze nézzük meg alaposan Helénát, s ha úgy tetszik: mindjárt mintát is vehetünk! - Néhány lépésre álltunk az inkubátortól, mellé léptünk és...!

- Nagyon szép lány lesz, Drágám - súgta fülembé Judit -, én nap mint nap benne gyönyörködtem, most rajtad a sor! Indulhatunk!?

- Részemről igen, kicsim!

Már az „ürkabin” előtt álltunk, midőn Katinka még egy utolsó figyelmeztetést küldött felénk:

- Aztán ne zavartassátok magatokat, én végig őrt állok, s ha szükséges, kimentelek benneteket! És még valami: odakészítettem az injekciót, kislányom, add be apukának, mielőtt fürödni mentek! Első alkalommal legalább legyen teljes...! Tökéletes...!

- Hogy Te mindenre gondolsz - mondtam, talán a kelleténél kisség hangosabban, s Judit az ajkam elé tette tenyerét:

- Csitt! Bízzad rám, Édesapa!

Miután becsukódott mögöttünk a légkondicionált „műszerterem”, egyben az inspekciós orvos pihenőjének duplán szigetelt ajtaja, Judit a karjaimba omlott:

- Nem gondoltad ugye, Édesapa, hogy találkozásunk házassággal végződik? Hogy lányod helyett feleségül vétetem magam? Kérlek, ne tarts pimasznak, lehet, sőt valószínű, hogy tiéd lettem volna házasságon kívül is, de ha történetesen így adódott! Mivel már egyébként is befogadtatok a családba, arra gondoltam: ezzel a megoldással Szilvia sem érezheti magát csalódottnak, Szidóniát felmented tradicionális kötelezettsége alól -, hisz, ha belegondolunk: valóban csak ajándékként értékelhető, téged pedig elég volt meglátni ahhoz, hogy megszeresselek! Testi kapcsolatunk csak kiegészítője lesz, a ki tudhatná már milyen régtől meglévő lelkinek!

- Azt hiszem Te nemcsak nagyon szép, nagyon okos is vagy, Kicsim! Szeretném, ha a most következő életciklusodban csak mosolyt sugározna arcod és én ebben a mosolyban sütkérezhetnék életem végéig!

- Én sem kívánnék tovább élni, Édesapa és ehhez minden lehetőség adva van!

- Akkor ne várjunk tovább, kezdjük el, Kicsim - magamhoz szorítottam, végighúztam tenyerem a farán, aztán..., tudod mit, Kicsim - mondtam - majd utána menjünk a fürdőbe! Kár lenne ezt a lobogást lelohasztani! De fogadjunk szót Katinkának: lökd belém előbb azt a - nem tudom ugyan, hogy mit kotyvasztott össze, de bizonyára növelni fogja aktivitásomat, bár - szerintem anélkül sem vallanék szégyent!

- Nem csak arra való az, Édes, egyúttal életelixír is! Egy pillanat!

Tényleg csak egy pillanatig tartott, azzal együtt a vetkőzés is, s Judit kicsit szégyenlősen, de már Éva kosztümben vetkőztetni kezdett engem is!

Ami utána következett, ahhoz azt hiszem, nem kell magyarázattal szolgálnom...! Egy asszony, aki fiatalon elveszítve férjét hosszú ideig csak a munka és a bezárkózás rabja volt, mint a madár, mely kiröppen a nyitva hagyott kalitkaajtón: mielőtt nekidurálná magát, illegeti, billegeti szárnyát, előbb csak kószolgatta, ízlelgette, mozgott, helyezkedett, majd szinte megvadult, valósággal magába rántott, a magömlés pillanatában pedig mintha elájult volna: egészen belekékült, ha akartam volna sem szabadulhatok, mert mintha görcs rántotta volna össze hüvelyét! Nem tudom - az injekció hatásának tudható-e be, de midőn fellazult és elengedett, még akkor is kőkemény volt a péniszem, ennek ellenére semmi olyat nem éreztem, ami erőltetésre utalt volna!

- Csodálatos volt - suttogta Judit feleszmélve -, ilyet még soha nem éreztem! Lehetséges, hogy a magömlés a tüszőrepedés pillanatában következett be?! Ebben az esetben a kis Szókratésznek nem kellett sokáig várakoznia!

- Lehetséges - mondtam, majd ölembe vettem, és úgy ahogy voltunk, vittem át a medencéhez és a vízben folytattuk! Hogy meddig és mikor mentünk vissza az „úrkabinba”, nem tudnám megmondani, az álmat azonban igen: egymásba kapcsolódó úrhajókként bolyongtunk a végtelen térben, bolygók suhantak el mellettünk, némelyik kézzel elérhető távolságban, valami csodálatos, ismeretlen melódiát duruzsolva...! Az utolsón - már ébredésem előtt - töméntelen, tollnélküli madár csipogott. Meztelen testük, mint a csigáké, egymáshoz tapadt, hogy elszakítsak egyet a többitől, utánanyúltam, s a hideg borzongás, mely érintésére elfogott, okozta ébredésemet! Judit helye már üres volt, a műszerek egyenletes zaja a madarak csipogására emlékeztetett, a fekvőhellyel szemben elhelyezett képernyőn azonban megszűnt Heléna

piciny szívének dobogása, a szív feletti kardiogram este még ritmikus mozgása mozdulatlan, vízszintest húzva megállt!

- Istenem...! Csak nem..., Ő is?! Mit követtem el, hogy így büntetsz? Vagy nem is a tiéd, az ördög műve? -

Ébren voltam, mégis mintha erősödött volna a még álombéli csipogás, majd érthető szavakká mutálódott: a megfogant, de mesterségesen megszakított életek bolygója vagyok, ha tovább növelitek súlyomat, gravitációm folytán egyenesen rátok zuhanok! - Felugrottam: megőrültem talán, hogy ébren is álmodom?! Átrohantam a fürdőbe és egy gyors hideg-meleg vizes zuhany után visszatérve az „ürkabinba”, mivel a képernyő ábrái mit sem változtak: mozdulatlan szív, mozdulatlan grafikon! Kétségtelen, hogy kislányom is meghalt - gondoltam, s a lehető leggyorsabb mozdulatokkal öltözködni kezdtem, majd ki...!

A család többi tagja már az inkubátor mellett jajongott! Katinka és Judit nyugtatgatta őket, de nem sok eredménnyel: végig itt voltam mellette - magyarázta Katinka - még gyönyörködtem is aranyos kis pofikájában, mert mosolygott midőn kezemmel mutogatva előtte beszéltem hozzá! Hajnal felé - bizonyára elszundíthattam - arra lettem figyelmes, hogy a szív zöreje halkul, a grafikon rendületlenül ugrál! Felkeltettem Juditot is és mindent, ami csak elképzelhető ilyen esetről, elkövettünk, de sajnos sikertelenül! Felhívtam két orvos kollégát is konzultációra, de - egyszerűen megmagyarázhatatlan előttünk, mi válthatta ki nála a halál hirtelen beálltát! Ha csak nem ijedtség...! - A tudós professzornő valósággal belesápadt - olyasfélét hallottam, mint midőn egy galamb felszáll a levegőbe, de nem láttam semmit!

- Szókratész volt! - Rebege Szidónia, miközben szétmázolta arcán könnyeit - miattam vitte magával ikertestvérkéjét, de lehet, hogy nagyapám büntet, amiért elhagytam Apukát!

- Mi lesz most - fordult hozzám Szilvia -, mert ezek után...?

- Minden az elkészített forgatókönyv szerint megy végbe - válaszoltam -, semmit nem változtatunk! Szamárság, amit Szidónia mondott! Lehet, hogy különleges természeti jelenséggel állunk szemben, esetleg még a világra segítése előtti lelki effektus végzett vele, s hogy éppen most?! Katinkának igaza lehet, az ijedtséget illetően, de semmiféle galamb, vagy galamb képében megjelenő lélek nem okozhatta halálát! Bízátok a kis testet Katinkára, a többi az ő feladata kell legyen! A temetést Ferenc és Szidónia már, mint tényleges férj-feleség elvégzik, esetleg - Szilviához - Ti maradhattok velük, én azonban Judittal, valamint Viktóriával és Lehellel még a mai nap, szertartás után hazautazom! Az otthoni események nem hagynak hosszabb távolmaradást!

- Engedelmeddel, Édesapa - szeretnék hozzászólni és is - Judit maga köré nézett, s látván, hogy valamennyien rá figyelünk, folytatta: - véleményem szerint nem engedhetjük, hogy Szilvia áldozathozatala hiábavaló legyen, ezért mielőtt törvényesítenénk házasságunkat, meg kell, hogy győződjünk alkalmasságomról, ő ugyanis kizárólag a gyermekek kedvéért választotta a válást! Én elutazom édesapával, s ha egy meghatározott terminus alatt pozitívumot tudunk felmutatni, szentesíthetjük együttélésünket, amennyiben nem, akkor leghelyesebb vagy másvalakit választani, vagy visszaterelni házasságotokat az eredeti medrébe, én pedig boldogan leszek a kislányotok! Köztünk már úgylis inkább csak a szeretet dominál, nem szabad, hogy Szidónia és Ferenc szerelme közé bármi vagy bárki is beékelődjék! Ők mostantól szabadon szárnyalhatnak! Lássuk, mire lesznek képesek!

- Nos...? - Szilviára tekintettem, aki megértette gondolatomat, s keblére ölelve Juditot, kimondta a végső szót:

- Elfogadjuk javaslatodat, Kislányom! Búcsúzzunk el drága kicsinktől és lehetőleg ne érezzük sem a klinika betegeivel, sem alkalmazottaival személyes tragédiánkat! Szidónia és

Ferenc esküvőjét annak rendje-módja szerint megtartjuk, benneteket pedig Isten áldása kísérjen! Én és Betti csak a temetés után indulunk haza, addig lesz ideje édesapának elintézni, hogy a két régebbi házunkat a megerőszakolt, szerencsétlen muzulmán nők és gyermekek befogadására felkészítse...! - E rövid nyilatkozat után búcsút intett az inkubátorban fekvő mozdulatlan kis aprószent felé, majd nyomában a többi jelenlévővel elhagyta a termet... -

- Azt hiszem, a legokosabb megoldást választották - így Katinka -, hiányozni fogsz, kislányom - Judit felé -, de a cél érdekében vállalom a többletmunkát! Különben meggyőződése, hogy nem sokáig kell várakozunk a gyermekáldást illetően és akkor visszatér a családba az a harmonikus életszemlélet, melyet a kis ikrek születésükkel és halálukkal felkavartak!

- Mi is reméljük, ugye Édesapa - Judit átölelve nyakam felnézett rám -, azok után, ami az éjszaka történt velünk?! Egyet azonban nem értek: mi az az erő, ami Szilviát az általánosan elfogadott eddigi gyakorlat fölé emeli?!

- Aranyoskám - Katinka válaszolt helyettem is - a hit, mely a teologikus prűdériával szemben az anti-, valamint objektív anyag teozófikus összefonódását vallja! /Isten és az emberi lélek egysége/

De hagyjuk a svájci tragikomédiát a maga módján kiteljesedni! Temetést és esküvőt a kelletténél többet is láthattunk! Nézzünk inkább körül a budai „bundás-bulin”! Kik azok a csokornyakkendős urak, akiknek oldalán besprinteltek talpig bundás hölgyeik a gyönyör-paradicsomba!? Azok előtt, akik kicsit is bepisanthattak a szociálimperializmus tervgazdálkodásába nem titok, hogy az iparpolitika kizárólag a munkástömegektől visszatartott munkabérre korlátozódott, s ugyancsak abból fedezték a szociális juttatásokat és minden egyéb címen elszámolt-számolatlan összegeket is! A külső, belső üzletkötéseknél alkalmazott preferencia folytán nyert pénzek kizárólag a felsővezetők titkos számláin főképp nyugati bankokban kamatoztak! A munkás éppen csak nem nyomorszintű életszínvonala mellett, a felsővezetők indokolatlanul magas fizetéséhez még ugyancsak indokolatlanul magas prémiumok is elszámolásra kerültek, legtöbb esetben mérleghamisítással, de - hát - mit várhattunk volna ott, ahol az elszámoltató is benne volt a machinációban!? Kádárnak tulajdonítják a mondást, hogy: amit ellopnak akár a munkások, akár a vezetőik, az biztosan az országban marad, nem vándorolhat át a testvérekhez! De meggyőződése szerint tévedett, legalábbis a vezetőket illetően, mert igencsak elvándorolt a lopott pénz, csak kelet helyett nyugatra!

Nos - a rendszerváltással egy időben és részben már előtte is alakult különböző Kft. csoportosulások ezeket a tőkéket váltották át a volt szocialista-ipar, kereskedelem: vállalatokat, üzlethálózatok tulajdonjogára, legális, részben illegális külföldi cégek bevonásával! Az újjgazdagoknak ehhez a csoportjához - nem fér kétség - nyilvánvaló és nyomon követhető lenne minden lépésük!

A másik csoportjuk szintén a rendszerváltással egy időben alakult pártok vezető kádereiből verbuválódott: miniszterek, államtitkárok, országgyűlési képviselők, akik egyben ügyvédi, orvosi magánpraxissal rendelkeznek, egyetemi, főiskolai tanárok stb., s a halmozott állások betöltésén túl még állami-magán bankok, vállalatok vezérigazgatói, nagyjából csak azért, mert elkötelezték magukat a jelenlegi kormányzó pártok mellett!

A privatizációnak nevezett: itt a piros, hol a piros becsstelen játék tehát nem más, mint a munkás és dolgozó tömegek véres-verítékkal felhalmozott tulajdonának elidegenítése, akkor, amikor kárpótlás címen egyszerűen megfoghatatlan, felbecsülhetetlen erkölcsi és anyagi - a háborús viszonyok és az állampárt révén eltulajdonított - károkat ugyancsak a munkás és dolgozó tömegekkel akarnak részben vagy egészben megfizettetni!

Nem tudom - a történelem mégis megismétlődni látszik?! Ahogy ezek az urak ismételten és nagyképűen pazarolják a tömegek által felhalmozott, végeredményben állami tőkét, nem gondolnak arra, hogy a hol ezzel, hol azzal hülyített „nép” egyszer csak egyenlőségjelet tesz a vörös és fehér bárók közé és akkor mi lesz?! Tévedés a kivételezett osztályokról alkotott felfogás! Ha minden ember egyenlő jogokkal, kötelezettségekkel bír, akkor minden ember számára biztosítani kell az élethez szükséges feltételeket! Nem léphetjük át a huszonegyedik század küszöbét olyan társadalmi paradoxonnal, hogy míg milliók még a szükségtelen luxusra sem tudják elkölteni vagyonukat, milliárdok a betevő falat megszerzésével küszködnek! A tudományok, elsősorban a természettudomány terén elért eredmények előbb, utóbb rádőb-bentik az „istenadta” népet arra, hogy a háborúk, a forradalmak kiontott vére csak egyeseknek a malmára hajtja a „vizet” és akkor azok az egyesek következnek, mint tavasszal a lemosó-permetezéssel eltávolítandó tetvek!

De nézzük tovább - mint járulnak kézcsókra ezek a mai-jövendőbeli miniszterelnök, miniszter jelöltek, vezérigazgatók, és egyebek, mint bókolnak a volt kommunista börtönparancsnok korán - fiatalon megözyegyült, most - véletlen folytán „multimilliomos” Margitkának, aki jelenleg a gyönyör-paradicsom Madámja!

- Asszonyom - hajolt sokat sejtető mosollyal az egyik jól táplált úriember a kicsi, még mindig csinos asszony fölé - magácska minden találkozásunk alkalmával egy fokkal szebb lesz! - majd egészen közel hajolva: sikerült összehozni a telefonon kért dolgokat?

- Mindent a megbeszéltek szerint kapnak, Kedvesem! A szoba és a hölgy rendelkezésére áll! De - nem volt a múltkori alkalommal kissé fukar a hölgygel szemben, mert csak rábeszélésre egyezett bele újabb találkába?! - Margitka negédes mosolya mögött elszánt akarat lakozott: kihúzni, amit csak lehet ezekből a pöfetegekből!

- Nem tudom, mit kevesellett a kicsike, de biztosítom: most meg lesz velem elégedve!

Amíg az urak többnyire imigyen érdeklődtek a tetemrehívásra kijelölt hölgyek felől, asszonyaik elengedve „imádott” férjük karját, tovább léptek, éhes, karvaly szemeiket az alapítvány által frakkba öltöztetett ifjabb férfigeneráció jelenlévő tagjaira vetették újabb áldozat után vadászva. De persze jöttek magányos hölgyek, urak is, akik vagy a homo-szexualitásnak, vagy csupán a tüzes közép- és dél-amerikai táncoknak hódolván, a taksa lefizetése után egyenesen a számukra fenntartott helyek felé tartottak!

Edina és társnői mindenre gondoltak, ami az ember szexuális fantáziáját felcsigázza és főképp: pénztárcájukat megnyitja! Ez a nap mégis különleges volt, mert már a magas belépődíjak is nyilvánvalóvá tették, hogy csupán azok részeltethetnek a rendezvény csemegéiben, akiknek két-, háromezázres bundákra is tellett! Anna, valamint Xénia, a két társtulajdonos - tulajdonképpen a családhoz tartoztak, tehát a gyönyör-paradicsom is - akik három évtizeddel előtte ugyanott egy húszasért - bélásért - keféltek, még kevesellették is a huszonezezer forintos belépődíjat! Mint Margitka és Edina, a művészet menedzsere, valamint annak fia, Anti, a balett és táncsoport vezetője előtt érveltek: maga a külső-belső építészeti tárlat megtekintése sincs túlfizetve vele! Hisz perspektívát nyújtanak egy újfajta, magából a természetből építkező naturalista stílusra, egyben gyakorlati útmutatást a modern élet szépségeinek kiaknázására! Folytathatnám a végtelenségig, de inkább nézzük a sürgés-forgást, miként keresi ki-ki a párját a színpadok mögé rejtett zene vad orgiájában!

Nem szabad megfeledkeznünk a szinte nonstop üzemelő színpadról sem: a balett- és táncművészek közreműködésével megjelenik előttünk a modern életszemlélet, rafinált mozdulatokba sűrítve! Nem véletlen, hogy a nézőtér is zsúfolásig telített, s a körülményeket figyelembe véve, fel sem tűnik midőn egyikük, másikuk az életképektől felcsigázottan a váltott műszakban üzemelő szobákban keres kielégülést!

Tudom - arra gondolnak, hogy ma, amikor a bűntények sokszorozódnak: már nemcsak amerikai cosa-nostráról, olasz maffiáról, magyarról is beszélhetünk, honnan meríti a bátorságot a néhány törékeny nő e veszélyekkel teli üzem fenntartásához? Hát - megnyugtathatok mindenkit: a Balaton melletti tragédia, mert az ikrek korai világrahozatalát és azzal együtt halálát, kizárólag annak tulajdoníthatjuk, felnyitotta a család szemét és a legjobb karatésokat szerződtettük mindkét nemből, sőt - a homoszexuális nők szobája elé herélt indiai férfiakra gondoskodtunk! Abszolút biztonságban élvezhették tehát a „pokol” eme kiválasztottjai a földi paradicsom gyönyöreit, de ne irigyeljük tőlük, újabb ezer év nem lesz! Az ő terminusuk sokkal rövidebb lesz, mint elődeiké, ezért is kapnak mindent sűrítve! Mielőtt azonban visszatérnénk a bázeli klinikára, nézzünk körül a Balaton melletti kis zalai falucskában, ahol a jövő metropolisának építését kezdte el a család... -

Itt sokkal szerényebbek a körülmények, mégis - mintha csillogóbbak lennének az emberek, főképp a gyermekek szemei: a család a szeretet ünnepére készülvén, valamennyi tagja az ajándékozás mikéntjén törli a fejét, a 92 éves nagyapa és a 13 éves Gréta is! Az őszi betakarítás után néhány gazda kivételével úgy határozott a falugyűlés, hogy egyetlen családi szövetkezetbe tömörülve kezdi a következő évet! A mindenki karácsonyfáját a majdani egyetem aulájának közepén állították fel, egyelőre csak az óriás tartóoszlopok meredeztek az égnek, s a felettük kifeszített sátorfedél alatt sürgött-forgott a nemrég még egymást gyilkoló, ma egymáshoz egyre közelebb kerülő régi és új telepések szinte már szétválaszthatatlan, kavargó egyvelege, a família két ifjú házaspárnak: Melani és Ádám, valamint Auguszt és Csaba közreműködése mellett! A felbujtók, bajkeverők kiemelése után a falu kezdett összekovácsolódni, persze nagyban hozzájárult a megbékéléshez, hogy a már üzemelő gyógyszer-alapanyaggyártó és készen vásárolt építőanyag-gyártó üzem kapacitása felszippantotta még a környékről is a munkanélküli munkaerőt! Az egyelőre csak Svájcba exportált alapanyag, vele együtt az építőanyag termelés a szükségleten túl már a befektetett összeg törlesztését is fedezte, az indulás tehát jónak volt mondható, s a család bank- és üzlethálózatára való tekintettel, bizalommal tekinthettek a jövő elé! Pisti, a 76 éves vezetőszerelőből lett főfelügyelő, nem kis büszkeséggel szemlélte az immár örülni is tudó emberek sürgését az óriási fenyő körül. Az oszlopokhoz kifeszített fenyő két oldalról is darus kosárból díszítették, a díszítő elemeket részben szakértő villanyszerelők, részben asszonyok, lányok hangos karácsonyi énekszó mellett, valósággal úgy szórták a kilógó ágakra!

- Mit szólna ehhez a mi Anti barátunk? - Pisti, Anti egyik idősebb fiához, Szidónia apjához intézte a kérdést - nagyon nagy kár, hogy éppen őt érte a halálos ütés! Neki csupán a megjelenése elegendő volt arra, hogy akik előbb még sírtak, egyik pillanatról a másikra nevetőgörcstől fulladozzanak!

- Bizony nagy kár érte - válaszolt amaz - ő velünk élt, dolgozott - úgyszólván mást sem csinált, mint a börtönöket járta, hazalátogatása idején pedig gyereket! Nem követett el soha főbenjáró bűnt, de izgága volt és hát..., tulajdonképpen mindig az asszonyok miatt került vissza a büntető intézetbe! Kevés asszony vagy lány akadt a faluban, akit rövid otthon tartózkodásai alatt meg nem hágott! Nézz körül! Ezek a csúnya feketék mind tőle vannak! Még az én fészkembe is belecsúfított, de talán a tőle származó fiamra támaszkodhatok leginkább! Villanyszerelő lett belőle! Látod ott a daruskosárban azt a niggert?!

- Nem kell szégyenkezz miatta, Fiam! - Pisti vállon veregette a nála majd harminc évvel fiatalabb, ugyancsak sötétbőrű, de intelligens, nyílt tekintetű embert - nemcsak nálatok fordul elő ilyesmi, a magyarok között sem ritkaság, meg aztán oda is kellett, hogy tartsák neki azt a mi-csudát! Meg hát, különben is - a Te véred van abban a fiúban is, éppúgy, mint a többiben!

- Tudom főnök! Nem is teszek különbséget! Egyformán szeretem valamennyit!

- Gyerünk dolgozni, Pista bá' - kiáltott át hozzájuk Ádám -, neked létrára sincs szükséged!

- Elegen vagytok, fiam! Én már csak bennetek gyönyörködöm! Látom Melani és Augusztá egyformán gömbölyödnék! Úgy tekintem őket, mintha egy kicsit az én lányaim is lennének! Vigyázok is rájuk, mint a két szememre!

- Holnap már hármukra kell vigyázzatok, mert Thereze és Jörg is jönnek, ha az idő engedi, náluk ugyanis keményebb telek vannak!

- Mindenre fel vagyunk készülve, Fiam! Megvédjük őket még az ördögtől is! Én csak magamat adhatom, nem úgy, mint Römer báró, de az mindenestül a tiétek! Hallom a kis ikrek immár mindketten elhagytak bennünket! Ha most elkaphatnám a nyakát annak a két sihedernek...! - - Beszélgetés közben egymás mellé kerültek és lehalkítva folytatta: ott van még a képviselőházban a patrónusuk? Ideje lennel aláfűstölteni...!

- Tudod, Pisti bátyám - válaszolt Ádám, ugyancsak lehalkítva -, apám rögeszméje, hogy az örülteket leszámítva, a legelvetemültebb gyilkosból is válhat rendes ember! Persze ahhoz szerinte is megfelelő feltételeket kell biztosítani!

- Én magam is gyilkosként töltöttem tizenöt esztendőt a börtönben, fiam - Pisti, a többihez viszonyítva szinte óriásnak tűnő ember lehorgasztotta fejét - talán éppen ezért szkeptikusabb vagyok apátoknál! A magam részéről nem hiszek semmiféle istenségben, de ha mégis lenne valamilyen felsőbb szellemi lény, a Föld szelleme bizonyára a legrosszabb fajtából való, mert nemhogy elősegítené a megbékélést, inkább szítja a békétlenséget az emberek között! Apátokban végtelen szeretet és türelem van, fiam! Képes lenne magát a sátánt is magához ölelni, ha látná, hogy abból valami jó is származik! Pedig úgy negyvenesen még őt is inkább a pokol tüze égette! Ti ugyan nem láttátok akkor, én azonban...! De minek is beszélünk erről, a karácsony akár tetszik, akár nem, mindenkinek a szeretet ünnepe kell legyen! Ti csak készüljetek nyugodtan, majd Pisti bá' őrt áll!

- Köszönöm, bátyám, mindnyájunk nevében! - Ádám, bár csak válláig ért, átölelte az öregembert - te nem az vagy, akinek mondod magad! Előfordul, hogy a legszolidabb ember is begerjed, s ha igaz, valaha Jézus kezében is suhogott a korbács! Mi rád csak felnézhetünk bátyám, mert bármint volt is akkor, apuka szavai szerint: megismerkedésetek óta Te egyfolytában az elesettek patrónusa voltál, most pedig a mi nagy családuknak a védelmezője...!

- Ez a meghatározás kicsit túlzás, Fiam, mert - még közelebb hajolva - Pisti bátyátok ma is inkább Xénia nénétekbe mártogatja az ujját, mintsem a szenteltvízbe, az azonban igaz, hogy mindig inkább az elesettekhez húztam! Azok a rendszeres juttatások is, melyeket apukátoktól kaptam kintről, jobbra a régi bunker szegény-sorsú lányait segítették a felemelkedésben! Ma már többnyire mérnökök, de ha holnap belenézel a levelesládámba, tapasztalni fogod, hogy kevés kivételtől eltekintve, valamennyi megtartott emlékezetében! Figyelj...! - Kisség oldalt tőlük a pap és élettársa közeledett, megálltak Melani mellett és mint a szavakból kivehető volt, részvételüket fejezték ki az ikrek halála miatt!

- Mit gondolsz, Ádám fiam, lesz ebből a papból püspök? Vagy nuncius? Esetleg római pápa? Mert, hogy jól összetartja a nyáját, az már biztos, aztán mint hallom, fölfele is megnőtt az ázsiója! Gondolom, szívesen cserélnének vele azok is, akik ezelőtt kikerültek!

- Előítéletekre építeni bármit is, számárság, Pisti bátyám! Én nem ismerhettem Amálka anyánkat, de az ő meggyőződését vallom: nincs senki ezen a földön, aki ártatlanságára hivatkozva követ dobhatna a másikra! Ennek a papnak legalább volt bátorsága elismerni és - legalábbis eddig felnevelni a tőle származó gyermekeket! További nevelése azt hiszem inkább anyámra, nagyapára és főképp Grétára tartozik!

- Beszéltél apáddal elutazásunk óta, Fiam? Gyanús nekem ez a nagy titkolódzás! - Mivel a papékhoz, vagyis inkább Melanihoz Augusztá és Csaba is csatlakozott, tovább folytatták az

eszmecserét - nincs valami baj Telléknél - Pisti Svájcot csak Telléknek becézte - az idősebb korosztálynak már nem sok kell ahhoz, hogy - tudod, mire gondolok...?! Isten ments attól, hogy apádnak baja essék! Rám már jöhet a dögvész is, rá azonban... -

- Reggel beszéltem vele, Pisti bátyám! Nem volt valami vidám, de mint általában: nyugodt, kimért volt! Annyit mondott, hogy valamennyiünknek meglepetést fog okozni, de hogy mi lesz az a meglepetés, még csak sejteni sem hagyta! Valami biztos történt vagy történik ott az ikrek halálán kívül is, mert Margitkának sürgősen Zürichbe kell repülnie, az tény azonban, hogy apuka itthon akarja ünnepelni a karácsony estét, sőt mint mondotta: részt kíván venni az éjféli misén is, reménykeltő!

Még javában díszítették a nagy fát, a kosaras daruk ide-oda cikáztak, kissé hátrébb a gyerekek zibongtak, a család jelenlévő felnőtt tagjai pedig ügyes-bajos dolgaikat vitatták, midőn majdnem egyszerre három személygépkocsi surrant a már előre ünneplők közelébe: elsőnek nagypapa érkezett Tildával és a két kamasszal /Gréta és Tamás/, őket követte Melinda az unokákkal, végül Edina, Xénia és Anti, a fiatal vajda, saját és Viktória gyermekeivel! Edina és Xénia, de Anti is, még dülöngéltek az éjszakai bundás-buli mámorától, de jóformán szót sem válthattak, midőn egy karcsú repülőgép elkezdett körözni felettük! Gréta elkiáltotta magát:

- Jönnek Apukáék! - és uzsgyi, előrevágtatott az ősön sebtében épített betonkifutóhoz, a többiek pedig utána -! De minő csalódás, persze csak részben, ugyanis a gépről előbb a már ugyancsak előrehaladott állapotban lévő Thereze, őt követte Fannika, Gréta édes nővére, végül Jörg, Thereze férje ereszkedett alá...!

- Kocsit hozzatok - kiáltott előre Jörg -, ha van a közelben, akkor tehert! - Gréta mintha meg sem hallotta volna, futott egyenesen hozzájuk, Csaba azonban egy a közelben parkoló teherjárművel a repülőgép mellé állt, majd Jörggel együtt elkezdtek átrakni a csomagokat!

- Apukáék mikor érkeznek? Beszéltetek vele egyáltalán? Tájékoztattak benneteket arról, hogy Szidónia és a kis Heléna kedvéért hivatalosan elváltak, de persze válaszuk csak látszólagos! Annyit mondott Apuka Therezének, hogy ne izguljunk miatta, mert tulajdonképpen semmi nem változik, csak a papírformának tesznek eleget, és még annyit, hogy a megoldásnak az a módja Szilviától ered!

A kérdés-felelet halmaz inkább Jörgtől származott átpakolás közben s valószínűleg még folytatódott volna, ha a hangosbemondó, mely Ádámot szólította a rádiótelefonhoz, magára nem vonja figyelmüket. Ádám, aki Fannikát és Therezét üdvözölvén épp feléjük tartott, hogy segítsen az átpakolásnál, hátraarcot csinált, majd futva igyekezett a készülékhez, mely akkor éppen a plébános kezében volt, ő tartózkodott legközelebb Ádám kocsijához, mielőtt azonban a helyszínre érkezhett volna, az összeköttetés megszakadt, így ő, mármint Ádám, csak közvetett úton szerezhetett tudomást arról is, hogy a floridai hurrikán pusztításai miatt Ferenc és Szidónia Floridába repültek, míg az asszonyok, köztük Margitka is, egyelőre Bazelben maradnak a kislány temetése és más egyébek miatt! Hogy miért éppen Szidónia ment Ferencsel, s miféle egyébek jöhettek közbe, azt a Therezétől és Jörgtől származó ismeretanyagból sejthették, a meglepetés mégis tökéletesnek tűnt, midőn jó háromnegyedórával később leereszkedett gépünk a kivilágított leszállópályára, s elsőként Judit szállt ki!

Gréta - ki más futott volna elsőnek ismét, de Juditot mintha észre sem vette volna, egyenesen hozzám:

- Hála Istennek, drága, Apuka, hogy szerencsésen hazaérkeztetek! Álomban egész éjszaka mocsárban gázoltam és alig győztem leszedni magamról a piócákat! Nagypapa rossz ómennek vélte, ezért is jött velünk!

- Drága kicsikém - mondtam -, ami a rossz óment illeti, mint bizonyára már valamennyien tudjátok: kishúgod is elköltözött, vagyis: átköltözött az árnyékvilágba! Tudhatod, Angyalkám, hogy a testvérek bármennyire is különbözzenek egymástól, ugyanahhoz az egységhez tartoznak, s ha egyik-másikuk megszűnik létezni, vagy mint anyukád mondaná: átmegy egy másik dimenzióba, azt valamennyien megérezzük! Számodra valószínűleg ezt jelentette az álom! Kis testvéreid azonban gondoskodtak arról, hogy helyük ne maradjon üresen - Gréta persze nem fogta fel a szavak értelmét, hisz bármennyire okos és gyakorlatias, csak gyerek még, ezért félig a nyakamban csüngve, félig ölemben tartva Judit mellé léptem vele - íme, kislányom, úgy nővéred Judit, aki Szidónia helyére fog lépni! Ő ugyanis Ferenc bátyád felesége lett a mai nappal, s már valószínűleg az Atlanti óceán felett Florida felé tartanak!

A család tagjai, akik körülvettek bennünket, elhűlve hallgatták szavaimat, akkorra azonban már Viktória és Lehel is mellettünk álltak és fejbólintásukkal hitelesítették az általam elmondottakat Judit, akit már felkészítettem a találkozásra, szinte az ölemből vette át Grétát, majd rövid ideig tartó fixírozás után hosszú csókkal fejezték ki, hogy elfogadják egymást! Többre csak később kerülhetett sor, mert Viktória és Lehel gyermekei már kisajátították szüleiket - ritkán találkozhattak ők is és olyankor nem volt előttük menekvés, Linda és Eszter gyermekei pedig - egyik előről, másik hátulról az én nyakamban csimpaszkodott, mozdulni is alig bírtam tőlük, míg Judit - miután Simon, Linda lányom férje, aki már Bázelen megismerte, Katinka professzorasszony helyetteseként mutatta be a többinek, hol az egyik, hol a másik karjában tűnve fel, végül is a leghátul álldogáló Tilda és nagypapa karjaiban megállapodott! Persze Melinda sem maradt ki a körből, de lányaimtól, vejeimtől, unokáimtól körülvéve csak nehezen közelíthettünk egymáshoz...!

Ugye nem veszik rossz néven tőlem, ha meg sem próbálom leírni azt a boldogságot, ami betöltötte szívünket?! Ezt annak ellenére mondom, hogy a gyermekeket kivéve első teendője szinte valamennyiüknek a részvétnyilvánítás volt! Nem tudom, melyik érzés volt erősebb bennem akkor: a fájdalomé vagy az öröme, a nagy és egészséges család láttán!

- Nos - hogy érzed magad szűkebb családom körében? - kérdeztem már befelé menet jövődöbelimet - beváltak elképzeléseid rólunk, vagy?!

Judit - egyik karja nagypát, a másik engem ölelte, felém fordította fejét:

- Nem tudnám magyarázatát adni, de midőn nagypához érkeztem olyan különös érzés futkározott bennem, mint midőn először megpillantottalak Téged! Valóban első kislányod reinkarnációja lennék? Ebben az esetben nagypának is unokája! De kérlek, ez benneteket ne zavarjon, a feleséged leszek, hisz hozzátok teljesen idegen, zsidó családban jöttem világra, csak előbb bizonyítanunk kell Szilviának, különben lőttek a házasságunknak, s maradok csak a lányotok!

Tilda és Melinda, akik közel hozzánk lépdelték, szinte egyszerre szisszentek fel:

- Hát tényleg igaz lenne - így Melinda -? Tilda pedig:

- Nem volt elég a megpróbáltatásokból? A sok sokkoló haláleset?!

- Judit vissza fogja hozni őket, Kedveseim! - szavaim meggyőzőek lehettek, mert a két matróna elhallgatott, nagypapa pedig:

- Meggyőződéseim fiam, hogy helyesen cselekszel, Te pedig kis unokám, tedd boldoggá apukádat! Eddig a tudatlanság, az emberi bárgyúság haszonélvezőjének tartottam valamennyi vallást, most azonban, hogy veletek így összehozott a sors, kezdem hinni, hogy mégis csak lehetséges valami igazság abban a keleti miszticizmusban! Egyébként sokkal inkább beleillik a természet körforgásába, mint bármely más, természetfölöttivel kapcsolatos elmélet! És most mindjárt megragadom az alkalmat, hogy előálljak talán utolsó kéréssel: halálom után

égyesíték el testemet és a hamvakból dobjatok egy marokkal Magdolna - az öreg grófnő - koporsójába! Az életet egymástól távol kellett leélnünk, legalább haló porainkban egyesülhessünk! Remélem, nem lesz ellenére még akkor sem, ha alkalmas médiumra akadván rövidre fogta vándorlását, de nem hiszem, hogy sürgős lenne számára az újraszületés, hisz önként választotta a tűzhalált!

Judit csak nézett hol nagyapára, hol rám, erről még nem volt tudomása, majd:

- Nem tudom, hogy ki volt nektek az a bizonyos Magdolna, de orvos lévén, mindent el fogok követni, hogy minél később következzen be hamvaitok keveredése! Szeretném ugyanis, ha azok az unokáid is élvezhetnék jelenlétedet, akiket én fogok megszülni!

- Szeretném megélni kislányom én is, de nagyon fáradt vagyok, és nem tudhatjuk, mikor üt az óra...! Különbösen Magdolna grófnő és az én kislányom, ugyancsak Magdolna volt az édes mamája Juditnak, akinek - persze csak feltételesen - Te a reinkarnációja vagy! De bármint legyen is: én teljes jogú unokámnak ismerlek el, s ha megélhetném még gyermeketek születését is, az már az ajándékok ajándéka lenne!

Kocsi gördült mellénk, Gréta, aki előreszaladt, jött vissza, hogy felvegyen bennünket, ugyanis a nagy, nyolcüléses Volvót a repülőgép mellett hagytuk, a magukkal hozott ajándékok beszállításához!

- Segítsétek nagyapát is ide mellém - szólt kislányom -! - Feltűnt számomra, hogy még csak nem is említi édesanyját, ezért kérdéssel fordultam hozzá:

- Nem is említetted anyukádat, Kicsim! Tán haragszol, amiért sokáig marad távol?

- Miért haragudnék, Apuka? Hozzászoktattatok ti engem a távolmaradástokhoz! Aztán, ha Szidónia megszökött Franzzal, mert ugye mivel magyarázhatnátok mással, valakinek el kell temetnie kishúgomat, s ki lehetne erre alkalmasabb, de tán kötelessége is anyámnak törődni az ikrekkel, hisz ő inspirálta őket!

- Való igaz, Kislányom! De vedd számításba, hogy anyukád művészként nem csupán a mi családukat szolgálta, később pedig állandó lekötöttséget jelentett számára vállalatunk reprezentatív képviselője! Igyekezz elsajátítani mindent, ami a bank és kereskedelmi ügyletekkel kapcsolatos, mert - legalábbis az én véleményem szerint: alkatodnál és természetednél fogva Te vagy a legalkalmasabb, hogy nem is olyan távoli időben átvedd szerepkörét! Nagyapánál és Tilda mamánál jobb tanárokat nem is állíthattam volna melléd, őket pedig te választottad! Ami Szidóniát és Franzot illeti, továbbá a kis ikreket és anyukád velük kapcsolatos inspirációját, bőven van még időd és magadtól is rá fogsz jönni arra, hogy vannak dolgok az ember életében, amelyeket nem lehet megkerülni!

- Téged is csak évszakonként foglak látni - fordult Gréta kérdéssel Judithoz -, mert ebben az esetben nem is erőszakollak barátságommal?!

- Amennyiben rajtam múlik, Kicsikém, mennél többet szeretnék együtt lenni veled és hát - mint tapasztalom: Te külön kis közösséget hoztál össze! Szeretném, ha engem is befogadnál a brancsba! -

Mivel Gréta németül szólította meg, Judit német nyelven válaszolt, s utolsó szava valamennyiünket kacajra fakasztotta - persze - folytatta - mint hallhattad: orvos vagyok, azaz nem is csak egyszerűen orvos, hanem sebész és kutató, mint a ti Katinkátok, s ha letudom, ami általában minden nőnek kötelessége lenne: két-három utód világra hozatala...! Később már nekem is kevesebb időm lesz, de időközben Te is felnőtté válsz!

- Amit mondtál, valóban kedvező számomra, de kicsit furcsán hangzik egy orvos-professzor-nő szájából! Mindig úgy hittem, hogy a tudósok különleges emberek és rájuk nem vonatkozik az, ami egy átlagemberre, még a fajfenntartásban sem!

- Nem tudom, Kicsim, hogy hol húzod meg a határt az átlag és az átlagon felüli közt, de biztosítlak, hogy ez a kötelezettség minden nőre vonatkozik! Vagy nem szeretnéd, ha két kis ikertestvérkéd valamilyen módon visszatérne közénk? Persze függetlenül anyukád inspirációjától!

Gréta belepirult! Érezte, hogy valahol elvétette a hangnemet és próbálta volna kimagyarázni magát:

- Ne haragudj rám! Tudom, nem szállhatok vitába ezekről a dolgokról, de két, három gyerek és mellette hivatásbeli munkád...! Ők is hasonlóan hozzám, csak a nőrszök meséiből ismerhetik meg anyukájukat és hidd el, ez nem valami kellemes érzés!

- Tudom, Kicsim! Ezért mindjárt megnyugtathatlak, hogy én egészen más világból jöttem, mint anyukád! Az ő világa a színház volt, az enyém a műtőasztal, az elektromikroszkóp és a számítógép! Ahhoz, hogy ő hírnévre tegyen szert, be kellett utaznia a világot, nekem elegendő hozzá egyetlen helyiség, tehát nap mint nap együtt lehetek veletek, s ha testvérkéid születnek, velük is! Elég meggyőzően mondtam?! S ha ehhez még hozzáteszem, hogy egy bizonyos ideig a te segítségedet is igénybe veszem, mert Katinkától naponta kapom a képleteket, melyeknek megoldása a matematikai logika feladata és neked bizonyára van megfelelő számítógéped hozzá...!

- Ennyi elég! Meggyőztél! Most egy kis zökkenő következik és már benne is vagyunk nagyapa kastélyában - mondta Gréta -!

- Én csak hallgattalak benneteket, Kislányom - fordult nagyapa Judithhoz miután lesegítettük a kocsiról és a már fixre rögzített sólyán át a hajóhoz indultunk - Gréta egy tündér! Apja szerint Amálka bárónő kelt életre benne, korán elhunyt hitvese! Én második énemnek tartom, s ha megfogadod tanácsomat: csak észérvekkel közelíts hozzá! Különben falra hányt borsó minden jóindulatod! -

Gréta nem hallhatta nagyapa róla kialakított jellemzését, mert lemaradt a kocsinál, de még mielőtt a hajóra léptünk volna, beért bennünket és hozzádörzsölődött Judithhoz:

- El sem hiszed, milyen örömmel leszek a segítségedre! A műtőasztalon kívül itt a hajón minden a rendelkezésedre áll! - Hozzám pedig - engedd, Apuka, hogy unokái kísérik nagyapát a szentélybe!

E szavakkal egy időben a helyemre libbent, s a báró másik oldalán Judittal, átléptek a hajóra, míg én Melindával és Tildával hátramaradtam. Azt már Judittól tudom, hogy leérve a báró kabinjába, néhány pillanatig szemközt nézve a grófnő portréjával némán megálltak, majd minta egy erősebb hatalom kényszerítette volna, térdre ereszkedtek, s mi úgy találtuk őket gondolataikba mélyedve -!

- Apám...! - szólaltam meg kicsit később lehalkítva, hogy ne zavarjam a báró áhítatát - mi visszamegyünk a faluba, megígértem a plébánosnak, hogy testületes részt veszünk az éjféli misén...!

- Menjetek, fiam - válaszolt ugyancsak halkán a báró - az őrség marad!

- Én is veled maradok, ne hagyd, hogy magukkal vigyenek - Gréta mintegy menedékként átkarolta a bárót - nekünk itt a nagyfi, bármikor imádkozhatunk hozzá és meg is tesszük napjában többször is!

- Hol hagyta a gavallérodát - kérdezte az öreg anélkül, hogy oldalt fordította volna fejét -?

- A mamája kérte: hadd maradjon legalább karácsony éjszakáján velük Tomika, és én engedélyeztem! Ő úgy sem térdelt le soha nagy előtt, arra hivatkozván, hogy Isten tiltja a faragott képek imádását, pedig Kirunában és biztosan itt is imádkoznak Mária képe előtt! Nem hiszem, hogy ő többet szenvedett nagyinál!

- A képek csak szimbólumok, Kislányom - mondtam -, mi azokhoz imádkozunk, akiket a kép ábrázol! Bárhol, bármikor letérdelhetünk, ha hozzájuk akarunk fohászkodni!

- Azt azonban jegyezd meg, kis unokám - de ezt már nagyapa -, hogy élő ember előtt, bárki legyen is, bármilyen méltósággal ruházzák is fel, soha...! És most - te nyilván velem maradsz, ki marad még rajtad kívül?

- Én is maradok - szólalt meg Tilda ugyancsak halkán -, egyelőre itt nagyon jól érzem magam, rátok pedig ott van szükség, ahol a többség!

Akkor nagyon boldog karácsonyt, Kedveseim - egy kisméretű fenyő volt felállítva a grófnő portréja mellett, a mindig nálam lévő diplomata táskából előkotortam három kis ékszeres dobozt, mindeniken rajta a címzett neve, elhelyeztem a fal alatt, majd egy-egy öleléssel búcsút véve belekaroltam Melindába és Juditba:

- Induljunk, Kedveseim, bizonyára már sokallják távolmaradásunkat!

Melinda nem ismerhette Juditot, az utóbbi tíz évben már inkább csak Ákos és Eszter képviselték vállalatainkat, szükségesnek tartottam tehát, hogy négy kis unokám - kettő Lindáé, kettő Eszteré - nagymamáját közelebről megismertessem azzal a személlyel, aki a közeljövőben jog szerint is feleségem lesz! Melinda kifejezte örömét, mint mondotta: egyébként sem tartotta komolynak a Szidónia és köztem kialakult kapcsolatot, nagy kár, hogy a két kis iker ilyen szerencsétlen véget ért, de mint mindennek, ennek is megvan a megfelelő miértje! Bele kellett nyugodnunk a két legtehetségesebb felnőtt gyermekünk halálába, ezen is túl kell tennünk magunkat! - Azt persze kétségbe vonta, hogy Judit azonos lenne elhunyt kislányom reinkarnációjával, de az megnyugtató, ha Szilvia annak tulajdonítja! Judit személyében egy olyan feleséget kapok, aki őrangyalként áll majd mellettem, ugyanakkor nevével, a rákutatásban elért eredményeivel a család vonzáskörét tágítani fogja! - Judit megköszönte Melinda kedvességét és kérte: hadd szólítsa ő is anyukának, miután pedig biztosította arról, hogy minden idegszálával vigyázni fog rám, egyúttal elhárította, hogy különösebb jelentőséget tulajdonítsanak tudományos munkásságának: ő is csak egy akar lenni a többi között! Különben - bár ő csak Katinka véleményére alapozva mondhatja: Linda és Simon is tehetséges orvosok! Szeretne mindenben segítségükre lenni!

Mivel a Magdaléna /Léna/ hajó csak negyven-ötven méterre ringott az üdülőnek szánt, de később téliesített telepről, mielőtt visszaindultunk volna a faluba, szállásunkra mentünk! Részben azért, mert megcsapta orromat a frissen sült hal szaga, részben pedig: meg akartam mutatni Juditnak, hogy a svájci luxus szobát - valójában együtt lakott Katinkával - mire cseréli fel! A telep dróthálóval és szögesdróttal körülkerítve - sajnos ez még nem Amerika - mondtam - kapujában egy kutyás őr fogadott bennünket! Érdekes: a gyönyörű dán dog, míg hozzám és Melindához farkcsóválva közeledett, Juditra rávakkantott! Megsimogattam, majd kézen fogtam Juditot és úgy... -

- Ismerd meg új úrnődet Sátán /a kutya neve!/ - Beszéltem hozzá és persze Judit is, de franciául, ahogy sem az ő, sem a kutya nem értette, csak a hangsúlyból következtethettek és hasonló barátsággal viszonyozták!

- A szakácsnőkn kívül mindenki bement a faluba, Uram - jelentette az ő -, úgy néz ki, hogy csendes és fekete éjszakánk lesz! Ketten, vagyis a kutyákkal együtt négyen vigyázunk a telepre, nyugodtan eltávozhatnak Önök is!

- Körülnézünk és talán egy falatot harapunk is - mondtam -, lehetőleg ne menjen messze a kocsitól, nem időzünk sokat az épületben!

Melinda egyenesen a konyhába indult, mi pedig az ideiglenes, de persze jól felszerelt lakosztályunkba!

- Kedves és kényelmes kis otthon - Judit franciáról németre váltott, én ugyanis csak a leg-szükségesebb szavakat értettem meg az ő anyanyelvén -, a háromszemélyes, széles fekvőhely láttán elmosolyodott, majd - hármában még nem szeretkeztem drága édesapa és neked már nem is ajánlatos! Különben nem hiszem, hogy bármi kívánnivalót hagynék magam után! Nem kívánom, hogy eddigi életmódodon a legkisebb változtatást is eszközöld, de mint Katinktól tudom: a sok asszony mellett többször voltál facér, én azonban mindig melletted leszek, legfeljebb egy-két szobával odébb rendezzük be a laboratóriumot!

- Kedvesem - szóltam, majd előhúztam mellényzsebemből a már előre odakészített gyémánt-betétes gyűrűt és az ujjára húztam - ez a gyűrű legyen a záloga annak, hogy ezentúl csak mosoly ragyogjon szemedben! A magam részéről mindent el fogok követni ennek érdekében, mivel azonban Te tudásoddal az egész emberiséget szolgálod, nem sajátíthatlak ki! Annyit adj magadból, amennyi nem esik nehezedre és én azért is hálás leszek!

- Drága édesapa! Úgy érzem, hogy benned, általad mindent visszakaptam abból, amit elvesztettem, sőt - sokkal többet! És én is többet akarok Neked adni, mint eddig bárkitől is kaptál! - Nem folytathatta, mert belépett a szobába Melinda és az ebédlőbe citált bennünket, ahol már terítve volt!

- Egy kis előétel, Kedveseim - mondotta -, de nem is tudom, mit keresnénk mi az éjféli misén, hisz mindketten apáról, anyáról zsidónak születtünk!

- Kedvesem - válaszoltam rövid gondolkodás után -, Jézus szerintem mitológiai személy és annyi belőle a tiétek, amennyi a miénk, sőt - ha származását vesszük, akkor több közötök van hozzá, mint nekünk! De ezen pont mi vitatkozzunk? Karácsony a szeretet ünnepe és egy évszázadok óta meggyökeresedett, nagyon szép hagyomány egymás megajándékozása! Ne okozunk fájdalmat távolmaradásunkkal a többieknek! Nekem tulajdonképpen mindegy, hogy ki milyen valláshoz tartozik, szerintem az számít: ki miként cselekszik?! És azt hiszem a ti Jézustoknak is ez volt és ma is ez a mottója! - Judit hozzám simult s a mozdulatból Melinda megértette, hogy egy véleményen van velem, ezért:

- Faljunk néhányat - mondta -, aztán gyerünk! Nekem már a kicsik miatt is mennem kellett volna, ellenben Juditot akartam megkímélni, ha netán terhére lenne!

- Nem hinném, Anyuka, hogy kíméletre szorulnék, de azért - bocsáss meg! Köszönöm figyelmességedet! A jövőre vonatkozólag pedig: mindenben azonosulni kívánok édesapával!

Az ebédlőben tényleg csak néhány percet időztünk, mégis - a karácsony tájt korán beköszöntő sötétség miatt - a hold későn kelt, az erősfényű halogénlámpák nélkül csak tapogatózva juthattunk volna a kocsinhoz.

- Vihar készülődik, Uram - szólt hozzá az őr, aki hűségesen vigyázta a kocsit -!

- Mi biztonságban leszünk, fiam, hisz ez a kocsi akár egy cirkáló, ellenben a hajó - elég erősen van rögzítve?

- Méghozzá olyannyira, hogy a hajóval együtt a partot is ki kellene szakítania a viharak - válaszolt az őr -!

- Köszönöm, Fiam, megnyugtattál!

Amíg én az örrel váltottam néhány mondatot, Judit a kutyával barátkozott: Sátán, miután befalta a felkínált falatokat, már vakkantás nélkül hagyta, hogy végigsimítson a hátán és magához ölelje fejét.

- Mással is ilyen könnyen barátkozik - kérdeztem -?

- Csak azzal, Uram, akivel a mindenkori ör - mert hiszen váltjuk egymást - engedélyezi és hát a gazdáit természetesen ismeri! Más hiába kínálná neki a legjobb falatokat is, meg sem közelíthetné!

Elköszöntünk az őről, a kutya egészen a kocsiig kísérte Juditot, mintha csak megérezte volna, hogy nem is olyan távoli jövőben életmentőjét tisztelheti benne! Sötét, csillagtalan éjszaka nehezedett a vidékre! A vihar első hulláma cibálta az út menti fákat, az erős reflektorok által megvilágított út végén azonban már feltűnt a kifeszített fenyőre erősített hatágú csillag, a béke és a szeretet szimbóluma!

Az éjféli misén Melinda mégsem vett részt, nem mintha nem lettek volna eléggé meggyőzőek az érveim, egyedüli oka az volt, hogy a gyerekeket vissza, a telepre szállító busz a falu határánál már szembe jött velünk, s neki - mint mondotta - unokái mellett a helye! Ez főképp Eszterke gyerekeire vonatkozott és én még hálás is lehettem érte, hisz Eszterke nekem is édes lányom volt! Aztán bizonyos értelemben, korai halálát is nyakasságomnak tudhattam be! Történetét részben már ismerjük, és bizonyára még visszatérünk hozzá, most azonban maradjunk a már elkezdett témánál: az éjféli misénél!

Őszinte akarok lenni: pontosan fél évszázada hallgattam utoljára misét! Voltam ugyan Istennek szentelt helyeken, így templomokban is nem egyszer és nem is csak keresztény egyházakhoz tartozókban! A műemlékek mindig nagy hatással voltak rám, de mindig inkább a tudomány, a technikai haladás érdekelt, a vallási szempontokat általában figyelmen kívül hagytam! Ezen a napon azonban szinte testileg is érzékeltem a misztikumban rejlő erővonalak vonzását, valósággal vágytam az áldozati oltár közelségére! Talán azért is voltam olyan szűkszavú még a mise előtt körénk rajzó gyerekeimhez, barátaimhoz: majd holnap mindent megbeszélünk, Kedveseim - hárítottam el a kérdésekre adandó feleleteket! Judit pedig - mintha csak megérezte volna belső feszültségemet, igyekezett igazolni: fáradt Édesapa! Ne nehezteljenek meg rá! Szavait bizonyítandó: érzékeny ujjait szinte állandó jelleggel ütőeremen tartotta! Zömmel meg is értették, hisz az elmúlt napok egymást követő végzetes eseményei elegendő magyarázattal szolgáltak, Pisti azonban nem tágitott mellőlünk, s ahogy szélesítette előttünk az utat, hátra-hátra nézegetett rám:

- Biztos, hogy jól vagy, Pajtás?

- Biztos, biztos, Pajtás! - Mosolyognom kellett aggodalmán, de jól esett tudnom, hogy a barátság, mely több mint három évtizede kezdődött, elhidegülés helyett egyre inkább mélyült! - Hetvenhat éves - súgtam közel hajolva Judithhoz - és még mindig férfi! Nem is akármilyen szeretője van!

- Ha rám hallgatsz, Te kilencven évesen is az leszel, Édesapa! - Judit válasza végigbizsergett bennem, válasza azonban már nem futotta, mert átléptük a kis templom küszöbét és a bent uralkodó bensőséges hangulat szinte pillanatok alatt visszaröpített gyermekkori emlékeim még ártatlan világába: betlehemesdit játszó gyermekek közé!

A templomhajó előterében egy, a kintinél kisebb fenyő alatti jászolt kisebb-nagyobb gyerekek álltak körül - némelyek pásztoroknak öltözve, jókora husággal a kezükben táncoltak, miközben mintegy megüdvözülve harsogták: pásztorok keljünk fel...! Majd: csorda pásztorok midőn Betlehemben...! Stb. ...! Pisti ment volna tovább:

- A szentélyben van a gróf helye - szólt hátra -!

- Menj tovább, Pajtás! Te kettőnk helyét is elfoglalod, aztán a kegyelemre is nagyobb szükség van!

E szavakat követőleg a pásztorok mögé térdelve - velem együtt Judit is térdre ereszkedett - adtam hálát a Mindenhatónak mindazért a jóért-rosszért, amiben addigi életem folyamán részesítetett. Sokáig térdelhettünk így együtt: zsidó és keresztény, vagy ki-ki nevezzen, aminek akar! Meggyőződéseim szerint nincs több Isten, csak egy, azt az egyet lehet többféleképpen is imádni, de a vallások mássága miatt gyilkolni egymást égbekiáltó bűn! Sajnos, immár a második évezred végén is - példa rá a Balkán-félsziget, Írország -, csak a legközelebbiek - a vallások mássága miatt, vagy arra való hivatkozással válogatás nélkül ölnek meg egész embercsoportokat! Ott térdelve sok-sok gondolat foglalkoztatott, persze választ találni rájuk - ahogy múlik az idő, egyre nehezebb! Megfordult fejemben az is: tulajdonképpen van-e értelme az imádságnak? Azok után a szörnyű tömegmészárlások után egyáltalán meghallgatja-e a Teremtő a hozzá küldött jajkiáltásokat? Vagy nincs érzéke a fájdalom iránt? Különben, hogy hagyhatná, hogy az ártatlan csöppségek éppúgy szenvedjenek, mint a vérgőzről megittasult gyilkosok?! De mire való ez az egész cirkusz, ha Isten itt van velünk, bennünk?! Egyetlen elfogadható válasz van csak a sok miéltre: játékos, vérengző vadak vagyunk mi emberek is! Ránk is vonatkoznak a természet törvényei éppúgy, mint a többi földi lényre: a gyengébb, a gyámoltalanabb tartja fenn az erősebbet! Lehetséges, hogy a kannibalizmus - a tömegméretű is -, mert mi más lenne a háború, a természet törvényeinek egyfajta, bár kegyetlen, de szükséges alkalmazása részben a fennmaradás, részben a túlszaporodás elkerülését biztosítandó! S ha így van, akkor - mivel sem a gyönyör, sem a gyermekkacaj nem ér fel az anyai szív fájdalmával, egyféleképpen lehet csak megállítani a halál aratását: nem szülni! Pusztuljunk inkább mi, semmint gyermekeink sírja fölött szakadjon meg szívünk! S - ha, mint igaz is - a természet törvényei örökérvényűek, akkor gyilkolják egymást, vagy saját gyermekeket azok, akikért eddig a pór nép hullatta véré! De hisz - ha ez a természet rendje, akkor minden vallás csupán önámítás, illúzió! Bár az is lehet, hogy a magasabb rendű, antianyagból teremtdött lények számára szórakoztató cirkusz!

Hullámozó gondolatmenetem ki tudja hol áll meg, ha Pisti, aki persze nem ment a szentélybe, visszajött, s előbb mellénk, majd a hátunk mögé kerülve megállt egyhelyben, s 56-os lábának helyet keresvén bokámba nem rúg...! - Felszisszentem, s nyomban fel is álltam magammal húzva Juditot is:

- Alávethetnéd magad Te is egy plasztikai műtétnek - morogtam Pisti felé -, legalább tíz centit nyugodtan levághatnának a lábfejedről!

- Bocsáss meg, Pajtás, nem szándékkal tettem, de Te vagy a hibás, mert ott elől üres a helyetek, Ti meg itt - Uram bocsáss...!

- Azokat a padokat nem nekünk állították oda, Pajtás, és itt lenn talán Istenből is több van, mint ott fenn! Éppen most gondoltam arra, hogy illúzió ez az egész ceremónia, de ha sokaknak örömet jelent?! Miért ne hagyjuk meg őket hitükben?! - Persze suttogva beszélünk, nehogy megzavarjuk mások áhítatát, s közben a harangozó, aki felfigyelt arra, hogy míg mi állunk, az első padsort fiatalok foglalták el, udvariasan felszólította őket, hogy engedjék át nekünk, öregeknek az ülőhelyeket, majd mellénk lépve - lépve, hisz oly szorosan voltunk, mint rajzáskor a méhek vagy heringek - felkínálta a megüresedett padsort:

- Még sokára lesz vége, Uram - mondta -, ezek a fiatalok pedig egy lábon állva is tovább bírják!

Megköszöntem előzékenységét és mindjárt honoráltam is egy ropogós százmárkással bélelve ki a rúdra erősített csengettyűs perselyt, majd behúzódtunk a padba.

- Nem kényelmetlen számodra, Kedvesem? - hajoltam Judithhoz - mert ha igen...!

- Nem, egyáltalán nem, Édesapa! Érdekes! Bármint volt is, lenyűgöző, ahogy ez a kétezer éves legenda ma is hat az emberekre! Máskor is örömmel jövök!

- Azt hiszem - mondtam -, ha egyetlen családba akarjuk tömöríteni a falu lakóit, ezt akkor is meg kell tegyük, ha nekünk esetleg kellemetlen lenne!

Judit nem válaszolt, állát mereven előreszegve figyelt: Úrfelmutatás volt éppen! Csak mise végeztével, miután a hallgatóság már zömmel távozott, s mi a plébánosra várva helyünkön maradtunk, jegyezte meg:

- Nem tudnám magyarázatát adni, de valami különös, eddig soha nem tapasztalt érzés kerített hatalmába, midőn a pap felénk fordulva felmutatta az oltáriszentséget! Azt hiszem nagypapa szavai a miszticizmussal kapcsolatban nagyon is reális lehetőségekre vonatkoznak!

- Kedves Professzornő - így Pisti, aki végig mellettünk maradt, sőt kissé hátrébb még két fiatalember, a család biztonsági őrrei is - a mi életünk nagyon is valóságos realitások összessége! Istent és mindazt, ami a misztikával összefügg, magunk kreáljuk, hogy legyen kapaszkodónk itt az életben és a halál után...! Számomra nem sokat jelentenek ezek a hókuszpókuszok, de mindazonáltal: itt a Földön, amíg élek, szeretnék becsülettel helytállni és természetesen normális körülmények között..., hogy utána mi lesz..., s ha lenne is belőlem valaki, vagy valami, az már nem én leszek és egyetlen gondolatot is feleslegesnek tartok pazarolni rá!

A pap, aki miután átöltözött a sekrestyébe, sietett hozzánk, hogy üdvözzöljön bennünket, s mivel Pisti elég hangosan fejezte ki magát, ha többet nem is, az utolsó mondatot nyilván meghallotta, mert a kölcsönös üdvözlések után hozzá fordult, mondván:

- Kedves barátom, lehet, sőt valószínű, hogy nagy igazságot rejt magával az utolsó mondata, de nem szabad elfeledni, hogy rajtunk kívül még többmilliárd ember él a Földön és azok közül bizony nagyon soknak életet jelent az, amire Ön egyetlen gondolatot is feleslegesnek tart! Sok mindenről tudjuk, hogy felesleges, sőt káros és mégis csináljuk, mert a nagy többség még nem jutott el annak felismeréséig, vagy soha nem is fog eljutni! Ahhoz, hogy az elesett embert felsegítsük, nekünk is le kell hajolnunk! De most ne filozofáljunk, örüljünk annak, hogy szerencsésen hazaérkezett a mi kedves patrónusunk, egyben testvérünk, atyánk!

A pap élettársa, aki addig fiával, Tamással, az első ministránssal a sekrestyébe pakolászott, szintén mellénk érkezett és első kérdése volt: meddig maradnak még távol az ő kedves barátnői: Szilvia és Betti?! - A két meggyőződéses buddhista nagy hatással volt a náluk jóval fiatalabb asszonykára, ami valószínűleg annak tudható be, hogy míg a katolikus papság a cölibátussal gátat emel a férfi és a nő természetükből adódó együttélése, magyarán: a családalapítás elé, addig a buddhizmus a lélekvándorlásra való hivatkozással inkább elősegíti azt és az élet természetes folyamánnyaként értékeli!

- Azt hiszem, Kedvesem - válaszoltam kérdésére -, a jövőben kevesebb időt fog tölteni körünkben Szilvia, mint eddig, ugyanis törvényesen elváltunk, s ő a budai házunkban fog lakni. Független képviselőjelöltként indulni kíván a jövő évi választásokon és ehhez okosabbnak vélte a családtól is függetleníteni magát! Első ténykedéseként az egyik, eddig masszázsszalónként üzemelő házunkat a Boszniából menekült jelenlegi és jövőbeli kismamáknak kívánja berendezni: bizonyára örömmel venné az Ön csatlakozását is az ügységhez! De maradjunk a jelenben - folytattam - engedelmeinkkel bemutatom jövőbeli feleségemet, előrebocsátom, hogy Szilvia beleegyezésével történik családjunkban a változás és nem csinálunk belőle nagyobb pankrációt!

A pap és élettársa csak bámultak, még nem jutott el hozzájuk a hír, s közben szorongatták Judit kezét, szerencsekívánatokkal halmozván el! Judit persze nem lepődött meg, s meg-

köszönve a jókívánságokat biztosította őket, hogy benne sem fognak csalódni! Igaz, ő első feleségem, vagy első kislányom reinkarnációjaként egy zsidó családban született, zsidóként is tartotta magát számon, de amennyiben a buddhista Szilviát és Bettit szívükbe zárták, valószínűleg őt sem fogják visszautasítani. Aztán ő, mint orvos-sebész, onkológus-kutató, a szeretetért, szereteten kívül még szerény képességeivel is hajlandó adózni!

- De Kedvesem - a pap élettársa magához ölelte -, bizonyára hallott rólunk, mi is vadházasságban vagyunk kénytelenek élni, de mihez is kezdhetnénk már?! Maradunk annak, aminek születünk, akinek pedig nem tetszik, tegyen róla, ha tud! Biztosíthatom, hogy mint - immár a nagycsalád tagjai, minden igyekezetünkkel a közös jövőn munkálkodunk és szeretetünk mellé csekély képességeinket is hozzáadjuk! De ugye azért megkérdezhetem, hogy mi van a mi kis Szidóniánkkal és - bocsánat - még részvétem sem nyilvánítottam a kis ikrek... -

- Már megtettem helyetted is - szólt közbe a plébános, én pedig:

- Szidóniát Ferenc fiam vette nőül épp a mai nap és amennyiben nem akadályozták meg elutazásukat, már Florida felé tartanak! Ferenc delfinfarmját megrongálta a hurrikán és kellemetlen lenne számára, ha kísérleti állatai szétszélednének!

- Istenem! Csak sikerüljön nekik! Úgy a szívemhez nőtt az a kislány, akarom mondani: leányanya!

- Ne félte őket, Kedves! - úgy éreztem, hogy én vagyok a legilletékesebb megnyugtatóni a papnét - a filozófus-természettudós számára szinte nélkülözhetetlen Szidónia temperamenuma! Különben a félreértések elkerülése végett meg kell mondjam: már a mai nap megkötöttük volna mi is a házasságot, ha reggelre el nem huny kislányunk is! Szilvia kívánságának teszünk eleget azzal, hogy kívárujuk: gyümölcsöző lesz-e házasságunk, úgy értem: lesz-e gyermekáldás? Ha nem, abban az esetben Judit megmarad a mi kislányunknak és visszaáll a régebbi státusz!

- Csodálatos...! Hogy mi minden keveredik ebben a családban és mégis a szeretet dominál egyedül! - Ez utóbbi mondat szintén a papnétól származott, s Pisti igyekezett megelőzni a magyarázattal:

- Bizony-bizony, Kedveském - Xénia nagyon megváltoztatta Pisti modorát is - már mohamedánjaink is vannak, s hozzá még milyen fanatikusak! Ha olyan könnyen tudnék hajlongani, mint ők teszik Allahjuk előtt, már engem is beszerveztek volna! Így azonban - legfeljebb átlépek rajtuk, ha éppen keresztezik az utamat ájtatosságuk közepett, de tisztellem őket, mert akár meghalni is készek hitükért, míg a keresztények...! Ma már kevesen hajtánák fejüket a tuskóra, hogy vértanúságukkal vallják meg hitüket! Ha kiöregedett bíbornokok nem változtatnak rég elavult dogmáikon, bizony Péter szikláit megingathatják ezek a rámenősebb vallások!

- Kedves Barátom - a plébános válaszolt Pistinek -, nem akarom Pál apostol szavait hosszan ismételni, de semmi sem olyan fontos, mint a szeretet, amely ha birtokoljuk, képesek leszünk mindenre! Ha a mi, most már ténylegesen is nagy családunk az apostol szavai szerint él, akkor keveredhetnek benne népcsoportok, vallások - lehet, hogy éppen mi leszünk az a szikla, amelyen a pokol kapu sem vesznek erőt! Mi leszünk az az akol, amelyben minden ember megtalálja élete célját és a Teremtő, aki - legalábbis látszatra - elfordította tőlünk orcáját, ismét kegyeibe fogad bennünket!

- Úgy legyen! Ámen - mondtam -, de most már tényleg ideje lesz nyugovóra térni, különben átalusszuk az ebédet is, amelyre természetesen szeretettel várjuk Önöket is!

Tamás, a pap fia, valamivel hátrább egyik lábáról a másikra nehezedeve várakozott:

- Gyere, Fiaskám - szólítottam meg -, ismerkedj össze Te is nővéreddel! Grétával már találkozott és meglátásom szerint jól ki fogtok jönni egymással!

Mivel időközben kikecmeregünk a szűkre szabott padsorból, Judit eléje ment a fiúnak és gyengéden magához ölelte. Persze franciául szólt hozzá, mire a fiú ugyancsak franciául válaszolt, ami nemcsak nekem, szüleinek is feltűnt, s nem kis meglepetést okozott, hisz csupán azóta tanulják intenzíven a francia nyelvet, hogy Tilda mama csatlakozott hozzájuk. Hogy mit mondott Judit a gyereknek, nem értettem és nem is érdeklődtem utána, mert arcimimikájukról le lehetett olvasni érzelmeiket!

Elköszönvén a papéktól, Pistivel és a két, személyemet biztosító örrel együtt beültünk a ránk várakozó kocsiba és visszahajtottunk a Balaton melletti telepre. Nem néztem meg az órát, de úgy kb. éjfél után kettő lehetett, midőn ágyba kerültünk és nemcsak én, Judit is el volt pilledve, nem volt altatóra szükségünk! Ez volt a második éjszakánk együtt és mégis -, mintha soha nem is lett volna már mellettem: álmom nyugodt volt, kipihenten ébredtem, s mikor déli 12 tájban tekintetem összetalálkozott Judit ugyancsak éber állapotban csillogó tekintetével, s ujjaimmal végigszántottam vértől felduzzadt gyönyörű keblein, mintha villám cikázott volna át egész testemen, egyik pillanatról a másikra egymáshoz tapadtunk, de úgy, hogy Viktória kopogtatására hirtelen ki sem tudtunk volna bontakozni egymásból!

- Együtt vagyunk mindnyájan Apucika az ebédhez - inkább lehelte, amint mondta -, ha kérhetlek benneteket...?!

- Küldd a borbélyt a fürdőszobába, kislányom - válaszoltam -, néhány perc múlva ott leszünk!

- Ne küldj senkit, Drága - vette át a szót Judit - majd én megborotválom, Édesapát! - Miután pedig Viktória távozott - csak nyugodtan Drága, ilyen izgalmi állapot után ki kell várni, amíg az ember idegrendszere megnyugszik! Különben ami végbement köztünk immár másodízben, az nem egyszerű közösülés volt! Fejem tenném rá, hogy teherbe estem! - felettem volt éppen és ahogy rám hajolt, hogy megcsókoljon, újbóli merevedésemhez elegendő volt az emlékekkel való érintkezésem!

- Nem szabad, Édes! Várnak és..., hitem szerint sok is volt belőle!

- Várjanak - mondtam -, nekik több idejük van hozzá, mint nekünk!

Elkezdtek ismét, de persze ez már közel sem olyan volt, mint az előbbi és jót kacagtunk, majd abbahagytuk és a fürdőszobába indultunk! Judit neszezzereből előkerült egy borotva, a nyele valódi elefántcsont, mívés mesterre vallott, aztán volt ott minden szükséges és nemcsak borotváláshoz, halaszthatatlan műtéthez is!

- Nos, Édes - e pillanattól kezdve csak Édes voltam Judit részére - csüccs le szépen és máris kezdem! - Leültem a tükör előtti forgószékre, felemelte állam, s valóban szinte pillanatok alatt végzett velem még csak nem is éreztem, amint a kés végigszántott arcomon. - Mehetsz Édes a zuhany alá - szólt hozzám - végeztem!

- De hisz még el sem kezdted!

- Fordulj meg és nézz a tükörbe, de gyorsan, mert megelőzlek!

- Azt azért már mégse - mondtam -, s felugrottam a székről, de csak gyorsabb volt, s már a csapot is ő nyitotta meg!

- A mi kicsink nem lesz kis Jézus - mondta hozzám simulva -, de ő hozza, vagy - az ő akaratából fog megszületni! Mindegy lesz Neked, fiú vagy lány? - Felnézett rám, de meg sem várva válaszomat, lehajtotta, majd mellemhez szorította fejét -!

- Tökéletesen mindegy - mondtam -, a szituációk és az óhaj minden bizonnyal egy különleges képességű gyermeket eredményeznek!

- Köszönöm, Édes - suttogta - soha nem fogom tudni meghálálni!

- Én sem adtam többet, mint Te Drágaságom, de most már tényleg igyekezzünk, mert még ránk törik az ajtót!

Judit felkacagott, de oly igazán szívből:

- Legalább fogják tudni - mondta szakadozottan -, hogy életben vagyunk!

A nem mindennapos ebéd előtti színjátékra sajnos ugyancsak nem mindennapos hazai tragi-komédiák, azt követően pedig valódi balkáni tragédiák ebéd alatti, majd ebéd utáni improvizálása következett, ki-ki a maga módján, ismeretei alapján adta elő...!

Hosszú rábeszéléssel sikerült rávenniük a gyerekeimnek, hogy részt vegyek a közös karácsonyi ebéden - szemben egymással az asztal középső részén foglaltunk helyet. Nagyapa mellett egyik oldalán Gréta, másik oldalán Tilda, mellettem Judit, oldalán Viktóriával, a francia fordítás miatt, másik oldalamon Ádám, mellette Melani, a felesége, majd sorban a többiek következtek - senki nem sértődött meg azért, mert távolabb került a középtől. Előre kell bocsátanom, hogy még mielőtt elkezdődött volna az ebéd, nagyapa hozzám lépve könnyes szemmel köszönte meg Magdaléna lánya, volt feleségem, még Emmiékől, Londonból kapott arany medalionját, melyet karácsonyi ajándékként helyeztem el számára a hajón lévő kis fenyő alatt. Őt követte Gréta, aki egy arany skorpiót - gyémánt szemekkel kapott tőlem, majd Tilda, aki ugyancsak egy aranymedaliont kapott arcképeimmel! A többiek is jöttek volna, de leintettem őket mondván: ők visszamennek a hajóra, mi pedig maradunk! Elég időnk lesz arra, hogy kicseréljük gondolatainkat!

Anna volt az egyedüli, aki neheztelt rám Judit miatt, amit Judit észre is vett és amíg a napi politikát tárgyaltuk, ő rövid időre eltávozván mellőlem, félrevonult vele. Abból sejtettem, hogy kiegyeztek, mert visszafelé már karonfogva és mosolyogva jöttek! De most már tényleg csapjunk a közepébe, s hogy legyen egy kis humor is, a sok szomorúbbnál szomorúbb történetet fűszerezünk Pisti anekdotájával, aki hogyan, hogyan nem a plébános mellé soroltatott, s az eredendő bűn igaz voltát, de más megvilágításban polemizálta a pap előtt, de hallgassuk meg őt saját szavaival:

- Nem Éva anyánk, vagy Ádám atyánk a bűnös, de valójában a kígyó sem, hanem a darázs képében megjelenő sátán, aki belecsípett Ádám fenekébe az első szexuális kísérlet alkalmával. Az ijedség következménye egy degenerált gyermek, az elsőszülött Káin lett, a későbbi testvérgyilkos, akitől nyugodtan származtathatjuk az emberiség kétharmadát! - Amidőn pedig az asztaltársaság kacagni kezdett, kimért határozottsággal még hozzátette: - nincs miért nevetni kérem, mert ha netán ettek volna is a mindentudás fájának gyümölcséből, mi az ember tudása a mindentudáshoz képest? Tettükön a Teremtő legfeljebb mosolyoghatott volna, ellenben az elsőszülött, majd az utódai, a későbbi gyilkosok már igencsak szolgáltattak okot a paradicsomból való kiűzetéshez és nem is kell messze mennünk annak igazolására, hogy az én változatom az igazi!

Nagyapa, akinek Tilda szinkronban fordította Pisti mondandóját, tapsolva nyilvánította tetszését, de még a majd mindig szomorkás Tilda is kacagott!

- Te mindig fejen találod a szöveget, Fiam - mondta az öreg, Pisti pedig:

- Bizony már jó néhányszor az én fenekembe is belecsípett az a fránya dög! - Xénia, aki mellette ült, belecsípett a karjába:

- De hála Istennek, csak kellemes következményei voltak! - Xénia szavait még hangosabb kacaj követte, amidőn azonban Ádám kezdte ízekre szedni a jelenlegi hazai helyzetet, szinte valamennyien figyelmesen hallgattuk:

- A vagyonügynökség és a privatizációs minisztérium közreműködésével, gőzerővel folyik az ország kiárúsítása! - mondta többek között, majd így folytatta: a külföldi cégek-vállalatok eddig legalábbis saját országuk munkanélküliségének enyhítésére vásárolták-vásárolják fel a hazai, főleg élelmiszer és fogyasztási cikket gyártó iparunkat! Ez a manőver bizonyára előnyére van egyes pártoknak, kormány-gazdasági funkciót betöltő személyeknek a felmarkolható titkosított preferenciák folytán, de ugyanakkor százazreket dob utcára, tesz munkanélkülivé, egyúttal méregdrága külföldi áruval árasztja el piacunkat!

- Pfuj...! Sakálhorda! - a kijelentés ugyancsak Pistitől származott, aki hogy mindenki észrevegye, felállt és engedelmet kért Ádámtól, hogy bővebben is kinyilváníthassa véleményét -!

- Hallgatunk, Bátyám - szólt át hozzá Ádám - csak bátran és szépítés nélkül!

- Nos - folytatta Pisti - a mi budai bunker paradicsomunkban akarva-akaratlan is sok titkosnak minősített anyaghoz hozzájutunk! Lássuk tehát: amíg egyrészt az ország kiárúsítása folyik, s az árak versenyeznek a nyugat-európai árakkal, a fizetések-bérek, szoc. ellátások legfeljebb két-háromszorosára nőnek, ami a nyugat-európai keresetekhez képest - persze a bérből és fizetésből élőkért értem alatta - jó, ha annak 10%-a...! A jelenlegi és valószínűleg még a következő felsővezetőink is, elsősorban sebeiket nyalogatva kárpótolják egymást - itt gondolok a matuzsálemekre - egyúttal elnézik, sőt titkolják a középső korosztály zabolátlan mohóságát, amellyel rávetik magukat a szétesztható vagyona, mintha a dolgozó tömegeknek nem is lenne ahhoz semmi köze! A gyorsított ütemben végbemenő rablás következményeit: munkanélküliség, elszegényedés, hajléktalanság, egyebek..., az átkos kommunista örökséggel magyarázzák!

- De álljunk meg egy szóra: kik és miből finanszírozták jelenlegi vezetőink diplomáit, külföldi tanulmányútjait?! Kiknek a pénze, veritéke van a már eladott vagy eladásra váró állami vagyonban, hisz immár a '45 utáni harmadik nemzedék zörgeti a kapukat! Mi köze van a mai fiatal nemzedéknek a kártalanításokhoz, de még inkább: mi közük lesz azoknak, akik ma még a bölcsőkben ringatóznak?! Aztán öntsünk csak tiszta vizet a pohárba: a kommunista vezetés alatt felgyülemlett 22 milliárdos adósságunkra hivatkoznak - én meg merem mondani, Uraim, hogy hol van az a pénz és könnyűszerrel lehet ellenőrizni, dokumentálni is! Nos - lehet, sőt biztos, hogy sok gazember, éhenkórász volt köztük, de én még nagyon jól emlékszem a roncsdeszkákból, bontásokból eredő bádoglemezekből összetákolt városnegyedekre, amelyek az átkos kommunista rendszer idején eltűntek, s ma helyükön modern városnegyedek emelkednek! Sem Budapestre, sem vidéki városainkra - kivéve persze a városközpontokat - rá sem ismerne az, aki 50 évvel ezelőtt hagyta el az országot, a falvakat nem is említem, mert azok virágkorukat élték ezen idő alatt! Hát ott a pénz! A 22 milliárd és a többi...! Az úgynevezett guruló dollárok néhány milliója, amiről csámcsognak, említést sem érdemel!

Nincs szükségünk kommunizmusra! Szükséges a piacgazdaságra való áttérés, mert a jelen világgazdasági körülmények között másképp nem jutunk előbbre, de nem egyik napról a másikra és főleg - nem a jelenlegi módszerrel! Ha nem állítjuk le a jelenlegi rablógazdálkodást, egyenesen zuhanni fogunk vissza a régmúltba, ami már el is kezdődött az új keletű ingyen-konyhákkal, a szeméttelpeken összetákolt deszka-bádoggal viskókkal! Ami tehát nálunk is történik, vértelen fajtája annak a gyilkosságsorozatnak, amit élesben látunk a volt Jugoszlávia területén! Nemhogy közelednének egymáshoz az emberek, egyre inkább távolodnak és ez vonatkozik politikára, gazdaságra, vallásra, röviden: mindenre!

- De tehetünk-e valamit, Pista bátyám - szólt közbe a plébános - mi itt Kovács úrék jóvoltából, most már, hogy a férgese kiszűrődött, ténylegesen is az első keresztények nyomdokain járunk! Egy családként, a béke és a szeretet szigete vagyunk ebben a kavargó, Isten és embertelen világban! Ha a külföldre szakadt és vagyonos hazánkfiainak csak kis része követné a mi patrónusunkat a hazai beruházások terén, akkor ez a kis ország és természetesen népünk elkerülhetné a nagy változások korának, mert abban élünk - bizonytalansági kihatásait...! De hát - mint ahogy igaz is: sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak! Csak kevesen hajlandóak lemondani a profitról, az egyéni érvényesülést föláldozni a közösség érdekeiért! És ez sajnos nemcsak az egyes emberekre jellemző - az ide s tova több mint két éve tartó balkáni háború-polgárháború világos bizonyítékát adja annak, hogy a nagyhatalmak mennyire semmibe veszik a kis népek élethalál harcát! Az a huzavona, amely a biztonsági tanácsot és az ENSZ-t jellemzi, az emberiség történetének egyik leggyalázatosabb szegyenfoltjaként fog bekerülni a történelembe! -

Pisti tapsolni kezdett, mi természetesen követtük őt, s mikor a taps elcsitult, odafordult a paphoz:

- Annyira a szívemből szólott, Atyám, ha tőlem függne, egyenesen a pápai trónra emelném! De megbocsát, ha kiegészítem azzal: ha nem lenne olyan bárgyú a nép, összeszedné azokat, akik ki-, elcsúszottak vagyont, s mint annak idején a szerencsétlen Vályival tették ellenlábasai, megfürdetné őket a folyékony vasban, vagy az általuk tönkretett vágóhidakon kettéhasítani, mivel ők is csak disznók!

- No, de kedves Bátyám - a pap visszarettent a szörnyű példálódzás hallatán -, ebben az esetben mi is gyilkosokká válnánk!

- Nem plébános uram! Csak alkalmaznánk szent királyunk István és a korán törvényeit: ki mivel vét, azzal bűnhődjék! Ha kezével, akkor kezét vésessék, ha lábával, akkor lába, ha szemével, akkor a szeme, s ha a fejével, akkor a feje vésessék!

- Te aztán elintéznéd - szóltam közbe -, de ne feledd, hogy bármi történik is körülöttünk és bármennyire sajnálkozunk is a történeteken, mi példát kell mutassunk ország világ előtt, hogy lehet krisztusi értelemben is megosztani a vagyont, sőt: akkor igazán gazdaságos! Aztán - lehet egyetlen családban boldog közösséget összehozni különböző nációkhoz tartozó egyedeiből is, hisz az ember, mint már volt róla szó: egyetlen fajhoz tartozik! Ma még csak az elején tartunk, és megszámlálhatatlan szállal kötődünk a profitot termelő világgazdasághoz, ha kiszakadnánk belőle Marx és Engels, továbbá a lenini eszmék sorsára jutnánk! Lassan, araszolva, a család növekedésével együtt kell megerősödnünk gazdaságilag is! Elhibázott lépés volt 1917-ben a legszegényebb országban - a népesség maradiságára gondolok, mert természeti kincsekben gazdag volt és ma is az Oroszország - a műveletlen, proletár néprétegek felhasználásával, erőszakkal hozzákezdeni egy olyan társadalmi struktúra kialakításához, amely csak gazdaságilag erős, magasan kulturált társadalmi közösségekben lehetséges! Nos, a mi családjunk magja mindkét feltételnek tulajdonában van! A feltehetőleg jövő ősszel megkezdődő iskolai oktatás egyben előkészítő lesz az egyetemre, amely már a végső cél érdekében fejti ki tevékenységét! Az én életemben biztosan nem jutunk el addig, valószínűleg a tiétekben sem, de ha következetesen haladunk, s haladnak előre ivadékaink, nem kell hozzá kétezer év, hogy az emberiség ismét egy család legyen, mint a kezdetekkor!

- Bravó, bravó - de ezt már Judit - édesapa egy csodálatos világ eljövételét körvonalazta előttünk! Én a magam részéről az egészségügy érdekében minden tudásomat latba vetem! - Judit szavait Viktória szinkronban fordította, s a jelenlévők lelkesedéssel fogadták, de nem kevésbé a papnéét, aki felajánlotta szolgálatait Szilvia mellett a budai „menhely” üzemeltetésében. Na, persze rám várt, hogy Edinát és fiát, Antit, de legfőképp Margitkát megőzzem a két épület nemes célokra történő igénybevételeiről!

Ezek a dolgok családon belül megoldhatók fájdalommentesen, hagyjuk tehát az itthoniakat, hisz a sok panasz, jogos kritika mellett azért nagy általánosságban nyugodt körülmények között ünnepelhették a béke és a szeretet ünnepét, ránduljunk át az óceánon túlra, ahová néhány órával az itthoniak karácsonyi ebédje előtt ereszkedett le a Zürich-Miami járat gépe! A hurrikán ugyan elvonult Texas állam irányába, de amit maga mögött hagyott, főként a szökőár következményeként, az borzalommal töltötte el a két újházas fiatal - ugye tudjuk, hogy Szidóniáról és Franzról van szó - s ha tehették volna, akkor sem a szerelemmel foglalkoznak elsősorban, hanem mentik, ami még menthető volt! S hogy volt-e egyáltalán, mivel a víz az öböl fenekébe vert betoncölöpökre emelt kutató laboratórium tetejét mosta, midőn kezdett visszavonulni? A hálószerkezetet természetesen elsodorta, s a delfinek a nyitott kapun eltávoztak, avagy csupán az öböl vízének mélyebb rétegeibe merültek a száguldó vihar elől!? Tény, hogy midőn Franz és felesége megérkeztek a helyszínre, csak egy minden ízében átázott, megrongált épületet találtak, de nem is számíthattak másra azok után, amiket a repülőtérről jövet láttak: az úttestet borító iszaprétegen sok helyütt még állt a víz, az út melletti magas pálmák tetején nemcsak rongydarabok, szemeteskukák és elhullott állatok tetemei „díszlegtek”, ezek után érthető, hogy a farm közelében elterülő narancsliget alacsony törzsű fáit valósággal elborította a tengeri moszat!

- Előjelnek nem a legjobb - jegyezte meg Franz -, ő vezette a reptér melletti garázsban hagyott kocsiját - még szerencse, hogy terepjáróval közlekedett a part mentén - szeretném remélni, hogy a személyzet idejében elmenekült, mert itt aztán egyetlen ember sem élte volna túl!

- Nekem így, lepusztult állapotában is szép minden, Kedvesem - Szidónia hozzádörzsölődött Franzhoz - különben mindig is szerettem a vihart, a tépett fákat, a magasban sodródó leveleket, térdig felhúzott szoknyában tocsogni a vizesárokból...!

- Otthon más, Kedvesem - Franz miközben teljes figyelmét az útra fordította, egyik kezével az ölébe hulló, selymes tapintású, gesztenyebarna haját simogatta - itt, aki vagy ami belekerül a légörvény sokszor óriásméretű tölcserébe, az menthetetlen! Van úgy, hogy felkapja az épületet - fából építettre gondolok - s majd harminc, negyven kilométerrel odébb leejti, persze az építmény darabokra zúzódik!

- Úgy szeretnék most repülni így veled, a kocsival együtt, ha felkapna a forgószele! Megkerülnénk a Földet, s mire visszatérnénk, egy kiadós zápor lemosná a sok rárakódott mocskot utakról, fákról, házakról, sütné a nap, belevetnénk magunkat a kéklő óceánba és szerelmeskednénk! Vagy - versenyt úsznánk az idővel, akárcsak delfinjeid! Jut eszembe: badarságokat beszélek, hisz úszni sem tudok!

- Azt könnyen elsajátítod, kicsim, ellenben nézz körül, mert megérkeztünk, s ha a látottak után is fenntartod, amit elragadtatásodban mondtál, nem bánom, akár repülhetünk is! Franz igyekezett volna lehűteni Szidóniát, a fiatalasszonykát semmivel sem tudta volna visszatartani - lelépve a kocsiról, rohant fel a hídra, amely a partot összekötötte az épülettel, néhány pillanattal később pedig már az erkélyről integetett a kocsival bajlódó férj felé - a garázst persze elmosta a víz, s olyan helyzetbe kellett állítani, hogy a még nagyon is csuszamlós betonról le ne guruljon a vízbe -! Miután pedig azzal végzett, a hídon át elindult ő is a ház felé, hogy egészen közelről vegye szemügyre a pusztulást!

Első gondolata a farm gondnokának sorsa volt - mint tudjuk: padlótól a mennyezetig ázva volt minden, de nemcsak ázva, össze-vissza borogatva, az szinte csoda számba ment, hogy a rádiótelefont üzemképes állapotban találta, tehát pillanatok alatt összeköttetést teremthetett a világ bármely pontjával!

- Nézelődj, Kedvesem addig - szólt az erkélyhez támaszkodó feleségéhez - látnivaló még így is akad bőven! Megpróbálom elérni, vagy inkább felkutatni a gondnokot, aztán rendelnem

kell néhány bútort is, így nem maradhatunk, a legvalószínűbb, hogy ideiglenesen beköltözünk az egyik szállodába, amíg rendbe nem hozzák az épületet!

- Intézd csak, Kedvesem, a dolgaidat - szólt vissza Szidónia - biztosítalak, hogy nem unatkozom! - Ezek voltak utolsó szavai, utána már csak egy reccsenés, egy velőtrázó sikoly és eltűnt a még mindig fehéren habzó hullámok között -!

Ferenc kirohant az épületből, látta, hogy az erkély egy szakasza a vízbe lóg, felesége azonban sehol! Csak egy pillanatig gondolkodott, rohant vissza az adóhoz, amely a delfinek vészjelzéseit rögzítette, s mivel a vízben szokta alkalmazni, vízmentes volt a készülék, de persze a sok kacat között nehezen akadt rá, időt vesztett a keresésével. Ráakadván azonnal üzembe hozta, aztán be a vízbe, de épphogy leadta az első jelzéseit a készülék, egy delfin siklott melléje, névről ismerte valamennyi állatát, ez azonban nem tartozott közéjük, egy jól megtermett hím volt és mindenáron az öböl partja felé tolta! Franz ösztönszerűen követte az állatot és néhány percnyi úszás után parthoz ért, ahol két másik delfin, de ezek már az övéiből: Ilonka és Klára, még kisasszonyok, igyekeztek a víz felett tartani a minduntalan visszafelé sodródó Szidóniát, aki persze eszméletét veszítette és sokat ivott már a sós vízből is! Franz először is homlokon csókolta a két „kislányt”, majd a hím segítségével partra segítette asszonykáját! Mivel Szidónia semmi életjelt nem mutatott, elkezdte szájon át lélegeztetni, s közben, mint általában azokkal teszik, akik hirtelen sok vizet nyelnek, fejfelé lógatva igyekezett megszabadítani veszélyes terhétől! Hogy meddig tartott és milyen fáradtságos volt, arra csak következtethetett, mert miután hiábavalónak tűnt erőlködése, maga is eszméletlenül zuhant felesége mellé és mikor feleszmélve kinyitotta a szemét, már csak az éj csillagai és a közeli város reklámfényeinek kavalkádja nyújtottak némi világosságot! Mielőtt azonban átgondolhatta volna, hogy mi is történt, valami-valaki megmozdult mellette, s pillanattal később egy nedvesen csillogó szempár nézett szembe vele: Szidónia már a mesterséges légzéstől életre kelt, kiöklendezte magából a lenyelt vizet is, ájulása azonban még hosszan tartott és majdnem egyszerre eszmélt Franzzal! Ami pedig a felismerés után következett: hogy mindketten életben maradtak, azt legfeljebb a csillagok mondhatnák el, vagy a mindvégig mellettük lubickoló delfinek, mert pillanatra sem hagyták magukra őket, s talán-talán Ilonka és Klárka a majdnem drámával végződő éjszakának köszönhatték terhességüket!

De hagyjuk a fiatalokat, hadd örüljenek egymásnak, hisz minden okuk megvolt rá! Egymás és a delfinek segítőkészsége nélkül Szidónia minden bizonnyal, de nagy volt a valószínűsége annak, hogy Franz is odavész! Aztán mielőtt hazatérnénk Magyarországra nézzünk be bázeli klinikánk ebédlőjébe! Szilvia és Betti ugyanis, tekintve, hogy sem én, sem Szidónia nem lehettünk jelen, felhatalmazva érezték magukat arra, hogy kis Helénánkat buddhista szokásoknak megfelelően temessék el. Tették ezt részben azért is, hogy kiengeszteljék bázeli hitsorosaikat a csalódásért, amely abból adódott, hogy Franz és Szidónia végül is zsidó szokásoknak megfelelően kötöttek házasságot, a miénk pedig - értem alatta Juditot és jómagamat, elmaradt!

Helénát tehát a buddhista rituálé szerint, nagy létszámú hívő jelenlétében, a klinika fertőtlenített hamvasztójában égették el, majd a kihűlt hamvat aranyszelencébe helyezték azzal a kinyilvánított szándékkal, hogy a család által építendő ökumenikus templom alapkövébe helyezik ereklyeként, emlékeztetőül arra, hogy az i.u. XX. századának végén, a civilizáltnak tartott társadalomban éppúgy jelen van a testvérgyilkos Káin, mint a kezdetektől minden időben! Továbbá, hogy jelenleg nemcsak a volt Jugoszlávia területén szedi áldozatait, nálunk is, azzal a különbséggel, hogy ott megöli, megbecsteleníti, itt hagyja meghalni! De arra is, hogy mindig a Káinok voltak az erősebbek, s ellenük csak egységes fellépéssel védekezhettünk! Egy alkalmas időben végrehajtott szép kis „forradalom” mindenütt tisztulást eredm-

nyezhet! Ám - csak abban az esetben, ha a társadalomra veszélyes elemek kerülnek vágóhídra és nem fordítva! Jelenleg az utóbbi történik!

A kis vértanú elsiratása után Katinka professzorasszony megvendégelte a jelenlévőket. Nem okozott számára nehézséget, hisz az előző napra tervezett kettes esküvőre minden fel volt készítve! A halotti tor után Szilvia és Betti bejelentették, hogy nem várnak másnapig, pakolnak, és azonnal indulnak haza, Budapestre, és nem is repülővel, hanem kocsival! Szükségük van egy kis száguldásra, hogy a sok és sokféle problémát részben kiszellőztessék magukból, részben autótúrásra, s nem is próbálták marasztalni a művésznak nagyon is tehetséges, alaptermészetében azonban nagyon is szeszélyes ikerpárt! Ez utóbbi megállapítás főképp Szilviára vonatkozott, hisz Betti nagyjából az ő befolyása alatt állt!

Az utazás első szakaszában Szilvia vezetett, míg Betti, kebléhez szorítva a számukra nagyon is becses, kincset érő szelencét, gondolataiba mélyedve bámulta - alkony lévén - az egyre inkább összemosódó, majd később csak a reflektorok által megvilágított vidéket. Már áthajtottak az osztrák határon, Innsbruckhoz közeledtek, midőn Betti szóra nyitotta száját:

- Mit gondolsz, ki fogunk jönni Judittal is, mint Szidóniával? Ő mégis - mint orvos-professzor - kandidátus és...

- És nő - válaszolt röviden, velősen Szilvia -!

- És ez a tény elegendő számunkra, hogy minden marad a régiben - firtatta tovább Betti -?

- Nézd! Jóskát szex szempontjából már nem tekinthetjük partnernek, egymásra vagyunk utalva mi is! Mennyiben vagyunk mások, mint akik csak férfiakkal hancúroznak? - tette fel a kérdést Szilvia - ott vannak előttünk példaként Katinka és Margitka! Nem kell félniük attól, hogy egy jellemtelen férfi megfertőzi őket, mint szegény Eszterrel tette a férje! Na - persze Jóska más, de rá nekünk kell vigyázzunk! Juditot is mérsékletre kell inteni!

- Ezt neki magának is tudnia kell - Betti hangja kicsit mintha bosszús lett volna -!

- De húgocskám...! Nehogy már féltékeny légy - Szilvia savanykásan kacagni kezdett - te mindig is közelebb voltál Jóskához testileg is! Hogy mégis én szültem a két leánygyermeket, annak kizárólag meddőséged az oka! De hát ők is jobban szeretnek téged, mint szülőanyjukat, engem! Aztán - gondolom - Juditnak sem lesz ellenére egy kis játék hármásban! Őszintén: számomra Te sem vagy nélkülözhetetlen, vagyis: egyáltalán nem hiányolom a szexet! Ezért is döntöttem részben a válás, részben a szociális otthon alapítása mellett, amely most előbb a boszniai szerencsétlen nőknek, később a rászoruló öregek segítségére lesz! Amennyiben megválasztanak, persze vállalom a képviselői mandátumot is!

- Ebben az esetben melletted a helyem! Otthon, és főképp, most, hogy Judit ott van, könnyebben helyettesítenek!

- Nem akarom - Szilvia felemelte hangját -, a válás egyik feltétele volt, hogy Te Jóska mellett maradsz!

- Jó, de akkor még nem tudtuk, hogy Szidónia és Ferenc egymásba habarodnak, aminek a vége házasság lesz, arra pedig nem is gondolhattunk, hogy Judit lesz az utódod!?

- Jól van ez így, húgocskám! Mi kiegészítjük egymást! Judit bizonyos értelemben pótol mindkettőnket, mégis - kell, hogy legyen valaki édesapa mellett, aki összetartja a családot és erre a feladatra Te vagy a legalkalmasabb! Tudom, Anna is megtenne mindent édesapáért, nekünk azonban gondolni kell rajta kívül elsősorban a kicsikre, de - helyesebb, ha úgy mondom: a család valamennyi tagjára és Te vagy az egyetlen nő a családban, akivel szemben kicsi, nagy bizalommal viseltetik! De kár a szóért: Te édesapa mellett maradsz, de inkább csak segítő jó barátként! Judit pedig mihelyt teherbe esik, feljön nekem segíteni! És most váltás!

Megálltak, hogy helyet cseréljenek, majd percet sem időzve indultak tovább. Már jóval elmúlt éjfél, imitt-amott azonban még világoltak a karácsonyfák gyertyái, csillagszórók lobbantak annak jeléül, hogy még virrasztanak! Na - nem a kisdéd gyermek, sokkal inkább a boros, pezsgős, vagy jobb híján sörösüvegek mellett!

- Háromra otthon leszünk - szólalt meg ismét Betti, a szelence visszakerült ismét hozzá és úgy szorította, mintha testének része lett volna! - Hol fogunk aludni - tette fel a kérdést - mert igencsak kileszünk?!

- Azt majd otthon megoldjuk! - Szilvia gondolatai láthatólag másutt jártak, akkor moment nem foglalkoztatták profán dolgok, ellenben: pl. mi lenne első dolga, ha mint Melina Mercurit a kultusztárca élére állítanák?! Semmi sem lehetetlen és nekem fel kell készülnöm! Azt semmi esetre nem fogom engedni, hogy a jövőben csak a pénzes családok gyermekei részeltethes-senek felsőbb szintű iskolaoktatásban! Ha a jelenlegi oktatásügyi tervezetet törvényerőre emelnék, amit a jelenlegi koalíciós többségre támaszkodva a kormányzatnak valószínűleg sikerül elfogadtatnia, visszasüllyednék a múltba, amikor is évszázadokon keresztül csak a felső tízezernek állt módjában tehetségét a neki legjobban megfelelő irányban fejleszteni! Persze ez az egyoldalúság végül is degenerálódáshoz vezetett! Minden tehetség előtt utat kell nyitni! Nem szabad engedni az iskoláztatás ellehetetlenülését: alsó és felső szinten is csak kiművelt koponyákkal lehet előrehaladni! Nem követhetjük el azt a végzetes hibát, amit a régi elit, illetve annak leszármazottai, de a volt kommunista vezetés is elkövetett: nepotizmusra építeni az ország politikai és gazdasági életét! Az előre haladás elsősorban a tehetség és nem a bizalom produktuma!

Mivel Szilvia hallgatott, Betti sem firtatta tovább! Ha másutt nem, a rendelő heverője bizonyára szabad és hát - neki most igazán mindegy, hogy hol, csak kipihenhesse magát! Következő váltás már nem volt, Graztól a Balaton parti nyaralóig - ha ugyan annak lehet nevezni egy komplettül felszerelt, rendelőintézettel rendelkező lakónegyedet - Szilvia vezetett! Hallgatagon és magába mélyülten rakosgatta egymásra a közeljövő építőköveit! A tábor bejárata előtt is csak Sátán, a kutya ugatása zökkentette vissza a jelenbe! A kaput nyitó őr meg is jegyezte:

- Nem tudom, milyen érzékekkel bír ez a jószág! Úgy igazából nem is merném állatnak nevezni! Még hallani sem lehetett a koci motorjait, ő már hegyezte füleit, megérezte szeretett Úrnői érkezését!

- Ha őszinték akarunk lenni, Kedvesem, van is abban valami - Szilvia rajtam kívül szinte mindenkit kedvesemnek szólított - több kifinomult érzés van ebben az állatban, mint sok emberben! - Miközben beszélt, a kutyát ölelte magához - mindenki itthon tartózkodik - kérdezte még mindig Sátán sima szőrzetén babrálva -?

- Tudomásom szerint igen - válaszolta az őr -, korán elcsendesedett a tábor, mintha nem is karácsony lenne! Egyébként nálunk - úgy mondta: nálunk - különben is nagy önmérsékletet tanúsítanak! Ez még a kicsikre is jellemző!

- Rendben van, Kedvesem! Nem kell felzavarni senkit, ismerjük az utat! Vigyázzák tovább a bent lévők álmát! - Miközben Szilvia beszélt, még egyszer magához szorította a kutya fejét, majd tovább adta Bettinek -

- Jó kis kutya vagy - simogatta meg ő is az állatot - vigyázatok ránk!

- Vigyázunk, Asszonyom - a kutya helyett az őr válaszolt -, nem fog még egyszer megtörténni az, ami az őszön! Nyugodtan lepihenhetnek, amint látom, hosszú útról jöttek!

- Bizony hosszú volt! - állapította meg Betti, de inkább csak magának - Svájc túlsó végéből jöttünk! Jó éjszakát!

- Jó éjt! - szólt vissza az őr, s miközben ő helyére csúsztotta a nyitott kapuszárnyat, Szilviák elindultak a kérdéses épület felé... -

- Ki vagy mi fene kotorászik - szóltam álmomból felriadván és felkapcsoltam a világítást - Te honnét a csudából kerülsz ide?

Szilvia a szája elé tette tenyerét:

- Ne ébresszük fel Juditot! Aludj tovább, szerelmem! Majd elmondunk mindent, most azonban - már hálóingben állt az ágy mellett -, mellém csusszant aztán - aludni szeretnék, kedvesem!

- Aludj, Kicsim - válaszoltam - és Betti?

- Az ügyelőben feküdt le! Nem akartunk senkit felzavarni, aludj tovább, Szívem, és ha lehetséges, amíg fel nem ébredek magamtól, ne keltsetek!

- Megígérem, Kicsim - mondtam -, aludj nyugodtan, vigyázunk álmodra!

Hogy hallotta-e? Nem mernék rá megesküdni, mert alig fordult oldalt, máris fújta a kását... - Persze Judit is felébredt, csak nem jelezte:

- Nem akartam kellemetlen helyzetet teremteni köztetek - mondta később fülemhez hajolva -, de tényleg, mivel jöhettek ilyen későn, vagy inkább: túl korán?!

- Csak kocsival Szívem - válaszoltam -, ne zavartasd magad, ők a trióhoz vannak szokva! Számukra természetes jelenség, hogy itt vagy mellettem, s ha tízen lennétek, akkor sem feszélyeznék magukat! Egyébként: szerintük sosem vagyunk egyedül! Körülöttünk - bár láthatatlan, ugyanakkor számtalan, alkalmas médiumra várakozó vándorlélek lakozik!

- De hisz Te is tudod, hogy ez lehetetlen!

- A mi találkozásunk után már semmit sem tartok lehetetlennek, Szívem! - Judit hozzám simult és kezdte csókolni a mellem:

- Nem zavart Téged, hogy már férjnél voltam?

- Mért zavart volna? Megtisztelő számomra, hogy egy olyan férfit követhetek az utódlásban melletted, aki életét áldozta fel az emberiségért! És különben is: már kezdettől a sejtjeimben éltél! Találkozásunk meg van írva a csillagokban! Gyere! Bökjük le valamelyiket!

- Sok lesz, édesapa! De mint tapasztalom...! - átölelt és úgy fordult hanyatt, hogy a lehető legkisebb mozgást eredményezze, nehogy Szilviát felébresszük!

- Nem tudom, mi történt velem, de amint hozzád érek, mintha húsz évet fiatalodnék! - Nem válaszolt mindjárt, jóformán meg sem moccant, a hüvely izomzata azonban egyre jobban szorított...!, egyedül Magdalénánál éreztem hozzá hasonlót!

- Csodálatos volt - suttopta kicsit később -, ismerem az ember minden porcikáját, azt mégsem tudnám szavakkal kifejezni ami pl. most is végbement bennem! Nem kell erőltetned magad, édesapa, elég, ha csak átölelhetlek, s máris érzem a robbanást testemben! Lehetséges lenne, hogy a gyönyör az objektív és az antianyag mellékterméke? Mert ebben az esetben Szilviák következtetése a helyes, a teremtés folyamatosságának megítélésében!

- Édesem, az ember, de azt hiszem minden - értem alatta az élővilágot - csak akkor kelt életre, midőn a Teremtő létének lényegével érintkezett! Hiába ismerjük az anyag minden fajtáját, azt is pontosan tudjuk, hogy kiben, miből mennyi van, életet csíholni azonban csak a már létező feltételek mellett tudunk! De ezt jobban tudod, mint én!

- Ezt senki sem tudhatja jobban, édesapa! Élet csak életből fakadhat!

- Megvizsgáltad már a spermám? Nehogy hiábavaló legyen önfeláldozásod?! Én akárhogy vesszük is, túl vagyok már a hetvenen és nem szeretném, ha később megbánnád!

- Semmit nem bánok meg, édesapa! Ha nem találkozunk, valószínűleg öreglány maradok, azaz: örökös özvegy Katinka mellett! Én mindenképpen nyertem még abban az esetben is, ha feltételezésünk csupán illúzió, előző életemmel kapcsolatban, mert Te apának is, férjnek is a legdrágább vagy! De most aztán nincs tovább, hisz nekem is elég volt, próbáljunk aludni édes!

Még kerestem a megfelelő pózt, Judit a fenekét fordította felém, Szilvia pedig az arcát, de még mindig fújta a kását - nagyon megviselte a hosszú út - miért is legnyugalmasabbnak találtam hanyatt fekvé...! Mielőtt azonban álomba merülhettem volna, kutyanyöszörgésre lettem figyelmes, előbb távolabbról, majd egyre közelebből - egy pillanatra úgy tűnt, mintha kaparászott volna az ablaküvegen. Felugrottam, de oly hirtelen sikeredett, hogy a nagy lendülettől mindkét asszony felébredt...!

- Mi történt, Édesapa? - kérdezték szinte egyszerre, ugyanazokkal a szavakkal mindketten -!

- Figyeljete! A kutya! - a nyöszörgés még hallatszott, de egyre halkult... -

- Istenem! Sátán! - több szót sem mondtak, de azon nyomban leugrottak ők is az ágyról, magukra kaptuk, ami éppen kéznél volt, aztán ki...!

De akkorra már talpon volt jóformán az egész telep! Az egészben az volt feltűnő, hogy a többiek is csak a kutya szokatlanul vad morgására figyeltek fel! Mi persze egyenesen a hálószooba ablaka felé indultunk, s az ablak alatt vérében fetrengett Sátán, de még élt!

- Gyorsan a hordágyat! - rendelkezett Judit - talán sikerül még megmenteni!

Egyszerre többen is futottak a szállító eszközért, s utasításomra nappali fénnel árasztották el az egész telepet... -

- Hol vannak az örök? És a másik kutya? - tettem fel a kérdést, de még be sem fejeztem, Ádám szólított:

- Erre, Apuka!

Elindultam a drótkerítés felé, ahonnét a fiam szólított, de persze nemcsak én, többedmagammal: Lehel, Csaba, Pisti és még néhányan valósággal bekerítettek, mert az már nyilvánvaló volt, hogy merénylet történt, csak nem a kiszemelt személy lett az áldozat! A kerítéshez érve lebénított a látvány: a Sátánnal együtt örségben lévő őr vérbe fagyva, arccal a földre borulva feküdt előttem, s csupán néhány méterre tőle egyik biztonsági emberünk is hanyatt fekvé, kezében hosszú, keskenypengéjű kés, feje annak is vérben úszott, a kutya nemcsak torkát harapta át, felsőtestét valósággal összemarcangolta... -

- És a másik őr, a másik kutya - kérdeztem ismét - lehetetlen, hogy legalább a kutya ne figyelt volna fel a marakodásra?!

- Ha észleli, akkor sem hagyhatja el őrhelyét, csak figyelmeztető lövéseket adhat le! Itt azonban másról van szó - mondta Pisti - ez a gazember - a biztonságira célzott, aki mellesleg Edina és Xénia gorillája volt - ismerte az őr is, meg a kutyát is, azért tudott velük hangtalanul elbánni! Mint látom az őr hátulról szúrta le, a kutyával is szeretett volna hasonlóképpen elbánni, de mellé szúrt, nem találta el az állatot úgy, hogy az meg ne marhassa! A megsebzett véreb pedig tudjátok mi mindenre képes! De hol van Edináék másik gorillája? Hozzátok elő gyorsan Nérót és Heródest - két tartalék véreb - szólít hátra saját biztonsági embereinek - szedjétek elő a föld alól is! Ki tudja, miben mesterkedett ez a két gazember, pedig Edina esküdött a megbízhatóságukra!

- A vele való leszámolást nyugodtan rám bízhatod, Bátyám - a fiatal Anti szavai voltak ezek, aki szintén ott töltötte családjával együtt az ünnepeket -, ami itt történt, azért elsősorban én vagyok felelős és nem anyám! Nekem kellett volna utána néznom, honnan jöttek ezek a bitangok?!

- Rendben van, Fiam - Pistit megelőzve mondtam, mert tartottam attól, hogy idős barátom elragadtatja magát dühében és olyat talál mondani, amit bocsánatkéréssel már csak szépíteni lehet - végy magad mellé még néhány keményebb kötésű legénykét a tieid közül, de vigyétek a kutyákat is, azoknak jobb a szimatjuk!

Láttam, hogy Pisti jobban szeretne volna, ha maga veheti kézbe a gyilkosság miértjének felgöngyölítését, de akkor nem szólt közbe, csak mikor már az ügyészség is lezárta az ügyet, mondta el gyanúját, amit aztán Xénia is megerősített, de a család érdekében mindkettőjüket titoktartásra köteleztem!

Miután Anti - élve felhatalmazással - néhányad magával és a két kutyával elindult Edina másik gorillájának felkutatására, a szerencsétlen őrt, a család valamennyi tagjának kijáró tiszteletadással letakartuk, de mindkét hullát abban a helyzetben hagytuk, ahogy rájuk akadtunk, figyelemmel a nyomozóhatóság szempontjaira! Természetesen megfelelő őrséget állítottam a tetemek mellé! Ezt és az ügy további részleteire vonatkozó rendelkezéseket azonban már Ádámra és Pistire bíztam, jómagam pedig az asszonyok után indultam, akik szinte valamennyien a sebzett állatot cipelték és Judit nyomába szegődtek, gondolom két okból is: az állat iránti részvét mellett szerepet kapott a kíváncsiság is Judit professzori képességeit illetően. De hamarosan meggyőződhetek róla, hogy nemcsak kutató professzor, első osztályú sebész is, amit a műtétnél asszisztáló Simon - szintén sebész - és Linda, belgyógyászként elismeréssel méltatott. Alaposan rácăfolt tehát egyesek azon állítására, hogy Judit csupán Katinka professzornő ágytársa... -

- Érzésem szerint sikerült megmenteni a kutyust - jelentette ki a két és félórás műtét után, majdnem olyan hangsúllyal, mintha csak egy tüskét húzott volna ki valamelyikünk ujjából!

Szilvia és Betti, de Linda és Simon is, akik már tisztában voltak azzal, hogy milyen nagyszerű és nagy tudású „anyukát” kapnak Juditban, csókokkal halmozták el, persze igyekezett elhárítani magától a dicséretet, mondván:

- Hármunk közös munkája az eredmény! - Simonra és Lindára céltzott - de édesapának is nagy szerepe van benne, hisz ő hívta fel figyelmünket a sebzett állatra. Most mindenestre felváltva itt kell legyünk, nehogy felébredve kárt tegyen magában! Ki vállalja elsőnek?

- Bocsássatok meg - szólalt meg Szilvia - nekem vagy Bettinek kellene mellette lenni, de most képtelenek lennénk erre, ugyanis a történetek előtt talán fél órával érkeztünk kocsival Bázeltől! Mi voltunk a gyilkos előtt talán az utolsók, akik beszélhattunk a szerencsétlen őrral! Rövidre fogva: nem szeretném, ha elaludnánk mellette és...

- Majd én és a férjem, Anyuka - Viktória most is, mint mindig és mindenben készséges volt, nem tudta volna megelőzni senki! - Pihenjétek ki magatokat nyugodtan és ti is - fordult felém - rátok fér, hisz aludhattatok valamicskét!

- Köszönöm, Kedveském! - Judit már Bázelen összeemelegedett Viktóriával és az a pillantás, amit egymás közt váltottak, nem hagyott kétséget bennem aziránt, hogy máris nagyon közel kerültek egymáshoz!

- Menjetek és feküdjétek vissza - szóltam -, én kinézek, azóta talán előkerült a másik gorilla is és hát - a nyomozó hatóság is befejezhette a vizsgálatot, hisz itt adva volt minden...!

Magukra hagyva tehát az asszonyokat, kifelé indultam. Az udvarban még mindig nagy volt a csődület, az őrt éppen akkor helyezték koporsóba /mindig volt belőle készlet/, azon vitatkoztak, hogy mitévők legyenek a gyilkossal, a nyomozás vezetője már elkészönt a többiektől, de meglátván engem, hozzám lépett, hogy részvétét nyilvánítsa, egyúttal megígérte, hogy mindenre kiterjedő vizsgálatot fognak indítani, hogy kiderítsék a szörnyű tett okát! Már elkészönt tőlem is, midőn megpillantottuk Antiékat, akik egy hullát cipeltek... -

- Jól nézünk ki - jegyeztem meg -, már három hullá!

- Számítottam erre, Uram és egyáltalán nem lep meg, már az első benyomásom is az volt, hogy itt belső, tehát - családon belüli leszámolás készült, ami a kutyának köszönhetően fordítva sült el! De hát majd meglátjuk! Ez a tarkón lövés - Antiék a parton találtak rá a másik gorilla hullájára - és főképp az, hogy a felső testével vízben fekvő hullá kiemelésekor eltaposták a felhasználható nyomokat, bonyolíthatja a vizsgálatot, de váratlan fordulatra is számítani kell! Csak ritkán fordul elő olyan gyilkosság, hogy semmi áruló nyom nem marad utána! A kutya, amennyiben felépül, sokat segíthet!

- Úgy legyen - mondtam - természetesen mindenben számíthatnak segítségünkre!

Elköszönvén a nyomozótól, utasítottam a tétovázókat, hogy a gyilkos hulláját is helyezzék koporsóba, de míg az őt tetemét a kápolnába, a gyilkosét és a másik gorilláét a hullaházba szállítsák! Mire így elrendeződtek a dolgok már reggel hét óra, vagy annál több is lehetett, nem néztem meg az órát, holt fáradtan visszaballagtam a hálósobába és csak úgy ruhástól ledőltem az ágy ablak felőli oldalára. Az asszonyok - mint később mondták is - gondoltak rám, s hogy ne kelljen átmásznom felettük, egymás mellé feküdtek, sőt, egymást karolva, mint férj-feleség, vagy mint édestestvérek, édesdeden aludtak.!

Én is hamarjában álomba merültem és csak dél körül ébresztettek, akkor is Ferenc fiam floridai hívására. Ha nem ragaszkodik ahhoz, hogy feltétlen velem kíván beszélni, fel sem ébresztenek. Az asszonyok persze már nem voltak mellettem, így kényelmesen elhelyezkedve, az ágyból beszéltem Ferencsel, aki közölte velem a velük történeteket, azt sem hagyva el, hogy Szidóniát az óceánba zuhantában delfinjei tartották fenn, majd vitték partra... -

Közölte velem a kár nagyságát, de mint mondta: az a tény, hogy delfinjei mind visszajöttek, sőt - egy gyönyörű, kifejlett hímet is hoztak magukkal, különben az vezette - természetesen vízben úszva Szidónia nyomára, amiért is, emlékeztetőül Hurrikánnak keresztelték el! Ez a gyönyörű példány az épületben és a farm egyéb szerkezetében okozott kár sokszorosával felér! Akit pedig Szidóniában kaptam - mondta tovább - senkihez és semmihez nem mérhető! Előtte el sem tudta volna képzelni, hogy egy asszony sűrűgjön, forogjon körötte, most pedig - már nem tudná nélküle elképzelni életét! Soha nem tudja meghálálni, amiért lemondtam róla! Csodálatos nő, csak Viktória nővérehez hasonlíthatná, senki máshoz! Legyek nyugodt, úgy vigyázz rá, mint a szeme fényére! Ezt még akkor is megtenné, ha csupán kísérleteihez lenne rá szüksége, ugyanis, mint tudom: kísérleteinek egyik fontos része az ember akklimatizálódása a vízi élethez. Szidónia és remélhetőleg születendő gyermekeik, életük nagy részét már a vízben fogják tölteni! Képzelmem csak el kis unokáimat, amint együtt labdáznak a delfin csemetékkel! Egyelőre nem térnek vissza Bajorba, de szeretné, ha az öreg Franz és néne átköltöznének hozzájuk! Hadd éljenek még néhány szép évet ebben a hurrikánok ellenére is gyönyörű, paradicsomi környezetben! Bizonyára Szidónia is szeretne beszélni velem, de - ájulása után szörnyű fáradtnak érezte magát, s most édesdeden alszik!

- Vigyázz rá, Fiam - mondtam - úgy van, ahogy mondod: felmérhetetlen kincset kaptál Őbenne! Franzzal és feleségével beszélni fogok, s ha kedvük szottyan, átvisszük őket! A bajor kastély és birtok kezelését, amennyiben változtatna eddigi tervein, legokosabb, ha Jörgre,

Thereze férjére és fivérére, Janzenre bízunk! Ők nemcsak mezőgazdasági, közgazdasági szakemberek is és minden tekintetben a legmegfelelőbbek!

- Köszönöm, Apuka! De - nem is tudom - egyáltalán megfelelő-e ez a szó hálám kifejezésére?! Most felhívom Anyukát - Margitka -, hogy őt is megnyugtassam! Legközelebb már együtt fogunk beszélni veled, csókollak Szidónia helyett is, mert tudnod kell, hogy az irántad való szeretete azáltal, hogy hozzám jött nőül nem szűnt meg!

- Csókollak benneteket, drága Fiam és várom a hívásokat! - Ideje volt befejezni, mert Ádám már idegesen toporgott az ajtóban, valami olyasminek kellett megint történni, ami szükségelte jelenlétemet:

- Gyere már, Apuka, ha kérhetlek! Nálad nélkül nemigen lesz menedékház nagyanyó kuplerájából!

- Mi akadály lenne, Fiam? A ház a mi saját tulajdonunk és nem hiszem, hogy a kormányzat akadályt gördítene az elé, hogy a masszázsszalont a menekültek részére rendezzük be!

- A kormányzat nem is, Apuka, ellenben Edina ragaszkodik ahhoz, hogy továbbra is előbbi rendeltetésének megfelelően hasznosítsuk! Nagyanyóra hivatkozik, mondván: forog a sírjában, ha egy jól menő üzletágot számoltok fel a megesett muzulmán nők érdekében! És különben Margitka is őt támogatná, ha jelen lenne! - hirtelen nevetgetni kezdtem, majd:

- Fiacskám! Nagyanyónak tényleg módjában áll forogni a sírjában, mert, mint Te is tudod, elég nagy és elég mély a norvég tenger fenéke. Ami pedig Margitkát illeti: mindenben egyetért velem, azzal a kikötéssel, hogy Edinának és fia családjának vásárolunk helyette egy szállodát, amely egyúttal a brazil balett csoportnak is szállásul szolgál! Bocsáss meg, hogy nem volt alkalmam veled átbeszélni, de már kaptam is ajánlatot egyik dalmátparti luxus szállodánk eladásával kapcsolatban egy olasz cégtől! Annak az árán bármelyik budapesti szállodát megvásárolhatjuk és meg lesz oldva a kérdés, természetesen a lakásé, kuplerájnak szerintem elegendő a bunker-paradicsom! A szegényeknek úgyszintsem rá pénzük, a gazdagok pedig - legalábbis egyelőre - kevesen vannak! Aztán számolnunk kell az AIDS terjedésével is! Ez a betegség egyes országokban már megtizedelte a szex-ipart, és ha nem találják meg az ellenszerét, tovább terjed, elriasztván mindkét nembeli embertársainkat a kuplerájokban történő szeretkezésektől! - beszéd közben öltözködni kezdtem, Szilvia - hát ki más - készíthette elő ruháimat, hisz Judit függetlenül attól, hogy már egy súlyos műtétet végzett, még jóformán körül sem nézhetett. - Nos - gyerünk fiam - folytattam, végezvén az öltözködéssel - vágjunk rendet az asszonyok között!

Mivel hálósobánk és a műtő egy folyosóról nyílt, s az asszonyok a még mindig kómában lévő Sátán körül csipkelődtek - már a folyosón hallani lehetett Edina kifakadását, ellenérveit Szilviával szemben, aki - úgymond - egy bizonytalan politikai pálya kedvéért képes elhagyni családját, emberbaráti szeretetből terhet venni magára és családjára ott, ahol a legkevesebb ráfordítással hatalmas profitra tehetnének szert:

- Papolhattok nekem népjólétról, széplélekről, eleget nyalták a picsámat főrangúak, miniszterek, hogy tudjam, mit jelent számukra a nép jóléte! Csak addig érdekli őket a nép, amíg el nem nyerik magas jövedelmet biztosító pozícióikat, később annyinak sem tekintik mint - na - nem akarok nagyon csúnyát mondani...! A nyomor-szintről kerületesek a gazdagok közé és azt is tudom, hogy milyen áron! Ma már nem hull az égből manna, de annál több gyilkos bomba! És csodák sincsenek, korgó gyomrú ember azonban annál több, mennél nagyobb az ember szegénysége, annál nagyobb a gyűlölet benne azokkal szemben, akik úgy lehet, már megszervezték millióikért, mint mi is! Én is adtam és adok most is nem is keveset a rászorulóknak, de a jótékonykodásnak is megvan a határa! Ha mindent szétszontunk, csak a szegények táborát növeljük! Ha meg tudták állítani Hitlert, meg tudnák állítani a Balkán gyilkosait is, ha

akarnák...! Majd megállítják, ha az áldozatok száma eléri a statisztikailag még elfogadhatót! De röviden: nem a mi dolgunk felkarolni azokat, akiket a nagyhatalmak koncként hagytak a vadállatok martalékául!

- A nagyhatalmak piszkos manővereit mi kevésbé befolyásolhatjuk - mondtam belépve a műtőbe -, de azokon a kimenekített nőkön emberbaráti kötelességünk segíteni és ehhez semmi köze sem a népjólétnek, sem a szépléleknek! Én is ismerem mind a politikai, se nem gazdasági, de vallási meggondolásokból sem, kizárólag emberbaráti szeretetből cselekszünk és minden tisztelem Szilviáé, akinek az ötlete volt a kuplerájból menedékházak csinálni! Margitka és jómagam már hozzájárultunk ahhoz, hogy a két budai házát átengedjük Szilvia karitatív tevékenységének, ti pedig - ezt egyenesen Edinához - választhattok a még eladatlan budapesti szállodák közül, s kárpótlásként megvesszük számotokra! Abban különszobát kaphat a balett kör valamennyi tagja, nektek pedig biztosítva lesz egy-egy lakosztály és most mondhatod tovább, ha netán rossz cserét ajánlottam! Azaz - még csak annyit: igenis be kell jutnunk oda, ahol a törvényeket, rendeleteket alkotják és mind anyagilag, mind egzisztenciálisan támogatjuk Szilvia képviselői jelölését a jövő évi választásokra, mert benne igenis megvan minden adottság ahhoz, hogy olyan népképviselő legyen, aki nem a kiemelt fizetésért ambicionálja magát, hanem a nép, a nemzet iránti szeretetből!

- Úgy-úgy, Pajtikám - mondta emelt hangon Pisti, hatalmas mancsait egymáshoz verte, de olyan erővel, hogy Sátán, a kutya is felrettent kómájából - olyanokat kell beválasztani a parlamentbe, akik nem a magas fizetésekért vállalják a politikai munkát! Az eddigiek első dolga saját zsebüket tömni, a nép jólétére hivatkozás irántuk a szimpátia, egyre kellemetlenebbé vált a szaguk! A hatalomra kerülés és annak megtartása érdekében mindenre képesek azok, akik a mai politikai arénában szerepet játszanak! Ma már azokat is nyugodt szívvel beledöngölhetnék az agyagba, akik három évvel ezelőtt még a kommunistákat akarták! Szilvia anyánk és ha akadnak még hozzá hasonlóak, egy bizonyos jelképes összegért is képesek lesznek több és lelkiismeretesebb munkára, mint a jelenlegiek, egymásra halmozott pozícióik mellett!

Sátán kinyitotta a szemét és gyengécske hangon elvakkantotta magát! Judit, szája elé tartva tenyerét, figyelmeztette Pistit a hallgatásra, majd közel hajolt a lekötözött állathoz:

- Nyugalom, kiskutyus, most megnézzük, hogy helyrebillent-e az életritmusod, aztán majd meglátjuk...! - Sátán a szíve mellé kapta a szűrést, szerencséjére a szőréen megcsúszott a kés, s csak egy fél milliméternek köszönhetette életben maradását - miután meghallgatta szívverését, mosoly csillant fel Judit szemében - túl vagy az életveszélyen, kutyuskám - egészen odahajolt az állat fejéhez, hogy megcsókolta-e? Mindenesetre Sátán szeméből valóságos könnycsepp kezdett csordogálni, és ahogy szemébe nézett megmentőjének -, emberi arcon sem láttam még hálásabb kifejezést! Az asszonyok egy kivételével mind ott szorongtak Judit mellett, szorongatták a kezét, ölelték, csókolgatták, a kutya pedig egyikről a másikra emelte tekintetét, mintha csak biztatta volna őket: jól csináljátok, köszönjétek meg helyettem is! Ha majd meggyógyultam, mindnyájatoknak meghálálom! Persze mi férfiak: Pisti, Ádám és én is a kutyával való bajlódást figyeltük és nem tulajdonítottuk különösebb jelentőséget annak, hogy Edina válasz nélkül hagyva szavaimat kisurrant! Majd visszajön, gondoltam később, hisz okos asszony, fel tudja mérni, hogy melyik megoldás kedvezőbb számukra! De biz nem jött vissza, még a kutyával bajlódunk, mert Judit megoldotta kötelékeit, midőn az udvaron felbődült Edina sportkocsija... -

- Még itt hagy ez a barom - kiáltott fel Xénia és rohant ki, de már csak az út felkavart porát látta a szélesebben száguldozó autó mögött -!

- Sose búsulj - szólt utána Pisti -, nehezen viseli el a csalódást, de hát ez van: mindenkinek meg kell hajolnia az emberileg nemesebb szándék előtt, ahhoz pedig nem fér kétség, hogy

Szilviát a legnemesebb szándék vezeti! Gyere Kicsim a többiekhez és majd Antiékkal együtt utána megyünk, hisz még bőviben vagyunk az időnek!

Már vissza-befelé jöttek, s majdhogynem összeütköztünk, mert Pisti valósággal a tenyerén hozta a még mindig szemrevaló valamikori kis feketéjét:

- Elment - mondta - egy kicsit begolyózott, pedig tökéletesen igazad van: felesleges egy bunker-paradicsommal rivalizáló üzletet fenntartani! - Xénia nem szólt közbe, csak átkarolta a még mindig erős, biztonságot sugárzó férfi nyakát... -!

- Kinézek - mondtam -, kiszellőztetem magamból az éterszagot, s majd jövök, de mielőtt elmennétek, még szeretnék főképp Xéniával váltani néhány szót!

- Nincs akadály, Pajti - szólt vissza Pisti -, én is jelen lehetek?

- Te bolond - mondtam -, hát minek képzelsz engem? - tovább ha akartunk volna sem folytathatjuk, mert a falu felől befutott Anti a mikrobusszal, rajta néhány vállas „rézbőrű”, a hullákat szállították az általam megjelölt helyekre... -

- Miért távozott anyám olyan sietősen - kérdezte tőlem Anti - csak nem jött közbe megint valami...?

- Azon kívül, amit már Neked is mondtam, fiam, a két budai házzal kapcsolatban semmi nem jött közbe, de anyukád úgy látszik nehezen emészti meg...! Ha egyáltalán az az oka távozásának!? Majd megmondja, ha akarja! Elrendeztéték őket?

- Igen bátyám! A plébános húzódkodott, nem akarta engedni, hogy a Szent-Mihály lovára tegyük halottunkat, majd midőn hivatkoztam arra, hogy a te egyenes kívánságod, még segédkezett is! - Sajnálom fiam - mondta - egy pillanatra megfeledkeztem arról, hogy családjunkban nincs privilégiuma senkinek! Egyenlőek vagyunk az életben is, halálban is!

- Köszönöm, Anti fiam - mondtam - most nézz utána, hátha hagyott részedre hátra valamit anyukád! Köztünk remélem teljes az egyetértés?!

- Másképp nem is lehetnek, bátyám, hisz apám és Te, valamint Viktória és most már Szidónia is...! Egy akaraton kell legyünk! De megyek, szeretném tudni, mi ennek a sietségnek az oka?!

Anti átment a másik épülethez, melyben az ő szállásuk mellett Edina szobája is volt, én pedig nagyokat szippantva a téliesen friss levegőből fel-alá sétáltam a két épület között, s még akkor is künn voltam, midőn Anti vissza-kilépett az épületből ugyancsak hosszan elgondolkodván anyja sebtiben papírra vetett sorain:

Édes fiam - írta többek között - ne keresd, hogy miért, egyszerűen: itt kellett hagyjalak benneteket! Nem bírtam tovább a csalódottságot! Fogadjátok el Jóska bátyád ajánlatát a szállodával kapcsolatban és szeressétek őt atyád helyett is! Csupán rajta múlt, hogy nem ő lett a papád! Valahogy mindig közbe jött valaki vagy valami, mint most Judit, aki miatt minden reményem szertefoszlott, hogy akár csak valaha is szóbahozhatnám, pedig első pillanattól, hogy megismertem, őt szerettem! De maradjon ez kettőnk titka!

Visszamegyek a sao-pauloi házunkba! Még jó, hogy nem égettünk fel mögöttünk mindent! Megpróbálok mindentől visszavonulni! Lehet, hogy sikerül, lehet, hogy nem, akkor pedig...!? De erről majd onnét többet...!

U.I.: a lányokat itt hagyom nektek! A következő turnéra igyekezni fogok új garnitúrát beszerezni! Milliő csók! Anyukátok!

- Valami baj van Fiam - kérdeztem tőle, midőn mellém lépett - segíthetek valamiben?

Nem szólt semmit, csak átölelt és hangosan zokogni kezdett!

A floridai telepen már javában dolgoztak a legkülönbébb mesteremberek! A telep gondnoka visszajött és Franz kívánságainak megfelelően úgy alakították át a hurrikán által elpusztított vagy megrongálódott szerkezeteket, hogy egy, a már elvonult viharból is jóval erősebbnek ellenálljanak! Éppen arról folyt a vita a gondnok és a mesteremberek között, hogy miképpen rögzítsék a már meglévő épület vízbe merülő vázához az átlátszó falú /plexi/, horgonnyal az öböl fenekéhez csatlakozó, laboratórium és lakás céljára is alkalmas konténert, midőn megpillantották az óceán felől közeledő Franzot és Szidóniát, mindketten egy-egy delfin hátán szélesebben igyekeztek egy jól megtermett cápa előtt. A gondnok a szigonyához ugrott, s már célba vette a cápát, midőn oldalról feltűnt egy ugyancsak jól megtermett delfin, de oly sebességgel, hogy szinte mérni sem lehetett volna és valósággal átfúrta magát a cápa testén. A gondnok, de a munkások is valósággal beleizzadtak a látványba: ott, ahol előbb még egy emberevő tigriscápa volt látható, egyik pillanatról a másikra csak véres folt maradt, majd később a már hátára fordult dög!

- Nahát, ilyet! Még én sem láttam ehhez hasonlót - szólalt meg az egyik munkás -, pedig itt születtem, ráadásul a part közelében!

- Nem mondanám, hogy sűrűn lehet ilyet látni, de előfordul - adta meg a felvilágosítást a gondnok -, a delfin élete árán is megvédi azt az embert, akit méltónak talál a barátságára!

Az igazi meglepetés azonban csak ezután következett: Hurrikán, amelyen Szidónia lovagolt, valamivel lemaradt Franz Titánja mögött, majd midőn az épülethez érkezve Franz már felfelé haladt a hágcsón, hirtelen megfordult, s lélegzetnyi időt sem hagyva Szidóniának, a két vémhessel, Ilonkával és Klárikával mögöttük, a partnak oldalvást, mint a nyíl, visszafelé indult!

- Mi ütött ezekbe? - bámult utánuk Franz, s már rég eltűntek az első kanyar mögött, midőn észbekapott - gyorsan a helikopterhez - kiáltott oda a gondnoknak -!

Ketten szálltak fel, a gondnok vezetett, Franz távcsővel pásztázta a vizet, a partvonulatot, de persze az előkészületek, a gép üzembe helyezése időt vett igénybe és a delfin, ha kárt akart volna okozni Szidóniában senki és semmi nem akadályozhatta volna meg! De nem ez történt: négy-öt mérföldnyire a teleptől, közvetlenül a part mellett előbb Ilonkát és Klárikát pillantotta meg, vidáman ficáinkoltak a sekély, nekik azonban még éppen megfelelő vízben, majd valamivel odébb, a vízinövények által beárnyékolva Szidóniát és Hurrikánt. Szidónia alsó teste egész mellig a vízben volt, fölötte Hurrikán, félre nem ismerhető mozgásából következtetni lehetett szexuális tevékenységére. Franz meglepődését csak fokozta, hogy Szidónia egyáltalán nem védekezett, sőt, - két karjával mintha segédkezett volna a hímnek, arcán pedig - félelem helyett kéjes ragyogás volt látható!

Egy pillanatra felötlött benne, hogy végez mindkettővel, s már nyúlt a fegyverért, egy hirtelen gondolatváltással azonban utasította a gondnokot, hogy forduljanak vissza, értelmetlen lenne további keresésük, mert ha maguktól nem akarnának visszatérni akkor...! - magában pedig: Isten ments megzavarni őket, hisz semmi nem utal erőszakra, ezenkívül pedig: évmilliók titkára vetne fényt, ha sikerülne összehozni néhány falfarkú embert! Bűn lenne elszalasztani ezt a lehetőséget már csak azért is, mert tőle még érintetlen a felesége és az ikrek születése óta eltelt a kritikus fél év! Mivel sem bizonyíthatná jobban az ember majomtól való származásának tarthatatlanságát és kellemesebb is egy a majomtól sokkal eszesebb, kecsesebb állattal rokonságban lenni! De nem kevésbé célszerű a jövőre vonatkoztatva sem: ha az ember szárazföldi élettere kimerül, vagy a környezetszennyezés folytán elpusztul, a víz lesz az egyedüli elem, amelyben kivárhatja, míg helyrebillen a természet felborult egyensúlya és ez az idő lehet több száz, több ezer év is!

A helikopter már rég leereszkedett, Franz az épület újjávarázsolt erkélyéről pásztázta a vizet, s egyszer csak - háta mögül két könnyű kéz lendült a távcső lencséje elé, mezítelen vállára pedig egy forró száj tapadt...!

- Találd el ki vagyok és honnét jöttem - Szidónia elváltoztatta hangját, annyira azonban nem sikerült, hogy Franz ne ismerhette volna fel, megfordult és...!

- De hát ez lehetetlen - méltatlankodott -, hisz nem sokkal előbb még több mérföldre innét láttalak, s hozzá még milyen pózban!

- Nem hallucináció volt, Kedvesem, amit láttál?!

- Nem! Legalábbis nem hiszem! Hisz egészen tisztán láttam, amint Te és Hurrikán a vízinövények által közrefogva szerelmeskedtetek!

- Hogy őszi legyek - kacagott fel Szidónia -, cseppet sem bánám, ha megtörtént volna! Már hónapok óta házasság vagyunk, s Te még csak közelíteni sem mertél, pedig néha igazán jól esne egy kis gyengédség, simogatás, aztán tehetnénk kísérletet egy kis szexre is! Nem kell betű szerint betartani Katinka utasításait! Judit már három hónapos terhes, Apuka megelőzött! Mikor határozod el magad?! Vagy nem is bánád, ha Hurrikánnal szerelmeskednék, hisz rajtad kívül ő áll hozzám legközelebb!

Ferenc agyában egymást követték a gondolatok: ő, a filozófia és a természettudományok kandidátusa tévedett volna, vagy egyszerűen bolondját járatta vele felesége, aki úgyszólván még gyermek?!

- Először is arra szeretnék választ kapni, Kedvesem: hogyan kerülhetél a hátam mögé, amikor a helikopterrel történt visszaérkezésem óta egy pillanatra sem fordítottam el szemem a vízről?

- Hát úgy, Kedvesem, hogy amidőn Te visszaérkeztél, én már az épületben tartózkodtam! A munkások pedig azért nem láthattak, mert víz alatt érkeztünk és az épület másik végében tartózkodtak! Észrevétlenül jutottam szobámba, s azóta le is fürödtem! Vagy tán még mindig halszagú vagyok? - Csókra nyújtotta ajkát -!

Ferenc előbb eltolta magától, majd szenvedélyesen utánkapott és két karja közé szorította!

- Bármint volt is - szólalt meg - lehet, hogy hallucináció volt, de jobban szeretném, ha valóság lett volna, amit láttam, mert abban az esetben a vízbe-visszatérő ember ősanáját tartanám most karjaimban! - Mivel látta, hogy Szidónia értetlenül bámulja, elkezdte tovább szöni a helikopteren felmerült gondolatait - tudod, Kedvesem, a szárazföldet benépesítő emberiség néhány generáció multával, kultúrájával, technikájával együtt el fog tűnni! Tekintve, hogy bolygónk kétharmad része víz és a vízben még sokáig, szinte kimeríthetetlen mennyiségben található mindaz, ami az élet fennmaradásához szükséges, azok, akik még idejében alkalmazkodnak a vízi élethez, átmenthetik életüket, de már más alakban! Bizonyára hallottál már a halfarú, női felsőtesttel megáldott szirénekről, akiknek éneke a görög mitológia szerint, megbabonázta és romlásba csalogatta a hajósokat?! Mért ne lehetnének a valóságban is ezek a csoda lények, és mért ne lehetnének éppen mi a távoljövőt és a jelent áthidaló generáció első nemzői? A faj fennmaradását biztosító szexuális gyönyör egészen természetes velejárója az életnek, persze megfelelő érettségi fokon, s ha éppenséggel tudományos célból végezzük...?!

- Ha jól értem, Te nem is bánád, ha én Hurrikánnal közösülnék és kis sziréneket szülnék?! De mért lenne erre szükség? A mi gyermekeink két lábbal is alkalmazkodhatnak a vízi élethez, ezenkívül ott vannak a tengeralattjárók!

- Két lábbal lehetetlen a vízben való élet hosszú ideig, de nemcsak a halfarok miatt szükséges a kereszteződés, azzal együtt még sokféle tulajdonság öröklődik, Kedvesem, a tengeralattjáróhoz pedig üzemanyag szükséges, amíg a szárazföld a különböző sugárzások miatt meg-

közelíthetetlen lesz, addig minden szükségletét az óceántól kell nyernie a vízbe-visszatérő embernek! Ehhez pedig szükséges, hogy gyors felfogású és mindent legyőzni tudó alkat legyen!

- Ha csak annyi a kívánságod, Kedvesem - most Szidónia húzódott vissza - és a tudomány érdekében...! Én sem akarok méltatlanabb lenni, mint Judit férje, bár egy injekciós tű szúrása enyhébb fájdalommal járhat, mint Hurrikán hímvesszeje, de ha Husikának nem ártott a csődör, akkor talán én is kibírom!

- Ezek szerint mégis hallucináció lett volna a tengerparti idill?!

- Csak részben, Kedvesem! Te valóban láttál minket, én azonban csak játszottam Hurrikánnal és ő nem is erőszakoskodott. Intelligensebb legtöbb férfinál, mert nem tépi le rólam a fürdőruhát. Ha nem..., hát nem! Megelégszik azzal, ha játszom vele! Van azonban egy feltételem: csak abban az esetben leszek hajlandó Hurrikánnal szexuális viszonyt folytatni, ha Te ugyanazt teszed Erikával, ő ugyanis most alkalmas és mint tapasztalom: szerelmes beléd! Így kvíttek leszünk és még szerelmünknek is áldozhatunk!

- Hát - nem is tudom - nehéz rajtad túltenni, de akkor előbb veled! Én ugyanis még soha nem voltam nővel!

- Ezt sejtettem, de - fő, hogy nem vagy homokos, mert abban az esetben nem hiszem, hogy a hím delfinek betartanának Neked. Különböztetnéd azt sem bánnám, ha előbb Erikával dresszírozna magad, ő mégis csak állat és elnézőbb lesz gyakorlatlanságod miatt!

- Ne ugrass, Kedvesem! Én eddig kizárólag a tudománynak éltem és egyáltalán nem hiányzott az, amit most irántad érzek: a szerelem! Még örültem is mikor Katinka fél évvel kitiltotta közösülésünk lehetőségét, de most, hogy a tudomány érdekében tesszük, én sem leszek gyávább Judit első férjénél, de nálad sem, gyerünk Kicsim, ideje elkezdenni!

Ugye ne menjünk utánuk, ne zavarjuk őket, hisz első alkalommal -, de máskor sem ildomos idegenek előtt...! Azért írok idegeneket, mert tudjuk családban én egyáltalán nem tartom szégyenletesnek a hármásban vagy akár négyesben történő szexuális érintkezést. De hagyjuk egyelőre a távoli jövőre való felkészülés nem is olyan elképzelhetetlen kezdeményezéseit, lépünk át Budára, ahol Szilvia és Judit - a terhesség harmadik hónapjában hivatalosan is házasságot kötöttek - bezárták a masszázsszalonnaként üzemelő kuplerájt és miután Edina távoztával a család valamennyi tagja - még Svájcban és Svédben élők is - felajánlották segítségüket, az erőszakkal teherbejuttatott kismamák menedékházává alakították át! A nagy kérdés az volt: hová száműzzék a gyönyör lányait, mint kezdjenek azokkal, akik életüket a könnyebb, de veszélyekkel teli ősi foglalkozásban kívánták gyümölcsöztetni? Ha kiteszik őket az utcára, orvosi felügyelet nélkül előbb-utóbb a még gyógyíthatatlan betegség vírushordozói lesznek, vagy terhesen térnek vissza! Végül is Judit álláspontját fogadtuk el: a menedékház napi teendőinek elvégzése mellett ápolónőkké képeztetjük őket! Így tisztességes kereset mellett a még mindig és mindenütt keresett szakma birtokosai lesznek, s nem kapualjakban strichelő utcalányok! Az ajánlatot néhány kivétellel elfogadták és nemcsak munkájukat végezték tisztességgel, szépen haladtak a tanulásban is! Szilvia felelevenítette régebbi ismeretségét, na - és Melinda is, aki elhunyt férjével, de egymagában is széleskörű baráti kapcsolattal bírt /üggyvédként, a nemzetközi jog tudoraként/ s a legjobb orvosokat, pszichológusokat, szociológusokat nyerték meg az ügynek, akik aztán fizetség nélkül, csupán emberségből tanították a lányokat! Persze - szépek, egészségesek voltak - Judit nagy gondot fordított erre - azt senki nem akadályozta, ha valamelyikük hálából természetben fizetett!

Kérdezhetnétek: hogyan tudott Judit beilleszkedni ebbe a miliőbe?! Hát egy jó orvosnak fel kell találnia magát mindenütt, s hogy nem ismerte nyelvüket!? Ez így igaz, de a francia

anyanyelve mellett perfekt beszélte a németet és az angolt, ami a leendő ápolónők részéről szinte szükségelte az idegen nyelvek tanulását is!

Most éppen a Boszniából elüldözött-elmenekült, megerőszakolt asszonyokat, lányokat fogadják..., hogy, hogy néznek ki ezek a szerencsétlenek?! De kinézni még csak-csak valahogy, hanem ahogy lesütött szemmel, libasorban közelítenek a helyiség felé, ahol Judit és Linda, a feleségem és a lányom tetőtől-talpig megvizsgálja őket - én nem láttam, csak Szilvia után mondhatom - megalapozottságuk szinte látható formát öltött!

- Fel a fejjel, Kedveseim - Szilvia elemében volt, végre olyan munkát talált, amely színpadhoz szokott figyelmét teljesen lekötötte -, nem a ti szégyeneteket hordozzátok magatokban, hanem a civilizált emberiségét, de nem is jól mondom, mert aki bennetek van, bármilyen körülmények között fogamzódott is, Isten áldása! A szégyen azokat nyomja, akik lehetővé tették, hogy barbár módon erőszakolják rátok a nem kívánt terhességet! Minden egyes gyermekben Isten küldöttét kell lássuk, mert nem tudjuk mikor, ki által fog eljönni a próféta, akinek küldetése lesz felkészíteni a saját mocskában fetrengő emberiséget a végítéletre! Tudom - ti, szinte valamennyien Allah szolgálóleányai vagytok! Én hívő buddhista, de sem a beleszületett, sem már a születés után felvett vallás nem feledtetheti velünk, hogy elsősorban emberek vagyunk, emberek, akiknek a feladata lenne segíteni és nem gyilkolni egymást! Fogadjatok olyan szeretettel minket, mint amilyen szeretettel fogadunk mi benneteket és ha ehhez hozzájárul még a hit is, akkor így együtt-közösen le fogjuk küzdeni azt az ellenszenvet, amely a születendő gyermekkel szemben kialakulhat bennetek!

- Kedves Asszonyom - válaszolt tiszta angolsággal egy harmincöt, negyven körüli, a terhesség utolsó fázisában lévő asszony, mint később kiderült róla: angolt tanított a szarajevói egyetemen, míg el nem hurcolták három gyermeke mellől - Allah áldja meg Önt és mindazokat, akik lehetővé tették, hogy mi itt tisztességes körülmények között letehessük nem kívánt terhünket! Én, a magam részéről úgy határoztam: vessen bár ki családom, Isten, azaz Allah ajándékának tekintem születendő gyermekemet is, hisz ő ugyanolyan ártatlan, mint bármelyik normális körülmények között nemzett gyermek!

Szilvia hozzálépett és átölelte:

- Kedvesem - mondta - bármint alakuljon is sorsod, itt nálunk szeretetre és otthonra találál gyermekeddel együtt! Kár lenne előre jóslgatni, de amennyiben szükségessé válna: a mi családuk a tiétek is! - Még mielőtt az asszony válaszolhatott volna Szilviának egy egészen fiatal lány szólt közbe, akinek a vizsgálatával Judit éppen végzett, s vele együtt ő is belépett a többiek közé:

- Maga megtarthatja tanárnő, mert ha férje - ha egyáltalán életben maradna - nem is fogadná vissza, a gyerekei nem fogják megtagadni, de mit kezdenék én vele, amikor még tizenhárom éves sem vagyok?! Vele együtt férjhez sem tudnék menni soha, akkor pedig...

- Drága kicsi Lányom - Judit megfogta a lány kezét és szembe fordította magával - Te, mint a vizsgálat is tanúsítja, három hónapos terhes vagy, nos, én is! Gyermekeink körülbelül egy időben fognak megszületni, én boldogan vállalom gyermeked nevelését és ha bármikor meggondolnád magad, visszakaphatod, de kérlek, ne akard, hogy elvegyük tőled, mert ebben a stádiumban már veszélyes is lehet a műtéti beavatkozás!

Judit angol szavait a tanárnő szinkronban fordította, hogy a lány a kimondott szóval egy időben hallja saját anyanyelvén... -

- Nagyon kedvesek Önök, doktornő - válaszolt a majdnem gyermek -, de én még annyira fiatal vagyok, hogy magam el sem dönthetem, hogy tulajdonképpen mi lenne a helyesebb megoldás?! Talán ha vele együtt magam is meghalnék!

- Erre még gondolnod sem szabad, Kicsim! Nem elegendő hálnak meg otthonotokban?! Legtöbben azt sem tudják, hogy miért? De el sem hinnék, hogy ez a népiértés valójában csak egyes emberek aljas, önző érdekeit szolgálja! Ezt azonban Te még úgysem értheted, ellenben: ha itt kellemetlenül éreznéd magad, úgy értem az idősebbek között, szívesen felajánlom otthonomat! Van ugyanis egy veled egykorú lányunk, aki bizonyára megértene, hogy Te ártatlan vagy terhességed ellenére is, csakúgy, mint ő és örömmel venné barátságodat!

Judit beszéd közben összenézett Szilviával, aki igenlő mozdulatot tett, majd szavakkal is megtoldotta:

- Nagyon örülnék, Kislányom, ha elfogadnád a Professzornő ajánlatát, az a kislány ugyanis az én édes gyermekem! Jó szíve van, csak nagyon is önálló! Bírálatot csak apjától és nagyapjától ad el ellenvetés nélkül. Bizonyára jó hatással lennétek egymásra!

- De hisz beszélni sem tudnánk egymással - mondta a lány, de már nem vonakodott -!

- Az nem lesz akadály, Kicsim - ismét Judit vette át a szót -, nagypapa beszéli a ti nyelveteket is és szívesen közvetít köztetek! Azt azonban közölnöm kell veled esetleges későbbi csalódás elkerülése végett, hogy én zsidó vagyok, a férjem katolikus, Gréta a lányunk evangélikus, édesanyja pedig, akit itt látsz mellettem buddhista! Aztán - ki tudja, még hányféle vallás keveredik családjunkban - ha jól tudom: egy fiatal mohamedán anya is lakik nálunk egy idős cigányasszony segítségével. A fiatalasszony is bosnyák, tehát honfitársad! Ha úgy döntesz, hogy jössz velünk, akkor még ma délután helikopterrel hazarepülünk!

- Fogadj szót, gyermekem! A Professzornő által Allah szól hozzád - egy idősebb asszony szavai voltak ezek, aki addig a háttérben húzódott meg - látod, én már negyvenhat éves vagyok és nem állották azok a disznók rám erőszakolni azt a kiskatonát, aki talán jobban szégyenlette nálam is! Hát persze, hogy csak azért is megtartom! Nekünk, idősebbeknek már mindegy: ő is elfér ott ahol a többi! Te pedig menj ezekkel a drága Hölgyekkel! Itt jövőd lesz! Otthon pedig gyalázat vár rád! Allah akarta így! Meg tudta volna akadályozni, hogy ezt tegyék velünk, de nem tette, ebben az esetben viselnünk kell a következményeit! - E szavakat követően a mohamedánok szent városa felé fordulva letérdelt és sűrű hajlongások közepett elkezdte szakadozottan hadarni: insallah-insallah-insallah...! Őt követve a többiek is térdre estek és midőn felkeltek, szinte fellélegeztek, a ráncok kisimultak, a hamuszürke arcokra pír költözött, ez azonban már nem a szégyen pírja volt!

Ez a történet délelőtt játszódott le, Judit, házasságkötésünk óta sok időt töltött az otthonnak berendezett házukban élő menekültek között, Szilvia mellett, de aznap éppen haza készült! Viktória, aki bizonyos bankügyletek lebonyolítása végett szintén Pesten tartózkodott, érte ment és magukkal hozták a fiatal, egyébként is gyengécske testalkatú lányt! Bodrocska - bodros hajáról neveztük el - végül is hajlott a jó szóra, s miután lefürdött, kicsit rendbe hozták, beült Judit mellé a kocsiba, hogy néhány szükséges holmit vásároljanak, útban, a rájuk várakozó helikopterhez. Nehezen, de azért megértették egymást, Judit különben is tudta, hogy mire lesz szüksége a lánynak, hisz maga is hasonló helyzetben volt, azzal a különbséggel, hogy ő maga is akarta a gyermeket! Kicsit komikus volt, ahogy vásárlás közben egymásnak mutogattak, az eladók is derültek rajtuk! Mire a budaörsi reptérre érkeztek, olyannyira közel kerültek egymáshoz, hogy a lány Judit kívánságának eleget téve anyukának szólította. Azt ugye már nem is kell mondanom, hogy Viktória is első pillanattól szívébe zárta, s haza - még mindig a Balaton parti nyaralótelepen laktunk - már mint régi jó barátok érkeztek!

Mivel Szilviával időközben beszéltem, tájékozódva voltam a különös vendéget illetően, beküldtem a fiatalasszonyért, akit Melani és Ádám hoztak magukkal a vonaton született gyermekével együtt! Őt a plébánosék átkérték azzal az indokkal, hogy a papné jól beszéli nyelvüket, s legalább addig, míg a legszükségesebb szavakat megtanulja, hadd legyen náluk a

kicsivel együtt. Az idős ember, akit a fiatalasszonnyal és fiával együtt hoztak magukkal Mariborból, a tél elején meghalt, de legalább tisztességesen el lett temetve, különben ki tudhatja, hol hullott volna el! Úgy lehet - még a menekülteket szállító vonatok ide-oda utaztatása közben! Hogy ne okozzunk csalódást a lánynak, fel kellett hívjam nagyapát is! Előbb csak vacsorára invitáltam, amit, mint szokás szerint elhárított: nekik bőséggel áll rendelkezésükre a szükséges..., de mikor megemlítettem, hogy miről van szó - a lány elhelyezésével kapcsolatban kértem véleményét - tüstént megváltoztatta álláspontját:

- Ezzel kellett volna kezdened, Fiam - mondta szinte erőre kapva -, természetes, hogy ott leszünk, küldd értünk a kocsit! Majd beszélek Tildával és felkészítjük a mi kislányunkat is!

Nos - már estebédhez készülődött a család mikor megérkeztek nagyapáék - Grétát majd kifúrta a kíváncsiság - nem sokkal utánuk megérkeztek a papék is, velük együtt az albán fiatalasszony, továbbá Xénia, vele együtt Antiék a brazil balerinákkal - majdnem egy időben érkeztek a helikopterrel! Még jóformán földet sem ért a gép, Gréta már futott, hogy elsőként köszönthesse új barátnőjét. Azzal, hogy az újat kiemelem, csak azt akarom jelezni, hogy a család nőtagjain kívül másokat nem is igen ismerhetett: nagyapa, Tilda mama, Tamás, a pap fia álltak hozzá legközelebb - értem alatta a hajón való tartózkodást, mert azon kívül - nem akarok önzőnek mutatkozni, de azt hiszem, én álltam legközelebb szívéhez! Viktória épp csak letette a gépet, hogy le ne maradjon a többitől, ott is hagyta, illetén tehát együtt közelítettek felénk, akik egy királynő érkezését sem ünnepelhettük volna nagyobb ovációval... -

- Íme, Édesapa - szólt hozzám Judit, miközben átölelt, majd elém állította Bodrocskát - én lányommá fogadtam, most rajtad áll, hogy ugyanazt teszed-e?

- De Kedvesem - mondtam - hát akarhatnék-e mást, mint Te? - Keblemhez szorítottam a kislányt - íme - szóltam én is a körülöttem állókhoz - a gyermek, akit Isten küldött hozzánk, fogadjátok olyan szeretettel, mint a feleségem, a lányom és én! - Homlokon csókoltam, majd továbbadtam a hozzám legközelebb állónak, aki persze nagyapa volt!

- Mi a neved, kislányom? - nagyapa szerb nyelven szólította meg - vagy tudod mit - végignézett a lányon - egyébként sem vagy csúnya, a hajad azonban itt ritkaság számba megy, mit szólnál ahhoz, ha Bodrocskának neveznénk el, persze csak itt, családi körben?!

- Irmának neveztek otthon - válaszolt a lány - a tanárnő kioktatta, hogy legalább a nevét meg tudja mondani -, de ha nagyapónak a másik kedvesebb, én nem leszek ellene!

Nos - így ragadt rá a Bodrocska név és azontúl már szinte önmaga előtt is idegenül hangzott régebbi neve!

- Máskülönben - folytatta - szarajevói vagyok, a házunkat szétlőtték, apám, anyám eltűntek, testvéreim nincsenek...!

- Dehogyan nincsenek, Kislányom - az öregember magához szorította a lány fejét - nézz körül, de mennyire, hogy vannak! Parancsolj, ismerkedj velük! - E szavakat követőleg tovább adta ő is Bodrocskát, akihez mindenkinek volt néhány kedves szava és ha nem is értette, az arc-mimikából következtethetett jelentőségükre! Estebédnél pedig szemben velünk - mármint Judittal és velem - kislányom Gréta és az ugyancsak bosnyák származású fiatalasszony közé ültettük, hogy az asztalnál ülők valamennyien hallhassák beszélgetésünket. Persze inkább csak nyugtattuk valamennyien, nem éleztük ki különben is nehéz helyzetét, csak miután ők: nagyapáék, természetesen Bodrocskával visszamentek a hajóra, tüzesedett fel a hangulat. S mivel professzorok és egyszerű munkások egyaránt jelen voltak, más-más szavakkal, de majdnem valamennyien elítélték a délszláv tragédiát!

- Felforr a vére az embernek, ha arra gondol, hogy a huszadik század végén, szinte középkori brutalitással - súlyosabb kifejezést hirtelen nem találok - egész néptömegeket, városokat, fal-

vakat semmisítenek meg, pusztítanak el, meggyalázva, elűzve őket több évszázados, egyese-
ket pedig évezredes szülőföldjükről. Az ENSZ pedig eddig majdhogynem csak sajnálkozását
tudta kifejezni, együttérzését az áldozatok hozzátartozóival! Az egész - még a Boszniába
vezényelt ENSZ alakulatok ügyködése is - közelebbről szemügyre véve úgy néz ki, mintha
asszisztálnának a tömeggyilkosságokhoz! Tudom, kemény meghatározás ez egy olyan szer-
vezettel szemben, amelynek a népek közötti béke megőrzése nem egyetlen feladata, de a
holdat és a csillagokat ostromló civilizáció korában, amikor minden lehetőség adva van a tö-
meges mészárlások megakadályozására, annak érdekében minden mást félre kellene söpörni!

Ezek a szavak egy nem hétköznapi ember szájából hangzottak el, a műszaki egyetem volt pro-
fesszora, Anna volt férje - időközben elváltak, de megmaradtak jó barátoknak és a továbbiakban
is együtt dolgoztak - fejtette ki álláspontját -!

- Tudod Kedves - de ezt már Melinda - az ENSZ már régóta nem azt a feladatot látja el,
amiért tulajdonképpen létrehozták! A nagyhatalmak, de a közép és kisebb államok vezetői is
csak dróton rágatott figurák a monopóliumok, főképp a fegyvergyártók, fegyverkereskedők
kezében! Ha akad egy-két józanabb gondolkodású, ugyanakkor nagyformátumú politikus, azt
egyszerűen kilövik, vagy golyóval, vagy pénzzel és ez nemcsak a nyugati államokra, a
keletiekre éppúgy vonatkozik! Megítélésem szerint a keresztény világ nem is akarja engedni,
hogy a Balkánon előretörjön az iszlám! Ezt a háborút nemcsak a területszerzés, gazdasági
meggondolások motiválják, egyre inkább vallásháború jellegét ölti magára! A mi konszenzus-
ra felépített családjunk nehezen illeszthető bele ebbe a fortyogó katlanba! Érthetetlen is sokak
előtt, hogy míg körülöttünk, de itthon is a nemzetiségek gyűlölethulláma kavarg, mi nem-
csak politikai, gazdasági vonatkozásban vagyunk azonos állásponton, hanem vallási értelem-
ben is - úgy érte: mindenikünk saját meggyőződése szerint áldozhat Istenének! A közös
kasszából való gazdálkodásunk pedig egyenesen nonszensz! Pedig mennél nagyobb lesz a
család, annál nagyobb lesz nemcsak gazdasági ereje, a politikai is! Tévednek azok, akik a
kommunista életfelfogást akarják ránk sütni, mert a szeretet és az erőszak olyan, mint a tűz és
a víz! Egyik kizárja a másikat és természetesen eredményeik is mások! Nekünk ragaszkod-
nunk kell a kis francia tanárnő, Fannika - Amália bárónő nevelője volt - által megfogalmazott
perspektívához: nem származásunk, hanem cselekedeteik szerint szortírozni embertársainkat!
Érdekes: Tito idején a most darabjaira szakadozott /Jugoszláviában/ a nemzetiségi ellentétek
nem okoztak nagyobb bonyodalmat, gondolom azért, mert haláláig elegendő kapocs volt az a
mély érzés, amely a német fasizmus elleni harcban született! Az egymásra utaltság ma is
fennáll! Miért akkor a gyűlölködés? Jaj lenne a mi családjunknak is, ha az alapítók halála után
hasonló osztozkodásra kerülne sor!

- No de Anyuka?! Erre még csak gondolni sem szabad - Linda lányom - mint tudjuk Melinda
lányai tőlem származtak - mivel egyébként is mellette ült, átkarolta anyját - Kis Józsi /repülő-
gép szerencsétlenség áldozatául esett elsőszülött fiam/ és Buda vérszerződése valamennyiün-
ket kötelez, a jövőt pedig már mi alakítjuk olyanná, hogy az általad említett osztozkodás vagy
széthullás egyszerűen be sem következhetne!

Margitka, Buda édesanyja megerősítette Linda szavait:

- Egy véleményen vagyok Veled, lányom és ezt azt hiszem, sokunk nevében mondhatom! -
Felém nézett, vajon mit szólok én, aki végeredményben vér szerint is a család magyának
alapítója voltam:

- Mit mondhatnék én, azok után, amiket itt felsoroltatok - kezdtem -, fáj a szívem, ha arra
gondolok, hogy míg mi itt kényelmesen vacsorázunk, közben meghányjuk-vetjük a körülöt-
tünk zajló eseményeket, sokak éhezve, fázva, fegyverropogás közepett, füstben és vérben
gázolva, romok közt meglapulva várják megmentőiket, vagy a végső nyugalmat, a halált! De
nem kell kívülrre menni határainkon, belülről is éppen elegendő tennivaló lenne: közvetlen

határainkon háborús veszély fenyeget, az ország nyomorszíntje már a második világháború előttinél is lejjebb süllyedt, akkor, mint a kommunisták méltán hivatkoztak rá: hárommillió koldus országa voltunk, de a fiatalok és az idősek között más normatívák uralkodtak, az öregeket nem csapták az utcára, ha már hasznavehetetlennél váltak, nem kerülgették őket, mint a bélpoklosokat, hanem halálukig a család fejeként, megbecsült tanácsadójaként szerepeltek! Ma a feje tetején áll minden, ami abban az időben szent volt és ennek nemcsak a kommunizmus az oka, semmivel sem kisebb a kapitalizmus szerepe, felelőssége sem! Százerek éheznek ebben az országban, ugyanakkor felsőszinten bankett bankettet követ! A kisnyugdíjas egy kefirt és egy zsemlet két napra kell beosson, egy szem burgonyát és csirkelábat vásárol, a tej luxusnak számít, tiszteletreméltó vezetőink pedig nem szégyellik még televízió útján is közzétenni, hogy miből állt a bankett menüje, csak egyetlen példa: kucsmagomba libamájjal! -, a hajléktalanok lepik el az utcákat, tereket, vasút-, metróállomásokat stb. - stb.,- sorolhatnám tovább, de minek, hisz ti valamennyien ismeritek a hazai állapotokat. Ehhez még csak annyit, hogy ilyen állapotok közt az országgyűlésnek nincs sürgősebb dolga, mint hetekig vitatkozni azon, hogy betiltsanak-e egyes jelvények előállítási, viselési jogát! Hát ha a mi közös kasszából való gazdálkodásunk nonszensz, kedves Melindám, akkor mivel lehetnek kifejezni leginkább a politikai elit jelenlegi gazdálkodását?

- Rablógazdálkodását! - Pisti röviden, de velősen toldotta meg, majd hozzátette még: hiszen ha nekünk több beleszólásunk lenne, vagy anyagilag úgy állnánk, hogy, mint Amerikában is teszik: leseperhetnénk a porondról a csak maguknak gyűjtögető politikusokat!

- Nem állunk mi rosszul anyagilag, kedves Bátyám - szólt közbe Ádám -, de tőkénk négyötöde ez idáig külföldi beruházásokban fekszik, úgyis lehet mondani: profitál! De lelkiismeretlenség lenne egyelőre itt többet befektetni! A hullámvölgyből való kiemelkedéshez már így is többel járultunk hozzá, mint bármelyik külföldre szakadt és megtollasodott hazánkfia! Majd, ha megfelelő biztosítékokat kapunk arra vonatkozólag, hogy a behozott tőke a nemzet egészének a javát szolgálja, hajlandóak leszünk sokkal több áldozatra és ha szükségesé válik, arra is, hogy a nem megfelelő politikusokat félresöpörjük!

- Nem riadhatunk vissza semmi áldozattól annak érdekében, hogy Szilviát tűzön, vízen keresztül is bejuttassuk jövőre a parlamentbe! - Xénia, mint általában, most is Pisti térdén hintáztatta magát. Ritkán nyilatkozott, de mindig határozott volt fellépése, akárha belsőépítészeti vonalai! Nem véletlenül lett híressé Párizsban, s ma, akár a római katakombák falaihoz, ezek zarándokolnak naponta megbámulni a „bunker-paradicsom” falainak mozaikjait -!

- Jól mondod, húgom! - A pap sem állhatta tovább szó nélkül -, de mért ne állíthatnánk mi itt körzetünkben is képviselőjelöltet? Véleményem szerint Viktória egyenesen odaszületett, hogy rendet vágjon a régi-új, új-régi sorok között! A banknál jobban nélkülözhető lenne, mint beválasztása esetén - csak úgy melleleg: a pénzügyminisztérium élén!

Viktória felkacagott:

- Nem ment túl messzire, kedves Plébános úr?

- Karcsi bátyám - helyesbített a pap -, nem kislányom! A Te képességeid - bank- és közgazdasági gyakorlatod mellett még öt nyelven, köztük három világnyelven: német, angol, francia - beszélsz, írsz...!

- Igen-igen, Lányom - ezt már Margitka, Lehel, Viktória férjének a mamája - semmi kétség aziránt, hogy Te alkalmas vagy a legmagasabb közjogi méltóságra is és a magam részéről máris elkezdem ez irányban a propagandát! A gyermekeitek pedig eddig is inkább a papadék nevelték...!

- És velem mi lesz? - Lehel megütközve nézett anyjára majd pedig feleségére -!

- Veled, Kedvesem - egymás mellett ültek, Viktória két tenyere közé fogta férje fejét és úgy csókolta - esetleg nem nagykövetasszony férje lennél, hanem miniszter asszony férje! Erről azonban még ráérünk vitatkozni!

Egy munkás az egyetemi építkezésekről - már vége felé jártak az estebédnek, mikor elfoglalta helyét az asztalnál - felállt és engedelmet kért, hogy ő is kifejtse véleményét... -

- Ül csak le, Fiam - mondtam - az én asztalomnál nincsenek privilégiumok! Ismerem a munkád, fizikai értelemben vett munkásréteg - készakarva nem nevezem munkásosztálynak, mert én nem osztom kasztokra az emberi társadalmat - a jelenlegi kirekesztő politika áldozatának fájdalmát, de szeretném hallani a Te szádból, bátran és köntörfalazás nélkül, mint az köztünk már megszokott gyakorlat!

- Köszönöm, Uram - kezdte - az Önök tervei, de már az is, amit eddig itt létrehoztak, vagy beindítottak, a legnagyobb tiszteletet érdemlik, mégis azt kell mondjam, ha az itt elhangzottak szerint, ismételten csak a diploma lenne a képviselői mandátum elnyerésének feltétele és a következő ciklusban sem kerülne be egyetlen munkás sem a parlamentben, akkor az Önök erőfeszítése az igazságosabb, a szociális körülményeket is figyelembe vevő elosztás érdekében kevésnek bizonyulna! A munkásrétegnek, azoknak is, akik már korukra való tekintettel kiestek a termelő munkából, jelöltek kell állítaniuk Önök mellett, de van a jelenlegi parlamentben is néhány jóindulatú, a nagytöbbség érdekeit is szem előtt tartó, tiszteletreméltó személyiség! A jelenlegi kormánytöbbség szavazógépe minden valamirevaló kezdeményezést elutasít, ha az a felső elit érdekeit nyírbalná meg! Szerintem a munkásság többsége az Önökhöz hasonló, családi alapokon szerveződő részvénytársaságok híve, s ha Önök közül akárcsak ketten, hárman kerülnének is be a jövő parlamentjébe, ellenben többségben a munkások képviselői, mi sem lennénk hálátlanabb szavazógép az Önök oldalán, mint a jelenlegi „feudálkapitalizmust” ácsogató urak ismeretlenségéből elővarázsolt paprikajancsijai!

- Kedves Fiam - kezdtem válaszomat -, mint bizonyára hallottál már róla, mi azért építjük itt az egyetemet, hogy a ma általános iskolások és mint Te is harmincon felüliek -, akiknek az előképzettségük megvan hozzá, 15 éven belül valamennyien diplomával rendelkezzenek! Persze nem olyan vörös diploma-félét értek alatta, mert a diploma megfelelő tudás nélkül csak dezorganizációt eredményezhet! Ez a dezorganizáció tapasztalható ma! Ha a munkástömegeknek érdekében áll az, amit Te itt egy-két mondatnál vázoltál, akkor jövőre meg fogják nézni, hová tesz az X-et. Én megvallom őszintén, a többség oldalán állok mindenféle tekintetben, de - a többség minden egyes tagja érdekelve kell legyen nemcsak az eredményekben, a munkában is, különben hiábavaló minden erőlködés részünkről! A kommunizmus is azért bukott meg, mert a végére már mindenki csak harapni akart, dolgozni senki! Ez a mostani rendszer pedig azért fog megbukni, mert az ismeretlenségéből nyeregbe ültetett vezetők csak a maguk pecsenyéjét sütögetik! Azt tartják: közös lónak túros a háta! Ez szerintem csak abban az esetben igaz, ha a lónak nem megfelelő az ápolója! Gazdája! Hogy mi ebből a tanulság? Az, hogy minden egyes posztra megfelelő embert kell tenni! De emberi volta miatt és nem beosztásából adódóan megbecsülni mindenkit!

- Uram - szólt ismét a munkás -, minden egyes szava, mintha az én agyamban fogalmazódott volna! De nemcsak az én agyamban - azt hiszem elfogultság nélkül mondhatom, hogy a munkásság osztatlanul vallja az Ön nézeteit!

- Ez azért van, Fiam, mert én is végigmentem mindazokon a buktatókon, amelyek az egyszerű sorból származó gyermekek elé tornyosulnak ma is! Ezen akarunk mi változtatni, s ha Isten is úgy akarja, akkor leomlanak „Jerikó” falai - a különböző érdekcsoportok között emelkedő falakat értem alatta - s nem Marx, Engels, Lenin, vagy a keresztény és egyéb más vallások álprófétáinak eszméi válnak uralkodóvá, hanem Jézusé, aki a szeretetet állította élénk követendő példaképül! Nem vagyok teológus és nem is gondolok a mennyek országára, de mért ne

tehetnénk elviselhetőbbé ezt az amúgy is rövid életet?! Ehhez pedig egyedül a szeretet mindent legyőző hatalma adhat segítséget valamennyiünknek! Mivel azonban az idő már nagyon is előrehaladott és holnap is helyt kell álljunk, javaslom: térjünk pihenőre! Majd alkalom adtán ismét folytathatjuk, hisz ezek olyan témák, amelyeknek mindig szem előtt kellene lebegjenek!

Már kiürült a terem, Judit azonban még mindig - mintha fel sem akart volna kelni székéről - hosszú ujjait csuklómon tartva merengett! Sátán, a kutya, felgyógyulása óta szinte mindenüvé követte életmentőjét - lábánál hevert! Egyet-egyet vakkantott, figyelmeztetve bennünket jelenlétére, vagy, ha éppenséggel feléje nyúlt, hogy végigsimítson sima szőrzetén, nyelvével mintha csókot lehelt volna a drága kézre!

- Néha úgy érzem - szólt hosszú hallgatás után -, hogy nem is ösztöne van ennek a vérebnek, hanem valóságos lelke, mint nekünk! Honnét, ki, mi által tudhatja ez a jószág, hogy míg az a másik, a késével az életét akarta kioltani, az én késem a már kialakóban lévő életet mentette meg?!

- Állati lelkek, szívem! Többségükben több van az élet nemzójének tulajdonságaiból, mint sok emberben!

- Lehet, sőt...! - Judit felnézett az égboltra, s mintha számolni kezdte volna a csillagokat, majd hirtelen, minden átmenet nélkül felém fordult és - néha úgy érzem, mintha született zsidó lennél, máskor pedig keresztény, vagy valami egészen más...! Honnét veszed, mérted az erőd, mert pl. amiket annak a fiatalembernek is pedzegettél...?!

- Kedvesem! Én csak igyekszem ember maradni, mert ma - talán embernek lenni nehezebb, mint állatnak!

- Való igaz - válaszolta -, ha arra gondolunk, ami most a Balkánon történik, de..., Sátán elindult befelé, ő pedig utána - azért embernek lenni nagy dolog! És ha újból kellene születnem, akkor is ember kívánnék lenni!

Bodrocskát nagyapa hajókabinjában helyezték el, hogy a két kislány „közel” legyen egymáshoz, s ha valamire sürgősen szüksége lenne, legyen mellette olyasvalaki, aki nagyjából megérti mondanóját! A hajóra való visszaérkezésük után nagyapa egyenesen a fekvőhelye felé tartott, ritkán mozdult ki, s ha erős akarateréje folytán kellőképpen tudta is palástolni a fáradságot, a gyakorlott szemet, mint Grétaé is volt, nem tévesztette meg!

- Neked már nem lenne szabad innét kimozdulni, nagyapa - szólt hozzá a lány - én nem is fogom engedni, hogy minden semmiség miatt kirángassanak! Apuka még könnyebben mozog, ha akar valamit tőled, jöjjön ő ide!

- De kislányom - apukád azt kívánta, hogy Bodrocska ott, a többiekkel egyszerre ismerkedjen meg velünk is! Ha egyenesen idehozzák esetleg megijed - netán vízbe akarják fojtani?! - Tudod - amin ő már átesett..., nem csodálkozhatunk, ha mindenkivel és mindennel szemben óvatos! Így, hogy majdnem valamennyiünket ismeri már, ő is bátrabban mer mozogni, beszélni és...! Gyere, ülj ide mellém - szólította meg a lányt - itt már nem kell félned semmitől kislányom, jó emberek között vagy! Ha valamire szükséged lenne, bátran szólj nekem, amiben pedig én nem tudnék segíteni, Gréta szívesen megteszi! Csodálkozni fogsz, mert annyira jó a nyelvérzéke, hogy pár napon belül egyedül is elboldogultok!

- Hogy fogunk aludni, nagyapa? - kérdezte Gréta - mert eddig jó volt nekem az a habszivacs matrac, de Bodrocska és a gyerek...!

Az öregembernek kacagnia kellett, de olyan jóízűt, hogy a könnye is kicsordult:

- Attól a kis magzattól, aki Bodrocskában fejlődik - mondta lecsillapodván - még nyugodtan feketne bárhol kislányom! De figyelj csak, egy pillanatra keljtek fel - miután pedig ő maga is felállt a hajó farán benyomott egy gombot és az addig egyszemélyes fekvőhely olyan szélesre sikeredett, hogy akár öten is elfértek volna rajta - nos ehhez mit szólsz?

- Szólni sem tudok - hebegte Gréta - és eddig hagyta a matracon fekdni?! Miért?!

- Azért, kislányom, mert annak ellenére, hogy már nagyon öreg vagyok, azzal együtt mégis férfi és a rossz nyelvek...! Most azonban, hogy már ketten vagytok, nem kell tartanunk semmitől, nyugodtan aludhattok mellettem is, reggel pedig, főképp a hely szűke miatt, a heverő nagyobb részét ismét vissza süllyesztjük a falba!

- Hát Te aztán megéred a pénzedet, nagyapa! - Gréta nem győzött csodálkozni - és most, hogy akarod?!

- Én lefekszem, kislányom, Ti pedig osztzkodjatok, hely bőviben van mindkettőtök számára!

- Akkor középre fekdj nagyapa, mi pedig oldalt! Úgy legalább melegítünk, ha hűvös lenne az éjszaka! Különbén apukáék is úgy szoktak aludni:, apuka középtt, két oldalán pedig anyuka és Betti néném! Persze csak ha otthon tartózkodik...!

- Honnét veszed ezt, kislányom, mert tudod...!?

- Láttam őket! De külön is láttam apukát csókolózni mindkettőjükkel! Aztán minek hazudnék...? Bettit én is jobban szeretem anyukámnál!

- Talán - kezdte az öreg, miközben végignyújtózott a hajóágyon - ikrek lévén meg is lehet őket érteni, amiből következhet az is, hogy Te jobban szereted Bettit, mint anyukádat!

- Még hogy ikrek?! De nem szíamiak - mondta a lány -, nincsenek összenőve, tehát nem lenne muszáj együtt...!

- Kicsi vagy Te még, Angyalkám! Nem értheted ezeket a dolgokat, de fekdjete Ti is, mert holnap nem tudtok időben felkelni és Tamásnak egyedül kell menni a vizsga előkészítőre Pestre!

- Te is kislányom, vetközz és fekdj - szólt oda Bodrocskának, aki az ablakon lesett kifelé a vízre -!

- Pihenj csak, nagyapa! Adjak altatót? Nem kell? Meghiszem azt - két ilyen csitri mellett...! Én is szívesen fekdnék kilencven éves koromban két fiatalember között! Jó-jó, csak bolondozok! Aludj szépen, mi átmegyünk a fürdőbe, s ha visszajöttünk és még nem alszol, akkor folytatjuk!

A szekrényből elővett két hálóinget, ha ugyan annak lehet nevezni, hisz épp csak fenekükig ért, aztán karon fogta Bodrocskát és húzta magával, közben kézzel-lábbal magyarázta, hogy hová is mennek. Bodrocska elég értelmes volt, s már az előkészületeknél felismerte Gréta szándékát és ő is, mint a süketnémák, hasonló jelekkel adta tudtul, hogy érti a kis barátnőjét. Csak akkor görbült a szája sírásra, mikor a zuhany alatt Gréta előbb saját, majd Bodrocska hasán simított végig, de semmi rossz szándék nem volt mozdulatában, csak azt akarta megtudakolni, hogy fáj-e neki midőn erőszakkal...! Látván azonban, hogy még a rá való emlékezés is könnyekre fakasztja, tovább nem is kérdezősködött! Idegen vagyok még számára - gondolta - majd, ha jobban összeismerkedünk, magától is elmondja, hogy hogyan történt! Addig pedig itt van nagyapa, tőle is megkérdezhet egyet-mást! Vele bátrabban lehet még a szexről is beszélni, ő nem botránkozik meg, mint Tilda mama vagy Tomika! Nem tudta megemészteni, hogy míg az ő családjában a természet törvényszerű ténykedéseként fogják fel a férfi és a nő egymáshoz való vonzalmát, mások még egy ártatlan csókban is megbocsát-hatatlan bűnt látnak!

- Feküdj - mutatta kezével a lánynak - háttal, majd én az ölébe ülök, tőle már nem kell tartanunk, de bár kellene, hisz néha - ezt azonban csak magának - nem bánnám, ha jól megdögyönyöznék a mellem, legalább elmúlna az a bizsergés, amit egyre gyakrabban érzek és ágyékomban is, mintha hiányoznék belőle valami!

- Alszol, nagyapa? - szólította meg az öreget, miután közel húzódva hozzá elhelyezkedett az ölében -!

- Még nem, kislányom!

- Mit csinálsz?

- Gondolkodom!

- Válaszolj, de őszintén: nekem is lehetne már gyerekem, mint Bodrocskának?

- Hogy mire nem gondolsz, Te lány?! Ő sem akarta, csak erőszakot vettek rajta! Ha anyukádék ide nem hozzák, ki tudja mi várna még rá!

- Ezek szerint már rajtam is vehetnének erőszakot?!

- Erre gondolnod sem szabad!

- Hallottam ma este Pisti bátyámtól, hogy még mi is belesodródhatunk ebbe a háborúba és reményünk sem lehet, hogy minket megvédenének a nyugati nagyhatalmak, mert nem is akarnak véget vetni a háborúnak - sokan vagyunk emberek és a háborúban könnyebben elszámol az ember a saját lelkiismeretével is! Nem jobb-e, ha mindenre előre felkészülünk? Ti csak gondoljátok, hogy még kicsi vagyok és nem értem meg a dolgok mibenlétét, pedig...! Azt hiszed, véletlenül mondta a múltkor a piarista tanár, hogy Te kislányom akár már most felállhatnál helyetted is a katedrára?!

- Tudom, kislányom, hogy okos vagy, sőt nagyon is okos, de nekem mindig kislányom maradsz! Arra az esetre pedig, ha tényleg belesodródna ez az ország is a háborúba, ne feledd, hogy Te svéd állampolgár vagy és megvannak az eszközeink, hogy még idejében hazamenjünk!

- És ha az egész világ belesodródna, hová mennénk haza?

- Bocsáss meg, erre nem tudok válaszolni, de ha tudnék, sem válaszolnék! Aludj szépen! Hallod...?! Bodrocska már egy szebb világról álmodik, reménykedjünk, hogy Pisti bátyád szavai nem fognak valóra válni!

Nem sokkal később már Gréta is, hasonlóan Bodrocskához a csillagokat kergette álmában, az öregember szemeire azonban nem jött álom, nyitott szemmel fürkészte a hajókabin mennyezetét, stukák lepték el a vörös cirádákat, egy-egy lemaradt közülük, s dugóhúzóban zuhanvást egyenesen feléje tartott...! Háborús emlékek - gondolta - hát még egyet végig kellene élnem?! Nem, azt már nem élném túl, de valószínű, hogy ezek a gyerekek sem! De hát, akkor mi végből születtünk? Van-e értelme gyermekeket nemzeni? Ágyúk mellett reszketni az életükért? Velük együtt végigkínlódni még egyszer az iskolákat és amikor azt mondhatnánk, hogy felkészültünk az életre, kirepülnek a fészekből, akkor jön néhány csavargó, akik nemzeti vagy vallási érdekekre hivatkozva egymás ellen uszítja őket! Nevezhetjük-e másoknak, mint gyilkosoknak azokat, akik városok, falvak elpusztítása, embere százezreinek, millióinak fizikai vagy lelki halála árán szerzik hatalmukat?! Felrémllett előtte az előző esti televíziós kép: szétlőtt városokból hegyi ösvényeken menekülő tízezrek, két lábbal, mankóval, kis batyuval...! Soha nem látták egymást, valójában nem is tudják, miért ölik egymást, miért üldözik egymást, hisz évszázadokig egymás mellett éltek és eddig soha nem mondta egyik a másiknak, hogy állj odébb! - Bodrocska hirtelen megfordult és karját átvette az öregember derekán - Istenem, Allah, vagy ki vagy? Hát nem látod mennyire értelmetlen az a sok

zagyvaság, amit összehordtak rólad évezredek alatt?! Miért hagyod hát, hogy aljas érdekek szolgálatára szólítsanak fel szent nevedben?! Nézd ezt a drága gyermeket, vagy emezt...! Miért lennének mások azért, mert más nyelven beszélnek, a föld más táján születtek, vagy mert Téged másképp szólítanak?! Mit kívánnál, hogy tegyek, amiért aztán véget vetnél ennek az áldatlan állapotnak?! De hisz már semmim sincs, csak az életem, s ha azt neked adom, akkor mibe kapaszkodnak ezek a kis éretlen gyümölcsök? Vagy éppen őket akarod? Akkor bocsáss meg, de többé nem nevezlek senkinek, mert csak rosszat tudnék Rólad is mondani!

- Allah, Allah! Insallah, Insallah! - kiáltott fel álmában a lány - várj! Még ne...! - A másik pedig:

- Nagyapa, vigyázz! Gyere utánam! Jönnék...!

A kislányok felkiáltásai azonban már álmában érték nagyapát, álmában, amelyből soha nem ébred fel többé! Utánuk eredt a hegyi ösvényeken menekülőknak, akik, ha valaha, mint vándorlelkek visszatérnek is, egy más világban találják magukat és sohasem lesznek olyanok, mint voltak!

Másnap reggel, a pesti útra való felkészülés miatt Tilda mama korán kopogott nagyapa szobájának ajtaján. Mivel választ nem kapott - sokáig beszélgettek, gondolta - s benyitott! Nagy csend fogadta! A két lány még nem ébredt fel. Mindketten nagyapát karolták, aki nyitott szemekkel hanyatt feküdt, még mindig a mennyezetet bámulta, de valahogy különös volt a tekintete... -

- Nagyapa - kiáltott az öreglány -, mi van veled?! - mivel választ nem kapott, melléjük lépett és megfogta az öregember kezét - szent ég - sikított fel - nagyapa meghalt!

A lányok felugrottak, s mint általában lidérces álmok után: dörzsölni kezdték szemüket, de még nem fogták fel, hogy valójában mi is történt, csak mikor Tilda mama szinte úgy kiáltotta a telefonba:

- Gyertek azonnal! Nagyapa meghalt!

A lányok előbb egymásra néztek, majd mintha az agyukban egyazon pillanatban keletkezett volna az elhatározás, ráborultak a drága tetemre - már Bodrocskának is drága volt, hisz tőle kapta új nevét is - és olyan fájdalmas zokogásba kezdtek, hogy mire velem együtt Judit és Linda, mögöttünk a többiek betódultunk a kabinba, Bodrocska lába szárán friss vér kezdett csordogálni, a nagy lelki megrázkódtatás következtében elvetélt! Mint később mondogatták: nagyapa magával vitte a lány méhében lévő magzatot! Judit abban a minutumban tudatában volt annak, hogy mi történt a lánnyal, ölbe vette és vitte át a másik kabinba, hogy az adott körülményekhez képest ellássa a szükségessel!

Nagyapa halála - elhunyt első feleségem természetes apja volt - megváltoztatta a család szinte valamennyi programját! Hagyatéka problémamentes volt, hisz még hazánkba költözése előtt elrendezett mindent. Végrendeletén - Magdaléna grófnő, anyósom - feleségem szerelemgyerek volt, a német fasizmus, mint annyi másnak az ő szerelmüknek is véget vetett, apósom soha meg nem indokolt internálásával még házasságkötésük előtt - tűzhalála után csak annyit változtatott, hogy kötelességemmé tette hamvainak elégetését, majd egyesítését a grófnő hamvaival! Persze, mint tudjuk: a grófnő hamvai összekeveredtek a kirunai erdőben ugyancsak elhamvasztott lányom: Eszter, fiam: Ákos, valamint vejem: Dávid hamvaival, de hát ez a tény mellőzhető volt a báró végakaratainak kedvéért! Egyetlen dolog volt problematikus: a hamvasztás! Szilvia és Betti, a két buddhista, mivel nem bíztak abban, hogy a krematóriumban valóban nagyapa hamvait szolgáltatja vissza, ragaszkodtak ahhoz, hogy titokban, a víz közelében rakjunk máglyát és a neki kijáró tisztesség mellett az indiai szokásoknak megfelelően hamvasszuk el! Nagyapa ugyan soha nem tett olyasféle megjegyzést, hogy valamelyik

valláshoz is tartozott volna, ha tehetné, bizonyára helyeselné elhatározásunkat, hisz ez a legközvetlenebb módja annak, egyúttal a leggyorsabb is, hogy az elhunyt teteme egyesüljön a nagy természettel, amelyből vétettünk és amely életünkben is táplál mindnyájunkat...!

A megoldás kézenfekvőbb módját Anti, a fiatal vajda találta meg, mint mondotta:

- Vasárnapra bizonyára megérkeznek a család legtávolabbi tagjai is, és egy népiünnepély keretében, hatalmas máglyarakás közepébe helyezve, feltűnés nélkül elhamvaszthatjuk nagyapa tetemét. Itt tartózkodása félig-meddig úgyszólván illegális, rajtuk kívül rokoni kapcsolatai nem lévén, senkinek nem fog hiányozni, s ilyenén elrendezve, ténylegesen az ő molekulái egyesülhetnek szereteteivel! Az ünnepélyre természetesen hivatalos lenne a családi RT. valamennyi tagja, a halotti tor jellegét az ő balettkarának alkalomhoz illő fellépése adná! - Szilviának annyira megtetszett Anti terve, hogy percekig a karjaiban tartotta:

- Apád fia vagy - mondta neki -, ő is feltalálta magát mindenben és mindenkor, s ha az a szerencsétlen eset közbe nem jön, ma is itt lenne köztünk!

Anti szó nélkül hagyta Szilvia megjegyzését, csak karjainak szorítása jelezte, hogy megértette annak jelentőségét! Szilviát követően - a válás ellenére a család első asszonya maradt - természetes, hogy valamennyien helyeseltük Anti tervét! Elhárult tehát az akadály a temetés napját és módját illetően, leadhattam a gyászjelentést a hozzánk legközelebb állók részére, első-sorban persze a legtávolabb élőket hívtam: Ferenc fiamat és feleségét: Szidóniát! A náluk vendégeskedő: Franzal és Elízzel ugyancsak tudatni kellett a szomorú hírt, de kértem fiamat, hogy öregségükre való tekintettel, a lehető legnagyobb tapintattal adják tudtukra! Rajtuk kívül „barátként” még a „Léna” volt kapitánya jöhetett számításba! Fel is hívtam, de jeleztem, hogy a köztük - mármint a báró és közte lévő szoros érzelmi szálak miatt nem ragaszkodom a jelenlétéhez, majd inkább fiammal és a menyemmel küldök számára a báró hamvaiból és azt szórja a család birtokában lévő tó vizébe! Johann miután mély részvétét nyilvánította, ígéretet tett, hogy kívánságom szerint fog eljárni, a legnagyobb tisztelettel fogja kezelni a drága hamvakat! Johann után Stockholm: Fanni lányom, majd Kiruna: Thereze lányom és családja következett, őket követőleg pedig: Katinkát, Budát valamint családját hívtam Svájc-ból! Edinával kapcsolatban Antihoz fordultam, miután azonban ő nemet mondott - valószínűleg csak ő, valamint jómagam és a már nem létező nagyapa sejtette, hogy miért - nem is próbálkoztam tovább! Emlékszünk ugye az őt, a két „gorilla” és Sátán, a kutya epizódjára, aminek a következménye volt Edina - úgyszólván szökése! Aztán az sem a véletlen műve volt, hogy éppen Brazíliát választotta! Azt hiszem, ennyi elegendő a megfelelő következtetéshez!

Nagyapa hirtelen halála mindannyiunknak fájdalmas volt, a legjobban azonban kislányomat, Grétát érintette, hisz őt kizárólag azzal tudtuk hazacsalogatni, helyesebben rávenni arra, hogy itthon folytassa iskoláit, hogy megígértük neki, miszerint nagyapa mellett a Lénán lakhat és csak vizsgázni kell felmennie - azaz felmenniük, mert Tamás jelenlétéhez is ragaszkodott - Budára, a budai piarista gimnáziumba! Miután nagyapa tetemét a temetésig hátralévő néhány napra egy direkt arra a célra használandó hűtőládába helyeztük, Grétáéknak is el kellett volna hagyniuk a hajót, ha Ferenc és Szidónia nem hozzák magukkal az öreg Franzot is feleségével, Elízzel, akiknek egyedüli óhaja volt, hogy halálukig hadd maradjanak a hajón, azaz: szeretett úrnőjük és jótevőjük: Magdaléna grófnő és Römer báró hamvainak közelében! Ők semmi-nemű változtatást nem igényelnének, minden maradhatna eddigi helyén, a két kislány, Tilda és Tamás nagyanyát és nagyapát kapnának bennük, általuk, persze ha nem utasítanak az ajánlatot vissza... -

Azt látni kellett volna, mekkorát ugrott lányom, amikor közöltem vele a két öreg kívánságát - Franz és Szidónia nem sokkal előbb érkeztek és a két öreg társaságában az ebédlőben tartózkodtak, mikor Gréta és Tamás, a sikeres vizsgával a hátuk mögött, Tilda mama kíséretében befutottak, de Tilda és Tamás is örömeiknek adtak hangot -!

Mivel valamennyien ismerték már egymást, nem kellett a bemutatkozással bajlódni, de Gréta időt sem hagyott volna arra, az ebédlőbe érve egyenesen Elízhez tartott, majd átölelve őt hangos zokogással adta tudtul fájdalmát nagyapa halála miatt, egyben örömét, hogy nem kell kiköltöznie a hajóról, ami egyúttal Tamással és Tilda mamával való kis közösségüknek is a végét jelentette volna.

- Ránk nem gondolsz? Mi lesz velünk, hogy ha Elíz anyja és Franz apa itt maradnak veletek? - A kérdést Szidónia vetette fel, akinek egyáltalán nem tetszett a két öreg elhatározása -!

- Nektek ott vannak a delfinjeitek - vetette ellen Gréta -, úgy hallottam egy különleges kísérletbe kezdtetek, ami miatt nem hagyhatjátok hosszabb időre ott a farmotokat. Nekik - és mintegy védőleg a két öreg közé állt, megfogván kezüket - túlon túl meleg a floridai nap, jobban fogják érezni magukat itt, a mérsékelt övezet édes vizén ringatózva! Aztán ők idősek már ahhoz, hogy kiszolgáljanak benneteket, itt pedig mi szolgáljuk ki őket, hogy mennél tovább velünk maradhassanak. Neked - folytatta - különben sem lehet sok szavad, nem kényszerített senki, hogy itt hagyd apukát és Ferenchez társulj!

Nesze neked - gondoltam - hangosan pedig:

- Elég legyen! Mit szólna nagyapa, ha civódni látna benneteket?! Ti - Ferenchez - bizonyára kíváncsiak vagytok az építkezésekre, ugorjatok át a faluba, én pedig lekísérem Franz apáékat a hajóhoz, hisz még azt sem tudják, hogy miért, mit kapnak és még megváltozhat a véleményük!

Gréta - az utóbbi időben elég sok időt töltöttem a lányom társaságában ahhoz, hogy a szája mozgásából, a mosolyából, egyetlen arcfintorból következtetni tudtam arra, ami éppen akkor a fejében megfogamzott - nem vágott vissza, mint általában és főképp másokkal szemben tette volna, de gondolataiban az járt: majd én gondoskodom arról, hogy ne változzon meg a véleményük!

De Grétához hasonló örömmel fogadta Bodrocska is az öregeket! A két-három napos vizsga idejére átkértem mellé a fiatalasszonyt, hogy legyen kivel beszélgetnie. A hajót persze - a haláleset után el kellett hagyniuk, s mivel Judittal egyetértve, lányunkká fogadtuk, a közelünkben helyeztük el, hogy állandóan szem előtt legyen, nehogy a kétszeres sokkhatás miatt valami helyrehozhatatlan kárt tegyen magában! Fogadott lányomat és a fiatalasszonyt a tóparton pillantottuk meg, az asszonyka fiával játszadoztak. Meg kell még mondanom, hogy a kisfiú keresztanyja, keresztapja: Melani lányom és Ádám fiam lettek, már csak azért is, mert hisz nekik köszönhete életét, de talán az édesanyja is! Ha nem veszik pártfogásukban őket még a Maribor és az osztrák határ között zötykölődő vonaton /a menekülteket szállító vonatot sehol nem akarták fogadni/ és nem hozzák magukkal őket, mindketten elfertőződnek, s nagy valószínűség szerint el is pusztulnak!

- Irma, Irmuska! - kiabált Gréta feléjük - lányomnak tetszett fogadott testvérének neve és előszeretettel szólította nevén - gyertek gyorsan! Kaptunk újra nagyapát, nagyanyát, nem kell már elhagynunk a hajót!

Bodrocska - én inkább csak Bodrocskának fogom ezután is nevezni - futva igyekezett felénk. A két kislányt, azonkívül, hogy egy idősek voltak, a fájdalom is összebb hozta - előbb Grétával ölelkezett össze, s hogy hogyan, hogyan nem értették meg egymást, a sikeres vizsgára még egy ölelés, majd Tilda mama és Tamás következett, s csak őket követőleg közeledett a két matuzsálemi korban lévő öreg felé. Meglepetésként érte, hogy Elíz mama anyanyelvén szólt hozzá:

- Nem kell félned tőlünk, kislányom! Ismerjük történetedet, ami az irántad érzett szeretetünket csak fokozni tudja! Különben ne lepődj meg, hogy anyanyelveden szólítalak: az én szüleim

ugyancsak bosnyákok voltak, s még a múlt században települtek át Bajorországba. Azért nem felejtettem el anyanyelvemet, mert rendszeresen olvasok még ma is könyveket, újságokat anyanyelvemen és ezt neked is ajánlom már találkozásunk első pillanataiban! - magához ölelte, majd férjéhez fordult mondván: lieb Geschöpf, Franz /kedves teremtés/!

Miután az ismerkedés megtörtént - akkorra mellénk érkezett a fiatalasszony is - a hölgyek előre mentek, mi pedig hármasban /Tamással/ követtük őket! Tamás elragadtatással említette, hogy a tanárok szájtátva hallgatták Grétát, aki miután öt nyelven hibátlanul válaszolt a feltett kérdésekre, mosolyogva, szerényen még hozzátette: franciául is megismételhetem, de gondolom, ennyi elég lesz!

- De mennyire elég lesz, Te kis boszorkány - mondta neki a vizsgáztató tanár -, ennyi tudásért a középkorban megégették volna!

- És Te - kérdeztem a fiút - Te, hogy vizsgáztál?

- Gréta meg volt velem elégedve - válaszolt -, a többiek pedig nem érdekelnek, vagy inkább: nem számítanak!

- Na, ha Gréta meg volt veled elégedve - németül beszélünk, hogy az öreg Franz is értse - akkor bizonyára jól sikerült neked is, mert ismerem a mércéjét!

- Azt hiszem, sokat is vár tőlem - mondta szerényen a fiú -, de nem hozhatom szégyenbe, hisz tanáraink tudják, hogy ő a tanítóm! És én ezt nem is szégyellem!

- Jól van, fiam - vállon veregettem -, apád sem lehet büszkébb rád, mint én!

- Ha szabad érdeklődnöm - szólalt meg Franz pillanatnyi hallgatást felhasználva -, hogyan történt /természetesen a báró halálára célzott/, ha jól tudom, már amennyire az ő korában lehetséges: egészséges volt!

- Igen az volt - válaszoltam -, este még együtt vacsorázott a családdal - Bodrocska miatt hagyta el a sasfészkét - Gréta kislányom - együtt aludtak - későig beszélgetett vele, reggelre azonban átaludta magát a halálba!

- Szép halála volt - állapította meg Franz -, jobbra boldogtalan földi életből egyszerűen csak átröppenni egy másik világba - jutalomként is felfogható!

- Így van Franz - mondtam -, de meg is érdekelte, mert ha Hitler által a fasizmus bontott zászlót német földön, akkor Römer báró a béke zászlaját bontotta ugyanott! Igaz: magyar földön hangzottak el szavai, de ő volt az első multimilliomos, aki nemcsak meghirdette, gyakorolta is a kasztok nélküli, csupán emberségre és becsületre felépítendő társadalom szükségességét! E nélkül, mint mondotta: a bizonytalansági tényezők annyira felhalmozódnak, hogy boldognak vallhatja magát az, aki idő előtt a másvilágra költözik!

Már a sólyánál voltunk, midőn meghallottam Judit autódudáját, s pár pillanattal később közvetlenül mellettünk megállt... -

- Íme, Franz bátyám, a feleségem - mutattam a kocsiból lelépő asszonyra -, mint tudod Gréta édes mamájától különböző helyzetek tisztázása végett, de főleg: hogy szabaddá tegyem, mielőtt a politikai pályára lépne, a külvilág számára elváltam, természetesen törvényesen! Magunk között csak annyiban változott, hogy ugyancsak törvényes keretek közt nőül vettem Juditot, elsőszülött lányom állítólagos reinkarnációját! Ez persze csak a legszűkebb család titka marad, s ti odatartoztok!

- Hangosabban, Édesapa - kiáltott felénk Judit -, én is szeretném hallani - de válaszra sem várva mondta tovább a magáét - tehát ők lennének a nagyszüleink?!

- Igen, Szívecském! - De nem kellett magyarázkodnom, Judit bemutatkozott az öregeknek közvetítő nélkül is, s előre küldte a fiatalokat, hogy méltó fogadtatást készítsenek elő a részükre!

- Melyik nyelvet bírják jobban? - kérdezte tőlem, de már őket karolta!

- Gondolom a németet - válaszoltam -, de tökéletesen beszélnek az angolt is!

- Igen! Csodálatos! Tegyük próbát - mondta és megkérdezte, mit szeretnének vacsorázni -?

Elíz előbb csak kedvesen mosolygott, majd ugyancsak angolul válaszolt:

- Kedveském, még nincs félórája, hogy jócskán befalatoztunk! Úgy gondolom ma már semmit, de hogy meg ne sértsük, esetleg később egy-egy falat halat, ha kaphatnánk!?

- Bocsáss meg, Juditkám - szólt közbe Tilda -, ez már rám tartozik! Te gyógyítani fogod nagyiekat, ha netán betegek lesznek, táplálni azonban én fogom őket! És talán a többit rám is bízhatnátok, hisz nektek van ezen kívül is elegendő dolgotok! - Az utolsó mondatot Tilda magyarul és inkább csak nekem mondta!

- Azt hiszem igazad van, Kedvesem, de legalább körülnézünk, hátha van azért olyasmi is, ami ránk és főképp rám tartozik! Pl.: itt a tavasz! Lassanként beindul a szezon, ami rengeteg bizonytalansági tényezőt tartogathat. Azok, akik az ősszel kudarcot vallottak velünk szemben, persze csak részben, hisz ráment a két kis iker, egészen biztos, hogy próbálkozni fognak ismét! Először is: szeretnék két erős testű dobermannt beszerezni a hajó fedélzetére, másodszor: mégiscsak kellene egy megbízható hajóskapitányt szerződtetni, ugyanis arra gondoltam, hogy a Lénát múzeumká alakítjuk át, ti persze maradhattok ott, de vennénk egy nagyobb teljesítményű hajót is, amely a nyári turistaszezonban behozná a két hajó fenntartásához szükséges összeget! Így a kecske is jóllakik, meg a káposzta is megmarad! A két hajóval kapcsolatos mindennemű intézkedési jogkört rád bízni - amennyiben vállalnád?!

- Persze, hogy vállalom, még többet is! Bocsássatok meg, ha kicsit ingerült vagyok, de az a sok össze-vissza beszéd, amit Pesten hallottam: hogy amennyiben egy intervenciós haderő hatolna be a volt Jugoszlávia területére, a szerbek rakétákkal nemcsak Budapestet és Bécset tudnák támadni, hanem Londont is!

- Kedvesem, ha nekem nem, higgyél nagyapának: Magyarország területe éppolyan fontos nyugatnak, mint a legkedvesebb és legnagyobbrepülőgép-anyahajó! Sajnos, de való, hogy mindig is mi voltunk nyugat erődtítménye, persze ma már éppen ezért veszélyes dolog lenne megtámadni bennünket! Mit szólsz ehhez, Franz bátyám? - Németül beszélünk, így ők is alkothattak véleményt a hallottakról!

- Meggyőződésem - szólalt meg az öreg -, hogy a báró úr nagyon alaposan megfontolta minden egyes szavát, mielőtt kimondta volna, de hasonló véleményen vagyok én is! A pánszlávizmus, amelynek Magyarország az útjában állt ma már - az egyesült Európa kapujában, idejétmúlt! A haladó eszmék, a technikai forradalom, amely valaha keletről indult nyugatnak, ma visszajára fordult és a jövőt illetően nem az lesz mérvadó, hogy egy nép származásilag hová tartozik, hanem: mennyit nyom a mérlegen! Egy kis nép, mint a tiétek is, súlyosabb lehet egy nálánál sokkal nagyobbánál, mert a teljesítő képesség és nem a tömeg lesz a döntő! Évtizedekkel ezelőtt ennek a kis országnak a külföldre szakadt szürkeállománya nagyon nagy hatást gyakorolt főképp nyugaton a technika minden ágára, mondhatnám nyugodtan: a háborúra és a békére is! Ma ugyanolyan befogadó készséget kell tanúsítania a nyugatról jövő szürkeállománnyal szemben, mint tette ezt annak idején nyugat és akkor felgyorsulhat az ország teljesítőképessége!

- De mennyire igazat mondtál, Franz! Ez akár jelmondata is lehetne politikai pályára igyekvő ex-nejemnek, de mint látom a fiatalok várnak ránk, nehogy megnehezteljenek, amiért fenn-tartunk benneteket!

Átmentünk tehát a hajóra! Tilda, aki - egyébként tudtam róla - kisség ferde szemmel nézett Juditra, amilyen hirtelen felherkent, ugyanolyan gyorsan le is higgadt! Végül is - semmi alapja nem lett volna féltékenységének, hisz első szexuális érintkezésünkön kívül, melynek a gyümölcse lett Ádám, közös gyermekünk 34 éves koráig soha nem is találkoztunk! Nem én, hanem a körülmények alakították sorsomat hosszabb ideig, amikor pedig már nekem is volt beleszólásom, értelmetlennek tartottam megzavarni a békés családi idillt, melyben éltek! Ha segítséget szenvednek, bizonyára közbelépek, mint ahogy végrendeletemben is gondoskodtam róluk! Azóta, hogy ismét találkoztunk, persze velük kapcsolatban is megváltoztak elképzeléseim, hisz, mint tudjuk: Ádám a család legfontosabb posztját kapta, Tildára pedig azt a lányomat bíztam, akiben, ha egyáltalán van valami alapja a lélekvandorlásnak /szerintem igen/, arra az asszonyra ismertem, akitől a legtöbbet kaptam, és nemcsak anyagi értelemben! Egyébként Judit annyira tökéletes harmóniát teremtett maga körül rövid néhány hónap alatt, hogy vele szemben bármelyik asszony csak veszíthetett volna, na és az igazsághoz hozzátartozik még, hogy benne nemcsak Judit, első kislányomat kaptam vissza, hanem annak édesanyját: a kis Magdaléna grófnőt, az idős Magdaléna grófnő, valamint nagypapa, Römer báró egyetlen gyermekét is! Ha tehát feltételezésemnek van alapja, akkor a báró életének utolsó hónapjait soha nem látott lányának búvkörében élhette le! Én ugyan soha nem említettem neki, de az a meghitt viszony, ami kettejük között kialakult, arra engedett következtetni...! Ugye ezek után nem csodálkoznak azon, hogy ha azt mondom: dupla örömhullám vonult végig rajtam, midőn Judit az előttem haladó két öreget karolva - másik oldalukon Tilda - visszakacsintott rám... Hogy mi minden volt abban a tekintetben?! Talán az a pillantás hasonló volt hozzá, mellyel a hajókabin „Madonnáját” és az előtte térdeplő fejnélküli embert nézte!

Grétaék nagypapa kabinjában, jövődő szálláshelyükön köszöntötték ismételten az öregeket, még sok és boldog évet kívánva nekik!

- Köszönjük, Drágáim! De lehet-e ezt a nagyfokú kedvességet eléggé megköszönni?! - Elíz csak motyogott és az öreg Franznak is, mint nyáridőn a hirtelen jött zápor cseppjei, ezüst golyók gurultak lefelé barázdált képén...!

- Ti hol fogtok lakni - kérdezte Franz Grétától felocsúdván az első benyomás alól -?

- Ha nem lesz ellenetekre, akkor veletek, mint nagypapával - válaszolt lányom, majd kicsit hátrább citálva minket, kinyitotta a hajóágyat - mindjárt elkészítem a helyeteket, bizonyára fáradtak vagytok! Attól nem kell tartanotok, hogy terhetekre leszünk, mert mi inkább csak az éjszakát töltjük bent, tanulni a kapitány fülkéjében szoktunk, enni pedig mindenütt! Aztán azért is jó lesz, ha együtt leszünk, mert Irmácska még csak saját anyanyelvét beszéli és a Te közvetítéssel neki is és nekünk is könnyebb lesz szót érteni! Ha egyszer úgy hozta a sorsa, hogy a testvérem lett, nem maradhat le tőlünk semmiben! Ugye segíteni fogtok?!

Elíz megfogta Gréta kezét, mindkettőt és úgy ölelte magához:

- Benned, kislányom, őrangyalunkat kapjuk és mint ahogy igaz: nagyon szerettük a képen látható két megboldogultat, mert gondolom a fejetlen férfialak a báró urat fogja jelképezni, téged - nem is tudom, hogy fejezhetném helyesen ki magam, mert nem akarunk senkit megsérteni - nagyon-nagyon fogunk szeretni és mint látom: szeretetünkön ti valamennyien osztozkodni fogtok!

- Bravó-bravó, Elíz mama - tapsikolt Judit - Te pontot tettél arra, amire még nagypapa sem mert vállalkozni: nem tudván, vajon örülne-e hajdanvolt szerelme az ő hódolatának?! Mit

szólsz hozzá, édesapa, nem leszek túlságosan elfogult, ha a térdeplő alak nyakára nagyapa fejét, természetesen ifjúkorit pingáltatom?!

- Azt hiszem - mondtam - már nem sértünk vele senkit és ha láthatnánk, mindkettejüknek örömeire szolgálna! Rátok bízom! Van tőle néhány fiatalkori fénykép, válasszátok ki a legmegfelelőbbet! De a festők közül is!

Mivel nem szeretném hosszúra nyúló magyarázatokkal untatni a kedves olvasót, az előbbiekhöz csak annyit teszek még hozzá, hogy a bajorországi kastély sok évtizedes szolgálata után, itt Magyarországon a lakájból herceg, feleségből pedig hercegnő lett, úrnőjük és uruk felségterületén: a hajón! Az ima, melyet esténként képük elé borulva elmondtak - a báró feje megfelelő pózban elfoglalta helyét - Istenhez szállt ugyan, de értük! A rövid kitérőben csak azt akartam szimbolizálni: mennyire anakronisztikus ma az egyszerű munkás és a szellemi vagy anyagi javakban bővelkedő ember közé ismételten válaszfalat húzni! Sajnos, ma nálunk volta-képpen ez történik és tartok attól, hogy ez a fal tragikus körülmények között kerül lebontásra!

Mint már jeleztem, Edina kivételével a család valamennyi közvetlen és közvetett tagja elfogadta meghívásomat apósom temetésére! Meglepetésemre még Johann, a bajorországi birtok ura és parancsolója is megérkezett, ráadásul új hajójával, amely a család hirtelen megnövekedett létszámára való tekintettel, nagyon is jól jött elszállásolás szempontjából!

A máglyát, melynek közepében nagyapa tetemét helyeztük el, szombat este kezdtük rakni és vasárnap hajnalban lobbant fel, messze bevilágítva a Balaton még eléggé sötétszürke környékét! Mire egészen világos lett, a máglyából - száraz tölgy hasábokból raktuk - vasat is megolvasztó, izzó parázs-halom lett, s a titkot nem ismerők legfeljebb azon akadhattak fenn: miért éppen a gyászos hangvételű de profundis-t, miért nem egy vidám indulót játszik a zenekar, vagy este: miért a halált, az elmúlást szimbolizáló, saját koreográfiáját vitte színpadra Anti a brazil balett-művészek közreműködésével! Persze lett volna más figyelemreméltó is pl.: miért őrzi három kutyás őr is a lassan szürkülő parazsat, vagy miért öltötte magára a pap a temetéseknél szokásos fekete lebernyeget?! Hogy eloszlassunk minden kételyt, arra hivatkoztunk, hogy ezen a napon elhunyt szeretteinkre emlékezünk! Elég sok szerencsétlenség ért bennünket a közelmúltban és így: népünnepély keretében emlékezünk meg azokról, akik már nem lehetnek köztünk, ha úgy tetszik: halotti torként!

A fiatalságot azonban nem zavarta semmi! A de profundist csak kevesen ismerik közülük, a halálra minek is gondolnának, a pap pedig - tőlük akár bíborvörösbe is öltöztetett volna, az egykori, oly nagy befolyást élvező egyházi hierarchiának mára csak külső ismérvei maradtak, nem merném állítani, hogy az ateizmus erősödött volna, inkább a már elcsépelt dogmatizmus helyébe az Istenség megközelítésének természetes, nem pedig természetfeletti magyarázatát keresi a felnövekvő nemzedék! Ugye évszázadokon keresztül mennyit törték fejüket a teológusok, míg megszülték a mára sokak számára semmit sem mondó doktrínákat, pedig milyen közel van hozzánk a világot teremtő őserő: csak bele kell nézzünk akár a legszolidabb virágkehelybe, máris látjuk őt, halljuk szavát, fogjuk meg felénk nyújtott kezét és biztosak lehetünk abban, hogy a jó úton haladunk!

Az esti balett után tűzijáték következett, s míg fenn a magasban egymásután robbantak a rakéták, különböző alakzatokat formálva a színskála szinte valamennyi keverésében, néhányad magammal egy fémládába emeltem a szürke hamu közepének még mindig izzó magját, a többit pedig ugyancsak vasládába gyűjtve, Johann hajójára vittem, hogy - mint már említettem: szülőhazájának is jusson a drága hamvakból.

- Szegény nagyapa - sóhajtott fel Judit -, ünnepély végeztével egyenesen a kis kápolnába tartottunk, s hogy meg ne ismétlődessen az őszi eset, mikor is feleségemet, Szilviát, Bettit valamint Szidóniát útközben megtámadták, Pisti előttünk ment, mellette még négy markos

legény, mögöttünk Lehel, Viktória, Bodrocska, őket pedig Franz, Elíz, Johann, legrégebbi barátai követték, majd a többiek...!

- Miért lenne szegény - kérdeztem -, hisz ő már letette válláról a keresztet, ami legtöbb ember számára maga az élet!

- Ki tudja - szólt közbe Szilvia - lehet, hogy az súlyosabb lesz, amit ezután fog cipelni! Amíg az ember eljut a végső megtisztulásig, sok-sok keresztet kell cipelnie!

- Néhány nappal ezelőtt még tele volt jövőt formáló tervekkel - szötte tovább Judit - s ma...! Még jó, hogy születésünkkor is, halálunkkor is egy eladdig ismeretlen világba csöppenünk bele!

- Figyelemmel kell kísérnünk a napokban megtermékenyülő asszonyokat - Szilvia úgyszólván észrevétlenül, de minden társasági beszélgetésbe beleszötte hitének alaptételét...! - Lehet-séges, hogy már az első napon megtalálta nagyapa a neki megfelelő médiumot és nem hagyja el településünket! Már van rá példa a családban: a kis francia tanárnő és édesapa szerint Amálka bárónő is általam, bennem kezdte új életét! Igaz Amálka elég sokáig bolyongott, míg végül is visszatért hozzánk! Édesapa szerint Gréta tökéletes mása Amálkának, ahhoz pedig kétség sem férhet, hogy Fanni lányomban Fannika, a kis tanárnő lakozik!

- Azt hiszem - Betti gondolkodott hangosan, s mivel továbbiakban hallgatott, Szilvia magyarázatot kért tőle:

- Mit hiszel? Szabad nekünk is tudni?

- Kálvin bakot lőtt predesztinációs elméletével, mert ha eleve elrendeltetett a ember sorsa, akkor feleslegesnek tartom megszületését is! De a költő Madách is, amikor azt mondja: „az élet célja a küzdés maga!” Mi buddhisták az élet céljának sokkal kézzelfoghatóbb magyarázatát adjuk: örökös küzdelem a rossz ellen, s a végső cél: egyesülés a végső jóval, vagy mondhatjuk úgy is: egyesülés az őserővel, az elérhető legnagyobb boldogság állapotában!

- Ami a predesztinációt illeti, egy véleményen vagyok veled, Kedvesem - mondtam - Madách azonban szerintem nagyon is jól látta a dolgokat, s ez még abban az esetben is helytálló, ha családi tragédiájából indulunk ki, mert legyen az élet célja maga a küzdés, azért abban a küzdésben van egy kis ez-az, amit örömmel csinál az ember. Ha nem tragédiaként fogja fel neveltetésének hamis pátoszából eredően felesége hűtlenségét, akkor az a bizonyos küzdelem egy másik asszony karjaiban gyönyörre változhatott volna, s a cél, hogy a hosszú bolyongás után mi vár ránk: boldogság vagy nemlét?! Szerintem a kettő ugyanaz! Az egynejliséget a zsidók hozták divatba, szentséget pedig a keresztények csináltak belőle! Jézus feleségéről vagy feleségeiről nem csináltak feljegyzéseket, s ugyancsak gyermekeiről sem, de - mint egyes kutatók szerint buddhista szerzetesként élt és tanult, mielőtt színre lépett volna, akkor meg kellett ismernie a gyönyör ízét is, mert ha mint Isten fiának végig kellett járnia a fájdalom valamennyi stációját, akkor a fájdalom kísérő jelenségeit is át kellett élnie! Máskülönben csak félmunkát végez és Pilátus sem mondhatta volna: Ecce homo /íme, az ember/!

- Te mindenre megtalálod, Édesapa, a megfelelő választ! - Szilvia hangjából melegség sugárzott - boldog vagyok, hogy mindkét lányomat tőled kaptam!

- És mindig a megfelelő asszonyt is! - Ezt azonban már Betti mondta némi enerváltsággal, rosszindulat azonban nem érződött hangjában... -

Mivel én vezettem a kocsit, Judit odahajította fejét jobb karomra és inkább csak súgta:

- Nagyapa nem volt ilyen szerencsés!

- Ez már megválaszolatlan marad - mondtam, s egyúttal a kis templom oldalához farolva megálltam - megérkeztünk!

Miután nagyapának megadtuk a végtisztességet: hamvainak egy részét egyesítettük az öreg grófnő hamvaival, a nagyobbik felével, persze abban több volt a fahamu, Johann elindult felfelé a Dunán és szétszéledt a família is, ki erre, ki arra, egyedül Katinka professzor maradt még néhány napra! Hogy mit sütöttek-főztek ki Margitkával, tény, hogy egy éjszakát ő is a „bunker-paradicsomban” töltött, de, hogy nem érezhette valami jól magát az uborkafára rövid úton felkapaszkodott urak és hölgyek közt, azt megtudhattuk abból, hogy Szilviát, aki az öregházban rendezkedett be, hogy helyben legyen, bármi előadódna a menekült asszonyokkal kapcsolatban, már kora hajnalban felzörgette:

- Engedj már be, Kedvesem - mondta kicsit zaklatottan -, nem szeretnék ebben az állapotban Jóskáék elé állni!

Mivel Szilvia csak ámult, bámult, nem tudván, hogy Katinka honnét, ki vagy mi elől menekült, hozzátette még:

- Ha tudom, hogy férfi kurvák is léteznek abban az előkelő paradicsomban, dehogy megyek! Csodálom Margitkát! Úgy jár-kelel abban a bűnbarlangban, mint egy kivénhedt kurva! És hogy mennyire érti, kinek mi és hogy dukál -, hát szóval nem hittem volna, hogy a kommunista erkölcsök ilyen gyorsan lebomlanak! Antiék művészetéből következtetve azt hittem, egy felejthetetlen élményben lesz részem, meghagyom inkább az újjgazdagok unatkozó hölgyeinek!

Szilvia elkacagta magát:

- Hát hogy mibe keveredté, Te szegény...! - Még akkor is kacagott, mikor Judittal beléptünk a nappaliba - Amálka iránti tiszteletből semmi változtatást nem engedtem az épületen! Jó, hogy harmincegy éves távollétünk alatt a beköltöztetett „elvtársak” sem vertek odébb egy szöveget sem, lehet, hogy az elüldözöttek iránti tiszteletből, de az is lehet, hogy csupán lustaságból!

- Mi dobott fel benneteket? - kérdeztem - nekünk sem ártana egy kis jókedv a sok sírás-rívás után!

Szilvia Katinkára nézett, majd:

- Ebből ti nem kaphattok, Édesapa! Nektek túlzottan profán lenne, ellenben - mi hozott benneteket is, hisz főképp Juditnak, még aludnia kellene!

- Én üzleti ügyben jöttem - mondtam -, Lehel hozott a helikopterrel, Judit pedig úgy határozott, hogy feljön hozzád néhány napra, de majd ő elmondja, hogy mi nyugtalanította egyik-másik menekülttel kapcsolatban! - És Te...?! - Szembefordultam Katinkával - csak nem akartál búcsú nélkül itt hagyni minket?

- Néhány perccel előttem érkeztem - mondta -, hogy honnan és miért az tabu! Mikor még vissza? Szeretnék körülnézni az építkezéseken! Judit ugyan tájékoztatott, de gondolom, nem árt, ha magam is átnézem a terveket. Még menetközben is változtathatunk, hisz mint tudjátok, hónapról-hónapra újabb technikák születnek és azok beépítése más megoldást igényel!

- Ha nem mondd - szóltam -, magamtól is kértelek volna erre, ugyanis délelőtt tízre a Népjóléti Minisztériumba kell mennem -, bizonyos fenntartásaik vannak a klinikával kapcsolatban, s ha már így összefutottunk, nem bánám, ha velem jönne!

- Természetesen veled megyek, de előbb szeretnék néhány órát aludni! Nem szeretnék ebben az állapotban mutatkozni és főképp ott nem! Tudom ugyanis, hogy elpuskálták nagyon az átszervezést és mégis páváskodnak, mintha... de engedjete, majd, miután pihentem néhány órát, folytatjuk! - Több szót nem ejtett, elindult felfelé a jól ismert lépcsőn...!

- A tükörszobát rendbe hozattam - szólt utána Szilvia -, ott kényelembe helyezheted magad! Mindent megtalálsz, ahol annak idején...!

Hozzám pedig:

- Jól vagytok? Hogy viselkedik a kicsi?

- Bolond vagy - mondtam -, hogy viselkedne, hisz még nincs négy hónapos!

- Attól még viselkedhet - válaszolta s átölelte Juditot -, ugye igazam van, Kicsikém? Sok nő a terhesség egész idejében betegeskedik, de Te, mint látom nem! Nincs gyakori hányingered? Általában félidős koráig szokott...! Olyan boldog vagyok! Remélem ő is, akinek a visszatérését elősegítettem és hát - a soron következők, mert gondolom egynél nem álltok le?!

- Dehogyan nem - mondtam ismét én Judit helyett -, vagy gondolod, hogy sorozatban fogjuk gyártani a gyerekeket, hogy legyen kiket lemészárolni?! Mit gondolsz, mért csináltatták fel ezeket a szerencsétleneket - a szomszéd épület felé böktem -, hogy húsz, harminc év múlva is legyen muníció! A hatalmon lévők gondoltak a jövőre is, persze, hogy akkor éppen ki vagy kik lesznek hatalmon? De hát mért lenne nekik jobb, mint nekünk?

- Ha Te is így beszélsz, megmondanád, hogy mire lesz jó a mi családkoncepciónk?

- Kedvesem! Mi felállítunk egy sémát, ha a tömegek követnek minket, eljuthatnak ismét a paradicsomba, ha pedig nem, akkor minden a régiben marad: földünk egyesek mennyországa lesz, a többségnek pedig pokol! Tudom, hogy sokak szemében a mi tevékenységünk szálka, s valószínűleg azért is akadékoskodnak, de míg vállalkozásainkkal sok munkanélkülit juttatunk biztos megélhetéshez, addig nem tudják mögöttünk becsukni az ajtót, a későbbiekben pedig már az általunk felnevelt generációnak is lesz beleszólása! Ezért szükséges mindenekelőtt az iskolák felépítése és beindítása a legalsótól a legfelsőig! A te feladatod itt: meggyőzni a hazalátogató mágnásokat, hogy itthon termelő üzemekbe fektessék be tőkéjüket s ne ennek a kis országnak a tönkretételével akarják mentesíteni a nyugati államokat a munkanélküliségtől! Eleget tartottuk értük hátunkat a múltban a keletről támadó hordákkal szemben: míg ők szaporodtak, mi fogytunk akkor is, mint ma! Sok-sok magyar vér-velő volt az ára annak, hogy Európa nyugati felén általában konszolidált állapotok uralkodtak! Ennek a menekülteket befogadó háznak a fenntartása egyben szolgálja elképzeléseinket mindenfajta gyűlölködés, háborúskodás beszüntetését illetően! A békés építő-munka záloga kell legyen! Egyesek húzódoznak a külföldi tőkéktől - igenis be kell hozni mennél többet belőle a nyugati szürkeálmánnyal együtt, de nem azért, hogy megduplázva visszavigyük, hanem elsősorban a hazai gazdaság fellendítésére! Ne a gyárak, egyéb gazdasági létesítmények - komplexumok leépítése legyen a cél, hanem: alkalmassá tételük a modern, versenyképes termeléshez! Most, mikor a nyugat-európai hatalmak a politikai, gazdasági egyesülés útján erősítik pozícióikat, aminek része határaink lezárása, részben a kelet-európai export, részben a munkanélküliség elől menekülő emberáradat előtt, bűn lenne részünkről kezükre játszani! Sürgősen fel kell vegyél magad mellé egy gyorsíró titkárnőt! Fel kell jegyeztetni mindent mind a fővárosi, mind a vidéki viszonylatban, ami a lakosságot nyomasztja! Minden tisztességes eszközt fel kell használnunk a rövidesen meginduló választási küzdelemben, mert be kell jutnod a parlamentbe, de nemcsak Neked, a családból többnek! Véget kell vetni ennek a nemzetrontó, önös célokat szolgáló politikának! A nemzet egészéért kell ringbe lépni, mint független jelöltek! A pártokat és a pártoknak adományozott vagyon rágcsálóit ki kell szorítani a hatalomból! Nem vesszük igénybe a kormány által pénzelt médiákat, ellenben veszünk még két-három helikoptert, olyanokat, amelyek „teher” szállítására is alkalmasak és az ország minden részéről magunk szállítjuk építkezéseink megtekintésére honfitársainkat! A legnagyobb nyilvánosságot kell biztosítani, hogy lássák szemükkel, mit és miért cselekszünk! Fel kell tárnunk a családi alapon történő szövetkezés minden előnyét a felaprózódó kis gazdaságokkal szemben! A fő hang-

súlyt az elosztásra és a különböző feladatkört végzők egyenlőségére kell fordítani! Látniuk kell, hogy nem a kommunista rangsorolást akarjuk visszaállítani - az előttünk is éppoly gyűlöletes, mint a legtöbb egyszerű ember előtt! Az egyenlősdi azonban a munkára is vonatkozik: kinek-kinek képességei szerint hoznia kell a tőle elvárható hasznot! A naplopó, lumpen elemeket természetesen a mi közösségeink be sem fogadják! - Németül beszéltem, hogy Judit is értse, miről is van szó, s hallgatta is figyelmesen egészen addig, míg meg nem jelent az ajtóban a már eléggé előrehaladott állapotban lévő, menekült tanárnő, akiről előbbiekben már szóltam... -

- Rosszul érzi magát, Aranyos - ugrott eléje feleségem - csak nem...?

- De igen - válaszolt az asszony angol nyelven, ami bevallom őszintén nekem, annak ellenére, hogy feleségeim, gyermekeim valamennyien tökéletesen beszélnek, mindig gyenge pontom maradt - azt hiszem sürgős! Már tolakodik a drága!

De nemcsak a drága tolakodott, hanem Vikim is, akivel a nemzeti bankban volt jelenésem még az egészségügy, azaz a Népjóléti Minisztériumban való fogadásom előtt. Viki már néhány napja Pesten tartózkodott, volt anyósom, de inkább a lánya, volt feleségem rekompenciációs ügyeit intézte. Mivel halála, valamint természetes gyermekeink elhunytával, egyedüli örökös maradtam, személyes megjelenésemet igényelték a hivatalos szervek. A magyar bürokrácia jellemzője az időhúzás, vagyis: taktikázás az idővel, mert míg külhonban szinte mindenütt elegendő volt megbízott ügyvédem, előbb Melinda, majd Eszter s ismét Melinda /Eszter halálát követően/ megjelenése, itthon szükségelték személyes megjelenésemet. Persze a több évtizedes távollét, s az azóta bekövetkezett változások miatt a bizalmatlanság részben érthető, hisz sok fiktív követelés jelentkezett a kárpótlásügyi szerveknél! Ugye, ki gondolta volna, hogy immár 37 év múltával is /'57 telén halt meg a kis grófnő közvetlenül második gyermekünk születése után/ annyi megoldatlan problémát hagy maga után?! De ha belegondolunk, hogy mindennek, amiben most leledzünk, ő volt az alfája és valószínűleg ő lesz az ómegája is...!? Ha ő nincs, akkor nem lett volna Gitta és nem lett volna Amálka sem, akinek Svájcban profitáló vagyona alapozta meg a család jelenlegi pozícióit! Apropos...! Amálka alakította ki a család jelenlegi profilját anélkül, hogy egyetlen gyermeket is szült volna! De mennyire igaza volt: ha többen vagyunk, szinte mindent megoldhatunk családon belül, persze csak abban az esetben lehetséges, ha szeretetre építkezünk! Ha nem így lenne, akkor esetleg a buddhista Szilvia, a zsidó Judit, az ateista Katinka most elfordulnának ettől a szerencsétlen mohamedán asszonytól, helyett, hogy segítenének rajta! Ugye homo sapiensnek tartjuk magunkat, pedig mekkora marhák vagyunk! Éppen hogy karikát nem fűznek az orrunkba, azaz..., épp az, hogy fűznek, csak nem vasból, hanem maszlagból! Mert mi másnak lehetne nevezni az ideológiát, akár politikai, akár vallási indíttatású?!

Ezek a gondolatok azonban épphogy átvillantak agyamon, mert míg a tanárnőt befelé, engem kifelé tessékeltek! Még jó, hogy Vikim valamivel a megbeszélte idő előtt érkezett!

- Gyerünk, Apucika - mondta -, Melinda nem akart bejönni, a kocsiban vár, de mint látom, úgylát csak alkalmatlankodnánk!

- Dehogyan alkalmatlankodnátok, Kislányom! Csak édesapának lett volna kellemetlen, ha most nem jössz - mondta hadarva Szilvia -, bocsássatok meg, rohanok utánuk, segítenem kell Juditnak! Mire Katinkáért visszajöttök, már pólyában lesz a mi kis keresztlányunk...!

- Mi az, hogy keresztlányunk? Most Szilvia vagy Judit? Vagy mindkettő? - Viktória inkább csak magának tette fel a kérdést, én azonban nyomban kész voltam a válasszal:

- Tulajdonképpen mindkettő! De ez ne zavarjon titeket! Amennyiben az anya beleegyezik, nem is keresztlányunk vagy fiunk lesz a kicsi, hanem gyermekünké fogadjuk, mint Bodrocs-

kát! Az édesanya tanárként is jól jönne itt nálunk, hisz angol szakos és mint Judit mondja: jól beszél a németet is!

- Gyermekeivel, úgy értem az otthon maradottakkal és amennyiben férje el nem esik a fronton, otthonra találhatnak nálunk! Persze kettőn áll a vásár!

- Képzeld csak, Anyuka - Vikim is anyukának szólította Melindát, mint tudjuk: ő vette emlőire édesanyja, Viktória halála után /Csendélet a Paradicsomban című könyv/ - odabent - és az épület felé mutatott - erősítés érkezik a bosnyákok részére!

Alig hangzottak el Viki szavai, a ház felől csatakiáltásnak is beillő gyermeksírás harsant...!

- Fiú! - Annyira egyszerre mondta ezt a két asszony, hogy szabályosan egybeolvadtak a betűk, majd, de ezt már csak Melinda:

- Erős gyerek lehet, ha megszületése pillanatában ilyen harci indulóra képes! A tanárnőé, igaz?! Tegnap itt voltam és nagyon nyugtalannak találtam!

- Mindegy, hogy ki szülte - mondtam -, a fontos, hogy a miénk! Most pedig induljunk, különben nem érünk időben vissza Katinkáért, pedig szeretném, ha velünk jönne a népjólétibe!

Amíg azonban odáig jutnánk, hogy a közegészségügy és általában a magyar lakosság szociális életkörülményeit vitatnánk meg, ne időzzünk feleslegesen hétköznapi témáknál: a nagybirtok életképessége a kis, nadrágszíj parcellákkal szemben nem vitatható, csak a megoldás..., az pedig nálunk már eldőlt: családi RT. s az is biztos, hogy a piacgazdaság egy időre visszaszorítja a tervgazdálkodást, térjünk tehát vissza a Balaton melletti telepre, ott is előbb a hajóra, amelynek egyik kabinjában a két öreg még javában szunyókál, a fiatalok azonban: Bodrocska a kapitányi fülkéből nézi az átellenben emelkedő dombok mögül felpirosuló napkeltét, majd mintegy sugallatra délkelet felé fordulva letérdel és sűrű hajlongások közepett imádkozik az ő Allahjához, a mi Istenünkhöz: insallah, insallah...! Őt nézve és amit általában a többi mohamedán menekülnél is tapasztaltunk: van mit átvenni a kereszténységnek tőlük: elsősorban is, hogy bárhol tartózkodjanak a napi imádság idején, azt térden állva végzik s ez még a megátalkodott bűnözőnél is tapasztalható, ugyanakkor a keresztények, még azok is, akik nemcsak papíron azok, a templomban is csak a látszat kedvéért és nem Istenük iránti tiszteletből teszik! Ezt sajnos tapasztalatból mondom! De haladjunk tovább a hajón: egy kisebb kabinban Tilda mama fésüli haját, hajápolási tevékenysége közben elgondolkodva nézi önmagát a tükörben s már nem gondol gyűlölettel gyermekének apjára: akarhattam volna-e többet tőle? S én mit adhattam volna magamon kívül?! Én - talán a ráncok szépítenek valamit, de a többihez viszonyítva - amikor 71 évesen is egy fiatal, világszép asszonyt kapott...! Azt állítják, hogy Judit, elhalt kislányának a reinkarnációja - egy fenét! Persze azért nem hasonlítható Ali baba és a negyven rabló meséjéhez sem, az pedig való igaz, hogy Judit nem kényszerből lett a felesége, hisz mint az onkológia professzora válogathatott volna a férfiakból, tehát kell, hogy legyen köztük valami közös, s ha arra gondolok, hogy első szerelme, felesége is egy zsidó lány volt, ráadásul a neve szintén Judit - nem járhatok messze az igazságtól! De mit sem számít, hisz az én fiam immár, mint elsőszülött is, egy világot átfogó konszern élén áll, egyelőre vele együtt, később pedig...! A fontos az, hogy a család mérhetetlen vagyona hazánk, népünk javát szolgálja! Érdekes - sváb létemre milyen erős kötődésem van ehhez a kis országhoz?! Nem lenne haszontalan Sopronban utána nézni családfámnak! Bár érzelmi világomban nem sokat jelentene, hisz valahányszor népszámlálás volt, mindig magyarnak vallottam magam! Talán a föld, ahol születtünk többet jelent a vérnél is! Jobban ragaszkodunk hozzá, mint bármihez! A föld amelyből vétettünk, amely táplált bennünket, talán az egyetlen szentség Istenen kívül!

Folytathatnánk Tilda, a „csúnya lány” /A forradalom szélén című könyv I., III. kötet/ gondolatmenetével, de két kabinnal odébb, az öregek mellett, a zuhanyozóban érdekesebb,

idillikusabb tevékenység zajlik: Gréta és Tamás /a pap fia/ a zuhany alatt állnak! Tamás Gréta hátát mossa, vigyázva arra, hogy ujjai véletlenül se érjenek a hónaljon túlra. Érthető meglepődéssel akar hátrálni, midőn Gréta, elkapván mindkét kezét, öklömnyi, de annál ruganyosabb kebléhez szorítja:

- Ezek talán nem tartoznak hozzám - kérdi a lány, nem néz hátra, a hangja azonban reszket, amiből a fiú következtethet izgalmi állapotára... -

- Jó, hogy a fenekedet nem mosatod velem - mondja a kamasz csendesen, de az ő hangja is reszket... -

- Fordulj meg - szól izgatottan Gréta -, ha Te szégyelled megmosni a mellemet, én nem szégyellem a fenekedet sem!

Tamás már csak azért is hátraarcot csinált, mert hímveszeje tendenciózusan kifelé igyekezett az egyébként szűk fürdőnadrágból! Gréta lehajol, kis ideig simogatja Tamás fenekét, majd hirtelen előrenyúl és belekapaszkodik a fiú ágaskodó „szarvába”:

- Azt hiszed, nem éreztem, ahogy bele-belebökött a hátsómba - mondta tréfásan, félig kacagva, Tamás azonban komolyra vette és elugrott előle, ugrás közben elzárva a meleg vizet, hogy a hidegzuhany mindkettőjüket kijózanítsa!

- Megörültél - nézett vissza kétségbeesve a lányra, kisvártatva azonban hozzá simult - bocsáss meg, tudod, hogy szeretlek, de ha valami komolyabb történne köztünk, örökre elválasztanának egymástól!

- Nem is akarok mást - mondja a lány - csak csókolj meg és simogasd meg, azt talán szabad, abból még nem lesz gyerek!

Bodrocska a fedélzetről lefelé jövet ez utóbbi mondatot hallotta! Ő is zuhanyozni akart és benézett, hogy végeztek-e? A jelenetet látván - a két kamasz egymásba kapaszkodva csókolózott - megtorpant és hátrált visszafelé, hogy ne zavarja őket. Felment újból a fedélzetre és a korlátnak támaszkodva átgondolta saját sorsát, összehasonlítva az imént látottakkal...!

Milyen más lett volna minden, ha nem gyűrnek maguk alá azok a martalócok, ha egy ilyen kedves fiúval mint Tamás -, talán azt sem bánnám, ha messzebb mentünk volna, mint most ők! Akkor talán terhecségemet is büszkén viselném, hisz a szerelem még ilyen fiatalon is csodálatos érzés lehet, s ha éppenséggel - a virágnak magja lesz és kikel...!! De az az ocsmányság ahogy szétcibálták térdeim és jöttek egymás után -, bár nem láttam, mert behunytam a szemem, csak a fájdalom volt egyre nagyobb, ahogy trancsíroztak! Ó Allah, bocsáss meg, de akkor rád is nagyon haragudtam, hisz ha mindent tudsz, azt is meg tudtad volna akadályozni! De most már tudom mért nem akadályoztad meg! Azért, hogy bár sok viszontagság után, ide juttass ahol új anyát, apát, testvéreket kaptam és amit legjobban hiányoltam: szeretetet. Nem tudhatom, hogy mit tartogatsz még számomra, de már ez is több, mint amit valaha is kívánhattam volna!

- Irma! Irmuska...! - kiáltott fel hozzá Gréta - szabad a zuhanyzó, ha akarsz?!

Hogy akarok-e? - Bodrocska nem szólt vissza, de elindult lefelé a hajó belsejébe..., - egyáltalán le tudom-e valaha is mosni magamról a mocskot, pedig milyen szép is lehetett volna!

Most pedig lépünk egy nagyot, hűtsük le mi is magunkat, mielőtt sor kerülne az ugyancsak forró hangulatú minisztériumi látogatásra, ahol egyáltalán nem számítanak arra, hogy Svájc egyik leghíresebb, magyar származású professzornőjével kell meggyürkőzniük! Mivel a Balaton vize még hideg a fürdésre, alkalmasabb helyet nem is találhatnánk a Miami melletti delfintelepnél, ahol Szidónia és Franz, azaz Ferenc korahajnali fürdőzésüket végzik kedvenc delfinjeikkel!

Ami számunkra érdekes lehet: hogy a két vemhes: Ilonka és Klárka is mindig velük van, pedig Hurrikán egy idő óta ugyancsak hanyagolja őket, a másik érdekesség pedig, hogy Erikát, Ferenc partnerét nemcsak ő nem háborgatja, az idegen hímekeket sem engedi közelébe! Míg távol voltak - mármint Szidónia és Ferenc, mint tudjuk nagyapa temetésére utaztak haza, igaz az oda-vissza úttal együtt is csak négy egész napra - egész nap a part mellett s közvetlen az épület közelében úszkáltak. Ember sem várhatná nyugtalanabbul kedvesét, mint ezek az oktalannak tartott „állatok”, bár én ez utóbbi szót megkérdőjelezném, s inkább nevezném őket eszes lényeknek! Nos jókor érkezünk: a négy delfinnel együtt indulnak az épület mellől, egy ideig együtt úsznak, majd mintegy adott jelre Szidónia és Hurrikán gyorsítanak, Ilonka és Klárka mellettük - inkább mögöttük haladnak, míg Franz, valamint Erika lemaradnak... - Atyám...! Hogy megtanult úszni ez a lány - néhány hónappal ezelőtt még a delfinek mentették meg az életét, különben elmerül, s ma -, ha versenyezne, világcsúcsra is igényt tarthatna! De nem csoda, hisz az óceánok mesteredzői voltak mellette. Egy szűk kis öböl felé tartottak, általában majd mindig ott táboroztak le, a fenék sárga homok, körülöttük élénkzöld, úszó vízinövények...! Szidónia, mint először, midőn Franz a helikopterről megpillantotta jócskán a vízben, csak a mellrészéből volt látható az emlők „csúcsa” az is csak egy-egy pillanatra és a fej, Hurrikán fejrésze jó fél méterrel előrébb, fölötté, erősen liheg, Szidónia kezével a vízben matat, lábait keresztbe rakja a delfin hátuszonya felett - szerelmeskednek! Nem olyan nagy csoda, hisz a vízből kilépő ember számtalanszor megtette már ugyanezt! Hogy visszafelé haladunk-e a fejlődésben, vagy előre, azt a következő évezred, annak is a vége felé lehet majd analizálni, de ha sejtésem nem csal: akkor már csak sellőkről /félig ember, félig hal/ észlelényekről tudósít a korabeli krónikás! Ez a kísérlet, persze csak amennyiben sikerrel jár akár egyikük, akár a másikuk részéről, mert hisz Erika és Franz sem tétlenkednek, a kezdete lehet az ember gyorsított ütemű átalakulásának, megakadályozandó a teljes kipusztulást! Az írás ugyan végítéletéről beszél, de szerintem a csúcstechnika hozza majd abba a helyzetbe az embert, hogy döntenie kell, méghozzá sürgősen, fennmaradásának esélyeit illetően, s ha jól dönt, abban az esetben is csak csekély százaléka ússza meg, a szó valós értelmében!

De minek riasztgatnánk egymást, ha nem lennének máris kézzel fogható bizonyítékok kezünkben arról, hogy mindenre inkább költünk, mint a természet s azon belül saját magunk egészségének megóvására! Hogy hová jutunk, ha az ember anélkül, hogy körülnézne, mint az ökör, rohan egyenest a „falnak”, először persze csak szarvát töri...! Hagyjuk tehát a két fiatal, ne zavarjuk meg ma még ingyencségnek számító önmegvalósítását, térjük vissza Budapestre, nézzünk be a Pest felé robogó kocsiba! Fél tíz körül járunk a minisztérium politikai államtitkárának tízkor lesz randevúja! A sofőr maga a gazda! Amíg az ember tartani tudja a kormánykereket, ne vegyen igénybe másokat, akik nemcsak költségesek, munkaerejükre - szellemi vagy fizikai - másutt nagyobb szükség lehet! És különben is - megtakarítani önmagunkon lehet legtöbbet!

Természetesen, mint általában: én ültem a volán mögött, mellettem Linda lányom, mögöttünk pedig Katinka, Melinda és Viktória! Két orvos, méghozzá nem is akármilyenek, egy nemzetközileg elismert jogász -, Viktóriát és jómagamat nem is tudom hová sorolhatnám, talán legtalálhatóbb megnevezés ránk nézve a menedzser szó!

- Nos, itt lennénk, Kedveseim - szóltam hátra, ismertem az útvonalat, de szükségem volt Linda lányom helyismeretére, ezért is foglalt mellettem helyet a kocsiban - még van tíz percünk, hogy egyeztessük álláspontunkat!

- A klinikával kapcsolatos álláspontunk ismert és azon jöttányit sem változtatunk! - Katinkának nem volt ideje kipihennie magát, mert a tanárnő szülése eléggé nehezen indult - öt kiló nyolcvan dekás fiúgyermeknek adott életet és Judit szükségelte Katinka jelenlétét -! A rendelővel kapcsolatos ellenérveiket pedig egyáltalán nem értem...! Örülniük kellene, hogy egy körzetet nem kell kezelniük! A rendelőintézet, igaz egyelőre inkább csak rendelő, de el van

látva szinte szükségessel még a műtétek biztonságos végzéséhez is! Orvos, gyógyszer fillérjébe sem kerül az államnak, mindent a konszern finanszíroz, mit akarhatnának még? Vagy tán attól félnek, hogy mint állam az államban, egy jóléti és egy szinte egyfolytában zuhanó formában lévő - bizonyos alapos megfontolásra készítheti őket! Nehéz ám feladni azt a kényelmet, amit az állampárt biztosított számukra! Tudjuk, hogy a kommunisták által hangoztatott jelszó: a munka nálunk becsület és dicsőség dolga!, a gulyás kommunizmus utolsó másfél évtizedében annyiban változott, hogy egy szóval, csupán egyetlen szóval megtoldották: „undorral”! Ma, amikor a pénzért adni is kellene valamit, a vezető és a dolgozó réteg egyaránt húzódozik, pedig Róbert bácsi /Kádár/ meghalt s lassan a Klapkák ingyenes bablevise is kifogy, a „karitásznak” pedig követel oldala is van! A jelenlegi helyzet annyiban különbözik még a régitől, hogy a vezetők szabadon garázdálkodhatnak az állami vagyonnal! Hasznos munka nélkül is dagadnak svájci, ausztriai, németországi, angliai bankszámláik, míg a dolgozó réteg, a volt „középosztálybeliek” is, már, ha dolgoznának, sem dolgozhatnak, mert az elavult, ócska termelőgépezetet lassan kiszorítja a modern technika, amely jóval kevesebb „élő” munkaerőt igényel, mind szellemi, mind fizikai értelemben! A munkanélküliek növekvő tábora mellett a nyugdíjasok tábora is növekszik - észrevehető manipuláció tapasztalható a korengedményes nyugdíjazásoknál is!

- Jó-jó - szóltam -, ne mondd tovább, mert kifutunk az időből! Különböző tisztában vagyunk azzal: ha nem változtatnak az eddigi menetrenden, a demokráciából anarchia, az anarchiából pedig...!, na - induljunk, Hölgyeim! Ahhoz kevesek vagyunk, hogy az egész országot kihúzzuk a - röviden: szarból! Azt azonban nem hagyjuk, hogy akadályozzanak bennünket egy követendő példa felállításában!

- Rendben van - mondta Katinka -, egyszerre akarok elhadarni annyi mindent, pedig tudom, hogy csak a felszínt látjuk! Hogy mi minden kavarog legalul?! Jobban tennék a nyugati demokráciák is, ha a tanács mellé egy kis kalácsot is nyújtanának a vörös-iga alól szabadult államoknak, mert önmaguk erejéből - ismét, de most már nem is csak vörös-iga, vörös pokol következik, amiben valamennyien bennünk! Ők is! A demokráciákra gondoltam! De most már tényleg induljunk!

Linda, aki mint a legnagyobb ellenzéki párt tagja, többször járt már az épületben, előttünk haladt, közben jobbra, balra mutogatva a kényelmet szolgáló bútorokra:

- Látod, Apuka - mondta többek közt - Te már ide-s tova négy éve, hogy kastélyaid mellett, nagyszámú családdal fabarakkokban laksz, hogy a gazda szemével ügyelhesd a munkálátokat, ezeknek az uraknak ez a kényelem sem elég, '99-re a várba akarják költöztetni a kormányhivatalokat. Lehet, hogy koronázás is lesz? Hogy mibe kerül, nem számít, pedig már most is tízezrek kotorásznak a kukákban élelem után! A gazdag Németország kormányának megfelelnek egyelőre a bonni hivatalok, a pluszt az elmaradott keletnémet tartományok felvirágoztatására adják, s csak azután költözik a kormány Berlinbe, ha a két országrész közti különbségek kiegyenlítődnek!

Melinda, aki addig figyelmesen hallgatott, megállt, s miután kicsit kifújta magát, halkán megszólalt:

- Nem kell úgy sietni, Kedveseim! Ők is várhatnak ránk!

- Várhatnának - mondtam -, de nekik is be van osztva az idejük!

- Csak imitálják, Kedvesem! Olesón kapták a hatalmat és egy kicsit fejükbe szállt a dicsőség. De hogy én is tegyek valamit az általatok elmondottakhoz: a munkásparadicsom romjain nem lehet úri Magyarországot kialakítani! Ők Ariadné fonala mentén befelé viszik az országot a labirintusba! Itt a szociális érzéketlenség egyenlő az erőszakkal, s az erőszak, a lakosság teherbírását figyelembe véve, újból akasztófákat eredményezhet! '56-ban egy sziklaszilárdnak

tartott rendszer a nép /az összlakosság beleértendő/ egyetlen pörölycsapása alatt összeomlott! Miben bízhatnak ma? Látjuk a balkáni állapotok helyzetelemzéséből, hogy a nyugati hatalmak mennyire tekintik szívügyüknek a kis népek élet-halál harcát...! Csak együtt, kéz a kézben tudunk kifelé menni Ariadné fonala mentén, különben még jobban beássuk magunkat és csak robbantás által szabadulhatunk, vagy, mint Katinka helyesen mondotta: valamennyien bennégünk!

- Ebben az esetben a legfelsőbb vezetőrétagnak kellene elsőként példát mutatnia a terhek vállalásánál, de mint hallom, ők magukat bebiztosították arra az esetre is, ha - mint valószínű - elveszítenék a választásokat, mert még utána is jogot tarthatnak, úgy tudom félévig előző ellátmányukra, hogy tarthassák egzisztenciájukat!

- Az attól függ, kislányom, hogy milyen összetételű országgyűlés és milyen kormány lesz! - Előző észrevétel persze Lindától származott - te nagyon jól tudod és főképp anyukád, hogy egy törvényt semmisnek is lehet nyilvánítani! Gondolom, egyes pártok már a választások előzetes csatározásaiban is felhasználják ezt az antiszociális előregondoskodást, mert amennyiben van a létminimumra egy előzetesen megállapított fix összeg, akkor arra, és csak arra tarthatnának igényt a képviselő, avagy miniszteriális és egyéb mai urak is, de bizonyára nem szorulnának rá a már említettek alapján!

Én még mondtam a magamét, midőn Katinka kivált közülünk és elindult a velünk szemben jövő két úr felé, majd egyiknek mintegy a nyakába csimpaszkodva:

- Mekkora szerencse, Georg, hogy most itt találkozunk! - Mivel a másik úr a minisztérium politikai államtitkára volt, Katinka ismerőse, aki melleleg a svájci egészségügy egyik főtanácsosa - úgy mutatta be neki Katinkát, mint egyetemi évfolyamtársát és egy ideig munkatársát, de nem felejtette el hozzátenni, hogy a hölgy messze elhúzott mellőle, Bázelen önálló és világhírű onkológiai klinikája van, amit sajnos rövid úton haza akar származtatni Magyarországra!

- Igazán...?! Tehát Ön lenne az a professzornő, akinek az átköltöztetését a Kovács-féle konszern finanszírozza?!

- Igen, Kedvesem, de egy kicsit másképp fogalmazva! Én ugyanis már több mint harminc éve a konszern igazgató tanácsának vagyok a tagja és mint olyan... -

- Na-igen! Bocsánatát kell kérnem, Asszonyom, hogy... -

- Gyere közelebb Vikim és megkérlek, fordíts szinkronban, hogy svájci barátunk is hallja - Katinka svájci barátjával természetesen franciául beszélt és okosabbnak vélte, ha egy negyedik személy közvetít köztük - mondd meg neki, kislányom, hogy nem vagyok asszony, hajadon vagyok és professzor - összemosolygott a svájccal - továbbá: jobban szeretem, ha státuszomhoz alkalmazkodva professzornőnek szólítanak!

Viktória, Katinka kérésének eleget téve, melléjük lépett és Katinka szavait mindjárt franciára fordította!

- Bocsásson meg, kedves Professzornő, ha tudom, hogy a Kovács konszern ilyen hírneves személyek irányítása alatt áll, egész másképp álltam volna én is a kérdéses egészségügyi intézmények elbírálásához!

- Hát - ami a kérdéses intézményeket illeti, valahogy úgy néz ki, mintha nem is nagyon örülnének a megvalósításukat illetően, pedig nem kis terhet akarunk levenni az Önök válláról. Tudomásom szerint még nem találkozott a konszern elnökével - intett a szemével -, íme kedves Uram, a mi nagyhatalmú elnökünk, atyánk, barátunk és minden...! Tudják Önök egyáltalán, hogy mennyi tőkét ruházott már eddig is be hazájukban Kovács Úr? Ugye nem! Hát

illene körülnézegetni a Balaton parton és bizonyára a lexikon is rendelkezésükre áll a konszern vagyoni állapotára vonatkozó adatokkal! Különbözik Kovács úr jelenlegi felesége legközelebbi munkatársam, ugyancsak az onkológia professzora, a szerencsétlenül járt Ebenbaum professzor volt felesége! - Georg nagyot ugrott - már amennyire egy 50 feletti úr arra képes:

- Jutka...?! Tanítottam az egyetemen! Nagyon tehetséges asszony! Önök nem is sejtik, kedves államtitkárom - németül beszélt, azt úgy látszott az államtitkár is érti - mekkora tárházát kapják a tudásnak, ha a konszern itt is alapít egy a svájcihoz hasonló klinikát! Persze a mi Katinkánkat nem engedjük egykönnyen, de Jutkával úgyis teljes lesz a klinika és úgy tudom, Önöknél is kiváló művelői vannak az onkológiának!

- Bocsánatát kell kérnem, Uram - szóltam -, de engedelmével bemutatom a konszern jogtudorát - intettem Melindának és Lindának - valamint ugyancsak orvos lányomat! Ön - németül - már ismeri mindkettőjüket, hisz ők jártak el az ügyben és elég sok, előttünk érthetetlennek tetsző gáttal találkoztak!

- Igen-igen! Velük már volt szerencsém találkozni és amennyiben a mostanitól eltérőleg nyilatkoztam, az csak azért történt, mert hiányosak voltak ismereteim! Ígérem, hogy ezután másképp lesz, tudniillik figyelembe vesszük svájci barátaink véleményét is!

- Bizony épp ideje lenne - így Katinka -, ha előbb teszik, nem fordult volna elő az a visszás helyzet, hogy lebontják az egészségügy régi struktúráit, mielőtt megalapozzák az újat! Ebből adódik a zűrzavar az egészségügy területén s általában a lakosság szociális ügyeinek intézésében! Az egészségügyi dolgozók alacsonyszintű bérezése, a kórházak leromlása, a betegek gyógyszerrel való ellátásának megnehezítése...! A visszaigényelt - megvásárolt - grófi birtok körzetében mi ingyen adjuk az egészségügyi szolgáltatásokat és nem kérünk érte mást, csak megértést! Hagyjanak bennünket nyugodtan dolgozni, esetleg más tőkés csoportok is példát vesznek tőlünk és előbb megoldódnak a problémáik! Mi ugyanis figyelemmel kísértük a létminimum alatt élők éhségstrájkját, figyelemmel kísérjük ezután is a hajléktalanok, a nyomorszintre süllyedők gondjait! Otthont adtunk megbecstelenített, menekült mohamedán nőknek - épp ma segítettam világra egy gyönyörű, erőszakkal nemzett, az anya által azonban elfogadott gyermeket! Nem nyernek azzal semmit, ha Önök is, mint az átkosnak nevezett kommunista rendszer, takargatják, elfedik gondjaikat, nyomorúságukat, ideiglenesen rendezett körülményeket teremtenek azok részére, akiknek a megtekintését óhajtják egyes nagytekintélyű személyek! Még gyermek voltam, de jól emlékszem Rákosiék ide-oda utaztatott kollekciójára - bűrtort, egyebet ahhoz a családhoz szállították, akiknek a bemutatásával a vörös paradicsom áldásait akarták idegenek előtt érzékeltetni! Bemutatás után természetesen tovább költözött a kollekció és a hoppon maradt, becsapott család sírva nézhetett az értékes holmit szállítók után -! Sajnos ilyet Önöknél is tapasztalunk! Mondjam tovább, vagy meggyőztem arról, hogy alapos ismereteink vannak a szülőhazánkban zajló eseményekről? Én magam ugyan svájci állampolgár vagyok, ennek ellenére nem nézem érzéketlenül szülőhazám polgárainak ismételt lépre csalását!

Amíg Katinka beszélt, svájci kollégája csak ámult-bámult, de az államtitkár is! Össze-összenéztek, Katinka tájékozottsága szinte mindenre kiterjedt, még csak meg sem kísérelhette mentegetni magát, amikor pedig Katinka megkérdezte tőle, mi főnökének a képzettsége, nem is próbálta szépíteni:

- Orvos-teológus képzettségű, egyben boncmester!

- Ebben az esetben már nem is csodálkozom, hogy a boncolással kezdte, de az az érzésem, hogy összekeveri a belső részeket, s talán ha megmarad lélekűvé válna, többre viszi! De az Istenért - nem kívánom megsérteni, még jó politikus válhat belőle! Persze ahhoz szükséges, hogy pszichológiai tudását egy kis szociológiai tudással párosítsa!

- Kedves Professzornő - mondta Georg, s közben hamiskásan pislantott Katinkára -, nem szabad ilyen erős kritikát alkalmazni velük szemben, éppen elég a bajuk, hogy egyes intézkedésüket ne perspektivikusan alkalmazzák!

- Kedvesem! Éppen azért, mert sok a felhalmozódott probléma, kellene átgondoltabb törvényeket, rendeleteket alkotni, főleg az egészségügy és a népjólét terén! Nem szabad ráerőszakolni a lakosságra olyat, amiről még magunk sem tudjuk, hogy jó vagy rossz! Beteg, elégedetlen lakossággal nehezen, vagy sehogy sem tudnak az egyre előrébb tartó nyugathoz csatlakozni, de alkalmazkodni sem! Annak nem sok értelmét látom, hogy egy kis elitcsoport kakaskodik a szemétdombon! Mérsékeltebben kellene pávaskodni is! Néha leereszkedni mélyebbre is, megnézni, mitől zavaros a víz!

- Nagy igazságokat mondott, kedves Professzornő - az államtitkár szinte minden szavát átgondoltan hangsúlyozta -, de Ön, mint egy olyan konszern igazgatósági tagja, amelynek talán mind a hat világrészen érdekeltségei vannak, ismerni ismerheti problémáinkat, átérezni azonban...?! Bizonyára más véleményen lenne rólunk, ha Ön is itt élte volna le azt a közel fél évszázadot, amelynek a pusztításait most nyögjük!

- Kedvesem! Én itt születtem! Szüleim kidobtak az utcára mindjárt megszületésem után! Otthonok, nevelőotthonok követték egymást! Kitűnő előmenetelemnek köszönhettem, hogy huszonegy éves koromig állami ösztöndíjasként eljutottam egészen az orvosi egyetem negyedik évfolyamáig! Akkor, még hajadonon gyermeket szültem, de annyira leromlott állapotban voltam, hogy képtelen lettem volna magamnál tartani, akkor lépett az életembe Kovács úr élettársa, ennek a gyönyörűségnek - Viktóriára mutatott - az édesanyja, aki táplálta és gondozta gyermekemet egészen néhány hónapra rá bekövetkező haláláig, amely gyermekem védelmezése közben érte! Persze mindketten meghaltak! Utána szintén Kovács úr kedves nejének köszönhettem, de már a következőnek: Friedman bárónőnek és természetesen férjének, Kovács úrnak, hogy azzá lettem, aki most vagyok! Eredetileg gyermeksebésznek készültem, a bárónő halála azonban annyira megrendített - rákban halt meg huszonhat éves korában -, hogy elhatároztam: életemet a rák elleni küzdelemre állítom át, s ez eddig kisebb-nagyobb eredményekkel sikerült. Különböző a Kovács család tagjaként szerepelek mindenütt, s mint olyan, képviselem itt is a család, azon keresztül az egész magyarság érdekeit! Mert függetlenül attól, hogy svájci állampolgár lettem, megmaradtam magyarnak, annak ellenére, hogy valódi vezetéknevemet sem ismerem! Ha többet akar rólam tudni, mivel családom esetleg elfogult lenne velem kapcsolatban, Georg barátom is kellőképpen informálhatja! Egyet azonban előre bocsátok: bármi lesz is rólunk alkotott véleménye, az intézmények gyors felépítése, majd üzembe helyezése érdekében, minden feltételünk teljesítéséhez ragaszkodom! S ha Önök valóban piacgazdaságot akarnak, valójában nincs is sok beleszólásuk abba, hogy mi, saját területünkön, saját pénzünkön, családi részvénytársaságunkon belül, amelynek tagjai 99%-ban magyar állampolgárok, milyen vállalkozásba kezdünk! Most pedig -, de talán felesleges is további magyarázkodás idejövételünk célját illetően, a szükséges papírformát készen hoztuk, csak hitelesíteni kell, utána, ha kedvük van hozzá, meghívom Önöket a budai menekültotthonunkba, ahol személyesen is meggyőződhetnek arról, hogy mi szavainkat tettekkel támasztjuk alá! Soha nem fogunk abba a szituációba kerülni, amibe a jelenlegi kormányzat, hogy csalással vádolhassanak minket azok, akik bizalmukkal tisztelnek meg!

- Nos - szeme közé nézett az államtitkárnak - további halasztást kér vagy...?!

- Amennyiben kéznél vannak a papírok, kész vagyok azonnal hitelesíteni - szólalt meg az államtitkár -, bocsánatát kell kérjem, főtanácsos úr - a svájcihoz -, de gondolom addig sem fog unatkozni ebben a kedves „családi” körben! Utána, ha van hozzá kedve, szívesen elkísérem a menekültotthon megtekintésére! Asszonyom - Melindához - gondolom, a továbbiakban már csak kettesben szükségeltetünk!

- A klinika és az alapanyaggyártó vállalat alapító okiratai a tervrajzokkal együtt legutóbb csatolva lettek - mondta Melinda, de amennyiben hosszadalmas lenne a keresésük, van belőlük nálam a szükséges példányszámban!

- Azt hiszem előbb végzünk, ha nem keresgélünk - így az államtitkár -, jöjjön, kedves Ügyvédnő és -, aki még vele tart! - Linda csatlakozott édesanyjához, s az államtitkárral együtt eltűntek az egyik ajtó mögött, mi pedig - most már kötetlenül folytathattuk az eszmecserét a svájci egészségügy egyik fő-fő korifeusával...!

A következő meglepetés a menekültotthonban érte az államtitkárt és pedig Szilvia részéről, aki épp a kis Alit rakta tisztába, mikor rájuk nyitottuk az ajtót...!

- Ön itt...?! Művésznő...! Honnét a csudából került elő! Tudja, hogy megszállott hódolója voltam!? De honnét is tudná? Ugye úgy jó 12 éve, hogy búcsút mondott a pódiumnak, s utána eltűnt, mintha kámforra változott volna! És ikertestvére, Betti? Róla sem hallottam azóta!

Szilvia csak úgy visszanézetből:

- Ki a csuda Ön voltaképpen, hogy régi ismerősömként ront rám -, de bocsánat, még egy-két perc és rendelkezésükre állok!

Alig fejezte be Szilvia, a másik ajtón belibbent Judit, végignézett rajtunk, aztán - tényleg csak egy pillanatig tarthatott a mustrálgatás - mintha úgy szállt volna a svájci karjaiba:

- Ó kedves Georg, de boldog vagyok, hogy viszont látom! - Hozzám pedig - a legkedvesebb tanárom, Édesapa!

Mivel Melinda két lányommal a városban maradt folyó ügyeinket intézni, Katinkával a svájci professzor és Judit mellé léptünk Szilvia pedig miután elhelyezte a kisfiút, az államtitkárt vette kezelésbe:

- Nos - szólt hozzá a szokott mosoly kíséretében - honnét az ismeretség, kedves és honnét pottyant ebbe a meghitt családi körbe?!

- Kedvesem - kicsit blamálván éreztem magam az államtitkár miatt, de hát Őt engedték magunk előtt és a sors ironiája volt, vagy ki tudhatná, hogy a balett rég letűnt prímabalerinájával találja magát szemközt, akinek tündöklése alatt, titkos imádója volt - egy pillanat -, a professzorhoz pedig - megbocsát, Uram, de át kell engedjem a hölgyeknek, nem szeretnék ugyanis az államtitkár előtt udvariatlannak feltűnni!

- Kedvesem - ismétlem Szilvia és az államtitkár közé lépve - engedd meg, hogy bemutassam neked a Népjóléti Minisztérium politikai államtitkárát! Különböznél örömmel hallom, hogy nem vagy előtte ismeretlen, ami megkönnyíti majd az együttműködést köztetek, mert ugye a menekültotthon és a „későbbi” öregek otthona is a népjóléti tárcához tartozik!

- Ebben az esetben örvendek, kedves államtitkárom - nyújtotta kezét Szilvia -, el sem hiszi, hogy feldobja az embert, ha nagy néha találkozik egy-egy hódolójával! De nem emlékszem önre! Vagy túl szerény lehetett a kérdéses időben, vagy túl szegény ahhoz, hogy egy csokor virágot dobjon felém!

- Az utóbbi - válaszolt az államtitkár -, az ösztöndíjamból valóban nem jutott virágra, de amennyiben megengedi, most pótolom!

- Mért ne engedném meg? Független nő vagyok és mint olyan..., de van egy egyetemi tanár lányom, aki jelenleg Stockholmban tanít, és rajta kívül még egy 13 éves ugyancsak kislány, aki az apjánál, valójában az apja hajóján teljesít szolgálatot, kapitányi minőségben a Balatonon!

- Ugye csak tréfál, kedves Művésznő, hisz Ön még olyan fiatal...!

- Csak látszatra, Kedves! Amint saccolom kb. egyidősek vagyunk, s ha kételkedik szavaim hitelességében itt áll Ön mellett volt férjem, aki megerősíti azokat, ugyanis mindkét lányomnak Ő a papája! Édesapa!

- Igazat mondott a művésznő, Uram, de mint látom, itt egy harmadik személy felesleges, s engedelmeikkel visszamegyek jelenlegi feleségemhez, nehogy elhappolja őt svájci barátunk! Amint látják, nem titkolják a köztük lévő meghitt viszonyt!

- Attól nem kell tartanod, Édes, mert Judit a megtestesült tökély! De menj csak, mi amint látom, elboldogulunk magunk is!

A következő szópárbajt már Szilvia közölte velem:

- Ezek szerint tényleg nincs akadálya annak, hogy pótoljam az elmaradt virágcsokrokat?! - az államtitkár kissé sután, bizonytalanul izgett-mozgott Szilvia előtt - ha valóban szabad, nincs jogom kételkedni szavaiban, máskor is tiszteletemet tenném, és amikor ideje engedi, szíves-örömmel eljönnek magáért, hogy együtt nézzünk meg egy-egy jó darabot! Mint tudomásomra jutott: Budán van egy modern balett színpad, egy magyar származású fiatalember szervezésében, brazil művészek közreműködésével...!

- Ismerem azt a helyet - mondta neki Szilvia -, ugye a bunker paradicsomra gondol? Ha nem sértődik meg, én hívom meg Önt, legalábbis első ízben, mert az intézmény, a színpaddal együtt, családunk egyes tagjainak tulajdonában van és én állandó belépővel rendelkezem! Az Ön kedvéért, amennyiben hajlandó lesz istápolni ezt az intézményünket, amely kizárólag jótékonyági, ikertestvéremmel, aki jelenleg volt férjem háztartását vezeti, kizárólag az Ön kívánságára fel is lépünk...!

- Végtelenül lekötelezne, kedves Művésznő és mivel jelenleg már én is facér vagyok, semmi és senki nem állhat az utunkba, hogy... -

- Ho-hó...! Álljon meg a menet! Melyik párt tagjaként kapta államtitkári megbízatását? Ugyanis a következő választás alkalmával én is indulni kívánok, és ha nem csalódom, be is jutok a parlamentbe. Sokáig voltam külföldön igaz, de visszahonosítottam magam, és mint független nő kívánom belevetni magam a politikai küzdelembe. Előreláthatólag nagy lesz...!

- Én - válaszolt az államtitkár - a keresztény demokrata párt tagja vagyok! Boldogan látnánk Önt is sorainkban, ami meg is növelné bejutását és talán együtt is indulhatnánk...!

- Annyira biztos abban, hogy Ön a következő alkalommal is bejut?

- Csakis a keresztény eszmeiség győzhet, kedves Művésznő! Vagy az, vagy az ateizmus! Márpedig a magyarság... -

- Ne folytassa kérem! Én ugyanis hithű buddhista vagyok, és ha úgy lenne, mint Ön mondja, vajmi csekély eséllyel pályázhatnék! De annak a keresztnek a jegyében már nagyon sok disznóság történt a világban és nem is olyan biztos a keresztény eszmeiség fölénye! Ne feledje, hogy a kereszt és a karitás az önfeláldozást és az önzetlen szeretetet kellene kifejezzék, már pedig a szeretetet egyik vallás sem sajátíthatja ki magának! Ez a legáltalánosabb emberi érzés kellene legyen, amit sajnós a vallási türelmetlenség változtat sok esetben gyűlöletté! A mi családunkban, mert annak ellenére, hogy elváltunk, én is a családban maradtam, ugyanis a vagyon az örökhatározó végrendelezése folytán nem felosztható, többféle vallás keveredik, s függetlenül vallási hovatartozásunktól, jól megvagyunk egymással! Viktória lányomat, épp ma mondta Judit, férjem jelenlegi felesége - mellel zsidónak született - mint gyakorló katolikust az egyházmegye javasolja képviselőnek és minden valószínűség szerint el is nyeri! De én sem indulnék, ha nem lennék szinte biztos a győzelemben, persze: függetlenül! Az

én jelvényem nem látható, de annál jobban érzékelhető: szeretet még esetleges ellenségeim iránt is! Véleményem szerint a vezető réteg jövedelme arányos kell legyen a dolgozó rétegével! Aki hajlandó részt vállalni a nemzet felemelkedésében, áldozatvállalásához mérten részesedjen a javakból is! Olyat, hogy egy párt vagy pártocskát, a nemzet tulajdonát képező vagyontárgyat, pl.: épületet saját céljaira értékesítsen, semmi szín alatt nem támogatnék, hisz a sokat átkozott kommunista rendszerben sem történt még hozzá fogható sem! Ha szükségessé válik, hogy megváljunk a nemzet valamely tulajdonától, az érte kapott összegnek meg kell jelennie az egyenlegben! Persze az államháztartásra gondolok! Ha az általam elmondottak után is megmarad hódolóim között, szabadidőmből, ami jelenleg vajmi kevés, szívesen áldozok Önnek! Nos...?!

- Egyáltalán nem riaszt el, kedves Művésznő, sőt! Az őszintesége, amivel manapság ritkán találkozunk, még az eddiginél is nagyobb tiszteletet ébresztett bennem Önnel szemben! Most pedig, ha kérhetem, szeretném, ha körülvezetne birodalmában! Azt már előre közölhetem, hogy minden szükségességgel támogatom karitatív tevékenységét, tartozzon bármely valláshoz, sőt - személyes besegítésemet is felajánlom!

A négyszemközt lezajló beszélgetés után Szilvia és az államtitkár átmentek a nagyépületbe a menekültekhez, Juditot - mint később megtudtuk: ők is az előbbieket után mentek - hátrahagytuk a svájci professzorral, Katinka és én pedig kocsival indultunk vissza Balaton melletti telepünkre. Mehettünk volna helikopterrel is, de Katinka szerint: kocsival tovább tart, s hosszabb időt tölthetünk kettesben, amire ritkán nyílik alkalom... -

- Mit szólsz az államtitkárhoz? - kérdezte tőlem kiérve a városból - nem nagyon hirtelen változtatta meg előbbi magatartását veletek szemben? Nem próbáltatok felajánlani neki némi sápot? Ez különben nyugaton is bevett gyakorlat!?

- Melinda mereven elzárkózott ettől - mondtam -, több mint tízszeresét kapják ők a dolgozó munkás keresetének és különben is - szociális intézményekről van szó! Nekik kellene inkább támogatniuk alapítványainkat: a klinikát és a rendelőintézetet is! Nagyapa kicsit előrefutott a jövőt illetően, mert itt még eltelik néhány év, mire a családi részvénytársaságunknak csak a fogalmát is megértik! Magánklinika és rendelő ugyan már létezik és működik is az országban néhány, de a teljes önállóság hiánya nélkül! Nem hiszem, hogy jónéven vennéd, ha saját költségünkön felépített és működtetett intézményeinkben a minisztériumé lenne a döntő szó! Ezért is ragaszkodom az integritás állami szinten történő garantálásához! Ha esetleg lenne még kételye velünk kapcsolatban az államtitkárnak, Szilvia minden bizonnyal el fogja oszlatni és hát ott van Georg -, majdnem úgy néz ki a dolog, mintha előre egyeztetünk a találkozást illetően! Ez a garancia a következő választásig megfelelő biztosítékot nyújt, utána pedig - valószínűsíthető, hogy szociálisabb érzékenységgű országgyűlés alakul, amely kiszűri magából a rendszerváltással egy időben felszínre került bizonytalan elemeket! Ha figyelembe vesszük a mai véletlen egybeesést: Te, Georg, Judit, valamint Szilvia és az államtitkár találkozását, mért ne történhetne meg, hogy a következő kormányban Szilvia foglalná el a politikai államtitkári posztot?!

- Való igaz! Mért ne?! Minden eszközt fel kell használjunk a család pozícióinak elsőbbség megőrzéséhez, később pedig...!

- Ahogy mondd, Kedvesem, de gondolom nem azért jöttél vissza, hogy csupán üzleti ügyekről tárgyaljunk?!

- Bizony nem, Drágám! - fejét ölembe hajtotta és úgy nézett fel rám -, amíg Te az országutat figyeled - folytatta - én hadd gyönyörködöm benned! Arra gondolok, hogyan alakult volna sorsunk, ha a drága Amáliánk halála után engem veszel nőül?! Lehet, hogy abbahagytam volna tanulmányaimat, s mint elkényeztetett polgárasszonyra már rég rám unsz! Hogy lettek

volna-e gyermekeink? Az első, tragikus halála után, nehezen tudtam volna beleélni magam az anya szerepébe! Tudom, hogy Anna is emésztí magát - Judit közbejöttéig nem adta fel a reményt, pedig számárság...! Gittussal kötött újbóli házasságod szükségszerű volt! Hogy a két meglévő után még hármát szült és a repülészerencsétlenségig, egyfolytában 17 évig kitartottatok egymás mellett, az nagy-nagy szerelemről tanúskodik! De az is becsületes dolog volt részedről, hogy utána Szilviát választottad, hisz neki is ott volt már tőled Fannika! Ha Szidóniára gondolok, megértem elválástokat is! Bántana, ha Ferencsel nem hoznák, amit elvárnánk tőlük, de - végül is - jobb, hogy így alakultak a dolgok! És most Judit...! Úgy veszem, mintha engem vettél volna nőül! Valamennyi gyermekedet szeretem, az övé azonban egy kicsit az enyém is! Vedd úgy, mintha én szülném Neked immár több mint harmincévnyi szerelem ajándékaként! Ha az első alkalmakkor terhes maradok általad, bizonyára megtartom, Amálka halála után azonban...!?, de jól van ez így, mert minden egyes alkalom egy-egy csoda számunkra...!

- De hisz - szoltam - közted és Margitka között...!

- Na-igen! De a biszexualitást az váltotta ki, hogy - egyszerűen képtelenek lettünk volna más hímneművel is szexuális kapcsolatot létesíteni! Ha megteesszük egyszer is - Franzra /idősebb/ és Rád értem - magunkat is megcsaljuk! Franz halála óta felváltva, mikor, hogy futunk össze, de ahányszor csak együtt lehetünk, számunkra a megdicsőülés /földi/ pillanata...!

- Nem tudom, Kedvesem - mondtam - az igazság az, hogy tulajdonképpen nem is tudnék választani közületek! Valamennyiteket szeretem, csak sajnos: vires deficiunt! Azaz: fogytán az erőm! S ti még javakorban lévő asszonyok vagytok az egy Melindát kivéve! Én egyáltalán nem veszem zokon, ha másnál kerestek kielégülést, attól még a család egy marad!

- Nem kell nekem senki, Drágám! Az éjszaka minden megtörténhetett volna, ha nem sikerül időben lelépnem! Ártatlan flörtnek indult és - csak röviden: praxisomból adódóan sok férfit megismertem, de hogy egy látszólag intelligens, művelt férfi képes lenne arra, hogy erőszakkal is magáévá tegye a kiszemelt, védtelen nőt, az számomra egyszerűen nonszensz! Különbem engem tökéletesen kielégít az, ami most történik közöttünk, az erőt meghagyom Juditnak! A szexuális kielégülésnek ma már ezer és egy fortélyja van, a szerelem azonban senkivel és semmivel nem helyettesíthető! Már pedig én és valószínűleg a többiek is kizárólag szerelemmel kötődünk hozzád, s ha ezzel az igénnyel közelítünk, még ma is végtelen energiával rendelkezél!

- Valóban, Kedvesem, ami a szerelmet illeti és tegyük hozzá: a szeretetet, abból kifogyhatatlan vagyok, az ugyanis, bár Te jobban tudod: a szellem és nem az érzékek tulajdonsága! De mindkettő az érzék, vagy nemi szerveink útján nyer kielégülést! Jómagam már inkább csak szemmel kívánlak benneteket, azzal azonban valószínűleg egészen halálomig! Elmúltak azok az idők, amikor egymást váltva hárman is jöhettetek!

- Amint látom, még biztos kézzel fogod a volánt, amíg azt tudod forgatni, addig simogatni is tudsz, de mint érzem, emelkedőben van a botkormány is, álljunk félre egyik dülőúton és ölelj magadhoz, Kedves!

- Na - látod - mennyire igazam van: hiába szellemi tulajdonság a szerelem és a szeretet, ha megcsókoljuk egymást, bizseregni kezd a melled, ha megsimogatom azt, felforrósodik a véred ágyékodban és ez fordítva is így van már pubertás kortól kezdődőleg! Csak nem egyforma erővel jelentkezik mindenkinek! Hiába van emelkedőben a botkormányom, az csak annak a jele, hogy nem vagy közömbös számára, a benne lévő szuflát kiadtam éjjel, erőltetni pedig - pontosan a Te utasításodra, másnak sem szabad! De nem bánom, tegyünk egy próbát - ekkor már a dülőúton jártunk, pontosan ott, ahol az elmúlt őszön Annával - az volna igazán szép halál, ha aközben múlték ki, amint ölemben forgatod magad!

E megnyilatkozással egy időben megfelelő helyzetbe állította a heverőnek is használható első, hátsó üléseket, s egy pillanattal később a professzornő - a nő - már rajta is volt!

- Bízzad rám magad - mondta helyezkedés közben -, nem lesz semmi baj! Két sebész-biológus vigyázza egészségedet, s ha szükségessé válna, az agyadon kívül mindent ki tudnánk cserélni, még azt is, amiben ülök!

- Mi van a gilisztákkal - kérdeztem menet közben -, sikerült kinyerni belőlük a megfelelő antitestet?

- Egyelőre nem jutottunk tovább, mint Judit férje, de nem áldozzuk fel magunkat, folytatjuk a kísérleteket, szeretném, ha a pozitív eredményt, már mint magyar találmányt jelenthetnék be!

- Annyi hasznót hozna, hogy az egész államadósságot letudhatnánk és az ilyen pitiánerek nem állhatnák el az utunkat, hogy az egész magyar gazdaságot családi részvénytársasággá szervezzük át! Ha társadalmunk, rangsorolás nélkül szellemi és fizikai foglalkozásúakra tagozódna, megszűnnének az ellentéteket kiváltó okok, a dologtalan, csak tehertételként jelentkező lumpen elemeket pedig, s velük együtt érdemelnének jobb sorsot a korrupt, önző, csak magukra gondolók! Ti meggyógyítanátok a betegeket, én pedig ekevasat öntetnék az ágyúkból!

- És meg sem állnál határainkon! Így van?!

- Így! Az emberi társadalom egy és oszthatatlan! Az izgágák, a különködők, akár politikai, akár vallási, vagy gazdasági alapon akarnák megosztani az emberiséget, az előbbieket sorsára jutnának!

- Nem gondolod, hogy ezen az alapon sok olyan ember is likvidálásra kerülne, akik csupán útjában állnának másoknak?! - Miközben Katinka ezeket mondta, megfordult és úgy ölelte magához fejem, hogy a beszédet ne akadályozza -!

- Nem gondolom! Ugyanis visszaállítanám az öregek tanácsát - bíróságok helyett - és az ő véleményük figyelembevételével utalnám az egyes emberek ügyes-bajos dolgait a közgyűlés elé! Kisebb közösségekben pedig a családi tanácsé lenne a döntő szó! A piacgazdaság, amely kíméletlen harc színterévé változtatja a földet, nem egyetlen megoldás a termelés és a fogyasztás szabályozására! Az emberek 99%-a szívesen dolgozik, ha értelmét látja munkájának! Istentelen és embertelen a Föld jelenlegi felosztása: népek határok közé szorítása bizonytalan életfeltételek mellett! De istentelen, embertelen az is, hogy míg milliárdok éheznek, százazrek, milliók, saját gazdagságukban fulladoznak! Ha megvalósíthatjuk nagyapa elképzelését a szociális igazságról, a ma haláltusájukat vívó népek /Közép- és Kelet-Afrika/ saját maguk teremtik elő mindazt, amit ma segélyszállító gépekről potyogtatnak számukra! Az elsivatagosított területek termékennyé tételével a szükségleteken felül tudnánk termelni, s ha az ókorban Sába uralkodóinak sikerült óriási gátak építésével öntözéses gazdálkodás kialakítása, mire lennénk mi képesek a ma technikájának alkalmazásával?!

- Ez mind igaz, Kedvesem! Az is igaz, hogy hatalmas tőke áll rendelkezésedre már ez idáig is, de - emlékezzünk a középkorra: Giordano Bruno, Galilei, Kepler stb., tudósokat hogyan hallgattatták el? De a legújabb kornak is vannak áldozatai mind a technika, mind a társadalomtudomány terén...! Nem minden gazdagnak csordul a könnye a csont és bőr nyomorultak láttán!

- Kedvesem - mondtam - a proletariátust sokan és sok mindenre felhasználták már, de miután céljaikat elérték, kisebb-nagyobb megrázkódtatások árán fenéken billentették! Mi a saját érdekében használjuk fel, hogy a végén gazdaként jelenjen meg a színen!

- Bár igazad lenne, Kedvesem! Úgy szeretnék még egyszer fiatal lenni együtt veled! Ketten akár gyökerestül átrendezhetnénk ezt a - saját mocskában karneválozó népséget!

Amíg Szilvia az államtitkárt kalauzolta a menekültek szállásán, mi Katinkával - különböző szituációk mellett - az össz-társadalom jelenlegi állapotával foglalkoztunk, Pisti, felhasználva a déli pihenőidőt, az éppen aktuálissá vált társadalombiztosítási törvénnyel kapcsolatos népszavazásra hívta fel a munkások figyelmét! Persze tekintettel volt arra is, hogy a családi részvénytársaság tagjainak - legalábbis egyelőre - éppúgy alkalmazkodniuk kell az érvényben lévő törvényekhez, mint az építkezéseken dolgozó külső vállalatok munkásainak!

- Függetlenül attól - mondta többek között -, hogy nekem az a véleményem miszerint ez a szavazás egy előzetes erőpróba lesz a jövő évi választásokra való felkészülést illetően, el kell menni szavazni már csak azért is: hadd tudják meg a jelenlegi hatalom birtokosai, hogy a dolgozó réteg nem érzéketlen sem azok iránt, akik nyugállományban élvezhetnék életük még hátralévő napjait, hónapjait, éveit, sem pedig azok iránt, akik különböző betegségek miatt kénytelenek igénybe venni a szociális szolgáltatásokat. Lehetséges, hogy a kormány és egyes pártok a népszavazás eredményeire való figyelemmel később visszakoznának, de azzal már mit sem változtatnak azon, hogy az ország lakossága is felmérheti erejét, s ha szükségessé válik, lelöki rosszul kormányzó urait a pódiumról!

Az egyik pesti betonacél-szerelőmunkás feltartotta a kezét és engedelmet kért, hogy hozzá szólhasson:

- Arra nem gondoltál, Pisti bátyám /az öreg mindenkinek Pisti bátyja volt/ hogy a kormányzat ki akar bújni a felelősség alól a már szinte állati sorsba kényszerített kisnyugdíjasok és munkanélküliek /kukázók/, nemkülönben az egészségügyi intézmények szétzüllesztése miatt -, vagy annyira el vannak foglalva az állami vagyon „privatizációs” magántulajdonba vételével, hogy egyszerűen: nincs idejük a lakosság ügyes-bajos dolgaival foglalkozni?! A kárpótlási jegyekkel való visszaélések azt a látszatot keltik, mintha a kárpótlási törvényt az állami /köz-tulajdonú/ vagyon oly módon történő kiárusítására alkották volna, hogy egyesek, már akik benne vannak a szatyorban - a kárpótlási jegyekkel való üzérkedéssel hatalmas magánvagyonra tegyenek szert -, de ezen kívül is: milliárdokat érő állami tulajdonok kerülnek potom összegeként magántulajdonba, s az esetleges licitálás csak porhintés! Az sem egészen tiszta, hogy amerikai dollárban, Amerikából fizetik az Állami Vagyonkezelő RT. vezérigazgatóját! Arra nem gondolnak ezek az urak, hogy a váltásnál hatalomra kerülő kormányzat első teendője lesz a privatizálásból eredő vagyonok eredetének számbavétele?!

- De hisz mi is visszavettük a volt grófi birtokot! - Szidónia apja tette a megjegyzést -!

- Mi visszavásároltuk azt, ami egyébként is minket illetett volna meg - válaszolt neki Pisti - sőt: a kikiáltási árnál többet adtunk érte! Én jelen voltam Margitka asszony és az öreg báró jelenlétében és mondhatom, hogy itt is potom pénzért vásárolták össze egyesek a kárpótlási jegyeket, majd összejátszva a kikiáltóval már 40% alá mentek, midőn Margitka asszony az öreg tanácsára, kezdte felfelé srófolni az árat. Aztán mikor már 100% fölé mentek, s tekintettel arra, hogy mi készpénzzel fizettünk, a miénk lett a birtok, s nem az itt a piros hol a piros hamiskártyásoké! Azt hiszitek, hogy véletlen műve volt az őszön az a merénylet, aminek aztán áldozatai lettek Szidónia kis ikrei? A hamiskártyások akartak revánsot venni, de ha úgy vesszük, vettek is, és talán a legérzékenyebb oldalról...! Amíg élek, bánni fogom, hogy szót fogadtam asszonyainknak és kiengedtem a kezem közül azt a két brigantit, de gondolom elő fognak azok még jönni és akkor pótolhatom, amit akkor elmulasztottam...!

Egy másik, ugyancsak pesti munkás az épületlakatos brigádból:

- Lehetséges, hogy nem is sokáig kell várnod, Pisti bátyám erre az alkalomra: az a bizonyos „Magyar Út” nevű mozgalom egy ultra jobb, vagy ha úgy jobban tetszik: szélső jobb puccs

magját rejtí és ha sikerül nekik kieroszakolni a népszavazást, az anyakirálynő szülte darazsak fullánkjai fájdalmas és sokára gyógyuló sebekeket ejthetnek az amúgy is törékeny demokrácián! Egyébként az sem lehetetlen, hogy „Potyabácsi” bakancsosi és az akció századok egyazon központból kapják a pénzt és az instrukciókat!

- Okos fejtegetés ez, Fiam, de - Pisti kis ideig hallgatott - ez a nép már nem az a nép, aki a '38-as „Hungarista” mozgalom idején volt! Akkor még megtehették, hogy „Trianont”, az ország kétharmadának elvesztését is a zsidók meg a cigányok nyakába varrták! Ma már az ország lakosságának többsége, még ha szószékéről hallaná, sem hinné ezeket a bárgyúságokat! A '90-es választások idején a nép legfőbb célja volt: lehetőleg vér nélkül megszabadulni a 45 éves kommunista diktatúra alól, ma a nép legfőbb célja kell legyen: megszabadulni az ügyvédnek se, orvosnak se, tanárnak se, papnak se jó - főképp a jóhiszemű papság segítségével hatalomra jutott rossz politikusoktól! Persze csak remélhetjük, hogy a józan ész és nem a nagyon is kiérdemelt harag vezeti a tiszteletreméltó papságot, s talán a nagyon is szociális érzékenységű pápa garancia erre! De éppen erre tart a plébánosunk, kérdezzük meg tőle: meghálálták-e amatőr politikusaink az egyháztól kapott támogatást?!

A plébános, aki breviáriuma fölé hajolva ebéd utáni sétáját végezte, a beszélgető csoporthoz közeledett, s bizonyára hallotta az utolsó mondatot, mert köszönés után mindjárt a válasszal kezdte:

- Az Anyaszentegyház, Pisti bátyám, megelégszik az ige hirdetésének szabadságával! Mit mondott Jézus a gazdag embernek? Ha el akarod nyerni a mennyek országát, osszad szét a szegények között, amid van és kövess engem! Én a magam részéről nem kértem vissza semmit a plébánia '45 előtti tulajdonából, de valójában nem is tudom, hogy mi tartozott az egyházközséghez, hisz jóval később kerültem ide. Amit pedig az önkormányzattól kaptam, a kárpótlási jegyekre gondolok, azokat egy az egyben a „család” rendelkezésére bocsátottam! És lám, mit tesz Isten?! A család befogadott nemcsak engem és családomat - szűkebb családra gondolok - hanem velünk együtt mindazokat, akik tisztességgel kopogtattak ajtaján! Ma ott tartunk, hogy nincs elégedetlen ember a faluban, mert mindenkinek megvan a munkája és munkája után a tisztességes megélhetése! A hitélet sokkal aktívabb, mint ezelőtt bármikor is volt, istenkáromlást követnék el, ha ennél többet kívánnék!

Ami pedig a politikát illeti: én az evangéliumban meghirdetett ígét tartom az ember számára egyedüli helyes útnak! Ez azonban nem azt jelenti, hogy szó szerint ragaszkodnék a bibliához: evangéliumként tisztelem mindazokat a szent könyveket, tanításokat, amelyek a szeretetet és az egymás iránti türelmet hirdetik! Kegyurunkhoz hasonlóan, a szociális igazságosság híveként, egyenlőség jelet teszek az emberek közé, és még ha felajánlanák, se fogadnék el semmiféle adományt sem az egyházközség, sem a magam részére korrupt, saját zsebükre gyűjtögető politikusoktól! Azon politikusok mellett azonban, akik, mint a mi családuk tagjai is, az egyenlőtlenség felszámolását tűzik ki célul, akik nemcsak ígérgetnek, cselekszenek is a szociális igazságosság érdekében, igenis fel kell használni a szószéket is! Nem tudom, látták-e azokat a megrázó képeket, amelyeket a televízió sugárzott a szudáni nyomorúságról?! Ott, ahol ezrével, tízezzrével halnak éhen, kukacok zabálják fel élő, de már magatehetetlen emberek-gyermekek testét, politikai vagy egyéb ellentétek miatt egymás ellen uszított csoportok - az éhínség leküzdésére küldött, de eltulajdonított szeretetcsomagok tartalmával - felhizlalt katonái gyilkolják a szerencsétlen lakosságot, ölnek, maguk sem tudják, hogy miért, csupán szórakozásból is..., süthetnének-e ennél nagyobb székgyent a huszadik század végén élő civilizált társadalomra?

- De szent atyám - Pisti, hiába elleneztek, már pertut is ivott a pappal, csak ragaszkodott ehhez a megszólításhoz - hát a Teremtő, a Mindenható Isten is látja mindezt, mért nem

cselekszik? Mért nézi el a töméntelen bűnt, mocskot, ártatlanok szenvedését, hisz neki csak intenie kellene és... -

- Kedves barátom - válaszolt a pap - Isten, a Teremtő szépnek, tisztának és jónak teremtette világunkat, benne az embert is, de szabad akarattal ruházta fel, hogy maga alakíthassa további sorsát! Földünk, s rajta az élőlények, csak porszemek a világmindenséghez képest! A Teremtő se nem bohóc, se nem sarlatán, akit az ember kénye, kedve szerint rángathat elő... - Majd eljő az elszámoltatás ideje is és akkor felelni fognak azok, akik miatt a szép rúttá, a szeretet gyűlöletté, a jó gonoszsággá változott, s akiknek a helyére időről-időre újabbak lépnek, hogy szítsák a pokol tüzét, mert mi más lenne Földünk az élőhalottak részére, mint pokol?! De felelni fognak azok is, akiknek módjukban állt volna változtatni, de nem tették, sőt - az emberi nyomorúságból is hasznot húztak! Ha a büntetés elmaradna, akkor a gonoszság lenne úrrá nemcsak a Földön, azon túl is, és ebben az esetben értelmetlen lenne jónak lenni, értelmetlen lenne szenvedni is, ki kit tud legyőzni - a farkastörvények lennének irányadók...!

- Mint ahogy azok is - szakította meg a pap hosszú fejtegetését Pisti -, sajnálom szent atyám, de szerintem az emberre is vonatkoznak a természet törvényei: az erősebb, az életképesebb legyőzi a gyengét! Az embernél még megtoldhatjuk azzal, hogy az okosabb, az erőszakosabb kerül minden esetben felülre! Bocsásson meg, isten ments attól, hogy megsértsem testvéremet, de szerintem minden más magyarázat csak porhintés, maszlag! Nekünk is fel kell használni minden lehetséges eszközt, ha azt akarjuk, hogy a főnök emberbaráti tervei megvalósuljanak!

- A felebaráti szeretet az alapja, Pisti bátyám, az ember emberrel való együttélésének és a mi kegyurunk, maga szerint főnök, cselekedeteinek ez a mozgató rugója - lendkereke! Ő - lehet, hogy próféta, amiről maga sem tud, és - lehet, hogy az utolsó!

- Mindent egybevetve, azért a felebaráti szeretetben hiszek - mondta Pisti -, de csupán abban, és hogy a mi mozgalmunk előbb-utóbb behálózza az egész Földet!

- Nem is kell másban hinnie, Pisti bátyám, hisz a felebaráti szeretetre épülő kisebb-nagyobb közösségek képezik a tulajdonképpeni magját Isten országának!

- Aztán miféle vizsgán kell az embernek megfelelnie, hogy tagja lehessen a ti családotoknak, Pisti bátyám? - a kérdést egy középkorú férfit tette fel, majd így folytatta - amint látom köztetek vannak fiatalok, öregek, özvegyek, árvák, családosok, facérok - mint Te is!, a szülő-otthontól a temetkezési vállalatig, bank, templom, közintézmények - röviden itt minden a tiétek, nekem pedig - csak példaként - a két kezemen és a szívemen kívül semmim sincsen...!

- Ho-hó! Álljon meg a menet - szólt közbe Pisti -, akkor Te gazdag ember vagy barátom, mert olyat, akinek két dolgos keze van, sőt feje is, olyat sokat lehet találni, de akinek szíve is van, olyat bizony keveset! Ha be akarnál lépni közénk, csak szólj Pisti bátyádnak és elboronáljuk! Feleség? Gyerek?

- Feleségem meghalt, gyerekeim pedig elhagytak! Nagyok már, önálló életet élnek!

- Szeretőd csak vannak, hisz mint tudom, jól keresel!

- Vannak - vannak, de azoktól még magányos vagyok! Aztán manapság nagyon meg kell nézni azt is, hogy kivel áll szóba az ember: becsület, betegségek stb...!

- És jól érzed magad itt nálunk? Elég régóta vagy közöttünk, hogy vélemény alkothass rólunk!

- Ha nem érezném magam jól, már rég odább állok!

- Ebben az esetben... -

Itt tartottak, midőn melljük érkeztünk - a pap hosszú szoknyája messziről feltűnt, s vészes csikorgás közepett megálltunk!

- Még szerencséd is van - folytatta Pisti - magával a család fejével beszélheted meg problémádat - hozzám pedig - azután érdeklődik ez a jó ember, hogy miféle vizsgákon kell átesnie annak, aki be akar lépni a családba? Végszóra érkeztetek igaz, de ha már itt vagy, jobb ha tőled tudja meg, milyen feltételeknek kell megfelelnie?! Mellesleg megjegyzem még, hogy állítása szerint a két dolgos kezén és szívéen kívül semmije sincsen!

- A dolgos kéz - mondtam miután lekezeltem a csoport tagjaival - rendben lenne, ellenben az a tény, hogy szíve is van, nem elégséges, mert minden emlős állatnak, sőt - a madaraknak is van szívéük... Mi van abban a szívében? Gyűlölet vagy szeretet? Mert, hogy a család befogadjon valakit, a feltételt egyetlen szóval kifejezhetjük, amely nem más, mint: a szeretet! A szeretetre vágyó és a szeretni tudó embernek köztünk a helye, s ha nálad ez a tény fennáll - fordultam szembe a munkással -, akkor nincs min töprengned, csapj bele - nyújtottam a kezem - s máris közénk tartozol! A továbbiakat beszéld meg Pisti bátyáddal, ő majd eligazít! Nős vagy nőtlen vagy - kérdeztem tőle én is -?

- Feleségem meghalt, a gyerekeim pedig már kirepültek a fészekből! - mondta nekem is -!

- Akkor nősülj meg fiam! Van itt éppen elegendő hozzád való menyecske! Mire annyi idő lesz, mint én, akár egy tucat gyerek is táncolhat körülöttem! - Pistihez pedig - Hogy mennek a dolgok, Pajtás?

- Ha körül nézel, magad is láthatod! És a minisztériumban mire mentetek?

- Remélhetőleg nem akadékoskodnak többé! A kívánságom pedig: a klinikára fektessétek a nagyobb hangsúlyt az iskolák mellett! Mi ellakunk még egy ideig a barakkházakban is!

- Úgy lesz, Pajtás - válaszolt Pisti, miközben a kocsiból éppen kilépő Katinkához fordult, hogy kézcsókkal üdvözlje -!

- Te vén majom - szólalt meg az asszony -, hát már elfeledted volna a módit? - átfogta az öreg nyakát és többször is cuppanósat nyomott a homlokára, Pisti pedig, tán azért is, hogy megmutassa: még elegendő szuflával rendelkezik, ölbe fogta az asszonyt, s úgy adta a csókokat, a szájtató többiekhez pedig:

- Nos - láthatjátok - nálunk ez a módi: a professzornő, a konszern elnöke, országnyi területeket kormányzó bankárok és mezőgazdák, építészek és egyebek, miben sem különböznek az egyszerű, akár fizikai, akár szellemi munkát végző tagoktól!

- Ha nem így lenne - szólalt meg Katinka -, mintegy a téma folytatásaként - úgy élnénk mi is, mint a rideg marhák a pusztán, hasonlóan az emberek nagy többségéhez: szeretet és érzelem nélkül! De tégy már le, különben..., - most már tudom, mért ragad rád annyira Xénia: még mindig csiklandós a tenyered!

Pisti nevetett, s jókedve a többiekre is átragadt, még akkor is hallottuk a kacajt, midőn visszaülve a kocsiba tovább hajtottunk, hogy szemügyre vegyük a klinika munkálatait!

- Ha így folytatjuk, mondjuk úgy 100 év múlva, mennyire taksálsz a család létszámát - fordult felém, szemében két kérdőjellel Katinka - vagy belőlünk is csak a külsőségek maradnak fenn, mint a különböző ideológiák kezdeti intenzitásából?!

- Kedvesem - mondtam talán kissé elmélyülten - a különböző ideológiák terjeszkedésében az erőszak játszott szerepet, mi nem sietünk, hagyatkozunk csupán a szeretetre, s meglásd: sokkal masszívabb, tartósabb közösséggé kovácsolódunk össze, mint az a bizonyos szikla, bár - lehet, hogy mi fogjuk azt felújítani, a töréseket, repedéseket tartós anyaggal betölteni!

- Úgy legyen, Kedvesem - válaszolt az asszony -, de állj meg, ezt egy hatásosabb csókkal kell megerősíteni, különben... -

Megálltam! Az ebédidőnek vége lévén, körülöttünk minden oldalról a munka ütemes zaja harsogott, s mi, mint először, ott a budai öreg tölgy alatti sátorban, harminckét évvel előtte, önfeledten borultunk egymás keblére! /Csendélet a Paradicsomban című könyv/

Épphogy megálltunk a telep előtt, kászálódtunk kifelé a kocsiból, Betti szaladt elénk, majd az örömtől vagy ijedtségtől szinte úgy nyögdécselte:

- Igyekezzetek, Melani vajúdik, Simon van mellette, Ádám Szingapúrban, ismeritek, tudjátok milyen szégyenlős..., és így tovább!

Több sem kellett, Katinka faképnél hagyott, s rohant Betti után a rendelőbe, Simon ugyanis, ismerve a körülményeket, nehéz szülésre számított, s felkészült a császármetszésre is!

- Mondtam ugye, hogy ne sajnáljátok egymást - hallottam befelé menet Katinka hangját, aki pillanatok alatt készen állt a műtéthez -, ilyen vénlányok már nehezebben tágnak és jó előre fel kell készülniük a szüléshez!

- De hisz mit tehattunk volna egyebet - nyögte Melani -, azt is számításba kell venni, hogy Ádám idejének nagyobb részét külföldön tölti...!

- Többet kellett volna tornáztatni magad, Kedvesem! Nem arra gondoltam, hogy mással tágítasd az üleped, de vannak módszerek, amelyek ilyen esetekben hasznos segédeszközök lehetnek! - Katinka persze kiküldte Simont, s vele együtt az ajtóban hallgatóztunk, az adott körülmények közt nem csoda, ha mindketten összerándultunk, midőn hálósobám felől meghallottuk a rádiótelefon hívó hangját... -

- Eredj kérlek - szóltam Simonhoz - Neked még erősebbek az idegeid, ha esetleg kellemetlen hírt hallasz...! - Néhány perc múlva pedig, hogy Simon átment a folyosó másik felén lévő szobába, csatakiáltásnak is beillő hangon szólított:

- Apuka gyere gyorsan, örömhír! Thereze kisfiút szült Kirunában!

- Nahát...! - meglepődni ugyan nem lepődtem meg, mert tudtam, hogy mindennaposak, de az időzítés...! - Átmentem én is Simonhoz, akinek arcáról leolvasható volt, hogy együtt örvendezik sógorával a szerencsés szülésen -

- Gratulálok, Fiam - mondtam Jörgnek átvéve a kagylót - könnyen ment?

- Megtettünk mindent annak érdekében, hogy ne okozzon nehézséget, Thereze még tegnap is körbefutotta a parkot, na meg aztán szinte éjjel-nappal velem volt!

- Okosan tettétek, Fiam! Milyen nevet adtok neki?

- Én Apukára gondoltam - volt a válasz -, Thereze azonban ragaszkodik az ősi germán Isten: Odin nevéhez!

- Nem tudom, Fiam, helyes-e az északi germánok istenének nevét adni kis unokámnak, de hát a latin nyelvterületen is gyakori a Jézus név használata...! Bízzad rá! Ő hordta hasában kilenc hónapig! Válasszon érzései szerint! Mondta már Simon, hogy Melani a szomszéd szobában vajúdik? Nem? Sajnos neki nehezebben fog menni, de itt van éppen Katinka professzor-asszony és az ő kezében, hisz tudjátok...!

- Sok szerencsét kívánunk Melani szüléséhez is, Apuka! Tegnap beszéltem Ádámmal, nem említette, hogy náluk is útban van a kicsi, ellenben a szingapúri üzlet remek húzásnak számít! Budának jó orra volt a terjeszkedést illetően. Persze a távol-keletet háttérbázisul szánjuk,

amennyiben otthon, mármint nálatok, a sok huza-vona befuccsolást eredményezne! Ádám is említette, de magam is figyelemmel kísérem az otthoni eseményeket - nem tetszik nekem, hogy a kormányzat amíg maga pazarló politikát folytat, a szegényebb rétegekről a bört is lehúzná! Itt nálunk már rég fenéken billentették volna a felelős személyeket! Különben a jövő héten, amennyiben semmi nem jön közbe, úgyis megyek és... - Itt tartottunk, midőn erőteljes gyermeksírás vette kezdetét a műtőben - megtörtént itt is, fiam, bocsáss meg, megyek! Még egyszer is millió puszi mindhármatoknak, azaz várj egy percet, hogy megmondhassuk az eredményt...! - Kiléptem a folyosóra, de nem mentem a műtőbe, csak az ajtóból kérdeztem:

- Melani?!

- Jól van - szólt ki Katinka -, de várjatok kicsit, míg rendbe tesszük mindkettőjüket! Nagytökű unokád született, persze császármetszéssel, normális körülmények között meg sem tudta volna szülni! Olyan a fiú, mint egy vasgyúró, súlyához képest nagyon is élénk, de Melanit sem kell féltened, erős, egészséges test, hamart kiheveri!

- Thereze két órával megelőzte - mondtam -, ő is fiút szült! Itt van a vonalban Jörg, hozzátok ki, hadd hallja ő is a hangját! - Időközben Simon kihozta a szobából a rádiótelefont és midőn Betti, belépve az ajtónyílásba, felmutatta a csecsemőt, odatartotta eléje, hogy Jörg is hallja az erőteljes ó-a-zást!

- Boldog lehetsz, Apuka! - Bettivel együtt szinte egyszerre mondta mindkét vejem -!

- Határozatok már a nevére -, mert gondolom a keresztszülők mi leszünk?! - a kérdés, felelet Jörgtől származott, s mivel mindhárman hallgattunk, újabb kérdést tett fel: Mi lenne, ha őt a déli germánok istenéről, Wotan-nak neveznék el?! Odin és Wotan! Nem rossz - tette még hozzá -, de búcsúzik, millió csók! Viszem az örömhírt Therezének! - A vonal megszakadt, Katinka kézen fogva bevezetett lányomhoz, beszélni persze még nem tudtunk, hisz Katinka elaltatta, csak a homlokát csókolhattam meg...!

Ahogy ott álltunk mellette - Betti a kisfiút a maga szobájába vitte, szörnyű büntudat kerített hatalmába: Eszterre és Ákosra, a másik két féltestvér édes gyermekemre gondoltam, akiknek a szerelmét erőszakkal akadályoztam, s akiket végül is az én nyakasságom vitt az öngyilkosságba! Hogy állhatok ezek után Melinda elé /Eszter édesanyja/, mivel védhetem ki magam? Egyáltalán van-e rá elfogadható magyarázat? El kell mondanom a titkot Katinkának, mert ha senki más, ő meg fogja érteni! Ahogy ott álltam - bizonyára meginogtam, mert Simon erősen vállon kapott, majd:

- Rosszul érzed magad, Apuka? - kérdezte halkan, de nem olyan halkan, hogy Katinka ne figyelt volna fel:

- Ül le, Kedvesem - mondta -, a dupla öröm is megviseli az embert testileg, lelkileg! Hagyd magad megvizsgálni, aztán nem ártana, ha kis időre lepihennél!

- Nem-nem! Inkább robogni szeretnék! Levezetni benső feszültségemet! Milyen állapotban van Melani? Itt hagyhatod kis időre? És Te tudnál vezetni? Szeretném ugyanis, ha Te ülnél a volán mögött!

- Semmi akadálya, Kedvesem! A kisfiút Betti, az anyukát Simon ellátja, máris indulhatunk, amerre akarod! - Lehajította magáról, ami még gátolhatta volna a vezetésben, aztán belém karolt: indulhatunk, Kedvesem!

Már messze jártunk - azt hiszem Hévíz irányában, midőn Katinka, mintha félt volna feltenni a kérdést, halkan megszólalt:

- Nos - bökd ki, mi bánt? Mert amint tapasztalom, nem testi, inkább lelki okokra vezethető vissza ez a kis megingás...! - Egyik kezével a volánt fogta, másikat a műszerfalón babráló

kezemre tette és elkezdte simogatni - nekem nyugodtan elmondhatsz mindent, hisz tudhatod, hogy nem sok minden van, ami különösebben felizgathatna, amíg itt ülsz mellettem!

- Tudom, Kedvesem, tudom! Éppen ezért kértelek Téged erre a „séta” kocsikázásra! Nos ugye nem volt ismeretlen előtted, hogy Eszter és Ákos féltestvérek voltak és az sem, hogy midőn tudomásomra jutott szerelmi viszonyuk, minden eszközzel akadályoztam annak beteljesülését! Azt azonban, hogy Melani és Ádám szintúgy féltestvérek, rajtam kívül csak Melinda tudja! Emmi férje ugyanúgy impotens volt, mint Franz vagy Konrád! Nem voltam szerelmes Emmibe, asszony volt már midőn megismertem, ráadásul legjobb barátom felesége, de kedveltem, s mivel egy munkahelyen dolgoztunk, ő sem titkolta szimpátiáját! Lehet, hogy férje tudtával, lehet, hogy nem, szexuális viszony kezdődött köztünk, aminek a gyümölcse Melani lett, de már Angliában született, majdnem egy időben Ádámmal, akinek édesanyját, Tildát, Emmi révén ismertem meg /A forradalom szélén című könyv/. Nem volt véletlen, hogy születésük egybeesett, hisz Emmivel és Tildával csak néhány óra különbséggel feküdtem le! A különös az egészben, hogy amennyiben sejtették sem árulták el soha egymásnak, sem gyermeküknek, hogy kitől származnak -, vagyis igen! De csak Emmi halála után mondta meg Tilda Ádámnak, hogy én vagyok az édesapja, Melani azonban ma is Gábort, a barátomat tartja édesapjának és én szeretném megtarthatni ebben a tudatban! Amikor imént ott álltam mellette és hallottam az egészséges gyermek sírást, Eszterre és Ákosra gondoltam: helyesen cselekedtem, vagy megbocsáthatatlan bűnt követtem el velük szemben, de Melindával szemben is, mert ő nem ellenezte viszonyukat, s hasonlóan hozzá, Szilvia sem, sőt - talán a cinkosságot is vállalták arra hivatkozván, hogy nem egy esetben a saját apjától származik egészséges gyermeke a lánynak! Ha valamelyikük elszólná magát, még ha nem is rosszindulatból, egy világ omlana össze mind Ádámban, mind Melaniban, akit kicsi korától ténylegesen is saját apjaként neveltettem! Melindához fűződő kapcsolatomat ismered, ezért arra nem térek ki /Bárca nélkül, és Csenedélet a Paradicsomban című könyvek/. Kérdésem csak az hozzád -, de kérlek most az egyszer légy hozzám könyörtelen: helyesen tettem-e, hogy a két megboldogultat eltiltottam egymástól, ezenkívül: van-e egyáltalán mód arra, hogy kivédhessem Melinda esetleges támadását?

- Kedvesem, a válaszom egyértelmű: helyesen tetted, hisz már a primitív népeknél is tilos volt a közeli hozzátartozóval kötendő házasság! A kis Wotan, bocsáss meg, de nagyon kedvemre való Jörg javaslata, egyelőre minden tekintetben egészségesnek látszik, de nem zárható ki esetleges későbbi, az eredethez visszavezethető, nem kívánatos hatás. Készarva nem használok erősebb kifejezést! Melindát pedig bízzad rám! Bár én lehetnék az ő helyzetében, mert igaz: eltemette lányát, de maradt utána két gyönyörű unoka!

Amit mondtam, kizárólag a biológiai szempontok figyelembe vételével mondtam! Amit pedig most teszek, kizárólag a szívemre hallgatva teszem - megállította a kocsit és átölelt - ha hiszed, ha nem - folytatta - mikor nyilvánvalóvá vált, hogy Szidónia átpártolt Ferenchez, Judit csak egy pillanattal előzött meg házassági ajánlatával! Azt persze tőlem már nem kaphattad volna, amit tőle, de a gyermeken kívül mindent! Persze, mint már volt róla szó: Judit és én, akár sorsunkat, akár szakmánkat vesszük, nem sokban különbözünk egymástól, kivéve a korkülönbséget -, de úgyis boldog lettem volna és így is boldog vagyok, mert legalább melletted lehetek! Nem hiszem, hogy Melinda képes lenne felhasználni ellened jóhiszeműségedet, de amennyiben megtenné, szinte biztos vagyok abban, hogy Melani és Ádám is szembefordulna vele, még csak kimagyarázkodnod sem kellene, hogy tulajdonképpen kényszerhelyzetben voltál, amit Tilda élő tanúként bizonyíthat!

- Azt hiszem helyesen ítéled meg a dolgokat, Kedvesem! Magam is a biológiai szempontok figyelembe vételével nyugtatgattam magam kezdettől, de a történetek után nem tehetünk mást: reménykedjünk abban, hogy Wotan, hevéhez méltóan egészséges, erős és főleg eszes tagja lesz családuknak! Visszatérve az elmaradt házassági ajánlatodra, nem hiszem, hogy bár-

melyik - az asszonyokra gondolok - közelebb lenne hozzám nálad! Judit bizonyára tisztában volt szexuális viszonyunkkal és a jövőben sem jelent akadályt, hisz a monogámiát már egyébként is túlhaladta a kor szelleme! Ti okosabbak vagytok, semhogy összekülönböznétek miattam!

- Valóban! Judit már pedzegette előttem, de függetlenül attól, hogy hozzám hasonlóan ő is modern gondolkodású, egyúttal hűséges fajta és nem élhetünk vissza barátságával! Nem úgy értem, hogy szakítsuk meg kapcsolatunkat, de legyünk tekintettel érzelmeire: kerüljük a feltűnést! Ő különben zsidó létére valóban úgy hiszi, hogy nem is első kislányod, inkább első feleséged reinkarnációja és az a bizonyos Izrael nevű gyermek igazából ezután fog megszületni! Az Androméda köddel kapcsolatos álmaid ezután fognak valóságos testet ölteni /Forradalom szélén című könyv/! Ha megnyugodtál, talán indulhatunk vissza, nehogy távolmaradásunkkal riadalmat keltsünk a családban!

- Igazad van, de visszafelé én vezetek, hadd lássák, hogy valójában csak kisebb szédülés fogott el! Ami az én koromban nem ritkaság!

- Rendben van, Kedvesem, de csak abban az esetben engedem át a vezetést, ha nem tekinted, mint általában, versenypályának az utat!

Katinka szavait tett követte, helyet cseréltünk és elindultunk visszafelé, de lassúbb tempóban mint eljövet.

Úgy gondolná az ember, hogy a titok feltárása után még fesztelenebb lesz a kapcsolat, ez valószínűleg így is van, mégis - visszafelé menet mintha nehezebben indult volna egymás gondolatainak kicserélése, de talán éppen azért, mert már mindent tudtunk egymásról..., vagy inkább a múlt árnyéka vetődött közénk?!

Volt élettársam Viktória és Katinka kisfia?! A kisfiút ugyan nem, de Viktóriát ma is látom vérében fekvő a járda szélén /Csendélet a Paradicsomban című könyv/! Valószínűleg mindketten azon tűnődtek: vajon hogyan alakult volna sorsunk, ha nem történik az a mindkettőnk részére borzalmas tragédia?!

Amálka halála után - benne már benne volt a gyilkos kór - valószínűleg Viktória lesz törvényes hites társam, s Katinka lehet, hogy együtt vele, vagy...? Az azonban szinte biztos, hogy Gittussal másképp alakulnak a dolgok, sőt - Szilviával is és akkor a viking birtokokra soha nem érkezünk meg - hacsak Ákoska révén nem, akire már tipegős korában hagyományozta nagyapja, Jörg a birtokot! De tán nincs a repülőgép katasztrófa és KisJózsi, elsőszülött fiam viszi tovább a család ügyeit, ám nincs az a tündéri lányom, aki lélekszakadva rohan a kocsi elé: Gréta...!

Úgyszólván csak önmagunkkal társalogva visszaérkeztünk a telepre, s Gréta, akit Betti, valamint Simon, a többiekkel együtt riasztott, kiszakadva az épület előtt ácsorgók közül, rohanvást közeledett felénk, s ha nem fog a fék, repülünk mi is vele együtt... -

- Apuka drága...! Ezek a - nem is tudom minek nevezhetném őket, úgy ránk ijesztettek! Pedig...!

Elhagytam a kocsit - Katinka vitte helyére, én pedig a legkisebbel kéz a kézben, vagy éppenséggel nyakamban csüngve, a meglepődött família felé indultam, közben figyelmesen hallgattam Gréta folyvást üzemelő kereplőjét - mi sem bizonyíthatna volna jobban, hogy átestem a krízisen, mint az a tény, hogy nagyokat kacagtam lányom elbeszélésén... -

- Képzeld, Apuka, Betti felhívta Szidóniát és Franzot is, közölte velük, hogy nem tudni mi történt veled, de elsápadtál és megtántorodtál Melani mellett, pedig akkor már a kis Wotan, ha nem is a legszerencsésebben, de megszületett és Katinka biztosított arról, hogy Melani is

rendbe fog jönni néhány héten belül! Ugye két unoka és mindkettő az ősi germán istenek nevét fogja viselni?! Egyébként én is szoktam szédülni egy idő óta, vagyis - amióta megjött a „stukám”! Ugye tudod mi az? Fel voltam rá készülve, mégis megijedtem, midőn először végigfolyt a lábam szárán a vér! Néhány év még és én fogok neked szülni egy ici-pici istenkét! Nem olyan nagyot, mint Odin vagy Wotan, de mondjuk: Ámor vagy Minerva megfelelő neked?

- Édes kicsi lányom - felkaptam és magam körül pörgettem -, mindegy lesz nekem, hogy kicsit vagy nagyot szülsz, csak egészségesek maradjatok! De azért ne siesd el a dolgot, várj még néhány évet! Láthatod - Augusztus is leérettségizett előbb és... -

- Nem fogom elszietni, Apuka, annyira nem sürgős, hisz jönnek itt a gyerekek csöstül! Hallottad volna mit mondott Szidónia, midőn Betti tudatta vele a kis unokánk születését?

- Monddd, kislányom!

- Ha annyira boldoggá tesz benneteket a két kis poronty, mit fogtok tenni, amikor én szülök, hisz bennem egy egész delfin-csapat fickándozik!

- Lehetséges lenne, Apuka, hogy a delfin és az ember kereszteződik? Akkora a felhajtás Franz szerint, hogy már az elnöknek is tudomására jutott és meghívta őket az elnöki rezidenciára egy piknikre! A delfinfarm köré olyan őrséget állítottak, mintha legalábbis színaranyból lenne és legfeljebb műholdról fényképezhetik! Franz valószínűsíti, hogy a közvélemény is a műholdfelvételekről szerzett tudomást kísérleteikről és természetesen elsősorban az elnök! Franz és Szidónia az Egyesült Államok sztárjai lettek...!

- Ha sikerülne nekik, bár én kétlem, újra kellene fogalmazni szinte mindent, ami az emberiség történetével eddig kapcsolatba hozható, de irányt változtatna a technikai haladás is, mert a Földön, még a legmélyebb tengerárokban is biztonságosabban mozgunk, mint az eddig ismeretlen világűrben! Aztán - mért is mennénk mi távoli égitestekre, amikor még a Földünknek is több mint kétharmada kiaknázatlan?! A delfinnel keresztezett ember pedig az óceánok ura lenne! Persze, mint mondtam, ez egyelőre csak feltételezés...!

Itt tarthattunk, midőn Judit kilépett az épületből - Melaninál tartózkodott, s valamelyikük kintől beszólt neki, hogy visszaérkeztünk! Futva igyekezett ő is elélni, s midőn beértük egymást, valósággal ránk esett...!

- Drága Édesapa! Nem is tudok mit mondani azonkívül hogy: nagyon boldog vagyok! Úgy ránk ijesztettek Betti és Simon -, még szerencse, hogy együtt voltunk valamennyien a menekültek szállásán és Viktória azonnal felszállt velünk, hogy haza röptessen bennünket! Most beszéltem Margitkával és Xéniával, ők is útban vannak, Ferenc pedig már másodízben keresett, még lehet, hogy vonalban van, Melanival beszélgetnek! Szinte hihetetlen, mennyire odavannak érted valamennyien! El sem tudnám képzelni, mi lenne itt nélküled!?

- Pedig jobban teszitek, ha időben felkészültök erre, mert előbb vagy utóbb én is itt kell hagyjalak benneteket, hacsak - időközben fel nem találjátok a sejteket regeneráló elixírt. Ha jól tudom, ez is egyik területe kutatásaitoknak!

- Jól tudod, Édesapa - bár sikerülne! De, hisz amennyiben a lányod reinkarnációja vagyok, bárhová sodorjon is bennünket a Léthé, nem merülünk el vizében, amíg a szeretet tüze ki nem alszik, újra és újra visszatérünk szeretteink közé! Tőled hallottam, hogy Grétában Amálka feleséged költözött vissza, bennem pedig rég elhunyt lányod, vagy ugyancsak rég elhunyt első feleséged! Itt vagyunk, visszajöttünk hozzád és vigyázunk rád! Ugye így van kicsim - Grétához, aki a hátam mögött feléje nyújtott kezét elkapva:

- Én nem ismerhettem Amálka anyánkat, de, mint mondod - ezek szerint én lennék akkor a felesége apukának, Te pedig a lánya?!

- Valahogy így, kicsim!

- Ne butáskodjatok - szóltam közbe -, hála Istennek jól érzem magam és most ez a fontos! Különbösen épp ma hívta fel Katinka a figyelmemet arra, hogy Judit inkább első feleségem reinkarnációja, aki szintúgy Judit volt! Az orrod tövében a kis szeplőcskék, nem különben a szemed és a hajad színe is rá vall, a szíved pedig...!

- Milyen a szíved?

- Át van löve, mint az enyém!

- Érzésem szerint, a valósághoz ez a megállapításod áll legközelebb, Édesapa! Az időtényező az öröklétben nem játszik szerepet! Sorsunk már az emberré formálódó első fehérjék nukleinsavában meghatározott! Újbóli találkozásunk mindenképpen bekövetkezett volna, mert befejezetlen sorssal, adóssággal a nyakunkban, nem juthatnánk át az öröklét kapuján! Ezt egyébként Szilviától vettem át!

- Akkor szerinted még én is újrászülhetlek benneteket? - a kérdést Gréta tette fel -!

- Semmit sem lehet kizárni, Kicsim - válaszolt neki Judit -, de most már tényleg igyekezzünk, esetleg vonalban lesz még Ferenc!

- Bocsássatok meg - szóltam a többiekhez, mert már csak lépés távolságban voltunk - azonnal jövök közeledek, de nem szeretném elszalasztani Ferencet, bizonyára fontos közlendője van odaátról!

Valóban az utolsó pillanatban érkeztünk, már búcsúzkodtak:

- Jó-jó! Mást nem is tehetek, mint vigyázok magamra, de Ti is, azaz: inkább Te vigyázz nagyon Szidóniára! Valamennyiünk részére kincset ér a Te kis feleséged, Franz - Melani hangja már fáradt volt, be akarta fejezni, de meglátván engem még hozzátette: itt jön, apuka! Csókollak mindkettőtöket!

- Köszönöm, kislányom - hajoltam Melanihoz, s homlokon csókoltam, de úgy, hogy Ferenc is hallja - bátran viselkedtél és egy csodálatos, csodálatos kisfiút hoztál világra! Nem tudom a névvel kapcsolatban nincs-e ellenvetésed, hisz még öntudatlan állapotban voltál, midőn Jörg javaslatára szinte úgy ragadt rá a kicsire a Wotan név, de erről majd később, most add, kicsim - átvettem kezéből a készüléket - nos - folytattam -, de már Ferenchez - mi újság nálatok fiacskám? Mit szólsz ahhoz, hogy ugyanazon a napon két öcsikéd is született, aztán, mint hallom ti sem hanyagoltátok! Nem lesz baj ebből az idő előtti terhességből? Tudod mit mondott Katinka: csak fél év múlva lehetséges ismét...!

- Egészséges Szidónia mint a makk, Apuka! Az itteni napfény és az óceán illata a halott embert is képes életre kelteni, az élt pedig..., de nem erről akarok most beszélni: tanácsot kérek tőled arra vonatkozólag, hogy mitévők legyünk? Elfogadhatjuk-e az elnöki meghívást, vagy mentsük ki magunkat valamilyen ürüggyel? Ugyanis a kísérletekről, amelyeket folytatólagosan végzünk, nem szeretnék nyilatkozni, amíg nem jutunk valamilyen konkrét eredményre! Aztán nem akarom Szidóniát sem kellemetlen helyzetbe hozni az elnöki pár előtt! Ő ugyan nagyon gyors felfogású, de még sokat kell tanulnia, hogy egy ilyen pikniken megjelenhessen!

- Édes fiam! Szidóniának nincs miért szégyenkeznie! Intelligenciája vele született, ezenkívül - nem tudom ugyan, hogy az elnök felesége hány nyelven beszél, azt azonban igen, hogy feleséged már a negyediket töri... -

- Ha nem az ötödiket, Apuka, mert már nagyon jól megérti magát a delfinekkal is!

- Na - látod?! Egyel több ok, hogy elmenjete! Legalább figyelmeztethetitek őket arra, hogy súlyos felelősséggel tartoznak mindazért, ami Földünk jelenlegi, de jövőbeni állapotára is kihat: háborúk - ember, állat és növényvilág felelőtlen pusztítása...! Aztán: nemcsak az olaj-érdekeltségeiket kell védelmükbe venni, mert lehetséges, hogy nem is olyan távoli jövőben a víz értékesebb lesz, mint az olaj! Ami pedig a volt Jugoszlávia területén dúló polgár- és egyebeknek nevezett háborúkat illeti: az amerikai elnök élete, minden tiszteletünk ellenére sem ér többet, mint a szinte értelmetlen balkáni háborúk tízezreinek, százezreinek élete! Amerika, mint a jelenben egyedüli szuper hatalom, nagyon nagy árat fog még fizetni önző befelé fordulásáért, s ha továbbra is ölbe tett kézzel nézi a lassan vallásháborúvá fejlődő tömeges mészárlásokat, akkor az ismét terjedőben lévő iszlám, a tragédiásorozatot magában Amerikában fogja megtorolni és nincs veszedelmesebb a belső ellenségénél, ha ráadásul még fanatikus is! De hogy jövök én ahhoz, hogy tanácsokat adjak Neked, a természettudósnak? Minden bizonnyal megtalálod Te minden kérdésre a megfelelő feleletet! Csak még annyit: nem bánnám, ha felhívnád figyelmét a mi dalmát-parti szállodaláncunkra, annak pusztulására és arra is, hogy mi mivel fizetünk az elszenvedett károkért: menekültszállításainkon függetlenül nemzetiségükre, vallásukra, minden hazájából elűldözött szeretetre és - természetesen amíg bírjuk - tisztességes ellátásra talál! Persze jobb lenne, ha otthonukban maradhatnának és ez esetben az ő levegőből ledobált szeretetsomagjaik erősíthetnék kitartásukat, de - melyik ember várja be a kivégzőosztagot? Hacsak résnyi út is kínálkozik a menekülésre? Nemkülönben: azok a szeretetsomagok nélkülözik a közvetlen szeretetet és csak vádló lelkiismeretük nyugtatására szolgálnak! Ezzel azt hiszem többet is mondtam a kelleténél! És most Te beszélj!

- Felvettük és rögzítettük minden egyes szavad, Édesapa - de ezt már Szidónia mondta, aki Ferenc mellett állva végighallgatta beszélgetésünket -, ha elmegyünk, akár ki sem kellene nyitni a szánkat, csak lejátszani a szalagot! De - mi az, hogy elmegyünk?! Ferenc attól tart hogy nem állok helyt, pedig a jogon kívül sok mindenben felettük állok, talán még emberségben is! Én ugyanis már rég túl lennék a balkáni problémán: szerintem ugyanis emberségesebb két vagy három embert kilőni, mint hagyni, hogy százezrek váljanak földönfutóvá! De azt hiszem, édesapának volt igaza, mikor azt mondotta: a fegyvert exportáló nagyhatalmak inkább a háború eszkalációjára tesznek, semmint annak megszüntét segítenék elő! Nagyapa az őszön nagyon örült annak, hogy egy fiatal, energikus elnöke lesz Amerikának -, sajnos tévedett, legalábbis ez idáig pont az ellenkezője igazolódott be...! Az ittenieknek legkisebb gondja, hogy mi történik odaát! Majd csak akkor szisszennek fel, ha néhány nagyvárosuk a levegőbe repül, mert ugye másutt is vannak okos emberek, de ezzel azt hiszem, én is többet mondtam a kelleténél! Megnyugtatlak Édesapa, hogy nem hozok rátok szégyent! Egyébként feltett szándékom, hogy körutazásra invitálom az elnök feleségét az elpusztított ország-részekre, hogy saját szemével lássa a huszadik század végi pusztításokat, borzalmakat, mert könnyű nevetni, amíg mások sírnak! Utána, ha lesz még hozzá kedve, körülnézhet az itteni öbölben is, sőt - részese lehet a kísérleteknek és nemcsak négy évre, négy vagy negyvenézer évre is beírhatja nevét az emberiség történetébe!

- Bravó, Kicsim! Én első pillanattól tudtam, hogy Te kivételes adottságokkal rendelkezel! Lehetséges az is, hogy, mint egynéhány zseni, Te is még az angyalok által nemzett generáció késői leszármazottja vagy! Elképzelésedet helyesnek tartom és ne feledd, hogy minden szavad, minden tettet mögött ott áll a nagy család anyagi és szellemi tőkéje!

- Köszönöm, Édesapa! És most engedd, hogy én is gratuláljak újdonsült unokáidhoz! Reméljük - már a nevük után is -, hogy hozzájuk nagyobb szerencsénk lesz, mint az én ikreimhez! Számomra éppoly öröm ez, mint Melani vagy Thereze számára! Igaz: Melaninak már említettük, hogy bennem is megmozdultak ismét! Ferenc abban reménykedik, hogy sziréneket

fogok szülni, én azonban nem vagyok annyira biztos benne! - Judit, aki a beszélgetés ideje alatt Melanival és Grétával társalgott, hirtelen mellém ugrott, majd a kagylóba:

- Figyelj ide, Édes! Ha jöttök, feltétlen szeretnék megvizsgálni! Több szempontból is fontos lenne, de addig is - bármi rendkívüli előadódna, csak hívjatok, és én azonnal indulok hozzátok! Édesapának is jót tenne egy kis kikapcsolódás...!

- Nem is tudom, hogyan köszönhetném meg ajánlatodat Anyuka, hisz ember többet nem is kaphatna a másik embertől, mint amennyit én tőled kaptam, s ugyancsak Katinkától! De ha azt mondom: jól megvagyunk, az igazat mondom! Függetlenül ettől azonban, ha tényleg átjönnétek hozzánk, akkor nagyon-nagyon boldogok lennénk!

- Nem lehet, Kicsim - vettem át a szót -, Judit anyukátoknak engedélyt adunk a látogatásra, de csak abban az esetben, ha egymaga vállalkozik az odautazásra, mert ránk itt a jövő évben esedékes választásokig nagy szüksége lesz Szilvia anyukátoknak! A tét nagyon nagy: vagy szívvel is rendelkező emberséges emberek kezébe kerül az ország vezetése, vagy hiénákéba, és akkor beteljesül egyik jelenlegi politikusunk jóslatnak is felfogható kijelentése: „az Isten legyen irgalmas szegény magyarokhoz!” Csak emlékezetből idéztem, de az értelme valószínűleg egyezik! Ott vagytok mindketten?!

- Igen, Apuka! Mindketten halljuk a szavaidat - ismét Ferenc hangja jelentkezett -, de nehogy megerőltess magad, mert én is csak azt mondhatom, amit Judit egyelőre és még ki tudhatná, meddig nem nélkülözhetnénk!

- Nos, ne féltsetek engem, hisz rám egy másik angyal vigyáz és..., de folytatom, s talán hasznát vehetitek, ha összeakadtok egy propaganda körúton lévő hazánkfiaival! Itthon ugyanis az uborkafára felkapaszkodott, betlenzsinóros, kócsagtollas „vitézek” átestek a ló másik oldalára: amíg a sarló-kalapácsos, vörös csillagos, munkásnak álcázott urak a nagy keleti szomszéd árnyékában disznólkodtak, ma, személyükben nem ugyanazok, tetteik tekintetében azonban rosszabbak, a gazdag nyugat palástja alatt osztozkodnak szent István hagyatékán, közben ugyancsak nyugati ösztönzésre hivatkozva terhelik a már eddig is lemeztelenített lakosságot! Persze - minden átmenet áldozatokkal jár, de a már egyébként is görnyedező Tiborcok nemhogy kihúznák, még mélyebbre tapossák az országot...! Nyugat, amely viszonylag olcsón megnyerte a harmadik világháborút, annak, amit arra költött volna, legalább a töredékével segítségére siethetne azoknak, akik megváltották a véráldozattól, saját keresztre feszítésük árán! De most már tényleg mennem kell, mert a többiek zsörtölődnek! Ha bármilyen nehézség adódna, hívjatok azonnal! Úgy gondolom: a halotti torra egy ideig még várakoznotok kell, de azoknak is, akik az ajtón kívül dorgálják szegény Bettit, hogy miért kellett összeröfönteni őket, mikor a vak is láthatja, hogy kutya bajom! Én magam azt mondom: inkább még százszor ez az összeröföntés, mint egyszer, de végleges búcsúzkodás! A többiek nevében is csókollak benneteket...!

- Én is - ugrott mellém Gréta, de nem hiszem, hogy a túloldalon hallották, mert nem szóltak vissza -!

- Megtaláltátok Ádámot? - A kérdést Melanihoz intéztem, de Judit válaszolt:

- Elhagyta már Szingapúrt, de tovább keressük! Lehel szerint Jakartába indult! Beszéltem az ottani kirendeltségünk vezetőjével, ha odaérkezik, közölni fogják vele az örömhírt!

- Köszönöm, Drágám - mondtam -, ti maradjatok Melani mellett, én megpróbálom lecsillapítani a hőzöngőket! Elsősorban anyukádat - Grétához -, mert mint hallom, ő vette leginkább zokon, hogy indokolatlanul megzavarták flörtjét az államtitkárral, bár lehet, hogy nagyon is hasznos volt a család számára!

Kiléptem az ajtón, s épphogy felemeltem a kezem, hogy csendre intsem a künn várakozókat, midőn a bejáráthoz érkezett Katinka, Melindát karolva. A négy szemközti eszmecsere eredményesnek bizonyult, mert Melinda megpillantván engem, kiszabadította karját és sietős léptekkel közelített hozzám:

- Te számár - mondta elérzékenyülve -, mit képzelsz rólam? El tudnálak valaha is árulni? Rajtuk már nem segíthetünk /Eszter és Ákos/, önmagunkon és ezen a boldog házaspáron azonban igen! Azt hiszem, akkor cselekszünk okosan, ha most már hárman, örökre magunkba temetjük a titkot!

- Köszönöm, Kedvesem! - Magamhoz öleltem az öreglányt, s mint később virtuozitás alkalmával szokták...!

- Ugye meglepődtek, midőn megpillantottatok a volán mögött - tettem fel a kérdést, de most már valamennyiük felé - mivel tudom, hogy egyiketeknek sem lenne hasznára a halálom, nyugodtan mondhatom, hogy csupán kis szédülés fogott el, amit okozhatott a nagy öröm, de a mozgalmas, váratlan meglepetésekkel tele nap is! Először a budai lakásunkban felhangzó gyereksírás, utána Katinka találkozása a svájci egészségügyi minisztérium főtanácsosával, akivel együtt doktorált, s aki később Judit tanára lett az egyetemen, nem kisebb hatással volt rám Szilvia találkozása titkos imádójával, az államtitkárral, hazaérkezvén pedig...! Nos, nem akarok ismételni: fontos, hogy jól érezzem magam, sőt - újult erővel ezentúl nemcsak Szilvia választási sikeréért fogok ringbe szállni, elsősorban azért, de mellette a családból minél többnek mandátumhoz kell jutnia, hogy a polarizálódó politikai és gazdasági erőket az általunk képviselt irányba tereljük! Meg kell állítani az ország kirablását, amihez - és ez a legsajnálatosabb - magyar állampolgárok nyújtanak segédkezet! Meg kell akadályoznunk, hogy az ország politikai és gazdasági élete anarchiába torkoljon! Ma már ott tartunk, hogy a lelkiismeretlen kufárok milliárdos nagyságban adnak-vesznek nemcsak ingatlanokat, nem létező, az országba soha be nem jött és ki sem ment anyagokat, s az így felhalmozódott adósságot a nép nyakába varrják! A hitelpolitika mai gázságaiért már nem lehet az elmúlt rendszer vezetőit hibáztatni! Azok legalább hagytak valamit, a mostaniak azonban az országgal együtt a népet is eladnák! Azért, hogy egy régi-új dzsentrí réteg, akik szemében az értéket teremtő szellemi-fizikai munkás egyenlő az igáslóval -, feltornázhassa magát, egy fityinget sem áldozunk! Tehát - ha nem is egészségi állapotom miatt - hasznos volt Betti és Simon körtelefonja, legalább ismételten meghányjuk-vetjük a dolgokat, a már újfent kialakult körülményeket is figyelembe véve! S ha pártot kell alapítanunk azért, hogy jegyezzenek bennünket, hát alapítunk pártot és pedig olyat, amelynek már a nevében benne foglaltatik a cél, melyet magunk elé tűzünk, amely felkarolja az országban található valamennyi kisebbséget és mindazokat, akiket a népnőző politika bármilyen formában nyomorgatott vagy nyomorgat! S hogy mi lehetne a párt neve?! Újszövetség! Nincs szükségünk új ideológiára, hazug propaganda szólamokra, mert minden lényeges benne van, azaz megtalálható azokban a szent könyvekben, amelyek az ember rendeltetésére, valamint embertársaival szembeni magatartás normáira vonatkoznak! Azok részére pedig, akik példát akarnak látni - hát itt vagyunk! Egy mást követő tragédiák, gazdasági krízisek ellenére erősödünk! Izmosodik családunk! Mi több: szaporodik...! Nem ismerem más alternatívát az ellenségeskedések kiküszöbölésére, vagy elfogadja az emberiség, vagy - a fejlett technika is hozzásegíti - múltjával együtt a jövője is eltűnik a természet süllyesztőjében!

Pisti, aki Margitkával és Xéniával azalatt érkezett, míg én Ferencsel és Szidóniával beszéltem, közbeszólt:

- Elsősorban Neked, mint a család fejének kell fellépned a politika porondjára! Te ismered legjobban a múltat, a jelent és véleményem szerint legmesszebbre látsz a jövőbe is!

- Nem, Pajtás! Az ilyen vén szarok, mint jómagam is, jobbára már csak az elszenvedett kudarcukat foltozgatják, rég behegedt sebeiket szépítgetik, ami lehetetlenné teszi a kibékülést, márpedig itt arra van szükség! Fiatal, energikus, ugyanakkor okos vezetőkre van szükség, olyanokra, akiknek még nincsenek kibékíthetetlen ismérveik felebarátaikkal szemben, akik politikai és gazdasági pozícióikat a közösség szolgálatára és nem elsősorban potenciális jövedelem forrásként vállalják! Utóbbi főleg a mai vezetőinknél tapasztalható! Van családkban elegendő utánpótlás: Ádámot, mint a család organizátorát nem nélkülözhetjük, de Juditon kívül itt vannak az asszonyaink, itt van Lehel és Csaba a feleségeikkel - az orvosokat készakarva nem említettem, úgyszintén a mi kedves plébánosunkat sem - rájuk itt van szükség! De - mi akadály lennek annak, hogy plébánosunk kedves és okos élettársát jelöltessük? Mihelyt Ádám hazaérkezik, ismét összejövünk és az ország fontosabb választó körzeteiben megpróbálunk jelöltet állítani - egyelőre keresni a megfelelő embereket! Melindát pedig már most megkérjük arra, hogy Imrével /a konszern másik magyarországi jogásza/ készítsék fel a pártalapításhoz szükséges papírokat! A program adva van: családi szövetkezetekbe tömöríteni a lakosságot! A jelöltek listájánál figyelemmel kell lenni arra, hogy a népesség arányainak megfelelően helyet kapjanak a fizikai dolgozók is! A jelenlegihez hasonló összetételű parlamentet nem szabad bejuttatni az ország házába!

- De hisz, Édesapa - ebben az esetben már én is az újszövetség pártjának jelöltjeként reklámozhatom magam!? - A kijelentés Szilviától származott, aki hozzám lépve olyan természetes mozdulattal ölelt kebléhez, mintha válásról soha egyetlen szó sem esett volna köztünk!

- Hát persze, Kedvesem! - Helyettem Katinka válaszolt - hogy is képzelhetted volna másképp! Édesapának azonban éppen elég volt ez a programnak is beillő eszmefuttatás! Remélem nem veszitek rossznéven, de kénytelen vagyok most az ő és valamennyiünk érdekében kiragadni ebből a milióból, s azt sem, ha a biztonság kedvéért hozzám megyünk! Néhány órát mindenképpen pihennie kell, s majd utána, ha megvárjátok, folytathatjuk a témát, de véleményem szerint hosszabb időre meghatározta a perspektívát valamennyiünk számára!

- Valóban! Okosan beszélsz, Kedvesem - mondta Szilvia - Édesapának pihennie kellene, és mi fenntartjuk! Gyere Drága! - Katinkához pedig - azt ugye megengeded, hogy elkísérjelek benneteket a szobádig, utána pedig szólok Juditnak: ültesse Sátánt /a kutya/ az ajtó elé, hogy senki ne zavarhassa nyugalma! /Mint már volt róla szó, a véreb, felgyógyulása óta nem tágitott Judit mellől, még a helikopterre is felment utána./

Miután az „újszövetség” pártja bejegyeztetett, az egész országban megindult a szervezés, amelyben nekem is oroszlánrészem volt, Gréta és Tamás vizsgáit követően Katinka, valamint Judit javaslatára a két kislánnyal - Gréta és Irma - persze Tamás sem maradhatott le, továbbá Judittal, aki még soha nem volt fenn északon, Kirunába mentem pihenni!

Irma, akiről tudjuk, hogy a szarajevói harcok alatt lemészárolt muzulmán családból egyedül maradt életben, s mint a „győztes” hadsereg katonái által megerőszakolt kiskorú, nálunk talált menedékre, pár hónap alatt, a másik két fiatal - Gréta és Tamás - segítségével túrhetően törte már a magyart, s mivel időközben beavatkozás nélkül a magzat is elment tőle, néhány napos ott tartózkodásunk alatt - a fehér éjszakák, a klíma, a csodálatos északi táj, vagy a csatazajtól való nagy távolság okozta-e, kezdett magára találni!

Egyik nap, már kora hajnalban egyedül indult sétára a hatalmas parkban! Lassan haladt előre, a fenyők árnyékában meghúzódó boróka bokrokról letört egy-egy kisebb gallyat, szétmorzsolta ujjai közt, s orra elé tartva szagolgatta az erős és mégis kellemes illatot. Hogy mi járhatott a fejében, ki tudhatná? Tény azonban, hogy gondolatai annyira lefoglalták, nem vette észre, amint Jörg fiatalabb öccse: Janzen, a háta mögé lopózott, s tenyereit szeme elé tartva kérdezte:

- Mit keresel ilyen korán a parkban, kishúgom, vagy tán az éjszakát is nappalnak tekinted?!
- Segítség! - sikított Irma, aki még nem találkozott Janzennel, és az a fél évvel korábban elszenvedett többszörös erőszakátétel is elevenen élt emlékezetében -, arra hirtelenében nem is gondolt, hogy a gyengéd hang tulajdonosa egy kitűnően nevelt fiatalember is lehet! Mivel Janzen svédül szólította, őt pedig elsősorban magyarral traktálták, magyarul kérdezte:
- Ki vagy? Honnét ismeresz engem!? - hangja remegett, de azért bátorságot vett magán és hátraarcot csinált! Janzen, aki meg volt győződve arról, hogy Gréta nyakát öleli, hátrahőkölt:
- Bocsánat, Kisasszony! Elnézését kérem a tévedésért, én ugyanis csak egy ilyen maga korabeli kislányt ismerek a kastélyból, és mint szüleimtől tudom, napokkal ezelőtt, a nyári szünidőre hazaérkezett: otthonról haza! Talán velük jött a kisasszony, vagy..., szintén rokon?!
- Janzen tisztán beszélt magyarul, nem úgy, mint testvérbátyja, Jörg és ez még jobban meglepte Irmát, de elszállt félelme és most már mosolyogva mutatkozott be:
- Irma vagyok! Gréta fogadott húga, ha úgy tetszik nővére, Ön pedig, ha nem tévedek Jörg sógorunk testvéröccse! Ha jól tudom, itt más rokon nincs, aki Grétát húgomnak szólíthatná?!
- Eltalálta, Kedves, de ebben az esetben Önt is húgomnak kell tekintenem, ami külön öröm számomra! Ön lenne tehát az a kis bosnyák lány, akit Thereze szülei örökbe fogadtak! Anyuka említette, hogy nagyon csinos és okos kislány, kár hogy a szláv nyelven kívül csak a magyart beszéli úgy-ahogy, de ő sem tudott a magyaron kívül más nyelvet, mikor apukát megismerte és ma is csak a svédet bírja a magyar mellett!
- Igen! Őt már ismerem - mondta Irma - nagyon szép asszony még ma is, és nagyon kedves, de nemcsak ő, a papája is! Bocsásson meg, hogy első reakálásom az érintésére sikoltás volt, de ha tudná min mentem keresztül, nem csodálkozna!
- Ne mondjon semmit, kedves kuzin, de minek magázzuk egymást, én vagyok az idősebb, engedelmeddel: csókollak kis húgom és eztán csak te-tu leszünk egymásnak! Az este érkeztem haza Kanadából és első utam ide vezetett, ha lenne kedved hozzá, felébresztjük Grétát is és repülünk egyet fel észak felé! Tegyük emlékezetessé találkozásunkat!
- Nem bánom - szólt Irma -, de velünk kell vigyünk Tamást is, mert Gréta nélküle úgyszólván sehová nem hajlandó menni!
- Tudom, nyakas kis teremtés a húgom, de a fiú egyáltalán nem akadály, sőt - legalább lesz segítség Odin tiszteletére gyújtandó áldozati máglyánk felrakásához! Mondták már neked, hogy ki számunkra Odin? Igen! Kisöcsém az ő nevét kapta és ma helyette mutatunk be áldozatot névadójának!
- Ez gondolom amolyan pogány szertartás, de azért örömmel megyek veletek! Nálunk, muzulmán hívőknél is nagy a hagyomány tisztelete, és mint szavaidból kitűnik, a kereszténységek sem akadályai annak, hogy a pogány Isteneknek is áldozatok!
- Mindeniket csak a hagyományból ismerjük, Kedves! Szerintem ugyanannak az Istennek áldozunk akár így, akár úgy tesszük is!
- Valószínűleg így is van, de hogy őszinte legyek, én haragszom rá, mert amikor a legnagyobb szükségem lett volna a segítségére, akkor hagyott cserben!
- Ne mondj ilyet, kishúgom! Én valószínűbbnek tartom, hogy akkor indított el a felfelé ívelő pályán, amikor látszólag cserbenhagyott! Ha átgondolod történetedet, rá fogsz jönni, hogy Janzen bátyád helyesen ítéli meg a dolgokat!

Beszélgetés közben persze a kastélyhoz érkeztek és csak a házbeliek által ismert lépcsőfeljárón észrevétlen feljutottak Gréta szobájába. De bár ne mentek volna, mert épp a legkelle-

metlenebb pillanatban érkeztek...! A jelekből ítélve, miután Irma távozott, Tamás becsusszant melegen hagyott helyére és bár eléggé gyermekes, ügyetlen mozdulatokkal, élesben játszották a papás-mamást! Itt meg kell jegyezzem, hogy a két kamaszlányt ugyanabban a szobában szállásolták el, s mivel Irma haladt elől, gyorsan visszacsukta az ajtót és csak annyit mondott:

- Most nem szabad!

- Öltözködik talán - kérdezte Janzen -, de hisz még kislány!?

- Már nem! - Irma válasza eléggé tömör volt, s talán éppen tömörsége nyitotta fel Janzen szemét, azaz: értette meg vele, hogy tulajdonképpen mi is történik odabent! Okfejtésre azonban nem jutott idejük, mert Gréta, akinek figyelmét nem kerülte el Irmuska megjelenése, hirtelen kitárta az ajtót, s megpillantván Janzent, azonmód, ahogy volt: hálóingesen, sógora nyakába ugrott:

- Csakhogy ismét láthatlak! Már úgy vártalak haza! Honnét kerültél elő ilyen korai időpontban, bátyus?! - Irmához pedig - te meg mért vagy úgy megijedve? Tudod, hogy szeretjük egymást Tamással és a szerelmet is tanulni kell, mint minden mást! - Janzenre tekintett, majd arcát annak vállához szorítva mondta: ne haragudjatok! Azonnal öltözzünk és indulunk utánatok! Merre megyünk?

- Északra - válaszolta Janzen - a hátsó kapun hagyjátok el az épületet, hogy ne keltsünk feltűnést, lent várunk rátok! Mielőtt Kanadába indultam, itt hagytam a hangárban a helikoptert! Addig kihozom!

- Hogy fogunk kimászni ebből a...!! - Tamás inkább csak önmagának tette fel a kérdést, mert Gréta az ajtónyílásban várta, hogy Irma és Janzen eltűnjenek a színről, persze ettől függetlenül hallotta Tamás sóhajtásnak is beillő kérdését és azon nyomban kész volt a felelettel:

- Megmondanád, miből kellene kimásznunk? Egy kis dörzsölődésen kívül nem volt semmi köztünk, s csókolódtunk -, azt nem is tagadnám, ha kérdőre vonnának! Ivarérettek vagyunk mindketten és hazudnánk, ha tagadnánk testi vágyakozásunkat! Játékból üzhetjük szerintem, csak arra kell vigyázzunk, hogy teherbe ne ejts, mert még sok-sok tanulás áll előttünk! Egy kis szex után könnyebb a testünk és tisztábban tudunk gondolkodni is, csak egyelőre neked kell vigyáznod, mert nem akarok tablettázni! Úgy tudom, hogy ebben a korban még káros!

- Tőlem nem kell tartanod, hisz láthatod, most is tele a gatyám, ellenben Irma nem fog bennünket beárulni? Kár volt egy szobába költöznöd vele!

- Hagyd már az óbégatást! Menj vissza a szobádba és öltözz, de gyorsan! Irma legyen az én gondom! Öt perc múlva indulunk utánuk!

A történetek után Irma, de nem kevésbé Janzen, mintha üzte volna őket valami, igyekeztek kifelé az épületből, s már a kisség távol eső hangár felé tartottak, midőn Irma megkockáztatta félénken a kérdést:

- Nem túlságosan fiatal ahhoz még Gréta...?! Nem lenne jó, ha anyuka, apuka tudomást szerezne róla, inkább talán Te figyelmeztethetnéd őket, hogy tüzzel játszanak és könnyen megégethetik magukat!

- Jól mondd, kishúgom, de ha szeretik egymást!? Így talán még jobb, mintha válogatás nélkül barátkoznának! Mindenesetre figyelmeztetni fogom őket, de csak abból kiindulva, amit Gréta mondott, mert én tulajdonképpen nem láttam semmit, amit pedig Te láttál - Rád való hivatkozással bizalmatlanságot ébresztenék bennük veled szemben, amitől Isten óvjon!

- Igaz, bocsáss meg! Te felnőtt vagy és tudod, mi a teendő ilyen esetekben! Én pedig - nem láttam semmit! Mi lányok azt hisszük, hogy a tüszőéréssel felnőtté válunk, pedig ilyen

fiatalon csak kellemetlenség, és sok-sok fájdalom forrása lehet...! Bizonyára említették szüleid, hogy milyen előzményeknek köszönhettem találkozásunkat...!?

- Mondtam már, kishúgom, vagy ha nem, hát mondom, hogy aki nem szenved meg a maga boldogságát, az nem is tudja értékelni azt! Te, mint hallottam, és magam is tapasztalom: egy nagyon szép és okos lány vagy! Ami történt veled, az mások bűne! Te ugyanaz vagy, aki a történetek előtt voltál! Szeretném, ha barátok lennénk és többé szó sem esne erről!

- Köszönöm! Te nagyon jó ember vagy és én is szeretném ezt a barátságot, bár magam sem vagyok idősebb Grétánál, de benned feltétel nélkül megbíznék! Persze, fiatal korom ellenére tisztában vagyok azzal, hogy hozzád képest csak egy kis nép földönfutója, drasztikusabb kifejezéssel élve: nősténypatkány vagyok, de meg tudom különböztetni a jóságot a gonosz-ságtól, a szeretetet a gyűlölelettől...!

- Te nálam sokkalta gazdagabb vagy, kishúgom, mert fogadott anyukád és apukád, s velük együtt a nagy család, melynek általuk tagja lettél, a Föld egyik leggazdagabb csoportosulása! Te semmivel sem vagy alantasabb, mint a család többi tagja és ehhez kell alkalmazkodnod is! Múltunknak legfeljebb másokkal szembeni magatartásunkban kell megnyilvánulnia, de mint apukádéknál is tapasztalhatod: csak jó irányban!

Idáig jutottak, távolságban pedig majdnem a hangárig, midőn meghallották a trappolást hátuk mögött és a felharsanó kiáltást:

- Ha-hó-ha-hó! Várjatok...! - Gréta, de Tamás is kipirulva, levegő után kapkodva, alig tudtak megállni lábukon... -

- Nem kellett volna ennyire sietnetek - mondta Janzen -, mi jól elbeszélgettünk, a gép pedig majd behozza a késést! Ma különben sem lesz más dolgunk, mint fogunk egy szép, formás állatot és feláldozunk Odinnak, persze magunkról sem feledkezünk meg: kétszersült, valami sós, fűszerek megtalálhatóak a gépen!

- Nagyobb örömmel nem is tudnál szolgálni - mondta Gréta miután kissé kifújta magát -, majd én kezelem a csörlőt, ők - Irma és Tamás felé - ilyet még úgysem láttak!

Néhány perc múlva a gépmadár már a hangáron kívül kelepelt, s miután elfoglalták helyüket, szinte függőlegesen felemelkedve, elszálltak, fel - északnak, mint egy hatalmas szirti sas! Janzen Tamást ültette maga mellé, míg a két lány a gép törzsében foglalt helyet, közel a kémlelőnyíláshoz, amelyen át a hurokban végződő kötelet majd a csorda fölé hajítják!

- Haragszol rám? - A mindig magabiztos Gréta most mintha bizonytalan lett volna - tudod, mi szeretjük egymást és hát... -

- Tudom, és éppen ezért nem is haragszom, de nagyon vigyázzatok! Én is ennyi idős vagyok és megtörtént...! Te olyan jó vagy hozzám, nem szeretnék szomorúnak látni, de anyukát, apukát se! Különben sem láttam semmit! Ami pedig téged boldoggá tesz, az engem is!

- Téged igazán az Isten vezérelt hozzánk, Irmácska! Mindig vágytam egy hozzám hasonló korú barátnőre! Az ilyen késői gyerekek, mint én is, a családban nemigen akad barátja, családon kívül pedig nem jutottam hozzá! Talán ezért is szövődött Tamás és köztem szerelemmé a barátság! Lehet, hogy apukámék is tudják már, de nem ellenzik! Judit anyuka pedzegette a múltkor: ha esetleg bajba jutnék, legyenek hozzá bizalommal! Nagyapa halála után történt az első eset köztünk és azóta még néhányszor, de hisz tudod: alkalmunk sincs hozzá! Egy kis cirógatástól pedig még nem leszek terhes. Tomika jobban fél attól, mint én! Hallanod kellett volna, mit mondott, miután távoztatok - nem tudta tovább mondani, elkacagta magát!

- Ha nem akarsz, ne mondd - súgta Irma, de azért közelebb hajolt... -

- Azt mondta - azt mondta, hogy - próbálta visszatartani a nevetést, de nem nagyon sikerült, majd végül is kinyögte: tele van a gatyám azzal a... -

Irmát is elfogta a nevetés és már nem is próbálták visszatartani! Átölelték egymást és úgy kacagtak, hajlongtak, dülöngéltek beleolvadva a gép dörejébe, kilengéseibe...!

Persze Janzen is gyóntatta időközben Tamást és nemcsak a motorzúgás volt az oka, hogy nem figyeltek a két lány parázs jókedvére:

- Valamit gagyarászott Gréta szerelemről, csókolódzásról..., nem vagytok még kicsit éretlenek hozzá?! Tudjátok egyáltalán, hogy mivel jár, ha meggondolatlanul papást-mamást játszottok, mert ti még csak nem is gondolhattok komolyan a férfi és a nő közötti szexuális kapcsolatra! De ha mégis, akkor tudnotok kell, hogy mivel tartoztok elsősorban önmagatoknak, aztán szüleiteknek és - az egész családnak! Hülyeség lenne részemről azt mondani, hogy ne szeressétek egymást, ám - csak korotokhoz mérten! Majd - ha már két-három diploma lesz a kezében és Grétának is, akkor ölelkezhetnek önfeledten, addig azonban ki kell szálljatok a végállomás előtt! Egy nem kívánt terhesség tönkretelheti mindkettőtök életét! Értesz ugye?!

- Igen-igen! - dadogott Tamás - én tényleg szeretem Grétát és azt hiszem ő is engem! Úgy egészen komolyan még nem csináltuk, de kizárólag rajtam múlt, hogy nem mentünk a végállomásig és esküszöm, hogy ezután sem megyünk egészen addig, inkább megszököm mellőle!

- Na nem, nem kell megszöknöd, de hogy biztos légy a dolгодban, amellett, hogy vigyázol, használj óvszert! Ismerem Grétát születése óta! Tudom, hogy mindent egyszerre akar, tehát neked kell észnél lenned! Majd alkalom adtán beszélek vele is és megkérem, hogy ne nehezítse meg a dolgodat, addig pedig itt van - a dzsekije mellényzsebéből előhúzott egy csomag óvszert -, használat előtt próbáld fel, ha nem megfelelő, akkor hozok másikat, légy hozzám bizalommal, hisz egy családhoz tartozunk!

Tamás átvette és megköszönte, mondván:

- Ha bármiben segíthetek, hasonló jó szívvvel teszem!

- Akkor máris segíthetsz - mondta Janzen -, itt van ez a kislány, Irmuska, tetszik nekem és megkérek, vigyázz rá is, amíg nem alakul ki köztünk is egy, a tiétekhez hasonló kapcsolat! Látnod, az én zsebemben már három diploma van, de még nem találkoztam lánnyal, aki ilyen hatással lett volna rám!

- Ennek igazán örülök - válaszolt a fiú - Irmuska, annak ellenére, hogy mi történt vele, egy nagyon komoly és tiszta lány, bár - ha jól belegondolunk, akkor még neked sem szabad a végállomásig menned, hisz egyidős Grétával, tanulékony és nem hiszem, hogy a feleség szerepével megelégedne! Neked is ki kell szállnod, amíg legalább egy diplomával nem rendelkezik! Különben - ahogy én megismertem, csak rövid életű lenne a barátságotok!

- Okos beszéd volt, fiú és én is köszönöm! De figyelj csak - amott, lent! Megérkeztünk! Kocogtasd meg a plexit, a többi már Gréta dolga...!

Gyér, füves térség felett repültek, az előbb még békésen legelésző rénszarvascsorda észlelve a motorzúgást, vágta be a kezdett, a gép persze gyorsabb volt és Gréta a figyelőnyíláson át kinézhetett magának a megfelelő példányt. Nem sokkal később, hogy Tamás megkocogtatta a plexit, felnyitotta a gép fenekén lévő kerek nyílást és kihajította a hurokban végződő, csörlőhöz rögzített kötelet. Midőn a hurok a kiszemelt állat fölé ért, a lány ügyesen az állat agancsába akasztotta, majd ugyanabban a pillanatban működésbe hozta a csörlőt is, hogy az állat sértetlenül emelkedjen a levegőbe! Irma, aki a figyelőnyíláson át végignézte a jelenetet, csodálkozásait szavakban fejezte ki:

- Te egy ördögfióka vagy - hajolt Gréta fölé, aki még mindig a csörlővel bíbelődött, majd a megfelelő magasságban fixálta - bizonyára nem először csináltad!?

- Hát nem - emelkedett fel Gréta -, minden jelesebb alkalomkor!

- És nem sajnálsz? Nézd, hogy kapálódzik szegény!

- Már nem sokáig! Különböztet Isten azért teremtette az állatot, hogy neki legyen mit bemutatni, nekünk pedig táplálékul szolgáljon! Te ugye nem hallottál az öreg Ábrahámról, aki fiát, Izsákot akarta feláldozni Istennek, aki azonban megelégedett az állat áldozattal és egy kost adott a fiú helyett, amelyet aztán annak rendje-módja szerint az áldozati oltárra helyeztek! De még jól is járnak ezek a szerencsétlen jószágok, mert nem kell többé a kopár, mohos tundraikon turkálniuk élelem után, Istennek tetsző életüket folytathatják a paradicsom örökzöld legelőin!

- És Te ezt elhiszed?

- Ez körülbelül annyiban igaz, mint a próféták állítása - legalábbis amennyire én tudhatom, hogy: aki hitetek szerint Allahért hősi halált hal, az a negyedik mennyországba jut! Én mindenesetre inkább áldozok állatot, mint magamat és jóízűen falatozom a húsból, mert Odinnak csak a vérére van szüksége, a húsát nekünk adja!

Beszélgetés közben arra figyeltek fel, hogy a helikopter ereszkedik lefelé, egy erdei tisztásra, amely a régebbi áldozatok oltárainak hamvától szürkült! Janzen úgy tette le a gépet, hogy az állat pontosan a szürke folt közepén terült el, majd miután kiszálltak, előbb kifolyatta vérének egy vödörbe - még élt - utána lekasztotta a gépről, s néhány száz méterrel arrébb repült biztonsági okokból! Visszatérőben a közbeeső, hatalmas farakásból vállára kapott két hasábot és intett a fiataloknak is, hogy reggeli torna helyett ők is hurcolászhathatnak, de csak egyet-egyet, nehogy meghúzzák magukat!

A máglya és az áldozati tárgy felkészítése már szertartásosan folytatódott: Janzen felhasította az állat hasát és eltávolította a belső részeket, miután ezzel végzett, az egyik hátsó combról egészen a forgóig lefejtette a bőrt, felhasogatta, majd csontig besózta, továbbá különböző fűszerekkel látta el a hasadékokat, amelyek aztán kellemes ízt adtak a vad húsnak! Ezután következett a máglya felrakása, de ebbe már Gréta is besegített! Ahogy ügyesen rakosgatta egyik hasábot a másikra, s közben titokzatos szavakat suttogott, nyilvánvaló volt, hogy nem először csinálja! A nagy test máglyára való felhelyezéséhez már mind a négyen kellettek: az elejét a két lány, hátsó részét Janzen és Tamás markolta fel, aztán háromszor-négyszer meglóbálták, mire egyetlen hajítással a máglya tetejére huppant! A szertartás legfontosabb része a sózás által hígán tartott vér körben való felleccsolása volt! Ezt a műveletet természetesen Janzen végezte, végezetül pedig a máglya közepének alsó részén elhelyezett száraz töredékekkel alágyújtott!

Először persze csak füst szállt a magasba, mivel azonban a hasárok csörge szárazak voltak, percek alatt lángra lobbant az egész farakás, s az állat testéből csepegő faggyú csak növelte a tüzet! Amikor pedig az egész komplexum egy hatalmas izzó tömegnek látszott, Janzen letérdelt és intett a szinte bűvöletben álló három fiatalnak is, hogy kövessék példáját és mondják utána: Odin! Népünk vezérőse és megtartója, fogadd tőlünk e csekély áldozatot hálánk jeléül a gyermekért, akivel családunkat megajándékoztad! Tedd Őt erőssé és egészségesé, hogy méltó legyen neved viseléséhez népünk dicsőségére!

- Nemcsak egy gyermek született - jegyezte meg a végén Gréta - Melani és Ádám fiára nem kérünk áldást?

- Őt egy másik germán törzs Istene: Wotan veszi pártfogásába - adta meg a választ Janzen - ugyanis Melani és Ádám is felerészt a délnémetek utódai és nem szeretném, ha akár egyik,

akár a másik neheztelne ránk! Az Istennel jobb békében élni, mert sohasem tudja az ember, hogy mikor, melyiknek a segítségére szorul!

- Szeretnék kérdezni tőled valamit - szólalt meg Tamás félénken -, de nem szeretnék kérdéssel senkit megsérteni!

- Mondhatod nyugodtan, fiú, nem vagyunk sértődős típus!

- Nos - amennyiben sikerülne Szidóniának, valamint Ferencnek a delfinnel való kereszteződés - mi lenne az utódok jog szerinti meghatározása? Embernek vagy állatnak lennének-e tekintendők? Amennyiben utódaikat állatnak minősítenék, feláldozhatóak lennének-e, mint ez a szarvas a különböző Isteneknek?

- Bár sikerülne - mondta Janzen, de mielőtt folytatta volna, kisség elgondolkodott - véleményem szerint a kereszteződésnél mindig az intelligensebb faj hovatartozása a mérvadó! A teremtés szempontjából persze egyáltalán nem biztos, hogy az ember, az egész műre vonatkoztatva hasznosabb lenne a delfinnél!

- Nem tudom hová sorolhatnám benneteket - szólt közbe Irma, a fiatal mohamedán lány, aki addig nagyokat hallgatott -, keresztényeknek valljátok magatokat, közben a pogány Isteneknek áldoztok!

- De kedves kislány - Janzen megfogta Irma kezét, s felfelé fordította tenyerét, mintha olvasni akart volna belőle -, ha jól emlékszem már idejövét megegyeztünk, hogy voltaképpen valamennyien ugyanannak az Istennek áldozunk, csak a külsőségek és a lebonyolítás tekintetében különbözünk egymástól! Ez persze nem lehet akadálya két vagy több ember barátságának, mert bizonyára Istennek is gyönyörűséget okoz a változatosság!

A részben még éjszakába /fehér/ nyúló történethez még visszatérünk, már csak azért is, mert egyikük-másikuk életében sorsdöntő volt, most azonban, mivel az óceán túlsó partján, vagy inkább túl felén lévő fehérházban is egyazon időben zajlott az elnök felesége által rendezett piknik, lépünk egy nagyot és nézzünk be a sokak által irigyelt first lady rendezvényének mikéntjébe!

Többféle indok készítette az elnököt, hogy megkérje feleségét a piknik megrendezésére: első sorban is, hogy felmérje a választási ígéretekben csalódott nép bizalom rátáját, hangulat változását, s ezt főként a délszláv válságban elfoglalt régebbi álláspontjának tükrében analizálva, de a folytatólágon problematikus iraki helyzet is sok fejtörést okozott, továbbá nem kevésbé a darabjaira szakadozott, volt Szovjetunió függetlenné vált államai és a már előbb levált csatlósok, így Magyarország sorsa is! A politikai és gazdasági élet meghatározó képviselőin kívül meghívást kaptak még a külképviseletek vezetői, valamint a különböző tudományágak kiemelkedő tudósai is, köztük Ferenc, aki a természettudomány, különösképpen a molekuláris biológia terén elért eredményei elismeréseként már fiatalon a legnagyobbak közé emelkedett, de talán nem is annyira rá, sokkal inkább fiatal feleségére voltak kíváncsiak, ugyanis a közvélemény nagyra értékelte önfeláldozását férje kísérleteihez! Ugyanis a fáma szerint már megmozdult benne az első szíren nemzedék! Érthető, hogy már a piknik elején körülötte gyülekezett az asszonytársaság, s köztük a first lady is! Az érdekelte őket leginkább, hogy hogyan történik a megtermékenyítés: mesterséges vagy természetes úton?!

Szidónia szigorúan betartotta Ferenc utasításait: csak rövid és velős válaszokat adott és mivel az angolban még nem volt biztos, hogy ne válják nevetség tárgyává, franciául válaszolgatott, előbbire például:

- Ha meglátogattok bennünket, szívesen közbenjárok a delfinénél, hogy ismertessék meg veletek is módját! - Egy újságíró közbevetésére pedig - hogy igaz-e, miszerint az első

példányok már megmozdultak benne és hajlandó lenne-e ultrahangos vizsgálatnak alávetni magát, így válaszolt:

- A kísérleteket férjemmel együtt sokkal fontosabbnak tartjuk, semhogy előzetes információkkal szolgálhatnánk! Különben laboratóriumunk minden szükséges eszközzel el van látva, nincs szükségünk mások igénybevételére a vizsgálatokhoz!

- Ez nyilvánvaló, Kedvesem - jegyezte meg a first lady -, hisz tudomásom szerint családjuk birtokolja a világ gyógyszeriparának, s ugyancsak gyógyászati segédeszköz gyártásának jelentős hányadát! De ha már itt tartunk, megmondhatná-e, mennyiben igaz, hogy a család tulajdonában lévő üzemekben a segéd munkás egyenlő elbírálásban részesül a konzorcium elnökével, vagyis apósáéval?!

- Emberi és anyagi vonatkozásban igen - válaszolta Szidónia -, ehhez persze hozzátartozik, hogy a tudós, kutatónak éppúgy biztosítva van minden munkája végzéséhez, mint a segéd munkásnak! A tudás Isten tulajdonsága és akinek több van belőle, az nemcsak Istennel, embertársaival szemben is nagyobb hálára kötelezett! Ami pedig az anyagiakat illeti: Apuka, mármint apósom szerint a mestert semmivel sem illeti meg több, mint a tanítványt! Mi tulajdonképpen az újszövetség tanítását valljuk és igyekszünk annak megfelelően élni!

Egy másik újságíró:

- Az újszövetség tudtommal Jézus tanítását foglalja össze! Az Önök családjában mégis több vallás találkozik!

- Egyik nem zárja ki a másikat - válaszolt röviden Szidónia -, Jézus egyébként csak megmutatta a helyes utat, amelyen haladva méltók leszünk arra, hogy embernek valljuk magunkat!

- Mégis - megmondhatná, hogy mi tartja össze a különböző vallású egyedeket a családban? Mint hallottam, elég sok mohamedán nőnek - értem alatta a boszniai háborúban megerőszkoltakat - adtak menedéket, Ön, mint tudomásom van róla, katolikus, merre fordul, mikor a mohamedánok szent városuk felé fordulva ájtatoskodnak?

- Ha jól értem, ez két különálló kérdés! Nos - az elsőre adandó válaszem: a szeretet! A másodikra pedig: én, amikor Istennel beszélgetek, befelé fordulok! Egyébként szerintem teljesen mindegy Mekka, Róma, Lhásza, vagy New York felé fordul az ember, a szívében lévő érzés, valamint az agyában megfogant gondolat a mérvadó! És most felhasználom az alkalmat, hogy meghívjam elsősorban a first ladyt, továbbá mindazokat, akik hajlandóak követni őt, egy balkáni piknikre, természetesen saját költségemen! A cél: saját szemükkel meggyőződni arról: milyen bűnös politikát folytatnak azok az államok, amelyeknek módjában állna véget vetni az áldatlan öldöklésnek, ehelyett azonban véget nem érő huzavonával tartósítják a szembenállást tán egészen addig, míg a népek temetőjévé nem válik a Föld egyik gyöngyszemének is nevezhető darabkája!

Rövid hallgatás után a first lady:

- Mért is ne fogadhatnánk el, Kedvesem a meghívását, hisz ha valakinek van vesztenivalója a felajánlott utazáson, akkor az elsősorban Ön! Mi terhesen is legfeljebb egy-egy ember hordozói vagyunk, Önben azonban egy egészen új típusú, talán az embernél is értelmesebb lény első nemzedéke veszne oda!

- Téved, Kedvesem - szólt szerényen Szidónia -, ugyanis egy Erika névre hallgató kedves delfin kisasszony hasonló élőlényeket hordoz magában!

- Hát ez már kezd egészen fantasztikus lenni! - A mondat a külügyminiszter feleségétől származott - én már nem hiszem, de gyermekeim megérhetik, hogy az óceánok mélyén is lesznek külképviseleteink és mint mindenben, ebben is mi járunk az élen!

- Lehetséges - valamennyien arrafelé figyeltek, amerről a kijelentés érkezett -! Az elnök, aki feleségét akarván bemutatni a kuvaiti sejknek, néhány lépéssel távolabb a csoporttól figyelmesen hallgatta az asszonyok elég hangos tereferéjét, majd így folytatta - de az is lehetséges, hogy akkorra már csak az óceánok mélyén lesznek külképviseltek, vagy csak képviseltek, mert a szárazföldi élet megszűnte után, az óceánokba szoruló értelmes lények remélhetőleg jobban vigyáznak majd életterükre, mint a ma embere! Különben katonáinkat sem engedem abba a balkáni tűzfészekbe, semhogy benneteket! Még mielőtt agyatokba rögződne, mondjatok le róla!

- Bezzeg Kuvait érdekében igen! Érthető: az olaj! - az egyik magyar származású szenátor felesége fakadt ki - emberből van elegendő, sőt - több, mint szükség lenne rá!

- De kedves Asszonyom - így az elnök - Kuvaitnál ismerjük az ellenfelet, a Balkánon azonban minden bokorból tüzelhetnek ránk! Amelyik fél egyik órában még fegyvertárs, az a másik órában már ellenséggé válhat! Testvérháborúba különben sem avatkozhatunk...!

- Eddig úgy tudtam, hogy az irakiak és a kuvaitiak is azonos népcsoporthoz tartoznak! - firtatta tovább a szenátor feleség!

- Ez így is van, Kedvesem - az elnök arcizma rángatózni kezdett, látszott, hogy nincs ínyére a vitatkozás -, de mint mondtam: Iraknál a célpontok adva vannak, ezenkívül olyan fegyvernem gyártásába kezdtek, amely az egész emberiséget veszélyezteti, ugyanakkor a volt Jugoszlávia népei határ- és vallásvillongásokba kezdtek! Mennyivel ésszerűbb lenne, ha ők is, hozzánk hasonlóan szövetségre lépnének?! Egy közös nyelv, közös határ mellett még mindenik megtarthatná a magáét! Mi is ötven államból állunk és egyiknek sem jut eszébe, hogy külön váljon. A vallást nem is említem, mert abból több van nálunk, mint az egész földkerekségen, s ugyancsak a népcsoportokból is!

- Egyetértek veled, Kedvesem, de ez még nem ok arra, hogy ne akadályozzuk meg ártatlan emberek tízezreinek lemészárlását! Tudom: nálunk sem ment vér nélkül a szövetségi állammá alakulás és másutt sem megy egészen simán, de elég lenne már a szenvedésből azoknak a népeknek, hisz nincs már egy ép városunk, betegségek pusztítanak, melyek más államok lakosságát is veszélyeztetik! A sűrűn lakott Európában nagy pusztítást eredményezhet, ha nem állítjuk meg! Ki kell emelni a békétlenkedőket, s az egyszerű emberek nem fognak háborút kezdeményezni! - A first lady szavai voltak ezek és minden oldalról nagy tetszést arattak, ugyanis akkorra nemcsak a hölgyek, a férfiak is közéjük gyűltek - még nem fejeztem be - folytatta az elnök felesége - a magam részéről igenis támogatom a fiatalasszony ajánlatát egy balkáni körutazásra és ha jól tudom: az amerikai nép többsége is a balkáni tűzfészek kioltására szavazna!

A first lady láthatólag befejezte mondandóját, de ha akarta volna, sem tudta volna folytatni, akkora taps tört ki, amilyenre még nem volt példa a fehérházban! A többi asszony szinte egyhangúlag kijelentette, hogy csatlakozik az expedícióhoz!

- Ebben az esetben, Hölgyeim - ismét az elnök -, annak ellenére, hogy ellenzem bátor elhatározásukat, felajánlom az elnöki különgépet és gondoskodom megfelelő kíséretéről!

- Nagy hálaára kötelezett, Elnök Úr - Szidónia arca szinte ragyogott, egyesek mosolyt, mások lángoló nyilakat láttak szemeiben, midőn e szavakat kiejtette - az ajánlatot azonban én tettem és ragaszkodom ahhoz, hogy az általam bérelt gépen induljunk minden különösebb kíséret nélkül! Biztosítom Önt, hogy küldetésünk, mert a magam részéről annak fogom fel, nagyobb szolgálatot tesz a balkáni népek megbékélése érdekében, mint a már több éve folytatódó jogi huza-vona, de az Egyesült Államoknak is nagyobb dicsőségére válik!

Az elnök felesége átkarolta Szidóniát:

- Nem tudom minek is nevezhetnélek Téged, Drágám - angyal vagy ördög lennél?! Tény, hogy ellenállhatatlan vonzerő sugárzik belőled!

- Csak egy egyszerű asszony vagyok, Kedves, aki 17 éves koromra szültem egy ikerpárt, azaz úgy vették el tőlem, mert az őszön fasiszta szkinhed sihederek meg akartak ölni és az ijedtség megindította a szülést a terhesség hetedik hónapjában! Sajnos a leggondosabb kezelés is csak hetekig tudta életben tartani őket! Utána férjemmel együtt eddig - tudomásom szerint - egyedülálló kísérletbe kezdtünk, ami az egész emberiség életét befolyásolhatja, amennyiben sikerül! Most pedig Önnel és ezzel a kedves hölgykoszorúval olyasmire vállalkozunk, ami megakadályozhatja egy esetleges háború kitörését! Isten segítségével és ne a fegyverek kísérjenek bennünket nem éppen veszélytelen utakon! Végezetül pedig: visszatérően leszállunk Münchenben és néhány kellemes napot töltünk a mi kedves, középkori kastélyunkban, amelyben még megtalálható az a tuskó, amely eszközül szolgált Sigfrid grófnak, apósom első felesége édesapjának, az utolsó bajor brigantik nyakazásához!

- Témánál vagyunk, Kedves - szólalt meg egyik középső állam kormányzójának a felesége -, amennyiben sikerül befognunk egynéhány bajkeverőt, magunkkal visszük őket a kastélyotokba, s jómagam vállalom a lenyakazásukat!

- Íme: Scarlett II.! - a megjegyzést a first lady fűzte hozzá, de olyan hurrá-éljenzés közepett, hogy maga sem hallhatta hangját!

Amíg az amerikai asszonyok, élükön az elnök feleségével, gyávasággal vádolván férjeiket, akciót indítottak a délszláv népek kibékítése és megsegítése érdekében, itthon egyre erősebb csatározásokba kezdtek mind a kormányzó, mind az ellenzéki pártok, de egyre erősebben hallatták hangjukat az előző választáson kívül rekedt pártok is!

A gazdasági szakértők szerint a következő választások nyertese egyúttal vesztes is lesz, mert addigra annyi megoldandó probléma halmozódik fel, hogy nem lesz sem párt, sem ember, aki presztízs veszteség nélkül kilábolna belőlük! És mégis...! A hatalom ugyanis egyfajta narkózis! Aki belekóstol, az naponta szurkálja vagy szurkáltatja magát, mint a kábítósok! Talán nem tévedek, ha azt mondom, hogy bizonyos idő eltelte után degenerálódnak is! Ezt számos példával lehetne bizonyítani, ennek a könyvnek azonban nem feladata a bizonyítás, inkább a lehetőségek közötti válogatás! Visszatérve a választásokra való előkészületekhez, már elkezdődtek a pártok közötti szövetkezések - elkülönülések, egyesek most kezdenek széthullani, míg mások az eddigi rossz tapasztalatokon okulva összeállni! Némely pártok már elkönnyvelték nagyarányú győzelmüket, s annak megfelelően viselkednek is! Nem veszik észre, hogy arrogáns megnyilatkozásaik mennyire taszítólag hatnak!? Mihez kezdenek, ha történetesen azok fognak nyerni, akikkel kihangsúlyozottan nem akarnának szövetségre lépni?! A nép nem felejtett és ma sem felejt...! Nem ideológiákra adja szavazatát, hanem azon vazallusaira, akik az elmúlt választási ciklusban legalább megpróbáltak segíteni kétségbeejtő helyzetén! Istenre vagy a pokolra való riogatással sem lehet a felvilágosult, vagy akárcsak félig felvilágosult népséget akolba terelni! Mert - mi értelme lenne a pórnép térden kúszásának, ha a túlvilágon is hierarchikus állapotok vannak?! Az egyszerű ácsmester fiai tudják, hogy a nagyságos, méltóságos, excellenciás, vagy egyéb titulusú urak, úrhölgyek kézcsókra nyújtott kezükkel pár perccel vagy órával előbb a seggüket törölték! Egyformán tiszteletre-méltó minden munka, mellyel értéket termelünk! Lesz min rágódni tehát ügyvéd, orvos, pap, pedagógus, vagy éppenséggel muzeológus urak...! Azért írok: urakat, mert kétkézi munkást a jelenlegi parlamentben nagyítóval sem találunk, pedig azok sem mind hülyék! Az apostolok is mindnyájan egyszerű emberek voltak és immár kétezer éves a mű! /Ezt csak közbe szúrva/

Ugyanis a nép nem ragaszkodik a hatalomhoz, de elvárja, hogy akiket felruház vele, azok ne saját, hanem elsősorban a közjót szolgálják!

Kirunából visszatérve, persze csak Judittal - a fiatalok ott maradtak, a szünidőből - már az iskolaiból - néhány hetet fenn, északon kívántak eltölteni - mielőtt tovább utaztunk volna a Balaton parti otthonunkba, benéztünk az újszövetség pártjának budai irodájába, mondhatnám inkább: központjába, ahol Szilvia, a már ismert plébános élettársával: Zsókéval, éppen az egyik szanálásra ítélt üzem munkáskollektívájával tárgyalt. Az üdvözlések után Judit, aki terhességének már hetedik hónapjában volt, beült az egyik ablakmélyedésbe levegőzni, én pedig bekapcsolódtam a különböző témákról folyó beszélgetésbe. Észrevételezésem szerint legjobban felbőszítette őket az, hogy míg a magas jövedelemmel bíró vezetők nemcsak, hogy befolyásolni tudják az üzemek privatizációját, saját részük mellett még olcsón hozzájutnak a dolgozói rész tulajdonokhoz is! Így - előbb-utóbb, hasonlóan a földekhez, a gyárak is néhány, úgy lehet a népgazdaság zsebéből kilopott pénzzel milliárdosokká avanszált szélhámos tulajdonába kerülnek! Már nemcsak a külföldi tőke által felvásárolt üzemekből kerülnek utcára a munkások, az itthoniak sem különben! Ha nem akadályozzák meg, a külföldi olcsó bővítéssel - főleg távol-keleti - elárasztják a piacot, s mi magunk is hozzájárulunk iparunk leépítéséhez, s a már eddig is magas munkanélküliség növeléséhez!

- Ma mondta be éppen a rádió, hogy a statisztikai hivatal legújabb felmérései szerint, a létminimum alatt élők száma Magyarországon meghaladja a kétmilliót! - Ezt az egyik közép-korú asszony mondta és mindjárt hozzátette: ha nem ismernénk a statisztikai hivatal megtevéstől adatait, tán el is hinnénk, az igazság azonban az, hogy csak a nyugállományúak közül két és félmillió a létminimum alatt élők száma! S ha hozzávesszük a munkanélkülieket, megközelíti a három, három és félmilliót!

- Ha ilyen rohamléptekkel haladunk a leépülés felé, akkor rövidesen nem a háború előtti hárommillió koldus országa leszünk - ezt azonban már a kollektíva vezetője tette hozzá - hanem kilencmillió koldus országa, s ebben az esetben ne csodálkozzanak a rendszerváltás után megalakult pártok vezetői, ha a tömegbázissal rendelkező munkások, nyugdíjasok, és - ma már nyugodtan hozzájuk számolhatjuk a munkanélkülieket is, ismét a baloldalon keresnek menedéket! Még nem tudjuk - folytatta -, hogy az újszövetség pártja valójában melyik oldalon stabilizálódik, de ha a többi bemutatkozását vesszük, akkor már inkább a biztos minimum, mint az örökös bizonytalanság! Nyugat-Európa, de Amerika sem fog leszelni jólétéből egy-egy kisebb karajt a részünkre, de különben ott is a hanyatlás jele mutatkozik! Egyedüli megoldás lenne: tisztességesen elosztani, amink van és abból akár előlről elkezdni gazdasági életünk felépítését! Mit érünk a szabadsággal, ha az csak a becsstelen vagyongyűjtögetőknek kedvez? A szabadpiac csak a gazdaságilag fejlett országokban lehetséges! A mi lerongyolódott országunkban csak a nyomort növeli és a sakálók gyomrát tömi!

- Ha jól értettem - szólaltam meg - Önök arra kíváncsiak, hogy az újszövetség pártja melyik oldalon áll?! Hát kedves munkás társaim - ne csodálkozzanak, ha magamat is Önök közé sorolom -, de ha majd jobban megismernek, meggyőződhetnek arról, hogy én hetvenkét éves létemre a nap huszonnégy órájából huszonnégyet dolgozom, mert amikor alszom, akkor is azon töröm a fejem, hogy immár nem kis létszámú családomat mennyel jobb helyzetbe hozzam! Nos - teszek Önöknek egy ajánlatot és abból meggyőződhetnek, hogy pártunk melyik oldalon áll: mekkora az az összeg, amellyel Önök, mondjuk hetven százalékos arányban a maguk tulajdonába vennék a gyárat és természetesen azt is hozzászámítva, amennyivel a termelést rentábilissá, magyarul: hasznot hajtóvá tehetnék!

- Úgy durván számítva - válaszolt az előbbi - dollárban húszmillió!

- Ebben benne foglaltatik az az összeg is, ami a fejlesztéshez szükséges, hogy ne kelljen utcára tenni egyetlen embert se?

- Ha biztosítani tudjuk a folyamatos termelést, akkor igen!

- Nos - íme, az ajánlatom: én holnapi nappal az Önök rendelkezésére bocsátok húszmillió dollárt! Az összeg folyósítását vagy hosszú lejáratú hitelhez kötöm, s a törlesztést, majd akkor kezdik el, amikor a gyár profit termelése beindul, vagy - itt megálltam egy lélegzetvételyre - vagy beleolvadnak a családomba mindenestül, de természetesen, ebben az esetben 100%-kal rendelkezünk és együtt sírunk, együtt nevetünk! Ugyanis nálunk a vezető és a munkás egyformán részesül a profitból, magyarul: egyformán veszi ki részét mindenikünk a munkából is és a haszonból is! De - és ezt nyomatékkal megismétlem: nehogy megtévesszen valakit is a közös tulajdonlás, mert a miénk nem is olyan sztálini, vagy Rákosi és Kádár formátumú, sokkal inkább: profittermelő SZOCIALIZMUS!

- Ha úgy tetszik: a milliomosok, nem pedig a koldusok szocializmusa! - Ez utóbbi mondat a helyiségbe lépő Margitkától származott -!

- Nem olyan Mormon-féle szekta a maguk közössége, Uram? - A kérdés egy fehérhajú, idősödő, lehetett azonban fiatal is, csak megtört férfitől származott - különben nemigen tudnám elképzelni, hogy csak úgy - ismeretlenül - leperkálna nekünk húszmillió dollárt!

- Nem tartozunk semmiféle szektához, Kedves - ugye mondhatom: fiam! Családunkban mindenki azt a vallást vallja, amelyik neki jobban megfelel, vagy hát - amelyikbe beleszületett! Én magam katolikus vagyok, feleségem, ott az ablaknál - csak úgy melleleg: az onkológia professzora, zsidó, a párt elnök-asszonya pedig buddhista! De sorolhatnám még a családkhoz tartozó egyedek legkülönbözőbb vallásait: gyermekeim között is vannak katolikusok, protestánsok, zsidók, sőt: muzulmánok is! Tény azonban, hogy hovatartozása mindenkinek magára és nem másra tartozik! És most következik, amire kíváncsiak, ami nemcsak a családra, a pártra is vonatkozik: mi bárkivel hajlandóak vagyunk szövetségre lépni, párttal is, amennyiben a nép felemelkedését tűzi zászlajára és ez a tény nemcsak szavakban nyilvánul meg: a család kizárólagos célja, a párté is: a kisebb közösségektől felfelé kiépítendő jóléti állam megteremtése!

- Bravó Drágám - szólt ismét Margitka -, a kollektíva felé pedig - úgy bizony barátaim: családk tőkéje van akkora, hogy már az indulásnál milliomosnak tekinthetitek magatokat! Ha gondolkodási időre van szükségetek, azt is megértjük, ez azonban nem akadályozza annak, hogy megvendégljünk benneteket a szomszédságunkban lévő „gyönyörparadicsomban”, azaz: sörbárban, ugyanis az is a családé! A gyárral, vagy miféleképp kapcsolatos dolgokat, majd elintézi a bankunk és az ügyvédek! Ti nyugodtan távozhattok haza otthonaitokba, mivel az újszövetség pártjában a kiszolgáltatottsággal együtt megszűnik a létbizonytalanság is! Egyenlők lesztek az egyenlők között!

- Helyesen mondtad, Kedvesem - szóltam ismét - meg kell adjuk a lehetőséget, hogy megismerjék a nálunk uralkodó állapotokat! Én sem szerettem a zsákbamacskát -! Most felhívom Viktóriát, hogy Melindával együtt intézkedjen a pénz és a szerződések lebonyolításában, aztán Judittal hazaindulok! Láthatjátok, nehezen viseli már a terhét, szegényke! Jó, hogy már nem sok van hátra! Ha jöttök, hozzatok magatokkal a gyár kollektívájából is néhányat, hogy lássák: mibe vágják a fejszéjüket!

- Bocsánatát kell kérjem, Uram, hogy közösségüket egy szektához hasonlítottam, de eddig nem találkoztam Önkhöz hasonló emberekkel! - A fehérhajú munkás szemében mintha a remény sugara csillant volna - eddig még - folytatta - a munkásból lett vezetők is csak igáslónak tekintettek bennünket, Önök pedig...!

- Ez azért van így, Kedvesem, mert én egyszerű munkásból, Önkhöz hasonló igavonóból, átmenet nélkül lettem milliomos! - hozzátok magatokkal őt is - szóltam Szilviához - szeretem, ha az ember, mielőtt fejest ugrana, körülnéz!

Elköszönvén tőlük, persze előbb beszéltem Vikivel, aki férjével kettesben vezette zürichi bankunk budapesti kirendeltségét - Szilvia nyolcszemélyes Volvójával - akkor az állt rendelkezésünkre - hazaindultunk! Judit, annak ellenére, hogy szívós természetű nő volt, akkor éppen gyengélkedett és egész úton én vezettem, míg ő, szorosan hozzám dőlve, a franciát a némettel keverve gagyarászott! Volt, amit egyáltalán nem értettem, de hagytam, nem zavartam meg, mert mintha nem is hozzám beszélt volna, hanem a lelke mélyén kavargó érzéseit próbálta szavakba önteni, melyiket melyikkel tudta érzékletesebben, nem is gondolván arra, hogy én legfeljebb a franciázáshoz értek valamicskét, az azonban akkor még véletlenül sem merülhetett volna fel bennünk!

- Úgy tűnik - mondta többek közt -, mintha születésemtől fogva itt éltem volna ezen a földön! Lehetséges lenne, hogy előző életem emlékei kavarnának bennem?! A lelkem mélyén érzem, hogy valamikor már jártam itt veled! Mostani találkozásunk a természet örök törvényei szerint való: folytatnunk kellett ott, ahol egykor abbahagytuk! Már nem hagysz itt, ha meghalsz sem, mert élted folytatódik fiunkban vagy lányunkban! Katinka szerint fiam lesz, de saját gyakorlatomból is úgy saccolom! Pontosan tudhatnánk, de félttem az ultrahangos vizsgálattól is! Talán azért ódzkodom tőle, mert ismerem a természetellenes beavatkozás veszélyeit! Meg aztán - tökéletesen mindegy ugye, kedvesem: fiú vagy lány!? Hisz a lélek önmagában mentes a nemi hovatartozás alól! Ha őszinte akarok lenni önmagamhoz, míg meg nem ismertem Szilviát, Katinkához hasonlóan én sem hittem a lélek önálló létezésében, vagyis egyáltalán: a létezésében! Azóta azonban, és főként a veled való megismerkedésünk után, egyre többször elgondolkodtam azon: miért ne lenne lehetséges, hisz annyi titok van még bennünk is, hát körülöttünk?! Ahogy ott ültem az ablakmélyedésben és hallgattalak benneteket, hirtelen egy régi tanulmányomra kellett gondolnom: a Kautsky-val fémjelzett ultraimperializmus, utópisztikus elméletre! Íme - gondoltam - lehetséges lenne, hogy a rég elhunyt Kautsky kelt életre benned, hogy az utópiának tartott elméletet valóra váltsd?! Ma már nem csodálkoznék semmin! De - kétséges, hogy a bibliában megfogalmazott, magától Istentől eredeztetett elmélet, amelyre a pártot akarod felépíteni, alkalmas lesz-e arra, hogy egy tárborba tömörüljön az emberiség, hisz a papság már kétezer éve próbálkozik ezzel és az eredmény: hogy a tudomány és a technika hatalmas ugrásai közepett az emberek nemhogy közelebb kerülnének egymáshoz, egyre távolodnak...!

- Nem kanyarodtál el egy kicsit, Kedvesem? - úgy éreztem, hogy kiigazításra szorul Judit megfogalmazása és közbeszúrtam - a papság mind a mai napig nem vette, vagy nem is akarta figyelembe venni a biblia ellentmondásait, melyek semmi esetre sem származhatnak Istentől, sőt...! Például: az a tétel, hogy: adjátok meg Istennek, ami Istené, császárnak pedig, ami a császáré...! Hát a császár szó értelmezhető a rabszolgatartókra is, majd a későbbi hűbérurakra, akik között számtalan főpapot is találunk, de értelmezhető a modern kapitalizmus uraira is, akik a bibliából csak azt tartják magukra nézve kötelezőnek, ami nem ellentétes érdekeikkel! Nem is kell tovább mennünk, a bibliának csak ez az egyetlen tétele elegendő arra, hogy megállapítsuk az ember és ember közötti ellentéteket szító - készakarva nem nevezem sátánnak - közeg közreműködését, a szent könyv szerkesztése folyamán, mely munka századokat ölel fel és a századok alatt végbemenő változásokat is tartalmazza! Istentől eredeztetett uralkodók nem voltak és soha nem is lesznek! Egyedül maga a Teremtő áll az ember felett és ezt ő maga meg is fogalmazza a tízparancsolatban: Én vagyok a te Urad, Istened -, Uradat, Istenedet imádjad, és csak neki szolgálj! De - az emberi jogokkal foglalkozó ENSZ. dekrétum is kimondja az emberek közötti egyenlőséget! Már pedig, ha ezt így elfogadjuk, akkor a Kautsky-féle elmélet egyáltalán nem utópisztikus és főleg nem reakciós, s ha a bibliából kiszűrjük a „sátáni verseket”, akkor az egymagában is alkalmas arra, hogy az emberiséget elvezesse a szocializmusba!

Judit felnézett rám, tekintetéből kiolvastam a kérdést, de hagytam, hogy ő tegye fel... -

- Az általad elmondottak szerint, Te nem fogadod el a bibliát, helyesebben a benne leírt szövegeket irányadónak?!

- A már említett kitételek kivételével igen!

- És melyek lennének azok, hisz számtalan félreértelmezhető kitétel van benne!

- Mindazok, amelyek helyt adnak az erőszaknak! Isten a szeretet törvényét alkotta meg, s a szeretet törvénye nem tűri az erőszakot! Az erőszakra mindig erőszak volt a válasz! Hagyni kell, hogy az emberek maguk válasszák ki a számukra legmegfelelőbbet! Ha ezt tesszük, biztos vagyok abban, hogy végül is valamennyien elérkezünk oda, arra helyre, melyet a Teremtő jelölt ki számunkra!

- Csodállak, Édesapa! Istenben való hited és a jövőre vonatkozó optimizmusod szinte egyedülálló! De ugye nem haragszol meg rám, ha éppen most teszek fel egy a jövőre vonatkozó, családunkat is érintő kérdést...?

- Rád haragudni...? Édesem! Hisz benned van mindaz, amit eddig valamennyi asszonyban kerestem!

- Nem vetted észre, hogy Gréta és Tamás szexuális szempontból is túl közel kerültek egymáshoz? Érettnek érettek hozzá, de félek attól, hogy elvonja figyelmüket a tanulásról!

- Kedvesem, ha szeretik egymást és hagyjuk kibontakozni, talán épp ez a közös vonzalom segíti őket abban, hogy egyre magasabbra tegyék a mércét magukkal szemben! Grétát nem féltém, gondolom tökéletes a vonzalom köztetek, s ha valami előadódna...! Tamás pedig okos fiú! Apját - amennyire ellenszenvesnek találtam első találkozásunk alkalmával, annyira megkedveltem, édesanyja pedig - neked nem kell bemutatnom!

- Van még egy probléma, Édesapa! Irmuska és Janzen között mintha szövődne valami -, komolyabb barátság!? Te jobban ismered Janzent, nem szeretném hogyha -, tudod mit akarok mondani, de inkább hallgatok: az idősebb Janzen, Diána és Jörg...! E csodálatos hármas után el sem tudnék képzelni egy, a családtól elütő, a családból kilógó alakot!

- Ami a fiatal Janzent illeti, Kedvesem: én sem tudok elképzelni sem becsületesebb, szorgalmasabb vőt! Irmuska jól járna vele! Persze beszélni fogok Janzennel, nehogy siettesse a dolgot! De ő eddig is nagyon visszafogottan élt! Érzésem szerint inkább ő szorul bátorításra!

- Megnyugtattál, Édesapa, most egy kicsit megpróbálok szundítani!

- Told hátra az ülést, Édes, úgy kényelmesebb!

Meleg volt! Cirkálónk 120-as tempóval seprert végig a Balaton déli partján! Északnyugat felől viharfelhők közelítettek! Egy-egy villanás, majd dörgés csattant, aztán egyre sűrűbben esett, s egyszer csak valóságos zuhatag szakadt ránk! Mehettem volna 180-nal is, a folyammá változott műút azonban elővigyázatosságra intett és inkább visszafogta a sebességet. A kocsiban biztonságban voltunk - miért a sietség, gondoltam - hadd aludjon a drága! Inkább mi menjünk, ha lassabban is, mintsem vigyenek bennünket! A tükörből figyeltem Judit arcát, fáradt lehetett, hisz a repülőút is kitikkasztotta, még jó, hogy a leeresztett ablakokon megfelelő mennyiségű felfrissült levegő hatolt a kocsiba -, nagyokat szippantott, álmában is tudatában volt annak, hogy kettejük részére kell oxigénről gondoskodnia! Néztém őt és gyönyörködtem, közben persze figyeltem az utat, ami akkor már nem is volt út, csak az árokparton nőtt útszéli bogáncs emelkedett ki a vízből! Istenem - gondoltam - milyen édesdeden alszanak!? Ha most egy ámokfutó nekünk jönne?! Nem kockáztatok, beállok a legközelebbi parkolóba, hadd pihenjék ki magukat...! - És Judit álmodott, vagy a valóságot látta, vagy csak a lehetséges telepátkus képződményét?!

Szarajevó repülőterére azokban a percekben szállt le az a különgép, amelyet Szidónia bérelt az Egyesült Államok elnökének felesége, valamint a társaságban utazó szenátor és képviselő-feleségek részére! Mivel inkognitóban érkeztek, a nemzetközi vöröskereszt munkatársaiként, s így is csak hosszas körözés után kaptak engedélyt a leszállásra. Hogy ki és hogy intézte, nem tudhatták, de három autóbusz várakozott rájuk és leszállás után néhány perccel már befelé robogtak a gránátok által felszaggatott úttesten, kiégett, romos házak között, a szinte állandósult támadások miatt földalatti életre berendezkedett háromszázezres lelket számláló „főváros” felé! Még a város pereméhez sem értek, midőn az elől haladó busz sofőrjét halálos lövés érte! Szerencséjükre sokan voltak, össze kellett zsúfolódniuk, hogy még a sofőrülés mellé is jutott egy testes amerikai hölgy, aki pillanatig sem tétozva, félrelökte a sofőr élettelen testét - fejlövést kapott - s elmarkolván a volánt, örült vágtaiba kezdett, a másik kettő pedig utána! Már bent, a város központjában voltak, midőn egy motorkerékpáros vágott elibük, s intett a kezével, hogy kövessék! Mivel a három busz utasai közül még egyikük sem járt e balkáni, de annál csodálatosabb városban, kénytelenek voltak követni a motorost, aki letérve a főútvonalról az egyetem felé tartott, azaz csak tartott volna, mert a várost ostromló szerbek valószínűleg felfigyeltek a buszokra és gránátosövel zárták le az útvonalat! Persze valamennyien kiugráltak, nagy volt a kavargás, talán csak Szidónia, a legfiatalabb asszony és mellette egy ugyancsak fiatal, bosnyák származású egyetemista lány, akit tolmácsnak hozott magával, viselte - legalábbis látszólag - türelemmel az igencsak életveszélyes állapotot. A motoros, aki járművével egy időben a buszokat is leállította, előbb kézzel-lábbal próbálta magát megérinteni, majd hallván, hogy a feléje közeledő lány anyanyelvén szólítja, vele kezdett sebesen karattyolni!

- Kövessetek bennünket - szólt a többiekhez a lány -, de lehetőleg libasorban, úgy több az esélyünk a megmaradáshoz!

E szavakat követőleg a lány elindult a fiatalember nyomában egy sikátoros épülettömb irányába, utánuk - kis távolságra egymástól - a többiek, utolsónak Szidónia és az elnök felesége maradt, ők azonban egymás mellett, egymásba karolva haladtak!

- Te olyan nyugodtnak látszol, Kedvesem, mintha közömbös lenne számodra, mivé válhatunk a következő pillanatban! - A first lady szavait hatalmas detonáció követte, nem messze tőlük gránát csapódott az egyik ház emeletébe, s a leomló faltörmeléből melljük is jócskán szóródott!

- Nem kell félni, Kedvesem - Szidónia magához ölelte a középkorú, remegő asszonyt - mi buddhisták - már itthon áttért a távol-keleti hitre és Szilvia nem véletlenül emlegette legjobb tanítványaként - úgy tartjuk, hogy ez az élet átmenet egy másik életbe! Sok-sok embernek a halál, a szenvedésektől való megszabadulást és egy másik élet, úgy lehet szerencsésebbnek a kezdetét jelenti! Nézze - egy gumikerekeken guruló járművön emberi végtagokat szállítottak -, s közvetlenül mellette haladtak el - milyen élet várhat azokra, akik elveszítették akár csak egy végtagjukat, de sokaknak kettőt, hármat, vagy mind a négyet amputálni kell!?

- Jajj! Angyalkám - az elnök felesége elkapta tekintetét a hulladékról és valósággal hozzátapadt Szidóniához - mért is nem fogadtam szót férjemnek, hisz valóságos vágóhídra érkezünk! Minket is széttrancsírozhatnak!

- Előfordulhat, Kedvesem - volt a rövid válasz -, de hát a mi életünk csak nekünk kedvesebb! Mások - családunkon kívül - nemigen hullatnának értünk sem könnyeket! De hát - ki tett csak egyetlen lépést is eddig, hogy véget vessen ennek a szörnyűségnek? Most legalább a tömegmészárlás helyszínén győződhetünk meg arról, hogy a borotvált képű gentlemanek éppolyan szörnyetegekké válhatnak, mint az őskori, gorillát mintázó ember! Merem remélni, hogy szerencsés hazamenetelünk után nem késik a javaslat: elfogni és amputáltatni mind a négy vég-

tagját azoknak, akik egymásnak ugrasztották ezt a szerencsétlen népséget! Ha pedig ittlétünk alatt nekünk sikerül befogni néhányat, azoknak nem lesz idejük bíróságokon védekezni!

- De Kicsikém! Van-e jogunk hozzá? Hisz a bibliában is az áll: ne ítélj, hogy el ne ítélessél! A bíróságok dolga lesz a háborús bűnök számonkérése!

- De kedves First Lady! A bibliát, Apuka szerint is átírták a gazdagok javára! Igazságos és független bírakat pedig - legfeljebb Andersen meséiben találhatunk! Bizony - ha sikerülne magunkkal vinni néhány háborús bűnöst a kastélyunkba, nem átalnám kiszakítani a szívüket és a kutyáim elé vetni! Akik az emberi életet csak ennyibe veszik - mint közvetlenül is tapasztaljuk - semmivel sem érdemelnek külön elbánást! Talán valamivel kegyetlenebbet, hogy azok, akiknek ismételt megfordulna a fejében hasonló szörnyűségekre vetemedni, számoljanak a következményekkel!

- Soha nem volt, Kedvesem, egyenlőség az emberek között, ami már egymagában is okot szolgáltat a háborúskodásokra! Mindig voltak gazdagabbak és szegényebbek az egyes országok és az egyes emberek között! Ti is az előbbiekre tartoztok! Vannak ugyanis szorgalmas, de lusta, trehány népek, emberek is!

- De olyanok is vannak - ezt azonban már Szidónia -, akiknek vagy idejük nem volt, vagy tehetségük, az anyagiakat is értem, az első közé jutáshoz, pedig szorgalomban nem voltak utolsók! Aztán olyanok is akadnak, akiket politikai vagy egyéb okok miatt, a hatalmon lévők akadályoznak az előbbre jutásban! El sem hiszi, hogy a mi gazdagságunk megalapozója egy bárónő volt, aki gazdagsága mellett a kommunista rendszer idején egy bordélyházban tengette életét, mígnem családjának egy svájci bankár barátja véletlenül rá nem akadt, valamivel később pedig apósom felesége nem lett! Sajnos, a bordélyházban szerzett méhrák fiatalon elvitte!

- Amerika legtöbb milliomosának őse is keményen megdolgozott a vagyonáért, aztán persze vannak, akik mások szorgalmát fölözik le és ma már talán ezek vannak többségben! Gondolom ezért is van a tili-toli ebben az ügyben is! Hisz előbb-utóbb ennek a tömegmészárlásnak is haszonélvezőivé léphetnek elő! - A first lady még mondta volna, de egy félig romba dőlt épület mellé érve egyszerűen berántották őket egy gránát vágta nyíláson, persze nem volt okuk, hogy panaszkodjanak a durvaság miatt, mert épphogy eltűntek a fal mögött, künn, ahol pár másodperccel előbb tartózkodtak, gránát robbant, ami ténylegesen széttrancsírozta volna mindkettőjüket!

- Istenem, mit tettem? Mibe rántottam bele ezeket a szerencsétlen asszonyokat?! Ha én nem jövök, akkor ők sem, de valószínűleg Te sem, Kicsim!

- Én kezdeményeztem - nyugtatta Szidónia az elnök feleségét -, ne legyen lelkiismeret-furdalása miattunk! Nézzen körül és azonnal meggyőződhet arról, hogy Amerika asszonyainak a színe-javát hoztuk magunkkal...!

Ezek voltak az utolsó szavak, melyeket akkor váltottak egymással, mert átlépve a szűk folyosóból, egy a közfalakba vágott, nyílásokkal összekötött hatalmas alagsori terembe jutottak, ahová a legsúlyosabb sebesülteket gyűjtötték össze, jobbra sebészeti beavatkozás céljából! A helyiség szinte minden talpalatnyi területe foglalt volt: ágyak híján matracokon, pokrócokon fekvő, megcsonkított külsejű emberek sorban egymás mellett, voltak köztük gyermekek, fiatal lányok, asszonyok is, nagyjából polgári áldozatok! Az egyik sarokban, lepedőkkel elfedett asztalokon, elektromos világítás híján, gyertyák és petróleumlámpák világánál dolgoztak az orvosok, kettő, három, nem lehetett megállapítani, néhány fehérköpenyes nő, hogy ápolónők voltak-e, vagy csak beugrók?! Amikor a first lady és Szidónia a terembe léptek, a velük érkezett asszonyok már szétszéledtek a fájdalomukban jajongó szerencsétlenek között, hogy ha csak szavakkal - egyelőre - vigasztalni próbálják őket! Az Allah-Allah insallah mellett sűrűn

felhangzott a Jézus-Mária segítség, de bőven kijutott Istennek is részben a gyalázásból, azzal együtt a nyugati hatalmaknak is, amiért ölbe tett kézzel nézik, hogyan semmisül meg egy nagy múltú kispárt, melyet koncként hajították a vadállat elé! Persze voltak, akik köszönettel adóztak a jó szóért, de elhangzottak olyan kijelentések is: dögölnének meg ti is velünk együtt!

- Van benne igazság - súgta Szidónia a first ladynek -, ha nem teszünk értük semmit, mi sem érdemlünk mást!

Hátuk mögött megszólalt egy férfi:

- Ön lenne a vöröskeresztes csoport vezetője, Asszonyom?! - A kérdés nyilván az elnök feleségének szólt, ő azonban tagadó választ adott a mellékük lépő férfinak, aki ruhájáról ítélve a város egyik vezetője lehetett!

- Nem, Uram - mondta -, ez a kis fiatalasszony a csoport vezetője! - a mellette álló Szidóniára mutatott - Ő szervezte meg ezt az utat és a szállítmány is teljes egészében az ő adománya! Remélem, hogy a miénk is hamarosan megérkezik! Amint látom, jól válogattuk össze: jobbára orvosi segédeszközök, kötszerek, fájdalomcsillapítók, vitaminok...! - Az elnök felesége angolul beszélt, a férfi franciául próbálkozott, Szidóniának akarva-akaratlan be kellett kapcsolódnia:

- Ez a szállítmány - mondta franciául - csak kis része annak, amit az amerikai vöröskereszt jelenlévő hölgytársasága útba indított. Reméljük, hogy rövidesen megérkeznek azok a gépek is!

- Nagyon nagy hálára köteleznek minket, Asszonyom, már azzal is - folytatta a férfi -, hogy eljöttek! Igaz, életüket kockáztatják, de ezt így, mint Önök, még az ENSZ megfigyelői sem láthatták! Hogy őszinte legyek: nem sokra megyünk velük! Itt tartózkodásuk kidobott pénz az ENSZ részéről! Nagyobb segítség lenne számunkra, ha ezeket a szerencsétleneket elszállíthatnánk valamelyik nyugat-európai, vagy akár az Egyesült Államokba gyógykezelgetni! Ebben az esetben saját szemükkel győződhetnének meg a kérdéses államok vezetői az itteni állapotokról!

- Nyugodt lehet, Kedves - ismét Szidónia -, mindent megnézzünk és mindent tőlünk telhetőt elkövetünk, hogy könnyítsünk nehéz helyzetükön! De ugye nem haragszik meg, ha megkérdem: kik tulajdonképpen maguk és honnét tudták meg érkezésünk idejét, mert ugye az Önök segítségével nélkül belőlünk már csak cafatokat láttak volna viszont hozzátartozóink!?

- A francia ENSZ misszió közvetítette Asszonyom az Önök érkezéséről szóló hírt! Mi pedig egyszerű polgárokként mentőszolgálatot teljesítettünk! Mint láthatják, az áldozatok többsége is civil, sőt: gyermek és nő! Nagyobbrészt muzulmánok vagyunk, de nem teszünk kivételt sem vallás, sem nemzetiség tekintetében! Egyforma segítségnyújtásban részesítünk minden sebesültet. - Ezt annak ellenére tesszük, hogy egyedül mi vagyunk, akiknek nemhogy fegyvert adnának, hogy védekezzünk, azt is elszedik tőlünk, amit életünk kockáztatásával szerzünk! Mi nem akarunk sem háborút, sem polgárháborút, de kötelességünk családunkat, hazánkat megvédeni! Nem igényeljük, hogy más államok polgárai hullassák értünk vérüket, a velünk szemben alkalmazott fegyver-embargó eltörlését azonban igen! Az ENSZ és a nyugati hatalmak is eddig a támadó ellenség kezére játszottak, talán még a kereszténység vezetői is, pedig nekünk nincs terjeszkedő szándékunk sem terület, sem vallási szempontból. Mi is az egységes Európát akarjuk, csakúgy mint a nyugat-európai államok, érthetetlen számunkra, miért akarják szétparcellázni nemzetiségek szerint hazánkat! A segítségüket kérjük, Asszonyom! Ha már a férfiak tehetetlennek bizonyultak, legalább Önök hassanak oda, hogy hathatós védelemhez jussunk!

Mivel az e fajta segítségnyújtás meghaladta Szidónia hatáskörét, magához szólította a tolmácsot, hogy ő közölje az elnök feleségével a szarajevóiak kérését. A first lady figyelmesen végighallgatta a tolmácsot, majd Szidóniához fordulva:

- Mondd meg neki, Kedvesem, hogy még ma eljuttatjuk kérésüket a legilletékesebbhez, s ha figyelmen kívül hagynák, mint eddigi felhívásaikat, mi asszonyok vesszük kézbe a kezdeményezést, de abban az esetben Isten irgalmazzon a békétlenséget szítóknak, vagy azok támogatóinak, mert mi aztán nem fogunk! De addig is - szeretnénk, ha kezünkre játszanának néhány bajkeverőt! Az általunk rajtuk végrehajtandó ítélet esetleg visszariasztja a többit és nem lesz szükség nagyobb pusztításra, aminek ártatlanok is áldozatul esnének!

- Tolmácsold, Kedvesem inkább Te - szólt Szidónia a fiatal, egyetemista lánynak, aki aztán szinkronban fordította a first lady szavait. A tolmács még be sem fejezte, midőn egy futár érkezett azzal a felvilágosítással, hogy az amerikai hölgyek adományát szállító repülőgépeket a szerbek visszafordították! Mivel a futár jelentését a tolmács szinkronban fordította angolra, az elnök felesége azonnal reagált rá:

- Nyugodjanak meg kérem, a gépek rövidesen kísérettel fognak visszatérni! - Elővette kezitáskájából rádiókészülékét, s néhány másodperc múltán Washingtonban is hallhatták ingerült hangját! Mivel az elnök nem tartózkodott az épületben, a titkárságot kérte: azonnal lépjenek érintkezésbe férjével, hogy intézkedhessen az adományokat szállító repülőgépek biztonságos útjáról, majd így folytatta: jelenleg egy szarajevói épülettömb alagsorában tartózkodunk! A falakon belül megcsönkített sebesültek haláltusája remeg! Gyertyák és petróleumlámpák fényénél amputálják őket, mint a középkorban! A falakon kívül százával robbannak a gránátok, egyelőre nem is gondolhatunk arra, hogy elhagyjuk az épületet! Ez persze csak ideig-óráig tartó menedék, mert a szerbek már a külvárost ostromolják! Ha nem történik hathatós beavatkozás, a város lakóival együtt pusztulunk!

A first lady kérését azonnal továbbították az elnöknek, aki percet sem késve kérte Washington belgrádi nagykövetét: kérjen azonnali kihallgatást az elnöktől és mondja meg neki szó szerint a következőket:

- Feleségem tényfeltáró úton van Szarajevóban háromszáznál több amerikai asszony kíséretében. Amennyiben egyetlen egynek is baja esnék a Szarajevó elleni harcokból kifolyólag, Belgrádot a rómaiak által elpusztított Karthágó sorsára juttatom! Továbbá: az amerikai asszonyok által összegyűjtött adományokat szállító repülőgépeket száz vadászbombázó kíséretében ismételten útnak indítom! Ha akadályozná a gépek leszállását és természetesen munkavégzésével felszállásukat, a vadászbombázók utasítást kapnak arra, hogy Belgrád felett dobják le terhüket! Minden továbbirol azonnali információt kérek!

Az események tehát gyorsan követték egymást! Szidónia és kísérete még jóformán körül sem nézhetett - ez azért egy kicsit túlzás, de a fájdalmak szigetének elnevezett alagsori helyiségben, amíg egyiktől a másikig jutottak, időérzékük kihagyott - egyszerre csak kétszáznál is több repülőgép dőreje a haldoklók szemét is az ég felé fordította: hála neked Istenünk - rebegték - nem hiába folytattuk vérünket! Megjöttek a felszabadítók! Egy kicsit későn - legalábbis, ami minket illet, de még mindig jobb, mintha egyáltalán nem jönnek...! - A haldoklók imának is beillő fohászaikhoz a jelenlévő vezetőjük is csatlakozott, csak persze más szavakkal köszönte meg az immár tényleges beavatkozásnak minősülő amerikai lépést!

- Asszonyom - hajolt meg mélyen -, de úgy látszik felismerte az ártatlan csalást, mert ezúttal már a first ladyhez, nem pedig Szidóniához beszélt - nem vagyok benne biztos, hogy kit tisztelhetünk Önben, abban azonban igen, hogy az Ön rádióhívására léptek akcióba a NATO-hoz tartozó légierődök és természetesen annak tudható be, hogy a város ágyúzása is megszűnt! Nem tudom, adhatnánk-e méltóbb ajándékot Önnek annál, hogy teljesítjük kérését, miszerint

életünk feláldozásával is elfogjuk a legvéresebb szájú, legvéresebb kezű gyilkost, hogy Önök ítélkezhesenek felette! Tudjuk, hogy szinte védőgyűrűvel veszik körül követői, de nekünk is vannak odaát embereink, s ha élve nem sikerülne kézre keríteni, megsemmisítésének bizonyosságául a trófeáját /fejét/ szállítjuk!

- Köszönöm - válaszolta az asszony -, de kérem: kívánságunkat semmiképp se tekintsek úgy, mintha véreire áhítoznánk! Az eddigi véres akciók szervezőjeként nyilvánvalóvá tette, hogy megsemmisítése szükségszerű! Újabb Hitlerék, Sztálinok, vagy a régmúltbeli Nérók nélkül is a vesztebe rohan az emberiség! Nincs szükség arra, hogy tömeges mészárlásokkal gyorsítsuk pusztulását! Most pedig, ha kérhetem, legyen segítségünkre abban, hogy lehetőség szerint, pontos áttekintést kapjunk a város általános helyzetéről! Itt sajnos - a vizsgálaton kívül most mással nem szolgálhatunk, de remélem, a gépek sikeres földre szállása után hamarosan ideérkezik a kért gyorssegély is, és ha már azt nem is adhatja vissza, amit elveszítettek, a fájdalmat enyhítik!

- Megtiszteltetés volt számomra Önökkel lenni, Asszonyom - a férfi ismételten mélyen meghajolt - megbízatásom azonban csak arra az időre szólt, amíg az Önök biztonsága veszélyben forgott. Most visszamegyek a parancsnokságra, de ígéretem teljesítése végett még fogunk találkozni! A város általános helyzetéről pontos képet kapnak, ha követni fogják ezt a kislányt - kisség hangosabban átszólt az egyik nyíláson: Fatima! - És Fatima: nyúlánk, sápadt, beesett arcú, de égő szemű, 18-20 körüli lány, hogy honnan, honnan nem az asszonyok elé lépett, majd tiszta angolsággal megszólalt:

- Rendelkezzenek velem, Hölgyeim! E perctől kezdődően én vagyok hívatva szolgálni Önöket! Sajnos csak egy kimustrált járművel állhatunk szolgálatukra, mert az előbbi hármat megsemmisítették, de különben mindenben igyekezni fogunk elkerülni a kényelmetlen helyzeteket!

- Mi pontosan azokkal akarunk ismerkedni, Kedvesem - adta meg a választ a first lady -, ne kíméljen minket kislányom, már hozzáedződünk a legrosszabbhoz is! Indulhatunk!

Akkorára persze a többiek is összeszedelődzködtek - szét voltak szóródva a betegek között -, majd a lányt követve - volt, akit úgy kellett átpasszírozni a szűk nyíláson - kifelé indultak, a szabadba! Az ágyúlövések szüneteltek, csak egyes puskalövéseket lehetett hallani és fentről a repülőerődök dőrejét! A teherszállítmányt biztosító gépek ugyanis egymást váltották!

A szabadvilág televíziói, rádiói, valamint a különkiadásban megjelenő újságok híradásai pozitívnak értékelték a katonai lépést, de még nagyobb elismeréssel adóztak az amerikai asszonyok halált megvető bátorságának!

A magyarországi, egyre intenzívebbé váló választási előkészületeket, s a szarajevói véres orgiákat némileg elhalványították a floridai delfin farmon történetek! Hurrikán valósággal meg volt veszve, fel-le dobálta magát az épület körül, kereste Szidóniát és szinte megváltás volt Ferenc számára a hollywoodi filmszillagok érdeklődése a szerelmes delfin iránt!

A farm és környéke továbbra is le volt zárva „közönséges” halandók elől, a filmszillagokkal azonban kivételt tettek, de főképp csak Hurrikán lecsillapítására! Az állat azonban mindenfajta közeledést elutasított, csak Ferencet tűrte meg maga mellett, s ha éppen nem hisztizett a laboratórium körül, órák hosszat úszkált az öböl azon részén, ahol Szidóniával randevúztak, pedig igen csak válogathatott volna a női nem ragyogóbbnál ragyogóbb képviselői közül! Ruházatuk - hát inkább csak bőrük, mert a delfin úrfinak tökéletesen mindegy volt, hogy melyik divatszalonból került ki, ami a bőr felett volt, ha egyáltalán annak lehetett nevezni - a habfehértől a szénfeketéig váltakozott. Hurrikánnak azonban nem a flanc kellett, és nem is csak egy nőnemű lény, lehetséges, hogy tesztelte a parton sétáló, majd vízbemerülő hölgye-

ket, de egyiknek az intelligencia szintje sem közelítette meg Szidóniáét, gyengéd, szinte gyermekien természetes jelleme, mozgástechnikája pedig egyszerűen utánozhatatlan volt!

Egy nap azonban, Szidónia távollétének második hetében megjelent a parton egy lány: magas, karcsú, telt keblű, aranyszőke haj egészen ülepéig...! Türelmesen sétált, majd midőn Hurrikán megjelent, szemközt nézett vele, aztán elhajította magáról azt a keveset is, amit még ruházatnak lehetett volna tekinteni, s minden körülményeskedés nélkül be a vízbe, néhány karcsapással az elképedt állat előtt termett, két karjával átfogta annak nyakát, két lábát átvette derekán, és még mielőtt Hurrikán megalkothatta volna róla a maga véleményét, csókolni, simogatni kezdte! Ferenc, aki a labor tetejéről távcsővel figyelte a jelenetet, megnyugvással vette tudomásul, hogy az állat valósággal lebénult, a lány gyengédsége megbűvölte! Miután többszörösen ismételték a szerelem előjátékának minden fortélyát - valósággal forrt körülötük a víz - a lány felvágódott az állat hátára, majd szélvészfért körbe nyargalásztak az öbölben! A vágta a labornál ért véget: Hurrikán lihegve, fújtatva hozta szíve hölgyét, új választottját, hogy bemutassa gazdájának!

- Dobjon le valami cuccot - kiáltott fel a lány Ferenchez -!

- Minek az - volt a válasz -, ha nincs Hurrikán előtt takargatnivalója, én is elfogadom úgy, ahogy van!

- Hát azért egy természettudós és egy delfin között van némi különbség!

- Attól függ, milyen értelemben gondolja? Vannak dolgok, amelyeket azonos szinten művelünk!

- Azért mégis...! Ha kérhetem...?!

- Jó! Maradjon! Mindjárt jövök! - Ferenc lement az épületbe, s előkerített Szidónia holmija közül egy napozót, igaz a kebleket az is szabadon hagyta, de a szeméremrészt némileg befedte, azért csak némileg, mert a bajusz mindkét oldalon kilátszott alóla, s a tetőre felkapaszkodó lány lábszárán végigcsurgott a „bajusz” végéről csepegő víz!

- Nos - engedelmeivel, Uram: Méri vagyok! Ha üzletet tudunk kötni, többet is elárulhatok magamról, egy filmet akarok forgatni, melyben a főszerepet jómagam, valamint Hurrikán kapná! Amennyiben felesége - bocsásson meg jól értesültségemért - szintén vállalná a szerepet, nagyon örülnénk, sőt - ha akadna még néhány hajadon, akiket Hurrikán elfogad...! Mért ne lehetne neki is háreme?! Mint hallottam kedves neje másállapotban van! Ez a tény nagyot lendítene az Ön tudományos kutatásának azon részén, amely az ember és az állat, ha ugyan a delfint állatnak minősíthetjük, magatartás morálját tárgyalja, azaz viselkedésnormáit az áldott állapotúakkal szemben! De amennyiben életképes utódok származnának közreműködésünkkel, felgyorsulna a kételtű embertípus szaporodása is! Mint hallottam, Ön szerint egyedül az lesz képes egy termonukleáris háború túlélésére! A film anyagi bevétele, mert gondolom óriási tömegeket mozgatna meg, bizonyára várakozáson felüli lenne, véleményem szerint mégis csak másod- vagy harmadrendű az előbbi előnyökhöz képest!

- Bizonyos értelemben azonos álláspontot vallunk - válaszolt Ferenc -, de számoltak Önök - gondolom nem csupán az Ön ötlete - azzal, hogy a film sikere esetén sutba dobhatnák az összes eddigi elméletet, melyek az emberre, mint felsőbbrendű lényre vonatkoznak!?

- Természetesen számoltunk vele! De - tulajdonképpen nem történne más, csak a teremtés mesébe illő hiedelme ellenében, a természettudomány eredményei igazolódának!

- Így ránézésre, fel sem tételezné az ember Önről ezt a mélyenszántó életszemléletet! Érdemes elgondolkodni ajánlatán, de remélem, nem kell azonnal döntenem?!

- Nem, természetesen nem! Néhány napig itt maradhatok, esetleg kedves neje haza érkezéig, vagy míg nem jön egy harmadik! Hirtelen távozásom csak még jobban megzavarná Hurrikánt! Megegyeztünk?

- Rendben! Elfoglalhatja feleségem szobáját! Ha bejelentés nélkül jönne haza, legfeljebb megrángatják egymás haját, de mint látom, van belőle Önnek is...!

Méri nem válaszolt, ellenben mint előzőleg Hurrikánnal tette, átkarolta a férfit! Ferenc, ha akart volna, sem tudott volna szabadulni, vagy legalábbis nem könnyen, mert a két felfűjt - ki tudja - duda hónalja alá préselődött, az összekulcsolt ujjak pedig bilincsként szorították, kénytelen volt egyre közelebb húzódni és viszonzni az egyébként szolid csókot, utána pedig ideje sem lett volna semmire, mert Méri fejest ugrott a vízbe, s pár másodperccel később már Hurrikán hátáról integetett:

- Ajánlom - kiáltotta fel - a távcsövet pihentesse, mert nem fogja élvezni a filmet!

- Nem is beképzelt! Vagy igen?! - Ezeket a szavakat azonban Méri már nem hallotta, Hurrikánnal együtt eltűnt a part egyik kiszögellésénél, pedig okosabban teszi, ha marad, mert a levegőben már érződött a közeli vihar szaga! A parton sorakozó pálmafák levelei még épp-hogy rezdültek, a levegő opálszerű vibrálása azonban arról tanúskodott, hogy valami - ha nem is éppen hurrikán, de erős vihar van készülóban!

Ferenc még a tetőn ácsorgott, arrafelé bámult, amerre Méri és Hurrikán eltűntek. Ki tudhatná, mi járt a fejében, de hogy nagyon lekötötte valami a figyelmét, az biztos, mert a farm gondnokának szavaira - akkor érkezett a városból és a hídról kiáltott fel hozzá - összerázkódott -!

- Leengedem a fenékrögzítőket, Uram!

- I-gen! Tegye belátása szerint!

- Lehet, hogy csak a széléből kapunk, de jobb, ha bebiztosítjuk magunkat! Hagyja ott a tetőt, Uram! Itt lent biztonságosabb!

Ferenc szeméhez illesztette a távcsövet és a távolba tekintett:

- Még várnom kell! Hurrikán az imént távozott el egy lánnyal!

- Ha elfogadja, nagyobb biztonságban lesz mellette, mint mi itt!

- Nem is azért, de - nyugtalan vagyok! És ha mégsem?!

- Nagyobb bajt nem csinál benne...! Legfeljebb partra teszi, ott meg azonkívül, hogy elázik...!

De még mennyire, hogy elázik...! A gondnok be sem fejezte a mondatot, megindultak az egek csatornái, mintha az óceán fenékkal felfelé fordult volna, valóságos özönvíz zúdult rájuk, szerencsére csak mérsékelt erősségű széllel! Mivel a felhők a víz színén úsztak, Ferenc nem látott semmit abból, ami néhány mérfölddel arrébb Mérit és Hurrikánt foglalkoztatta, megfogadván a gondnok tanácsát lefelé indult a tetőről, már egyébként is bőrig ázott! Mehetett volna lejjebb, hisz a plexiből készült konténerben, az épület alatt, még tán élvezhette volna is az óceán hullámozását, de egy hetedik érzék a földszinten tartotta: hátha mégis visszajönnek és ebben az esetben jó, ha a feljáró közelében tartózkodik! Még végig sem gondolhatta egészen, a létra aljánál mozgás támadt:

- Méri?! - kiáltotta el magát -! Mivel válasz nem érkezett, azaz igen, de csak halk nyögdécselés, gondolkodás nélkül belevetette magát a vízbe és elkapta a létrába kapaszkodó, s a Hurrikán által vízszínen lebegtetett lányt!

- Kapaszkodj belém erősen - ezek voltak következő szavai, a lány azonban annyira ki volt merülve, hogy inkább elengedte. Mivel egy kézzel hiába erőlködött, elengedte ő is a létrát,

majd a lányt Hurrikán hátára helyezve a part felé indultak! Persze, hogy a hullámok le ne sodorják, egyik kezével fognia kellett, úszáshoz csak egyik kezét használhatta, na meg a lábait, de a delfin egymaga is megbirkózott volna vele, hisz emlékszünk Szidónia megmentésére, akkor azonban a delfin kisasszonyok is segédkeztek, most ki tudhatná - tán féltékenységből magára hagyták. A nagy test orsószerűen tört előre a zavaros hullámok között, s tényleg csak néhány percig tarthatott, Ferencnek nagyon is hosszúnak tűnt míg az épülettől és a hozzá vezető hídtól jócskán eltávolodva partot értek...!

- Nos barátom - szólt a fújtató delfinhez -, innét már magam is megbirkózom vele. Menj szépen vissza a tieid közé, mert a végén még bíróság elé citálnak hűtlen elhagyásért és én nem szeretnék tanúskodni ellened! - Átnyalábolta a lányt és elindult vissza a farm irányában. Szerencséjére nem kellett egyedül cipelnie végig, mert a gondnok, nem találván az épületben, keresésére indult és fele úton egymásba ütköztek, ugyanis a lefelé ömlő víztömegtől lépésnyire sem láttak!

- Nem mondom, szép kis kalandba keveredett, Uram - mondta ütközben a gondnok - könnyen el is sodorhatták volna a hullámok!

- Nem hiszem, hogy Hurrikán magunkra hagyott volna, s ha ő maga kevésnek bizonyul, segítséget kér és jöttek volna a többiek! Szinte biztos vagyok abban, hogy figyelemmel kísérték küzdelmünket, de ismervén Hurrikán rártartiságát, nem mertek ok nélkül közelíteni!

- Valószínűleg így van, Uram! Ön bizonyára jobban ismeri a természetüket nálam, de engem is sokszor elgondolkoztat céltudatos viselkedésük! Érzésem szerint jó nyomon indult el, amikor a delfint az ember tengerben élő testvéreként vette lajstromba tudományos kísérleteinek sorában!

- Még csak az elején tartunk, barátom - válaszolt Ferenc - sok a pozitív, de majdnem ugyanannyi a negatív elem is! A kísérletek eddigi folyamatában. Ez a lány, ha igaz, amit mondott, sokat segíthet, ugyanis egy film egyidejű forgatása közepett, részt kíván venni a kísérletekben!

- Nagy sikere lenne a filmnek, Uram, főképp, ha az eredmények pozitívak lennének! A természettudomány pedig előre is, hátra is millió éveket ugrana! Hová szállásoljuk be a hölgyet?

- Természetesen a feleségem szobájába, még egy darabig úgyis nélkülözni fogjuk!

- Ön a gazda, Uram! Nem kellene orvost hívnunk? Ez a kislány, ámbár nem úgy néz ki, nincs eszméleténél!

- Nagyon is eszméletemnél vagyok - szólalt meg Méri -, de ahhoz nagyon is kiütöttem magam, hogy használni tudnám a lábaimat, orvosra nincs szükség, de ha nem esik terhükre, cipelhetnek tovább! Majd a filmgyárnak benyújtjuk a számlát, bár azt megfizetni, amit csak a mai nap átéltem, nem hiszem, hogy pénzzel lehetne!

- Nyugalom, mindjárt megérkezünk! Az elszámolást hagyjuk ez utánra, ha már biztonságban leszünk!

- Úgy emlékszem, mintha már letegezett volna, Professzor úr! Maradjunk inkább annál, jobban megértjük egymást, ami számunkra különösen fontos, hisz ha beleegyezik a film készítésébe, huzamosabb ideig el kell viselnie!

- Ezt is majd később megbeszéljük, Kislány! Aki nem bírja a lábait, annak a szája se járjon!

- Jó-jó, de igyekezzenek, mert a kezüktől már felhólyagzott az ülepem!

- Nem inkább a Hurrikán /delfin/ hátuszonya nyomán? De majd bent tüzetesebben megvizsgáljuk! Különben - legalábbis én - nem érzem, hogy hólyagok lennének a fenekén! -

Ferenc és a gondnok, összekulcsolt kezükre ültették Mérit, míg másik kezükkel a vállukon általvetett karjait fogták! Így kényelmesen haladtak a hídig, ott azonban le kellett tegyék, mert azon csak ketten fértek el egymás mellett - most választhat, Kedves, hogy melyikünk vigye tovább, mert a kiválasztott személy csak a hátán vagy nyakában cipelheti át!

- Ha kérhetem, Professzor, akkor inkább Ön! Tulajdonképpen mindegy lenne, de reménybeli szerződéses kapcsolatunk miatt Öné az elsőbbség!

- Rendben van! Segítse a hátamra, Barátom - Ferenc a gondnokhoz -, de nem szeretném, ha akár csak viccből is nyakon pisilne!

- Na-lám! Úgy hallottam, hogy mosolyogni sem tud, Professzor, s még viccel is?! Közönséges ember ilyen körülmények között kétségbeesve segítségért kiáltana!

- Ugyan ki jönne segítségünkre? Hármunkon kívül, itt a közelben csak delfinjeim találhatók! - Az utóbbi mondat már az épületben hangzott el - Ferenc egyenesen Szidónia fürdőszobájában tette le Mérit, majd talán kissé keményen hangsúlyozva:

- Zuhanyozzon le, kérem! A hideg víz hatására fellazulnak a lábikrái! A szomszéd szobában talál magára való ruhaneműt, öltözzön fel, várni fogjuk az ebédlőben!

- Ha sikerül lábra állnom, inkább lepihennék! De mondtam már, hogy ne magázódjunk! Várj kicsit, megpróbálok felállni, ha sikerül eltávozhatsz, de ha nem - abban az esetben kénytelen leszel megfürdetni! - Ferenc anélkül, hogy szót is szólt volna, megnyitotta a hidegvíz csapját, Méri felsikoltott, s fel is ugrott - egyenesen Ferenc nyakába:

- Köszönöm! Mindent köszönök, drága Professzorom! Azt hiszem, jól meg fogjuk egymást érteni, de tényleg - most előbb kicsit pihenni szeretnék!

- Semmi akadály, Kedves! Amint látom, nincs már szükséged rám, tehát távozhatsz!

- Ha megígéred, hogy visszajössz! Gondolom nem közömbös számodra, hogy miért vállaltam itteni szereplésemet! Továbbá szükségem van tanácsaidra, de szeretném, ha kettőnk titka maradna egyelőre minden, a harmadik személyt feleséged megérkezéig lehetőleg nélkülözzük, utána pedig - majd meglátjuk! Úgy beszélek, mintha máris megkötöttük volna a szerződést, de azok után, amiket az úton idejövet mondtál, felhatalmazva érzem magam!

- Lehetséges! Tedd magad kényelembe! A kis ringatózás talán még hasznodra is válik az elalvásnál. Majd jövök! - Ennyit mondott Ferenc, majd még egyszer végigmért a lányt, anyaszült meztelenül állt előtte, s mielőtt a másik szóhoz juthatott volna, becsapta maga mögött az ajtót! Hogy mit gondolt és mi történt kettejük között utána, azt hagyjuk inkább későbbre, most lépjük át az óceánt és kísérik figyelemmel, miként ítélik az amerikai amazonok Sigfrid gróf ősi kastélyában a Boszniában elfogott és magukkal hurcolt „háborús gyűjtőanyagok” felett! De először is ugye, oda kellett őket szállítani, mégpedig úgy, hogy átmenjenek a vámvizsgálaton! Nos - ezt is megoldották: mivel magáncélra bérelt gép volt és az utaslistán is a legismertebb amerikai nevek szerepeltek, a vámosok nem fordítottak különösebb gondot poggyászaik átvizsgálására, így a három közepes nagyságú ládára sem, melyekben a „szörnyetegeket” mesterségesen altatva helyezték el, s hogy még biztosabbak legyenek: tartalmukat illetőleg óriáskígyókat szerepeltettek, továbbá a hihetőség kedvéért a ládák belső részéhez sziszegő hangokat adó magnókat helyeztek el! De, mint már tudjuk, szükségtelen volt a nagyfokú elővigyázatosság, mert minden különösebb akadály nélkül átpakoltak a rájuk várakozó, előre odarendelt buszokra!

Franz, azaz Ferenc, akivel Szidónia állandó összeköttetésben volt, Johann, a kastély és a birtok vezetésével megbízott „családtag” közreműködésével a díszes társaság és a rendkívüli alkalomhoz illő fogadást adott! Johannak, aki már maga sem volt fiatal, s a távollévő Franzot

is helyettesítenie kellett, a vendégsereg kiszolgálásához nagyszámú segédzemélyzetet kellett alkalmaznia! A feladat természetesen meghaladta erejét, de szerencséjére az öreg Franz és felesége Elíz személyében váratlan segítséget kapott! Hozzájuk csatlakoztak még Gréta, Tamás, valamint Irmuska és a fiatal Janzen, akik valamivel később, Jörg különgépével érkeztek Johann kérésének eleget téve, hogy segítsenek a segédzemélyzet eligazításában és - nem sértődhet meg senki, ha azt mondom: ellenőrzésében, hisz a kastélyt építészeti remekműként szerepeltették a világörökség műemléklistáján!

Gréta hálás volt Johannak, akiért megtanította a hajózás mesterségbeli fogásaira, de társainak sem kellett sok biztatás - még Janzennek sem: minden alkalmat megragadott, hogy együtt lehessen Irmácskával, aki kimondatlanul is boldogan fogadta Janzen udvarlását! Nem azért, mert gazdag fiatalember volt - a szegény, mindenki által elhagyott, megbecstelenített bosnyák lányka Allah különleges lovagjaként tisztelte Janzent, aki nem tudta ugyan palástolni szerelmét, de a lehető legtisztességesebb szándékkal, szinte babonás félelemmel közeledett a lányhoz! Grétának és Tamásnak tudott tanácsokat adni, önmagával szemben azonban bizonytalankodott, szüksége volt édesanyjának, Dianának a bátorítására:

- Attól még nem lesz rossz a lány, ha szívére hallgatván neked adja magát, Fiacskám! Te pedig úgy vigyázz rá, mint egy igazgyöngyre, amelyet a tenger fenekéről halászott ki számodra a szerencse istenasszonya! Szép, jó eszű, de tanulatlan! A szerelem mellett még jut bőven ideje arra is, hogy művelje magát! Nekem már volt két nagy lányom, mégis buta liba voltam apádhoz képest, mikor összekerültünk! És lám - egy okos, művelt ember mellett szinte akaratlanul is olyanná válik az ember, mint a párja! Persze sok mindenről le kell mondania, de többet kap helyette: az igaz, önfeláldozó szerelem szinte mindent pótol! Ha visszatekintesz, merem remélni, hogy nyugodtan állíthatsz minket példaképül magad, akarom mondani: magatok elé!

- Köszönöm drága Anyuskám! El sem hinnéd, ha mondanám, hogy mit szabadítottál fel bennem! - A beszélgetés után Janzen szinte megváltozott és már nem félt megvallani szerelmét, de csak lépésről-lépésre, hogy meg ne ijessze a lányt!

Lehetséges, sőt sokan talán szükségtelennek találják e rövid epizód közbeszúrását, én azonban szükségesnek tartom ahhoz, hogy megértsük a most következő eseménysorban egymást váltó indulatok kavalkádját! De hozzásegít ahhoz is, hogy elhagyva sok, a tényfeltáró úttal kapcsolatos, legtöbb esetben megrázó történet, a finálé nem éppen szívet-szemet gyönyörködtető közepénél kezdjem:

Vacsora végeztével előrehozták a hátsó udvarban elhelyezett, vérebek által őrzött három ládát, de már előbb felállították a nyakazó tuskót az öreg Franz emlékezetében megőrzött helyre! A tuskón, gyér holdvilág által megvilágítva csillogott az újólag borotvaélesre fent nehéz bárd, mély sebet vágva a több évszázados, acélossá keményedett tölgybe is! A „vadállatok” más jelzöt nem érdemlenek, már éber állapotban várták sorsuk beteljesülését! Az mindenesetre megnyugtatta őket, hogy ott, ahová újólag szállítva lettek, nem hallatszott a vérebek morgása! Sok jót nem remélhettek, mert a háromszáznál is több asszony össze-vissza kiabálásában egyáltalán nem volt felfedezhető semmi, ami az irgalmas szamaritánusra emlékeztetett volna, de mégis - emberek voltak, akik nem fogják felfalni őket, mint a vérebek tették volna!

- Túl enyhe büntetés lesz számukra, ha csak a fejüket vágjuk le - mondta egyik fiatalasszony -, célszerűbb lenne megnyúzni őket, vagy egyenként levágni valamennyi végtagjukat!

- Előbb fel kellene izgatni őket, aztán a tuskón laposra verni hímvesszejüket és csak utána nyakazni!

Egy másik pedig:

- Mi lenne, ha egymáshoz kötöznénk a heréiket, aztán közibük csapnánk: fusson, melyik merre tud! Szerintem elegendő büntetés lenne számukra, ha nem tudnának hozzájuk hasonló vadállatokat nemzeni!

- Hogyisne...! Nemzeni nem tudnának, de annál nagyobb lenne bennük a bosszúvágy! Élve nem engedhetjük ki őket a kezünkből!

- Húzzuk karóba őket, aztán eresszük rájuk a vérebeket!

- Még hogy karóhegyezéssel bíbelődjünk..., aprítsuk fel őket, aztán úgy a kutyák elé!

Ki tudná számon tartani, hogy még mik hangzottak el, de végül is a first lady javaslatát tették magukévá:

- Mint háborús bűnösökre, rájuk is a nürnbergi perrendtartásban megfogalmazottak az irányadók! Mivel azonban mi többségében amerikai állampolgárok vagyunk, a nálunk szokásos szisztéma szerint fogunk eljárni: bíró, ügyész, védő és a tizenkét dühös ember! A bíró szerepére jómagam vállalkozom, ügyésznek javaslok a mi kis fiatal háziasszonyunkat, védőnek pedig - ki vállalkozik? Senki? Akkor ahányan vagyunk a bírón és az ügyészen kívül, írjuk fel nevünket egy cetlire és - levette kalapját - dobja mindenki a kalapomba! Előbb kihúzzuk a tizenkét esküdt nevét, a tizenharmadiknak pedig vállalnia kell a védő szerepét!

- Elfogadjuk - hallatszott innen is, onnan is -, de feltételként szabjuk - ezt már a kormányzófeleség, aki hóhérnak jelentkezett már a washingtoni pikniken -, hogy élve nem hagyhatják el ezt a helyet!

- Ezt bízuk a törvényhozókra, Kedvesem - mondta a first lady - kezdhetjük!

Janzen és Tamás - mint általában a bíróságokon - elhelyezték az épületből hozott három asztalt, a székek cipelésében már Gréta és Irmácska is segédkeztek! A pulpitust a három láda elé, a székeket a pulpitus mögé sorakoztatták, a vádlottak padjául a ládák szolgáltak, a hallgatóság pedig ki ülve, ki állva, ahol éppen tartózkodott, nem finnyáskodtak az amerikai asszonyok, de különben is - a hely fensége, akkorára eltűntek a fátyolfelhők is az égről és a telihold mintha megállt volna a kastély tornya felett, ezüst verettel vont be mindent, még a ládákból kiszabadított foglyokat is, akik mellett jobbról is, balról is két-két középkori lovagruhába bújtatott alabárdos Amazon állt őrséget!

- Álljanak fel, vádlottak - szólt a bíró -, de hát - addig is álltak - az összembari társadalom ellen elkövetett háborús bűntetteik ügyében fogunk ítélni Önök felett! Kérem mondják jegyzőkönyvbe nevüket, életkorukat, iskolai végzettségüket! Foglalkozásukat ismerjük: tömeggyilkosok!

A három vádlott egymásra nézett, s mintha csodálkoztak volna, hogy éppen őket vonják felelőségre a boszniai vérengzésekért, holott...!

- Engedelmeivel, tisztelt bírónő - szólalt meg a jobb szélén álló fogoly -, először is tiltakozunk az ellen, hogy hazánktól távol, egy terroristákból álló bíróság ítélkezzen felettünk! Másodszor mindhárman egy alakulatnál szolgáló, ténylegesen besorozott katonák lévén, hazánk és vallásunk védelmében parancsot teljesítettünk! Nem tagadjuk, hogy öltünk, de ha nem tesszük, akkor minket ölnek meg! Leromboltuk és felgyújtottuk az ellenfél védelmét szolgáló településeket, de ugyanezt tette az ellenfél is a mi oldalunkon! Megbecstelenítettük a nőket, megöltünk gyermekeket is, de hasonlóképpen cselekedtek ők is! Ami ma Boszniában történik, az polgárháború! Nem tartozunk elszámolással a világnak, de ha mindenáron bűnbakokat keresnek, akkor ne egyszerű munkás és paraszt gyerekeken álljanak bosszút, hanem azokon a politikusokon, vagy magasan kvalifikált személyeken: szociológusokon, pszichológusokon,

filozófusokon, akiknek érdekében állt a testvérháború kirobbantása! Önök itt minket hazug információk által félrevezetve megölnek, ugyanakkor azok, akiket Önök képviselnek, Genfben, Belgrádban, Washingtonban és egyéb helyeken paroláznak a bennünket hadba küldő: szerb, horvát, bosnyák vezetőkkel! Nem védekezünk és nem kérünk védelmet sem! Amit elkövettünk, terhelje azok lelkiismeretét, akik parancsot adtak rá! Tegyük, amit jónak látnak, akár önszorgalomból vállalták, akár parancsra!

A first ladynek, de azoknak is, akik a ládák közelében helyezkedtek el, már a ládák felnyitása-kor feltűnt a foglyok fiatalsága, egyszerű munkás, paraszti magatartása, s felébredt bennük annak gyanúja, hogy a szarajevói vezetők az igazi bűnösök híjával, azokat zárták a ládába, akik éppen kapóra jöttek! Úgy gondolták: ezzel a hárommal is kevesebben fogják öldösní sorsaikat, elítélésük pedig meggondolásra készítheti fő-fő vezetőiket! Mivel a fiatal szerb katona maga sem tagadta a gyilkosságokban való részvételüket, az Amazonok nem érzékenyültek el, s mindenképp példát akarván statuálni, a tárgyalás lefolytatása mellett döntöttek: az ő kezük már eddig is véres, ha elengedik őket, nem lesznek jobbak, tehát: a cél szentesíti az eszközt, tuskóra velük!

- Meghallgattuk, fiatalember, ámbár nem lett volna kötelességünk, mi azonban annak ellenére, hogy terrorista bíróságnak nevezett, mindent figyelembe veszünk, ami emberiségi szempontból mérvadó lehet! Előterjesztése - gondolom mindhármuk nevében tette - a védelem szempontjából perdöntő lehet és az ítélet meghozatalánál figyelembe fogjuk venni! Hogy tudják, miszerint nem terroristák ítéleznek felettük, hanem nagyon is tiszteletreméltó személyek, felfedem kilétünket: mi itt valamennyien a világbéke megőrzéséért szerveződött mozgalom tagjai vagyunk! Mivel a bűntettekben való részvételüket önmaga is elismerte, az a tény, hogy nyilván mások helyett kell most felelniük, ugyanis mi a főbűnösöket kértük ki, legfeljebb enyhítheti a bíróság ítéletét, de nem mentesíti Önöket a bűn alól, mert védtelen gyermekeket, lányokat, asszonyokat, öregeket még parancsra sem lett volna szabad meggyilkolni! Amennyiben semmiképp sem tudtak volna kitérni a parancs teljesítése előle, önmaguk ellen kellett volna fordítani a fegyverüket, s ha ezt teszik, ma nem gyilkosokként állnak bíráik előtt, hanem vértanúként írják be nevüket az emberiség történelmébe! Most pedig felkérem ügyész-asszonyt, hogy mint közvádoló, nevek és egyéb adatok elhagyásával, az ugyanis a körülmények figyelembevételével feleslegessé vált, mondja el vádbeszédét!

Szidónia felállt, végigmérte a három vádlottat, majd mintegy útbaigazítást remélve, végigpásztázott tekintetével a némaságba burkolózó hallgatóság felett:

- Önök - kezdte - olyan súlyos bűnöket követtek el, amelyek csak halállal büntethetők! Mert - felemelte hangját - sem nemzetiségi, sem vallási ellentétek miatt nem kényszeríthették Önöket arra, hogy gyilkoljanak, gyújtogassanak, romboljanak! Mi valamennyien, tényfeltáró úton, Szarajevóban jártunk! Tapasztalataink szerint Önöket nem is kellett kényszeríteni, örömeiket lelték mások legyilkolásában! Ott voltunk a tömegsíroknál, ott voltunk azoknál a sebesülteknél, akik végtagjaikat veszítve a halálos injekciókért rimádkodtak, de ott voltunk az akna és a gránát tűzben is, életünket téve kockára azért, hogy most és az elkövetkezőkben nyugodt lelkiismerettel mondhassunk ítéletet a bűnösök felett! Azonkívül, amit szemünkkel láttunk, fülünkkel hallottunk, nem hiszem, hogy bármi is akadna még, ami magyarázatra szorulna bűnösségüket illetően! De - engedjenek meg egy kérdést: minek tartják Önök magukat, és milyen ítéletet hoznának, ha történetesen most Önök lennének a helyünkön?!

A vádlottak egymásra néztek, de nem szóltak, hallgattak!

- Nos - folytatta Szidónia - hallgatásukkal elismerik, hogy az általam felsoroltakban bűnösök, tehát az állampolgári érdekek védelmében megsemmisítésüket kérem!

- Halál - halál a gyilkosokra! - Percekig tartó morajlás, zúgás csak a first lady erélyes fellépésére csillapult kissé, de midőn Irmácska az ügyész és a védő közé lépve felemelte karját, jelezvén, hogy szólni kíván, egyszerre csend lett és minden szem rászegeződött:

- Tanúként kíván fellépni - kérdezte a bíró -?

- Tanúként és védőként - szólalt meg Irmácska - tanúként, mert jómagam is áldozata voltam egyik vádlottnak, védőként, mert itt a védelmet csakis egy volt áldozat láthatja el úgy, hogy a védelem is többé-kevésbé megközelítse az igazságot! Halljátok tehát: amikor a foglyokat kiemelték a ládából, kéz- és lábbilincsel voltak gúzsba kötve /rámutatott a középsőre/ ebben a fiatal katonában arra a fiatalemberre ismertem, aki fegyver által kényszerítve is viszonylag humanusan vett részt megerőszakolásomban. Nem szabad tehát egy kalap alá venni azokkal, akik a testvérháborút előidéztek, de azokkal sem, akiket kizárólagosan állati ösztöneik vezéreltek! Ne kövessük el ugyanazt a barbárságot, amit a főbűnösök és hű követők: válogatás nélkül gyilkolnak még ma is! Szemetekkel láttátok, fületekkel hallottátok az ottani történeteket, mégis becsaptak benneteket: fogtak néhány tényleges szolgálatát teljesítő katonát, akik ugyan nem ártatlanok, de nem is háborús bűnösök! Az ő halálukkal nem példát statuálnánk: hogy így járnak a háborús gyújtogatók, ellenkezőleg: mérget adnánk azok kezébe, akik eddig is nacionalista, és vallási kötelezettségeikre hivatkozva felhasználták ezeket az egyszerű embereket! Tökéletesen igaza van ennek a fiatalembernek: addig, amíg a főbűnösökkel tárgyalnak és paroláznak Genfben a nagyhatalmak vezetői, nincs jogunk ítéletet mondani felettük! Adjunk lehetőséget számukra, hogy felismerjék: csak azért, mert más nyelvet beszél, más a nemzetisége, vallása embertársunknak, az még nem jelenti, hogy ellenség is! Hogy ne hagyják félrevezetni magukat néhány hatalomra éhes törtető által! Hogy Ők semmisítsék meg azokat, akik galád módon, hazug frázisokkal, vér- és tűzfürdőbe kergették őket, ugyanakkor maguk kihasználva a zavaros állapotokat, vagyionokat gyűjtenek! Amíg milliószámra üzetik el ősi fészkéből az egyszerű kisembereket, majd felgyújtatják azokat, saját maguk részére pedig idegenben is palotákat vásárolnak! Végezetül pedig: büntessék meg őket, de az ne a halál legyen! A halálos ítéleteket - figyelembe véve távollétüket is - azokra mondjátok ki, akik becsvágyból előidéztek a szörnyű testvérháborút!

A first lady szeme fennakadt, majd midőn megszólalt, mintha elbizonytalanodott volna:

- Ki vagy Te, Kislányom és honnét kerültél erre a helyre?

- Szarajevói vagyok! Terhesen kerültem Magyarországra, ahol e kastély tulajdonosai befogadtak a családjukban, később pedig... - Nem folyathatta, mert a melléje lépő Janzen átvette a kezdeményezést:

- Később pedig Svédország egyik északi grófságának úrnője lesz! Ugyanis Irmácska az én menyasszonyom! - Janzen teljes nevével bemutatkozott, majd: mivel szeretném megkímélni attól, hogy ismételten átélje az elszenvedett borzalmakat, engedjék meg, hogy helyette én tegyek egy javaslatot: adjunk lehetőséget ezeknek a fiatalembereknek arra, hogy egy szabad országban, szabad emberként kezdhessenek új életet! Majd azután, ha a délszláv konfliktus befejeződik és hivatalosan elkezdődik a háborús bűnök felmérése, elnyerik méltó büntetésüket azok, akik arra rászolgáltak, vagy ezután fognak...! A náci bűnösökhöz hasonlóan, nincs az az ország, amely befogadná a tömeggyilkosságok előidézőit és manapság, a szuper híradástechnika korában, még időlegesen sem tudnak eltűnni, mint ötven évvel ezelőtt! S hogy bennünket, mármint jövődöbéli feleségem és engem kizárólag humanus szempontok vezetnek, mi sem bizonyíthatná jobban, mint az a tény, hogy amennyiben elfogadják ajánlatunkat, eljárók hazám külügyminisztériumában befogadásukat illetőleg, utána pedig - akár hozzánk is jöhetnek, vagy ahol számításukat jobban megtalálják! Csak vissza ne abba szörnyűségbe - pokolba, ahol az ember élete az állaténál is olcsóbb!

A foglyok közül kettő térdelve közelített Irmácska felé, majd midőn egészen közel jutottak, bocsánatkérően földig hajoltak előtte és csókolták a lábát, a ruhája szegélyét, a harmadik azonban, az, amelyik mindhármuk nevében szót emelt, utánuk araszolt - lépni nem tudott a szorosra fűzött lánctól - leköpdöste és trágár szavakkal illette őket:

- Nem szégyellitek magatokat?! Alávaló kutyák! Még hogy egy muzulmán rongynak a lábait csókolgatják...! Pfúj...! Nyaljátok ki neki azt is, amit otthon belenyomtatok! Csináljanak velem, amit akarnak ezek a ringyók, akkor sem hajtok fejet előttük!

Janzen pillanatig sem gondolkodott, öklével belecsapott a gyalázkodó képébe, az felbukott, Irmácska lehajolt a másik kettőhöz, felsegítette őket, majd - még mielőtt a bírói testület felocsúdíthatott volna meglepetéséből, a két fogollyal együtt kicsúsztak a körből egyenesen a kovácsműhelyhez, hogy védenckeikről eltávolítsák a bilincseket! A volt foglyok már szabadon, elgémberedett tagjaikat mozgatva mondhattak köszönetet megmentőiknek, midőn harmadik társukra kimondták a halálos ítéletet, majd - mivel az esküdtek az ítélet azonnali végrehajtására voksoltak, rövid előkészület után a hóhér kezében megvillant a pallos és a megátalkodott bűnös feje az előre odakészített fűrészporos kosárba hullt!

A halálos ítélet kimondása, majd végrehajtása a jelenlévők messze hangzó ovációja közepett zajlott le, ugyanakkor éltették Irmácskát és Janzent, akiknek a közbelépésére a másik kettő kegyelmet és szabad elvonulást kapott!

Még fröcskölt a vér a fejnélküli nyakból - reggelig úgymond: kiterítve legyen Isten és ember előtt intő példaként, hogy a megátalkodott bűnös már itt, a földön sem érdemel kíméletet -, midőn a vendégsereg az amerikai himnusz hangjai mellett lampionos éjszakai kirándulásra indult a tapon!

Irmácska és Janzen magukra maradván - védenckeiket - mindkettő, lévén dunai hajós - Gréta és Johann kérésére átengedték a hajó személyzete mellé - Johann szerint egyúttal próbatétel is lesz számukra! Ők maguk pedig egy évszázados, vagy inkább: több évszázados tölgy alá húzódva egymás karjaiba estek...!

- Komolyan mondtad imént, hogy én és Te - kérdezte Bodrocska - Irmácska -, a nyúlánk kamaszlány a már több diplomával is rendelkező, nőkkel szemben azonban tartózkodó férfitől, akinek - bár a lány lábujjhegyre állt, még így is hónalja alá kellett nyúlnia, hogy magához emelje... -

- Halálos komolyan mondtam, Kicsim! - Janzen szinte szégyenlősen rebegette -, de csak, ha Te is akarod!

- Akkor ne várjunk! Nekem már úgyis mindegy, Neked pedig...! És mindenek felett: Téged szeretlek, imádlak...! Mélytűzű szemeiben lángok lobbantak, keveredve a lombok közt átszűrődő holdsugarakkal északi hókristályokként csillantak fel a férfira, aki már szinte önkívületi állapotban ölelte egyre közelebb-közelebb magához!

Íme! Vannak még emberek is ez istenverte Földön!

De még mennyire, hogy vannak, és mennyire különböznek egymástól! Azt hiszem, találó a mondás nemcsak a hagyományos egyházak részéről, főképp a különböző szekták szeretnek élni, sőt: visszaélni vele: a sátán uralma alatt élünk! Nos - mit jelent ez hazai vonatkozásban, mert nemcsak a délszlávoknál, Floridában, a bajor kastélyban és másutt..., itthon is zajlik az élet! Expó, földreform, kárpótlás, igazságtétel, szabadrablás, nyomor, úgazdagok, újbóli cselédsor...! Az államadósság egy főre - csecsemőket is beleszámítva - elérte a háromszázezer forintot és - választásokra készül az ország...! Akik belekóstoltak a hatalomba, azok meg akarják azt tartani, akik pedig az előző választások alkalmával lemaradtak, azok meg akarják

azt szerezni! Ígéretet van bőven, de vajon lesz-e belőlük valóság?! Atya Isten...! Kire szavazhatna biztonsággal a szerencsétlen polgár? A nép szava Isten szava, mondják hivatkozván a keresztre, a sarló-kalapácsos emberre stb., stb. Nem jobb lenne csak a kaszásra szavazni? Az jelenleg legközelebb áll az egyszerű és szegény emberhez! Még van némi tartalék a kamrákban, de holnapra már csak az egérszar marad és a nyomorral együtt járó népbetegségek! Ki fogja megtermelni az életet Urak, ha a munkás karja az éhségtől lehanyatlik?!

Földet a népnek! Egy talpalatnyit sem adunk „idegennek”! De kell-e az a föld és kinek? Kinek, kiknek van pénzük gépekre, vetőmagvakra? Az amerikanusul farmereknek titulált egyéni gazdáknak? Honnan, miből? A hitel pedig kétélű...! Ha jó termés lesz, vissza tudják fizetni, ha nem - évről-évre felgyülemlett kamat-kamatos kamattal a bank ölébe hull, vagy a megtökésedett Zsíros-féle ügyvédekébe és igaza lesz a szájtépőnek titulált szónoknak, bár ő maga is ügyvéd: eljő ismét a rákosi időkben visszakívánt cselédsor! Az asszonyok terpeszthetik lábukat a küszöbön, míg a férj izzad a mezőn, avagy: ketten egy bérért! Boldog idők! Ha le nem állítanák, a felső elit megszavaztatná ismét a pallosjogot is! Vissza a hűbéri társadalomba! Vagy a vadkapitalizmusba...? Igen - ám az a mocskos, átkosnak, kommunis-tának nevezett rendszer nemcsak jogászokat, tanárokat, orvosokat és egyéb értelmiségi funkciókat betöltő kádereket nevelt! A tömegek iskoláztatásával megszüntette az analfabetizmust és megtanította az egyszerű embereket is gondolkodni, a gondolkodó emberrel pedig már nem lehet úgy bánni, mint az ökörrrel! Urak-urak...! Mi lesz, ha a paraszt nem aratásra feni a kaszáját, azaz igen...! Csak nem búzára! Ha a munkás kezében lendül a kalapács, de nem az acélra, az agyra! Azokéra, akik becsapták, félrevezették! Azokéra, akik paradicsomot ígértek és „kánis mergá-val” akarnak fizetni?! Elfeleditek, hogy mindig voltak és lesznek is vezérei a rabszolgáknak? Ha egyáltalán sikerülne visszaállítani a rabszolgaságot! Ez persze bárri részéről csak vágyálom lehet!

Mivel minden más mód iparban, mezőgazdaságban befuccsolt, hallgassatok rám, de ne is rám, hisz nagyszerű példakkal állt elő a minap itt járt, volt szingapúri miniszterelnök: az emberiség fennmaradását és előbbre haladását kizárólag a családi alapokon szerveződő Részvény Társaságok biztosíthatják! Ezt egyedül az újszövetség pártja szavatolja, amelyben egyaránt megtalálja helyét: munkás-paraszt-értelmiség! A volt kormányzó és ellenzéki pártok a legkülönfélébb kizáró okokat állítják fel egymással szemben is! Mi mindenkit szeretettel várunk sorainkba, akik becsülettel közelítenek hozzánk, s ha bizalmat kapunk, hazánk Közép-Európa Szingapúrja lesz!

Eddig csak idéztem innen is, onnan is! Most pedig hallgassuk meg, mit válaszol Viktória lányom, a párt Zala megyei képviselőjelöltje a hallgatóság feltett kérdéseire:

- Miért ide hívták össze a jelölőbizottság tagjait? - kérdezte egy aránylag intelligensnek mondható tisztviselő - Lakitelek sem nagy, de legalább rajta van a térképen! Ki fog figyelni arra, ami ebben a nevesincs faluban történik?

- Az egész földkerekség, Kedvesem - válaszolta szerényen Viktória - a magyar tenger mellett épül fel Közép-Európa legújabb kori, legmodernebb városa, melyben megtalálható lesz minden, ami a jövő útjára az „újszövetség” végső céljaként emlegetett „egy akol, egy pásztor” elnevezésű szuper társadalom, amely tekintettel isteni eredetére, nem vethető össze az emberiség eddig megélt egyik korszakával sem! Ezért is lesz a neve: NOVA - újcillag! Ha jól körülnéznék láthatják az egyre magasabbra emelkedő falakat, a hatalmas vasbeton tartóoszlopokat, de már a nagykiterjedésű barakktábor is sejteti, hogy itt valami olyasmi van készülöben, amihez foghatót eddig sehol nem tapasztalhattak!

- Tény, hogy nagy dolgok vannak itt készülöben - szólalt fel egy munkáskülsejű ember - minket azonban inkább a jelen érdekel! Mik a párt perspektívái a munkanélküliség, az

elkótyavetyélt állami vagyon: gyárak, bányák, szállodaipar, egyebek és ami minket főként érint: a szétvert mezőgazdasági üzemekkel kapcsolatban?

- Valamennyi Ön által felvetett kérdésre egyetlen perspektívával operálnánk: családi részvénytársaságokká alakítanánk át, természetesen a dolgozók részvételével!

- Ha lenne mit átalakítani - firtatta tovább az előbbi kérdező -, hisz kiárusították már ez idáig az ország kétharmadát!

- Mint bankszakember, mondhatom: ennyire rosszul azért nem állunk! - adta meg a választ Viktória -, de - amennyiben a már eladott állami vagyon új tulajdonosai elutasítanak az újszövetség pártja által javasolt gazdasági váltást, családunk van olyan tőkeerős, hogy visszavásároljuk és a dolgozókkal egy családot képezve elindulunk az általam már jelzett úton!

- De mi történik akkor, ha a mostani parlament kétszázötven hektárban szabja meg egy család által birtokolható földterületet - ezt egy paraszt bácsika mondta, s közben pödörgette bajuszát - egy kis családnak ugyan az is sok, de miként beszélhetünk szabad piacról, szabad kereskedelemről, ha határok közé szorítjuk? Vagy: szabad, de mégsem!

- Kedves bácsika - Viktória elmosolyogta magát - egy családot alkothatnak ketten, hárman, egy egész falu, város, vagy akár az egész ország! Előre tekintve a jövőbe: az egész emberi társadalom! A mi falunkban, a jövő városában, a termelőszövetkezeti tagok, többségükben családunk tagjai lettek! Ennek a nagy családnak a falu határa kevés, sőt aránytalanul kevés a birtokolható földterülethez képest! Persze, a mi családunkat csak, mint a jövő társadalmának első, életképes sejtjét, követendő példaként állítjuk mások elé! Ma tiszteljük és betartjuk parlamentünk által alkotott, elfogadott törvényeinket, ez a tény azonban nem jelenti azt, hogy helyesnek is tartjuk valamennyit és amennyiben bizalmat kapnánk, első dolgunk lenne a törvényeket úgy átszabni, vagy újakat alkotni, hogy azok az egész magyar társadalomnak hasznára legyenek, ne csak egyes kivételes csoportoknak! Nincs szükség könyvtárra való törvénytárra ahhoz, hogy egy társadalom minden egyes tagja betartsa az érvényben lévő törvényeket! A jövő társadalma nem engedheti meg, hogy míg egyesek nem tudják mire elkölteni jövedelmüket, másoknak kopog a szemük az éhségtől! Persze - távol áll tőlünk a „kommunista” egyenlődiség, amikor is több volt a here, mint a dolgozó...! A családban mindenkinek képességei szerint ki kell vennie részét a tőkefelhalmozásból! Az élősdiakat kiközösíti magából! Különböznék felbillenne az egyensúly és a történelem szemétdombjára kerülne mi is, mint a különböző izmusok...! De - mint mondtam: a mi falunk, a mi családunk, egyelőre minta! Rajta leszünk, hogy mások is eredményesen kövessenek minket!

- Mit szól a mi kedves jelöltünk a kiscgazdák vezérének vasárnapi kijelentéséhez, ahhoz, amely a régi cselédsorral kapcsolatos, hogy visszajönnek a grófok, bárók, papok, mi egyebek, felvásárolják a földeket és azok, akik eddig a föld műveléséből éltek, vagy beállnak cselédnek, vagy földönfutókká válnak! Ha ugyan befogadnák még őket valahol...?! - A felszólalás egy idősebb nénitől származott, aki hajdanán még ette a cselédek konvenciók kenyérét, s Pisti, aki bátyaként állt Viktória mögött, kérte, hogy ő válaszolhasson, hisz az ő szülei is konvenciók cselédek voltak:

- Mi azt hiszem, olyan egyidősek vagyunk, nénikém - kezdte, miután Viktória intett, hogy szabad a vásár - én is ettem jócskán abból az avas szalonnából és csak rám kell tekinteni, hogy megállapítsák: nem is lehetett az olyan rossz! De - ha van, vagy lesz jobb is! Mint a mi kedves képviselőjelöltünk már vázolta: a mi családunk nemcsak a kisemberek elé állít követendő példát, hanem az úrgazdagok, a régi grófok, bárók, bankárok, főpapok elé is...! Azok a tőkések, akik munkásaikat cselédként akarnák alkalmazni, előbb-utóbb munkaerő nélkül maradnának és vagy maguk ülnek a gépekre, vagy megszabadulnak a földtől, mert a megműveletlen területeket kisajátítanánk, vagy - mivel nincs több út, követnek minket!

- Már engedd, komám, hogy én is szót váltsak - Szidónia apja emelkedett szólásra - ez a falu vagy város elindulhat a felemelkedés útján, mert megvan hozzá családunk tőkéje, a tőke mellett a kiművelt koponyák és itt vagyunk mi - vagyis minden adottság megvan hozzá, de mi lesz a többivel, mondjuk ott, ahol csak a munkáskéz adott?!

- Ejnye, Rafael bátyám - Viktória tréfás kézmozdulatot tett a nem sokkal idősebb, de iskolázottság tekintetében jóval mögötte kullogó unokabátyja felé - hát én világosan kifejtettem imént, hogy a már eladott állami vagyont visszavásároljuk és a dolgozók részvételével az eddigi struktúrákat családi részvénytársaságokká alakítjuk át! Már kezdetben is nagy erőt fogunk képviselni, később pedig - a családdal együtt a vagyon is gyarapodik és természetesen megnő politikai befolyásunk is! Hisz a politikai és a gazdasági hatalom ikertestvérek! Az előrehaladáshoz persze nélkülözhetetlen a mindenkitől jogosan elvárható becsületes munka, a megfelelő tőkebefektetések, az egészséges életszemlélet és nagymértékű optimizmus a jövőt illetően!

- Nem lesz könnyű kiütni a hatalomból a már gyökeret vert elitet, kedves jelölt asszony, különösképpen, ha a papság is melléjük áll, mint tette azt 1990-ben! - Ezt ismét egy asszony mondta, lesírt az arcáról, hogy pedagógus!

- Erre hadd válaszoljak én - állt fel a falu haladószellemű plébánosa, majd így folytatta: Kedveseim! A főpapságnak el kell döntenie, hogy a keresztbe kapaszkodó múltbéli, illetve mai urakat támogatja-e tekintélyével, vagy a szeretetre, gondoskodásra vágyó tömegekre építkező új társadalmi formulát, melyet egyedül a mi családunk hirdetett meg! Krisztus urunk a cselekedetek és nem a szavak embere volt! A mi családunk az ő példáját követi, amikor a széles tömegek jólétét helyezi előtérbe! Az újszövetség pártja az a mag, amelyre hitem szerint fel fog épülni Isten országa! Jézus ugyanis Isten országában a földet értette és nem egy láthatatlan, emberi ésszel felfoghatatlan világot! A föld alatt én természetesen nemcsak kis bolygónkat értem, hanem az egész látható, érzékelhető világot - Univerzumot, amelynek motorja a szabad akarattal, szellemi kapacitással megáldott ember kell legyen! Tudom, nem lesz könnyű dolgunk, hisz a sörényét vesztett oroszán is tud még halálos sebet ejteni, azt is tudom, hogy a demokráciától csak lépésnyi távolságra van a diktatúra! De - mint ahogy csak kevesek ismerik Néró, Caligula történetét, s Hitlerre, Sztálinra és a többi múltbéli vagy jövőbeni diktátorra is, ha egyáltalán emlékszik valaki ezer vagy több ezer év múlva, Jézus, a szeretet, a társadalmi konszenzus szimbólumaként örökké élni fog az emberi szívekben! Nos - ha valaki nem eszerint dönt hovatartozásáról, lehet akár főpap is az illető, csak Júdasként emlékezik rá a történelem!

- Bravó, Atyánk! Ilyen papok kellenek nekünk! - hallatszott a hallgatóság soraiból, majd mintegy adott jelre egyszerre felállt mindenki és tapsolni kezdett! Viktória is tapsolt, lement a pódiumról és csókkal illette a család jó szellemének tartott plébános!

- Köszönöm, Atyám - mondta - mennyivel előrébb lennénk, ha az egyház kétezer éves történelmét Önhöz hasonló papok írták volna! Ha Jézus szavait és cselekedeteit szándéka szerint értelmezik!

- Hogy mennyire igaza van, Asszonyom - a falu kormányzóparti polgármestere sem akart lemaradni a plébánostól -, ha mint ahogy a keresztre hivatkozna, Krisztus urunk példáját követték volna a legerősebb kormányzópárt vezetői, nem kellene most exkuzálniuk magukat az egyszerű párttagok előtt, nem kellene átjárókat keresni egymás szándékainak megértéséhez, mert azok egyeznének! Így azonban azok, akiknek sikerült a létra magasabb fokára jutni, azt hívén, hogy örökké tart kiváltságos helyzetük, lekezelik azokat, akik irigykedve néznek fel rájuk, szégyellve saját nyomorúságukat! Mikor fognak ők találkozni? Ezen az alapon soha! Vagy ott vannak a kisgazdák: egyszerre hat-hét kéz kapaszkodik a keresztre, de nem azért, hogy megfeszíttessenek, hanem, hogy annak védelme alatt építhessék ki előbb támadó, majd -

való bizalmatlanság! Ha azonban megtudja, hogy hogyan lettem azzá, aki vagyok, hogy édesapámat, akinek a diplomáján kívül semmije, de senkije sem volt 1962-ig, amikor még az '56-os eseményekkel kapcsolatban kiutasították az országból, s már ahhoz is Svájc és Svéd protekcióra volt szükség, hogy családját, így engem is egyéves gyermekként magával vihesse! Hogy édesanyám egy magyarországi vándor cigány család sarja volt, akit kiutasításunk előtt nem egészen egy évvel egy velem egyidős kisfiú, tejtestvérem védelmében meggyilkoltak! Arról ugye nem kell számot adnom, hogy az elmondottak után hogyan lettünk egy az egész Földet átszövő bankhálózat tulajdonosai, de büszkén emlékezem két mostoha anyámra: az egyik igazi bárónő, a másik igazi grófnő volt, Römer bárót pedig, apám első feleségének édesapját már az itt jelenlévők közül is többen ismerték és itt is van eltemetve a templom kriptájában az idős és a fiatal Magdolna grófnókkal együtt, s aki mellel a német banktőke egyik legnagyobbja volt! De minek is exkuzálom magam: gyere, nézzünk körül, ha nem eléggé bizonyítja családunk jó szándékát az, amit már eddig is hazánkban beruháztunk, akkor felesleges minden további szó! Mi egyébként minden tettünkkel azt akarjuk példázni a külföldi tőkebefektetők előtt, főképp a magyar származásúakra gondolok, hogy tömeges munkás elbocsátások nélkül is lehet volt állami üzemeket magántulajdonú profittermelésre beüzemelni! Ehhez persze szükséges az elavult technológia kicserélése! Ha az megtörténik, a magyar munkással, némi átképzés mellett világszínvonalú terméket lehet előállítani! De mint mondtam, előbb nézzünk körül, aztán majd beszélhetünk...! Azaz még csak annyit: az a tény, hogy szinte a világ valamennyi bankjával jó a kapcsolatunk, amennyiben bizalmat kapunk, csak megkönnyíti a rendszerváltás után felvett hitelek felvételének, és felhasználásának az ellenőrzését, tehát a panamázók még abban az esetben is horogra kerülnek, ha leváltásuk után idegenben szeretnék élvezni könnyen, a nép megnyomorítása árán szerzett vagyonukat!

- Bravó, Kislányom - Pisti ölébe kapta a nem éppen pehelysúly asszonyt és pörögni kezdett vele a dobogón, majd miután letette, elkiáltotta magát öblös baritonján: éljen a mi képviselőnk! Hurrá, mi már választottunk! - A hallgatóság pedig felállt, s nagy tapsal fejezte ki Pisti szavainak helyeslését, megismételve: hurrá, mi már választottunk!

Nem tudom - ezután a jól sikerült választási gyűlés után maradjunk csak a választási előkészületeknél és menjünk esetleg Budára, ahol Szilvia győzködik ugyancsak nagyszámú hallgatóságával a menekült otthonban, ahol az újszülöttekkel napról-napra szaporodik a család és ami az ország vagyonos polgáira nézve dicsérendő: majd mindenik kisbabát örökbe fogadják - már amelyikről az édesanya lemond -, vagy nézzünk be a gyönyör-paradicsomba, ahol képviselőjelöltként a fiatal Anti próbálkozik a magyarországi cigányság egységbe tömörítésével, vagy induljunk Bajorhonba, ahol a fiatalok: Gréta és Tamás, Irmácska és Janzen ringatóznak Johann hajóján, vagy lépünk ismét nagyot: az amerikai asszonyok elvégezvén dolgukat visszatértek nagy hazájukba, némelyek közülük egyenesen Florida felé kanyarodtak, követve Szidóniát, hogy tevékenyen kapcsolódjanak a delfinekkal folytatott, de addig titokban tartott kísérletekbe...!? Nos - inkább Budára? Hát jól van, ez talán most fontosabb is!

Szilvia a menekültotthon földszinti - középtűt pálmákkal körülvett fürdőmedence - dísztermében nyüzsög, oldalán a naponta odalátogató népjóléti államtitkárral, aki, mint tudjuk, ifjúkori imádója volt a szép asszonynak, s hogy mellé csapódhasson, lemondott a legnagyobb kormányzópártban viselt tisztségéről, később tagságáról is, s most a képviselőjelölt /Szilvia/ mellett, de még államtitkári minőségben, az újszövetség pártjának egyik vezéralakja lett! Hogy meddig tarthatja meg állását, mért nem váltották le, az valószínűleg abból adódik, hogy a kormányzópárt vezetői sem biztosak abban, hogy egyáltalán bekerülnek-e a parlamentbe a következő választások alkalmával, mért az, hogy egymásnak bizalmat szavaznak, még nem jelenti, hogy majd választóik is megerősítik őket pozícióikban! Az ország labilis helyzete semmi jóval nem biztathatja őket és esetleg jól jön egy régi barát segítő keze! Valószínűleg

ezért az elnéző magatartása is hozzájárul ehhez, hogy a bankdinasztia egyre-másra vásárolja fel a leromlott vállalatokat! Szaporodnak a családi Részvénytársaságok, s ez a tény előrevetíti annak árnyékát, hogy a munkások és munkanélküliek a létminimum alatt élőkkel /nyugdíjasok/ együtt, az újszövetség pártja mögé sorakozik fel!

- Mit gondol, kedves Művésznő - teszi fel a kérdést az államtitkár -, mennyiben növeli a köztársasági párt esélyét a jótékonysági akció, amelyet a menekültek támogatása mellett a padlóra csúszott társadalmi rétegek megsegítésére indított el?

- Kedvesem - Szilvia csendesen, megfontoltan válaszolt - más a menekültek támogatása, ők előbb-utóbb, ha rendeződnek hazájukban a dolgok, néhányuk kivételével hazamennek, a mi padlóra csúszott honfitársaink azonban itt maradnak és az a segítség, amelyet innen-onnan kapnak, hasonló a zsidók sivatagi mannájához: csak az éhhaláltól menti meg őket! Nem arra van szükségük! Számukra állandó munkát, biztos kenyérkereseti forrást kell teremteni, ezt pedig csak exportnövelő beruházásokkal lehet! Ha e tekintetben nem követnek minket, akkor egyenesen leseperjük őket is a többi szószátyárral együtt a porondról! Azokat is, akik a krízist a múltbéli bűnösök bíróság elé citálásával, igazságszolgáltatással akarják tompítani! Kenyeret kell elsősorban adni az emberek kezébe, s ha annak eleget tettünk, utána kereshetjük a bűnösöket, mert azok voltak, vannak jelenleg is - lesznek mindig...! Ez alól már az első család sem volt kivétel, gondoljunk csak Káinra és Ábelra! Én - a magam részéről undorral nézem az amerikai „Dallas” című filmet, a gazdagok magamutogatását! A néha fájdalmas egyéni sorsok keverése a rosszmájú, züllött kurvák, kurafiakéval, nem enyhíti a washingtoni, new yorki, de mondhatjuk nyugodtan: budapesti utcák karton dobozokon fekvő, újságpapírral takaródzó nyomorultjaink gondjait-kínjait! Elismerem, hogy sokan saját hibájukból kerülnek abba a lehetetlen helyzetbe, de legtöbbször saját hibájukon kívül! Sokan a mai magyar újgazdagok közül értetlenül bámulják volt férjem cselekedeteit, sőt - már életveszélyes fenyegetést is kapott a család a családi Részvénytársaságok szaporodása miatt! Én azonban, aki bár hivatalosan elváltam, a családot nem hagytam el, rajongással és tisztelettel tekintek fel rá, mert tudom: ő már volt abban a helyzetben, hogy hiába akart kitörni, mindenütt falakba ütközött, de jómagam is egészen fiatalon végigjártam szinte mindent, amíg vele nem találkoztam! Ő most tulajdonképpen nem csinál mást, mint az Isten-ember példabeszédét egy szuper-modern társadalmi formulába sulykolja bele: szétszítja, amije van, de úgy, hogy nem veszít semmit! Aki a családban becsületesen dolgozik, az megkapja részét, aki pedig nem, mások bőrén akar elősködni - bőségben voltak ilyenek a kommunista időkben is -, de vannak ma is - az az utcára kerül és meg is érdemli! Az ilyeneket nem szabad sajnálni sem, mert az írás nemcsak azt mondja: osszad, szét amit van, hanem azt is: aki nem dolgozik, az ne is egyék! De - visszakanyarodva a gazdagok önmutogatására: azok a történetek még csak perspektívát sem nyújtanak a nyomorból való kilábaláshoz, ellenben - előbb-utóbb gyilkos indulatokat szülnek! Miniszterelnökünk erős államhatalomról beszélt, nos, az általános jólét, vagy - ami van annak becsületes elosztása, szilárdabb konszenzust teremt a társadalomban, mint a hadsereg, vagy általában a fegyveres erők - testületek erejének növelése!

- Véleményem szerint, maga, kedves Művésznő, jobban ismeri az országunkban uralkodó jelenlegi állapotokat, mint kormányunk, s mivel kétség sem fér ahhoz, hogy a választások a mi nyereségünkkel végződnek, rövidesen miniszterként, vagy egyenesen miniszterelnökként fogja képviselni hazánkat!

- Ez a megállapítás korai még, Kedvesem, de ha bekövetkezne, Önnek mindenképpen mellettem lenne a helye!

- Ez azt jelenti, hogy remélhetek többet is!? - az államtitkár sóvárogva nézett a még mindig nagyon csinos-fiatalos, ugyanakkor célratörő asszonyra - vagy... -

- Reménykedni mindig és mindenben lehet, szabad és kell is, Kedvesem - válaszolt Szilvia -, de meg kell mondom magának, hogy én ugyan hivatalosan elváltam férjemtől, de ezzel együtt azonban a családban maradtam, kapcsolatom férjemmel nem szakadt meg, annak ellenére sem, hogy ő válásunk után újból megnősült! A hivatalos különválás a család érdekében történt, eleget téve a világi törvényeknek, hogy feleségül vehesse két iker gyermekének anyját, egy fiatal és egészséges lányt! Ez a házassága különben hitem szerint is helyénvaló lett volna, hisz tudja, mint buddhista, örülök annak, ha minél több vándorléleknek lehetőséget adunk az újraszületéshez! Sajnos az ikrek meghaltak, ez a házasság nem jött össze, a másik azonban - ismeri Judit professzornőt, nem kell bemutatnom - talán szerencsésebb lesz! És főképpen ránk nézve kedvező, mert általa közel jutunk a mai felső elithez, az újjazdagokhoz, a magánszférába tartozó írók, ügyvédek, a művészet különböző képviselőihez és a lecsúszóban lévő középosztályt képviselő köztisztviselő réteghez: állami, önkormányzati, egészség és kulturális intézményekben dolgozókhoz...!

- Ne mondja tovább, Kedves! Az Ön kapacitása félelmetes, mindazonáltal tudom követni és minél többet tudok meg előző életéről, annál jobban csodálom, arra azonban szeretném, ha egészen őszintén válaszolna, vagyis félre nem érthető szavakkal: ha Isten ne adja, de megtörténhet, hogy férjétől örökre meg kell válnia, abban az esetben jelenthetek-e többet egyszerű munkatársnál?

- Már ma is többet jelent, Kedves - Szilvia úgy tett, mintha nehezebbre esne a válasz -, de kérem szépen: egyelőre zárjuk le ezt a témát! Férjem az én testemben él és én az ő testében! Hogy melyikünk távozik előbb, vagy egyszerre mindketten, arról soha nem beszélünk, ugyanis számunkra a halál csak egyfajta átváltozás, nem jelent végleges szakítást! A lelki közeg ugyanis sokkal szorosabb egységet eredményezhet a testinél! Ahhoz azonban, hogy ezt valaki megértse, sokat kell neki meditálni! A természet örök érvényű törvényeit, és nem emberek által összeeszkábált ideológiai számárságokat kell követnie!

A rövid eszmecsereből sok mindenre következtethetünk a jelent és a jövőt illetően, Szilviának és az államtitkárnak azonban a választási előkészületeken kívül még mással is kellett foglalkozniuk - elsősorban a menekültek ügyes-bajos dolgaival - most például egy mohamedán mufti és egy katolikus pap várja őket, hogy nevet adjanak a két kis újszülöttnak a két vallás szokásai szerint, de várja őket két újjazdag család is, férj és feleség együtt, hogy magukhoz vehessék a kicsiket! Az anyák általában nem szívesen válnak meg gyermekeiktől, függetlenül attól, hogy erőszak által fogantak, de végül is -, a kicsik minden esetben jobb körülmények közé kerülnek, mint hazatérés esetén kerülhetnének!

A szertartás azonban számunkra már nem annyira érdekes, inkább lássuk, hogyan boldogul a fiatal Anti a gyönyör-paradicsomba összehívott különböző cigány szervezetek vezetőivel! Anti, mint tudjuk, a Brazíliában összeverbuvált balettkar vezetőjeként, édesanyja, Edina távozása után is a már híressé vált „színpadon” folytatta művészi tevékenységét, de mint a család cigány közösségének vajdája, kötelességének tartotta az országban szétszóródva és többségükben nyomorban élő cigány közösségek felkarolását! Azért is szólította egybe népét, hogy valamilyen kiutat keressenek a kiútatlanságból, mert ha, mint mondotta bevezetőjében: továbbra is ahány ember, annyi felé húzunk, akkor előbb-utóbb befejezik, amit Hitler és társai elkezdtek: az emberiség cigánytalanítását!

Mivel már jócskán előrehaladott a cigányparlament hasznos és haszontalan felszólalásoktól szinte túlfűtött ülése, inkább csak hallgassunk bele a különböző nézetek, parázs viták tömkelegébe, hátha részünkre is akad okulnivaló, hisz nem mindig a legokosabb ember mondja ki azt, amit követve megtaláljuk a helyes utat! Most éppen egyik cigány író beszél, csak órákkal előbb érkezett egyenesen a Balatonszárszói „Urbánusnak” titulált gyülekezetből és eléggé megbotránkozva eleveníti fel az ott hallottakat:

- „Az ország sorsa az elit kezében van!” Ezt azonban nem én mondtam, hanem egyik neves politológusunk - kezdte felszólalását -, de hát mik vagyunk mi többiek, ha ismét csak az elit alkuinak leszünk kiszolgáltatva?! Ez az elit már többször, szándékosan nem mondom, hogy mindig, eladta országunkat, népünket, nem lehetne egyszer már sorunk az összmagyarság kezében?! Azé az összmagyarságéban, amelybe beletartoznak a hazánk valamikortól fogva letelepült valamennyi náció jelenlegi képviselői! Mert, hogy valamennyien magyarok vagyunk, akik ezt a nyelvet beszéljük anyanyelvi szinten, ennek a hazának a kenyerét esszük, ahhoz nem fér kétség! Honnan veszik ezek az urak a bátorságot, hogy a népre hivatkozva, de a népet meg sem kérdezve perspektívát állítsanak fel a jövőt illetően? Nem szabad megengedni, hogy ismét kiváltságos és elnyomott osztályokra szabdalják egyébként is kicsi népünket! Csak össznemzeti összefogással tudjuk kiemelni abból a kátyúból, amelybe a kommunisták és jelenleg a karrieristák taszították-taszítják!

- Jól mondd, testvér, de mit tehetünk mi, cigányok, amikor jóformán emberszámba sem vesznek?! - Egyik budapesti cigányzenekar prímásának szavai voltak ezek, majd így folytatta: szeretik a muzsikánkat, jókedvükben keblükre is ölelnek bennünket, de nem ismernek el egyenrangú félnek még akkor sem, ha műveltségünk felette van az övéknek!

- Ez nem fedi a valóságot - szólt közbe Anti - én soha nem tagadtam apám cigány voltát, de sem külföldön, sem itthon nem tapasztaltam, hogy származásom miatt háttérbe szorítottak volna! Persze, hogy eltaposnak, ha annyifelé húzunk, ahányan vagyunk, de ha összefogunk és egységben hallatjuk szavunkat -, testvéreim...! Hisz közel nyolcszázezren, vagy egymilliónál is többen vagyunk e hazában, harminc-negyven évre előre tekintve pedig úgy lehet, csak mi leszünk ennek az országnak a lakói, mert a többi nemzetiség önpusztító életmódot folytat, s egyszerűen eltűnnek, kihalnak! Mi attól, hogy cigánynak születünk, még magyarok vagyunk, s azok is leszünk harminc, negyven év múltán is -, ha csak magunk maradunk! Sokat hallani ma is: zsidó kérdés, cigány kérdés, vagon kérdés! Nekem erre az a válaszom: magyar kérdés! Mert, ha a magyarság nemzetiségekre szakad, kisebbségekre tagolódik, akkor mi is könnyen a délszláv népek sorsára jutunk, s a körülöttünk élő népek találnak majd számunkra vagonokat, melyekben odaszállítanak, ahová valók leszünk, ha ezekben a századforduló előtti sorsdöntő években is azzal foglalkozunk, hogy ki a magyarabb magyar! Most nem az itt a kérdés, hogy ki közülünk az urbánus, ki a liberális, vagy konzervatív, hanem az: meg tudjuk-e vetni lábunkat egy újabb évezredre ezen a drága, véráztatta földön? Én magam ugyan száműzetésben születtem, idegenben, ettől függetlenül azonban: magyarnak tudom magam, magyarul érzek, beszélek, bár mellette még három világnyelven, apám pedig az itthoni gyűlölködésnek lett az áldozata! S hogy mennyire őszinték szavaim? Bizonyítják családunk magyarországi beruházásai, többek között ez a csodálatos hely is, amelyben összejöttünk, hogy megvitassuk: hogyan, merre?!

Anti szavait nagy tetszéssel fogadták a résztvevők, de még be sem fejeződött a taps, felállt egy torzonborz külsejű, arckifejezésében azonban nagyon is intelligens, öreg cigányember, végighúzta tenyerét a szakállán, majd:

- Megbocsáss, fiam - kezdte -, meghajlok előtted és minden erőmmel támogatom fáradozásodat, de ne vedd rossz néven, ha egyben-másban kiigazítalak, például: a zsidó kérdés, cigány kérdés nem ugyanaz! A zsidóság mindig a felső elithez, vagy a középosztályhoz tartozott, míg a cigányság majd mindig a béka seggében kaparászott! Mi, ha századokat késve is, többet kell kapjunk, de többet is kell adnunk, ha egyenrangú félként akarunk beilleszkedni a nemzet testébe! Igaz, nincs még két olyan nép, hogy annyira szétszóródtak volna a világban, mint a zsidóság meg a cigányság és talán van is abban valami, hogy ez azért van, mert a zsidó által megfeszítésre ítéltetett Isten-embert a cigányok által gyártott szögekkel erősítették a kereszthez, de - semmiféle átok nem tarthat örökké, még Istené sem! A zsidóság már visszakapta hazáját, most rajtunk a sor, sokan szeretnék, ha áttelepítenének bennünket valamelyik

istenverte szigetre, és sokan közülünk ezt meg is érdemelnék, de nemcsak a mieink között vannak gazemberek...! Amikor az érdemeket szortírozzuk, figyelembe kell venni azt is, hogy egyes népcsoportok milyen körülmények között voltak sokáig kénytelenek élni! Míg a zsidóság általában jólétben élt - na nem irigységből mondom - a cigányok a város- vagy a faluszéli putrikban, de bevallhatjuk őszintén: nem is volt nagyobb igénye fajtánknak, s legkevésbé panaszkodtunk sorsunkra! Éppen ezért: több évszázados honosságunkra való tekintettel is, jogunk van arra, hogy a többi nemzetiséggel együtt egyenrangú állampolgárokként kezeljenek! Mi nem kérünk új hazát! Boldogan valljuk magunkat magyarnak, de elvárjuk, hogy a többi népcsoport se szégyelljen bennünket, népüktől pedig a tespedtségből való kilábalást, a nyomorral való megalkuvás kíméletlen kiirtását! A Te pártod, fiam, a mi pártunk is, mert már magában a nevében: újszövetség, benne van a jövő társadalmának egyedül üdvözítő lehetősége! Fel kell hívjam azonban az itt megjelent testvéreim figyelmét: nem ismétlődhet meg az, ami negyvenhétben, hogy a cigányság tömegével lépett be a kommunista pártba egy-egy darab odavetett valamiért, a szavazásnál pedig majd 100%-ban a kiszegzárakra adta voksát! A dologtalanokat, a szemforgatókat, az árulókat mi magunk vágjuk ki népünk testéből, s ha mégis úgy hozná a sors, zokszó nélkül daloljuk ezzel a Kárpát-medencéből kiátkozott néppel: „szegény magyar nép, akár merre néz, akár merre jár, az itala könny, a kenyere sár!”

- Bravó - bravó, Efrahim bátyám! - Az öreg mellett ülő fiatalember felállt és tapsolni kezdett, őt követte Anti, majd mintegy adott jelre valamennyien felálltak és úgy tapsolták az idős, autodidakta cigány festőművészt, akinek képei Párizsban is elismerést és több díjat nyertek!

A cigány parlament ülését követően bevonultak a brazil lányok a színpadra, s a gyors lambadát a tűzkeresztség koreográfiája követte! A cigányság képviselői elragadtatással, a tőlük szokatlan szótlansággal nézték végig az előadást, ami pedig utána következett: valódi heje-haja-huj...! Brazil-cigány temperamentumos mulatság volt! A két nép gyermekei annál is inkább megértették egymást, mert nemcsak bőrük színe, a mozgástechnikájuk is egyezett...!

Én a már nehézkesen mozgó Judit mellől /terhessége nyolcadik hónapjában volt/ néztem és hallgattam végig a gyönyörparadicsomban történeteket és nem maradt kétségem afelől, hogy Antit képviselővé választják! Persze egyáltalán nem örültem neki és véleményemet Judit feleségem is osztotta:

- Az ember - mondtam - bármelyik ágát képviselje is a művészetnek, ne ártsa bele magát a politikába! Vannak rajtuk kívül is épp elegendő, akik élvezettel „rugdalják” egymást a parlament épületében! Az író maradna íróasztala mellett, a színész a színpadon, a táncművész a parketten, a festő állványa mellett és így tovább...!

- Az orvos pedig a betegek mellett! - egészítette ki szavaimat Judit -!

A választásokra, majd finisébe érve még visszatérnünk, most érdekesebbnek tűnhet az, ami Floridában, a delfinfarmon történik!

Keressük tehát boldogulásunkat mi is abban a közegben, amelyből „eleink” valaha, a történelem előtti időkben partra másztak!

A Bosznia-Hercegovinai körúton járt Szidónia tizenegyed magával visszaérkezett Miami-ba, s a reptérről helikopterrel óhajtottak továbbutazni a farmra. Szidónia felhívta Ferencet rádiótelefonon, az épületben azonban csak a gondnok tartózkodott, aki közölte vele, hogy az öbölben filmet forgatnak, s a helikopter Ferencel és a forgatócsoporttal a levegőben tartózkodik! Ha megvárja, míg leereszkednek, közölni fogja férjével kívánságát, addig azonban még rádióútján sem zavarhatja meg a forgatást, mert épp a hollywoodi művésznő és Hurrikán szerelmi románcát veszik filmre!

- Hogy-hogy?! Tán bolondot kíván járatni velem?! - Szidónia keblei valósággal beleremegtek a hirtelen támadt dühkitörésbe, féltékenység, vagy mi, kerítette hatalmába, s pillanatokig csak hápogni tudott, majd teljes erőből földhöz csapta a vétlen készüléket - majd adok én nektek, csak érjek haza, sziszegte, társnői felé pedig: sajnos a mi gépünk szolgálatban van, itt kell kerítenünk egy helikoptert és azzal fogunk hazarepülni - mosolyogni próbált, de persze, hogy észrevették rajta a hirtelen változást -!

- Valami kellemetlen hírt hallottál, Kedves? Nem oszthatod meg velünk? - a kormányzóné kérdezte, aki bajorban betöltötte a hóhér szerepét -.

- Nincs különösebb baj, Kedvesem - válaszolta a fiatalasszony -, de minél előbb haza kell érnem, s ha segítenétek egy bérbe vehető helikoptert találni, megköszönném!

Hát persze, hogy segítettek, nem is került sok utánajárásba, s nem egészen húsz percen belül, egy középkorú férfi pilóta vezetésével, valamennyi cók-mókjukat felpakolva levegőbe emelkedtek!

- Nem tudom, mi történhetett férjemmel - szólalt meg némi hallgatás után Szidónia -, eddig legszívesebben páncélszekrénybe zárta volna a farmot titkával együtt, most pedig a gondnok szerint filmet forgatnak egy hollywoodi színésznő és Hurrikán szerelmi románcáról! Ha ez igaz - én nem is tudom miért, de borzasztóan ideges vagyok! Olyan különös előérzetem van!

- Csak nem vagy féltékeny a színésznőre, Kedves? Vagy igen? De hisz ebben az esetben nem kellett volna magaddal hoznod bennünket! Mi is azért jöttünk, hogy kipróbáljuk azt, amit az a színésznő: érdekesebb-e a delfinnel való szerelmi játék, mint a magunk fajtájával?! Te már túl vagy rajta és talán nem is fogadna ebben az állapotban a hím! Ne légy önző, Kedvesem, hisz azzal csaltál ide bennünket, hogy terhességed hátralévő idejére átengeded nekünk a szerelmes delfint!

- Nektek igen - válaszolt röviden Szidónia -, a színésznőről és a filmezésről azonban nem volt szó!

- Jó-jó! Hát mi van abban? Előbb-utóbb úgyis megtudja az ország, a világ - így egy másik asszonyka nyilatkozott - aztán ha korszakalkotó lesz történetesen a Te, az említett színésznő, továbbá a mi közreműködésünk... -? Nem folytathatta, mert a pilóta hátraszólt:

- Hölgyeim! A terület, azaz a légtér elhagyására kaptam rádión keresztül felszólítást, ugyanis tiltott terület felett repülünk! Mi legyen, kérem?!

- Ha fél, akkor visszafordul, ha nem, akkor előre, ugyanis ez a terület az én magánterületem is! Dupla bért fizetek - folytatta Szidónia -, ha mielőbb lerak bennünket a már ismertetett terepen!

- Megpróbálom, Asszonyom!

Néhány másodperc múltával újabb felszólítás érkezett, aztán még három ízben megismétlődött, a pilóta azonban rossz viccként fogta fel, na meg a beígért dupla fizetség...! Már egészen közel jártak a megadott célhoz, midőn a gépet rakéta találat érte! A helikopter megingott, az asszonyok egymásba kapaszkodtak, hogy robbanás esetén ki ne repüljenek, a pilóta megkísérelte levinni, ereszkedni kezdett, a földtől vagy ötven méterre lehettek, midőn szinte egy pillanat alatt lángba borult, majd tűzgolyóként csapódott egy narancsliget közepébe!

Ferenc, gépével közel a szerencsétlenség színhelyéhez, helyben lebegtette a filmgyár operatőrét, hogy minél tökéletesebb képet kapjon, s csak akkor vették észre, midőn már bárminő segítségnyújtás is késő lett volna! Félbehagyva a forgatást, azonnal a helyszín közelébe ereszkedtek, s a narancsos gazdájával együtt mindent elkövettek a tűz mielőbbi eloltására, de csak a roncsot, s benne egy egymásba kapaszkodó, szénné égett emberi maradványkupacot,

attól kissé távolabb pedig a pilóta maradványát találták! Hogy miféle gép volt, és kiket szállított, azt is csak a farmhoz érkezvén tudták meg, de akkorra már a Miami, nem sokkal később pedig a washingtoni rádió is hírül adta, megtoldva azzal, hogy az elnök nemzeti gyászt rendel el!

Méri semmiről sem tudott, még javában hancúrozott Hurrikánnal, midőn Ferenc szinte magánkívüli állapotban felrobbantotta gépét, megsemmisítve a már felvett filmanyagot is! A filmgyár alkalmazottai elkövettek mindent, hogy mentse, ami menthető még, Ferenc azonban hajthatatlan maradt: nem érdekelte többé sem pénz, sem hírnév, s midőn Méri az érte küldött motorcsónakkal visszaérkezett a telepre és vigasztalni kezdte volna, őt is ellökte maga mellől, pedig már egészen közel kerültek egymáshoz, ami a kísérletek sikeres lebonyolításához egyébként sem volt nélkülözhető!

A washingtoni híreket természetesen itthon is többen hallották a család tagjai közül is, s már a délutáni órákban egymás után jelentkeztek gyerekeim, hogy részvétüket nyilvánítsák, még Ádám is, aki Tokióban volt üzleti úton!

Szidónia szülei magukon kívül voltak, de alaposan megviselt engem, valamint az éppen nálunk tartózkodó Margitkát, Ferenc fiam édesanyját is! Szilvia és Betti, akiknek Szidónia lelki testvérük volt, zokogva kértek, hogy ők képviselhessék családjukat a temetésen, a washingtoni hírekben ugyanis azt is közölték: mivel a szénné égett áldozatok szétválasztása lehetetlen, ezért együtt, az arlingtoni temetőben helyezik őket egy közös sírba, szabadság-hősöknek kijáró tiszteletadás mellett! Nekem a terhesség utolsó hónapjában lévő feleségem, Judit mellett volt a helyem, ezért egyeztetve az itthoni, svéd és svájci családtagokkal, végül is úgy döntöttünk, hogy itthonról Lehel és Viktória magukkal viszik Margitkát, valamint Szilviát és Bettit, de nem feledkeztünk meg Szidónia szüleiéről sem! Augusztus és Csaba kijelentették, hogy ők nem hagynak bennünket magunkra -, Svájcban Buda indult kisebb családjával, Svédből pedig Jörg és Thereze-n kívül még Gréta, Irma valamint Janzen, aki a világért sem maradt volna le Irmuska mellől!

Míg itthon, Svájcban és Svédben - a család nagyobb része e három országban tartózkodott - folyt az egyeztetés: ki, hogy stb., a floridai farmon egyre drámaiabbá alakultak a dolgok: Ferenc előbb magát akarta lelőni, de végül is Méri rimánkodására elállt ettől:

- Feleségeden már nem segíthetünk, Kedvesem! Nem hiszem, hogy a filmgyár biztonsági szolgálata tette volna, vagy akár a farm őrzésére kirendelt közbiztonságiak! Fatális tévedés is lehet a helikopter lelövése, de jó..., megsemmisítetted a filmanyagot, az még pótolható, te azonban az egész emberiségnek nagy csalódást okoznál haláloddal és különben sem oldasz semmit vele azon, ami történt! - Méri a felbőszült férfi elé térdelt és összetett kézzel rimánkodott: egész életedet ezekre a kísérletekre tetted fel, nem hagyhatod, hogy eddig elért eredményeidet esetleg másutt, mások gyümölcsoztassék, mert a történetek után bizonyára kedvet kapnak hozzá mások is!

- Több szerencsét kívánok nekik hozzá - morogta Ferenc a fogai között, majd vízbe hajította a halántékának tartott pisztolyt és hátraarcot csinálva eltűnt az épületben, de hamarosan visszatért egy nagy vadra használatos vadászfegyverrel és az épület korlátjáról előbb a rá várakozó Erikát, majd az ugyancsak közelben fröcskölődő Hurrikánt kapta puskavégre! - Te kreáltad őket, vidd is magaddal! - Miközben e szavakat mondta, még kétszer-háromszor is lőtt... - Méri tudta, hogy nem hozzá beszél, hanem a láthatatlan és mégis jelenlévő Szidóniához, átvette magát a korláton a haláltusájukat vívó állatok közé és keblére mutatott, mondván:

- Ahhoz, hogy műved tökéletes legyen, engem is agyon kell lőj! - átölelte a vergődő Hurrikán nyakát - ebben az állatban, vagy állatnak tartott lényben több érzés, több szeretet van, mint az

emberben - folytatta - lőj! Itt vagyok, semmivel sem különb náluk! Vagy engem is elpusztítasz, vagy engeddd, hogy méltó tisztelettel temessem el!

Ferenc tétova tekintettel bámult a nő csupasz keblére, elhatározásra azonban nem jutott, de ideje sem lett volna rá, mert az időközben közelébe férköző gondnok és a filmgyár még helyben tartózkodó munkatársai lefoglalták és szobájába kísérték. Mások pedig segítettek Mérinek a lelőtt állatok csónakba emelésénél, majd biztonságba helyezésénél, amíg a kijelölt helyre nem szállítják őket!

A filmezésről, s hogy a szerencsétlenség azzal lenne kapcsolatos, persze mind a miami, mind a washingtoni rádió hallgatott, ellenben pedzegették, hogy egy esetleges revánsról lehet szó: az amerikai asszonyokon a szerbek boszniai vérengzésének ország-világ elé tárása miatt vettek elégtételt! A világsajtónak több sem kellett: másnap a napilapok vezércikkei már tovább mentek: azzal vádolták meg a washingtoni kormányzatot, hogy passzivitásával hozzájárul a harmadik világháború kialakulásához! Miféle szuperhatalom az, amelyik saját állampolgárait sem tudja megvédeni a betolakodó, s egyre intenzívebbé váló terrorizmus támadásaival szemben? Ha nem tud fellépni a boszniaihoz hasonló, világviszonylatban csak bozót-tüzeknek nevezhető háborúskodásokkal szemben eredményesen, akkor egy nagyobb konfliktus esetén vajon számíthat-e rá biztonsággal a békére vágyó emberiség? Vagy tán neki is érdekében állnak ezek a bozót-tüzek?!

Az amerikai kormányzat természetesen visszautasította ezeket a vádakat azzal, hogy a vérengzések feltárása után azonnal lépett és a haderő azóta is készenlétben áll! E védekezést azonban nagyon is gyermetegnek festették le, hisz a kémhálózat már jóval a háborúskodások kezdete előtt jelezte a nacionalista mozgolódásokat, a beavatkozás pedig csak akkor vette kezdetét, amikor már az amerikai nép is szemére vetette kormányának a gyanús tétlenséget, akkor, amikor már százezreket gyilkoltak le és milliók váltak földönfutókká! Egy több nemzetiségű, több nyelvű szuperhatalom nem engedhetné meg, hogy kisebb nemzetek nacionalista gyűlölködései ismételten lángba borítsák a világot! Hacsak - és ezt csak ismételni lehet - neki is nem áll érdekében! De az a néhány fegyvergyáros, néhány tízezer tudós-mérnök, néhány százezer munkás, akik a fegyverek gyártásából, eladásából élnek, még nem az amerikai nép, nem hazardírozhatnak egy harmadik világháború gondolatával, mert ha az bekövetkezne, az Egyesült Államok területe is hadszíntérre válna, ha másképp nem: az interkontinentális rakéták bevetése által! A kimenetelére pedig nem is jó rágondolni...! Jó - egyesek - írták a lapok - az ürbe telepítendő védőpajzsban bíznak! De ebben az esetben sem védi meg semmi a légkörben tovaszárguldó radioaktív felhőktől!

Bármint volt is, a terrorista akció volt a legelfogadhatóbb verzió, a valódi bűnösök pedig behúzták fülüket, farkukat, nehogy véletlenül is kiszűrődjön valami, ami tápot adhatna a szerencsétlenség igazi okának kiderítésére! Egyedül a helikopter lelövéséhez használt, amerikai gyártmányú rakéta hozzájuthatósága okozott némi fejtörést, de azt is kimagyarázták azzal, hogy Afganisztántól Kuvaitig, majd az ENSZ különböző területeken állomásoztatott katonáitól is származhatott! Így tehát a titok, titok maradt, s Ferenc is - néhány idegcsillapító injekció és Méri ápolása mellett - mert a művész nő nem hagyta magára, megérezte, hogy előbb-utóbb, de folytatni fogják azt, aminek a gyászos kimenetelű tragédia vetett véget, ha nem is Hurrikánnal és Erikával, hát másokkal - másnap már látszólagos nyugalommal fogadhatta édesanyját, Margitkát és a többi, egymás után érkező hozzátartozóját! Az áldozatok és a helikopter maradványait az illetékes hatóságok precíz alaposággal sietősen összegyűjtötték és elszállították, az öböl és környéke nem is emlékeztetett az előző napi eseményekre, s a napfényben csillogó víz, a megmaradt, szinte családtagoknak számító delfinek és a fiatalok: Gréta, Irma, Tamás és Janzen játékától volt hangos! Na, persze - azért volt, ami árnyékot vetett a fiatalok jókedvére is: az erkélyen fel-alá sétáló idősebb hozzátartozóik és a szerencsétlenség felett sűrű egymásutánban megjelenő kisebb-nagyobb magánrepülők, helikopterek,

melyekről koszorúk, virágcsokrok hullottak alá, kisebb helyet alkotva, emlékeztetőül az áldozatokra!

Szilvia és Betti, miután kifejezték Ferencnek mély együttérzésüket, Miamiból a rendszeres járattal Washingtonba repültek, hogy részt vegyenek a buddhizmus amerikai követőinek felkészítésében, a temetéssel egyidejűleg tartandó nagy béke-demonstráción! A buddhisták washingtoni templomát és környékét valósággal ellepték a világ minden tájáról érkező, hó-fehér száris nők, de voltak köztük férfiak is szép számmal! Szilvia és Betti közük vegyülve méltatták a kis, fiatal, magyar asszony békekezdeményezését: Bosznia-Hercegovina ügyében! Az ő érdeme - mondták többek közt, hogy megmozdult az amerikai hadigépezet - legalábbis erejét fitogtatva, hisz más nem történt! A kis Szidónia, lelki testvérük és az amerikai asszonyok által elkezdett békéltetési akciót immár a buddhizmus követőinek kell kézbe venni, hogy a békeharcosok halála ne legyen hiábavaló! Hogy az egész földkerekségen egyszerre és minden fronton foglaljanak állást a háborús gyújtogatók és támogatóik ellen! Hogy a háborús készülődésre fordítandó összegeket az emberi élet szebbé, elfogadhatóbbá tételére fordítsák! És ha szükségessé válna, ha a világbéke érdekében felhangzó kiáltásuk süket fülekre találna, életük feláldozásával is jelt kell adjunk az emberiségnek, miszerint ütött az utolsó órája, s ha át akarja menteni magát a jövőbe, vegye kézbe a kezdeményezést, fogja le a gyilkosok kezét!

Körülbelül itt tarthatott Szilvia, midőn belépett a körbe az elnök felesége Margitkával és Ferencsel! Mivel megjelenésük meglepetésként hatott még a nyilvánossághoz szokott művésznőre is, elhallgatott és az érkezőkre emelte tekintetét...!

- Folytassa, Kedves! Nagyon is aktuális minden szava! Magam is megjártam a kis Szidóniával Boszniát és mondhatom: a legbátrabb volt mindannyiunk között! Kedves, okos asszonyka volt! Számunkra is pótolhatatlan veszteség! De - mint látom, itt nagyon sokan vannak, akik hajlandók tőle átvenni a stafétabotot! Jelképesen mondtam, mert nagyon jól tudom, hogy miről van szó! Mit kockáztatunk, és mit nyerhetünk! Ha bevesznek maguk közé, örömmel csatlakozom! Különbön úgy húsz évvel ezelőtt mi már találkoztunk egy new yorki előadásuk alkalmával, ha jól emlékszem, ikertestvérével együtt léptek fel! Mint látom ő is itt van...! - Kissé távolabb eléggé profán kritikával illették az Egyesült Államok szereplését a kuvaiti és a boszniai események kapcsán és az elnök felesége önkéntelen arrafelé kapta fejét, s már a hasonlatosság miatt is felismerte Bettit - szeretném - mondta - ha elfogadnák meghívásomat, s bár a fehérházban vagyunk berendezkedve, most csak a két szűkebb család lenne együtt! Elnézésüket kérem! - A mentegetőzés nyilván a körülöttük állóknak szólt... -

- Igazán megtisztel minket, Kedves - Szilvia zavarban volt, nem tudta, miként nevezze meg az elnök feleségét, mire ő:

- Mondja nyugodtan, hogy asszonyom, kérem! Azáltal, hogy az elnök felesége vagyok, semmivel sem lettem több Önöknél!

- Sajnálom, Asszonyom - folytatta Szilvia -, de erre csak, ha akkor is még aktuális lesz, a temetés után kerülhetne sor, addig ugyanis minden percünk le van kötve, ami pedig a hozzánk való csatlakozását illeti, bármennyire is megtisztelő számunkra, vissza kell utasítanom, mert Ön ennek a hatalmas államnak első asszonyaként, nem teheti kockára az életét! Azok, akik ezt a szerencsétlenséget előidézték, többre is képesek lehetnek, Ön pedig többet tehet élve, mint - esetleg - holtan!

- Ahogy mondod, Kedvesem - erősítette meg Szilvia szavait Margitka - Önre - az elnök felesége felé - mint a világ első békepotentátjára, élve van szüksége az emberiségnek! Már eddig is sokat tett és még többet tehet, ha nemcsak Amerika, a világ valamennyi államának asszonyait felsorakoztatja maga mögé! - Mintegy bizonyításként a first lady mögé állt -!

- Önnek mellettem a helye, Kedves - az elnök felesége kézen fogta a nála fejével alacsonyabb Margitka asszonyt és maga mellé állította - ha minden milliárdos a maguk útját járná, Kedves, más lenne ez a világ, egymás kezét fognák az emberek és nem fegyvert egymásra!

- Ha tudná, hogy a mostani mellett még mennyi szerencsétlenség ért már minket - Margitka felsóhajtott, hangosan, hogy a körülöttük állók is hallhatták -!

- De mindamellett szeretik magukat az emberek és gondolom ez némi elégtétel...?! Na - persze, az egyéni fájdalmat nem enyhíti, csak elviselhetőbbé teszi!

- Erre talán Szilvia tudna válaszolni - szólta el magát Margitka -, pártelnökként szorosabb kapcsolata van az emberekkel!

- Igazán?! Örömmel hallom! De - miképpen lehet Magyarországon egy buddhista vallású pártelnök? Melyik pártnak az elnöke?

- Az újszövetség pártjái - válaszolt Szilvia röviden és szerényen!

- Csak nem a bibliai újszövetség mintájára építi fel pártját?

- De igen! Csak Jézust nem Istenként állítom példaképül, hanem emberként! Ilyetén nincs ellentétben hitemmel, hisz a legújabb kutatások szerint is, mielőtt színpadra lépett volna, buddhista szerzetesként járta a Közel- és Távol-Keletet, ezért is olyan rendkívülien emberi tanítása és példamutatása!

Az elnök felesége válaszolni akart, ám Gréta hirtelen kivált a család távolabbról figyelő tagjai közül és anyjához futott, bár csak lépésben tudott előrehaladni - Miami-ban nem találkoztak, előtte is csak vizsgák után és most önfelédten ölelték egymást!

- Csakhogy sikerült elkapjalak - suttogta a kamaszlány -, de most aztán nem szabadulsz egyhamar!

Anyja és lánya önfelédte ölelkezése közepett lépett Betti a körbe, hogy üdvözlje az elnök feleségét! Már megjelenésekor felfigyelt rá, de éppen akkor egy bonyolult kérdésre kellett válaszolnia: mi adott jogot az amerikai asszonyoknak arra, hogy háborús bűnöst ítéljenek el, majd végezzenek ki?!

- Az élet - volt Betti válasza -, ha ugyanis az arra illetékesek nem tesznek semmit, hogy megfékezzenek egyeseket emberiség ellenes bűncselekmények elkövetésében, ebben az esetben bárkinek, bárhol jogában áll megsemmisíteni a kártevőket! Az ő esetükben ez történt! De - bocsássanak meg, üdvözlőm kell régi ismerősünket!

- Boldog vagyok, hogy ismét találkoztunk, Asszonyom - Bettinek nem okozott nehézséget a megszólítás, de egyébként is könnyebb természetű volt nővérénél - nagy szerencse, hogy Ön nem volt köztük a tragédia alkalmával!

- Nem sokon múlt, Kedvesem - volt a válasz -, de most inkább magukról beszéljünk! Milyen szert használnak, hogy ilyen fiatalon tartja mindkettejüket, vagy csupán a hitben rejlő erő?!

- Létezésünk mibenlétének tudata valóban nagy erőforrás, Kedves, de őszinte leszek: nem tagadunk meg magunktól semmit, ami az életfunkciók normális működéséhez szükséges!

- Köszönöm, Kedves! Rövid válasza tökéletes magyarázattal szolgál! Remélem, Ön sem utasítja vissza meghívásomat és a temetés után csatlakozik nővéréhez!

- Örömmel tesszük, Asszonyom és most engedje, hogy kifejezzem csodálatomat a boszniai úttal kapcsolatban!

- Ó, Kedvesem, az igazán nem az én érdemem! A ti kis Szidóniátoké! Egyszerűen nem tudtam ellenállni meghívásának! Még azt sem fogadta el, hogy férjem gondoskodjon az oda- és visszaszállításunkról! Csodálatos teremtés volt!

- Valamennyien azok voltak - toldotta meg Betti - és mi boldogan lépünk a helyükre, de mi is igényeljük a segítségét! Persze inkább csak közvetve, mert borzasztó lenne, ha Önt is elveszítenénk! Már az itteni jelenléte is nagy bátorságra vall! Bizonyára hallott a mi szeretett Erzsébet királynénkről?! Őt is egy dél-szláv merénylet szúrta le, pedig akárcsak Ön, a maga idejében elragadó teremtés volt!

- Mi sem kerülhetjük el sorsunkat, Kedvesem és ott jártunkkor arról győződtem meg, hogy az a nép nagy múlttal, mesés örökséggel rendelkezik és távolról sem olyan vérengző, mint amilyennek lefestik! Hatalomra törő vezetői az évszázadok folyamán összeverődött népesség sokféleségét és a szláv népekre általában jellemző mély vallásosságát használják ki! Ami az utóbbi két-három évben ott történt, semmivel sem igazolható, akarom mondani: menthető! Örök szégyene marad az emberiségnek!

- Azt hiszem, tökéletesen egyezik a véleményünk, s mi azért is gyűltünk itt össze a világ minden tájáról, hogy megmozdulásunkkal döntő elhatározásra készítsük a nagyhatalmak vezetőit!

- Számíthatnak rám, Kedveseim! Ha fizikailag nem is lehetek Önökkel, minden tőlem telhető eszközt felhasználok a béke megteremtése érdekében! De nem tartom fel tovább, Kedvesem, végezetül csak annyit mondok én is, hogy harcra fel! Továbbá férjem kívánságát tolmácsolom, aki szeretné, ha vendégül láthatná a család valamennyi hazánkban tartózkodó tagját a gyászszertartás után! - Margitkához pedig - Önöket azonban már most magammal viszem és Téged is Kislányom - Grétához - anyukádat nem nélkülözheti a közösség!

- Vigyázzatok magatokra - mondta Margitka átölelve Szilviát, majd Bettit - tudjátok, milyen nagy szükség van rátok otthon! - Belekarolt Grétába: gyere, kicsim - mondta - Te itt csak akadék lennél! Az elnök feleségével közrefogták a lányt, aki bár vonakodva, de engedelmeskedett és elindultak a már türelmetlenül várakozók felé!

Hiszen, ha minden a megírt forgatókönyv szerint bonyolódna -, ha menet közben az élet nem produkálna váratlan fordulatokat, s ha ezek a fordulatok megmaradnának a „törésvonalak” mentén, de mint a föld gyomrában, a felszínén is általában a „törésvonalak” mentén halmozódnak fel az ellentétes erők, s elégséges, ha csak néhány millimétert csúsznak odébb, borzalmas katasztrófákat idézhetnek elő! Nos - az élet is - hasonlóan az anyaghoz - számtalan változáson ment át bolygónk keletkezése óta, de ne menjünk vissza évezredek, évmilliárdok, ma is változás előtt állunk! Akár előre, akár visszafelé forgatjuk a történelmet, a kritikus kétezzer év következik, s a mozgásokból ítélve mind társadalompolitika, mind vallási, gazdasági, de - genetikai tekintetben is! Aztán az sem véletlen, hogy most az amerikai szárazföld a soros mind a közeljövő nagy földmozgásainak, mind az élettel kapcsolatos már említett változások tekintetében, vagy legalábbis koordinátora azoknak, figyelembe véve, hogy az ENSZ székhelye! Nem csodálkozhatunk, ha a balkáni háborúskodások megfékezése érdekében is itt bontakozott ki a legerősebb mozgalom, hisz immáron egyetlen szuperhatalomként, a legtöbb gyúanyag mellett, konszolidációra való hajlama is példamutató! De talán éppen békevágya az, amit igyekeznek kihasználni a dezorganizáló erők mind otthonában, mind idegenben, s ennek tulajdonítható, hogy az egyébként túl is szervezett gyászmenet szinte egyetlen pillanat alatt lángtengerré változott! A kapitólium előtt volt felállítva a ravatal, s miután a búcsúztatás megtörtént, előtte is, mögötte is rendezett sorokban indult a temető felé a többszázazres, de inkább milliós tömeg! Az eleje már a temetőben helyezkedett, midőn a vég még a kapitólium előtt rendeződött zárt sorokba, s egyszer csak mintha villám cikázott volna végig - a fehér száris buddhisták menetoszlopát foszforos rakéta hasította ketté...!

A támadás olya hirtelen érte az énekelve, imádkozva, lassú-méltósággal haladó tömeget, hogy csak egyetlen menekülési lehetőségre gondolhatott: a földre, jelen esetben az aszfaltra vetni magát és ott hemperelve védeni a test kényesebb részeit! Igen ám, de égett az aszfalt is, a levegő is és nemcsak egymást taposták agyon - a menetoszlopok rendjét biztosító, két oldalt haladó lovas rendőrök állatai megvadultak, s a lángolva lobogó sörénnyel belegázoltak a jobbára földön hempergő emberáradatba és akinek lehetősége lett volna megmenekülni, azt is agyontaposták! A csoda az volt, hogy mégis a buddhisták közül maradtak legtöbben életben, mert nem veszítették el lélekjelenlétüket, lehajigálták magukról az égő szárit, majd szorosan egymáshoz préselődve haladtak tovább, miért is imát mormoló, zárt, égő-faluk a megvadult lovakat is visszafordulásra készítette! De nemcsak saját életüket mentették meg lélekjelenlétükkel, hanem a hamvakat szállító jármű mögött haladó hozzátartozók népes táborát is!

A biztonsági szolgálat persze felkészült egy esetleges támadásra, de hogy az pillanatok alatt szinte a jelenések könyvében leírt apokaliptikus állapotokat lesz képes teremteni, arra senki még csak nem is gondolt! A halálhörgéstől, halálsikolyoktól hangos terepen össze-vissza száguldozó lovak, lovasaikkal az apokalipszis lovasait jelenítette meg, a buddhisták pedig, akiknek testét elsőként fedték be a tűz oltására használt fehér habbal a helikopterek, a végítélet végrehajtására kirendelt angyalhadsereget! A lángoló pallosokon kívül szinte minden adva volt! Amit János apostol álmában látott, az Washingtonban valósággá vált és mindez azért, mert a jólétüket féltő államok, így az Egyesült Államok is, csak koncot voltak hajlandóak dobni az éhező, fázó, vérben tobzódó gyilkosok által gyötört népeknek! Az elnök, aki a first lady-vel szintén a hamvakat szállító jármű mögött haladt, a mindig kéznél lévő rádióadón keresztül parancsot adott a hadsereg mentőszolgálatának bevetésére, egyúttal a támadók kézre kerítése végett a város teljes körű lokalizálására! A gyors intézkedés következtében a mentő-helikopterek százai érkeztek, a temetési menet megállt, s aki mozogni tudott, segített a mentésben: a még életben lévőket kórházakba, a halottakat a temető panteonja mellé szállították! Megható, egyben szívfacsaró látványt nyújtott - főképp fentről nézve - a buddhisták tízezres csoportja, amit a hadsereg helikoptereiről lehajigált fehér lepedőkben ide-oda hajlongtak a még mozgó hús-vér-csont kupacok felett! Valóban, a szó valós értelmében angyalok voltak, csak nem ítéletvégrehajtók, hanem életmentők!

- Induljatok tovább a nagyobb felfordulás elkerülése végett - szólt Szilvia a first lady-hez - az első sorokban lévén ő csak kisebb égési sérülést szenvedett - elegen vagyunk a mentéshez, ha végeztünk itt, mi is csatlakozunk, meg kell akadályozni, hogy a temetőben várakozók is visszaforduljanak!

- Rendben van, Kedves - válaszolt a first lady - indulunk? Nélkületek nem is tudom mi lenne most itt!

Az elnök utasítására ismét elindult a temetési menet, de őt és családját betuszkolták egy páncélozott járműbe, a menetoszlop mellett pedig a lovas rendőrök helyett, rakétákkal felszerelt páncélkocsik haladtak! A hadsereg egységei, civil részről pedig inkább csak a buddhisták segédletével még a temetés ideje alatt a nyomait is eltüntették a katasztrófának, a tisztára mosott beton csillogott, mint eső után szokott, csak a megperzselődött - égett fák és a levegőben terjengő égett hús szaga emlékeztetett a hatalmas tűzre!

Szilvia tudta, hogy Bettin kívül a család többi tagja tovább haladt a temetőbe, de hol van Betti?! Csak mikor már a terep megtisztításának a vége felé jártak, ötlött fel benne először a gondolat, hogy...! Nem vitás, közülük is sokan meghaltak és még többüket szállították égési sebekkel kórházba, de Betti...? Az nem lehet, hogy ő is?! Mit fognak szólni a többiek? Gréta, akinek Betti több volt, mint anya! A gondolat, hogy elvesztette ikertestvérét inkább a többiek miatt töltötte el félelemmel és haját tépve rohangászott a gépek között, míg nem az egyik éppen a közelében leereszkedő helikopter pilótája, nehogy az üzemben lévő gép propellere

elkapja, lefogta és próbálta megnyugtatni, majd felajánlkozott, hogy mihelyt megpakolják gépét, a panteonhoz viszi, hogy ott folytathassa a kutatást! Szilvia hallgatott rá, mit is tehetett volna okosabbat? Megvárta, hogy az utolsó hullát - tetemet - főképp már csak cafatokat felrakják - megható volt a tisztelet, amellyel a katonák a darabokban heverő emberi testrészekhez nyúltak - aztán beprézelte magát a maradék helyre! A pilóta erős, megtermett - még négernek is fekete - babonás félelemmel leste a fehér száris, vértől inkább piros nőt, amint helyet csinál magának az embermaradékok között és szinte megkönnyebbült, midőn a panteon közelében felhalmozott holtak mellé leereszkedve útjára engedte!

- Sok szerencsét, Asszonyom - mondta -, ne veszítse el reményét, hogy megtalálja a hűgát! Még több élő akadhat köztük is - a holtak felé mutatott -, de az sem kizárt, hogy valamelyik kórházba szállították és az a jobbik eset!

- Köszönöm - válaszolta Szilvia -, igazán kedves Öntől, hogy így, ismeretlenül is felkarolt! Akár megtalálom a hűgom, akár nem, rövidesen jelentkezni fogok, de ne lepődjön meg, ha maga a first lady fogja kifejezni köszönetét segítségnyújtásáért!

- Asszonyom! Ezért nem jár köszönet - szólt vissza a pilóta, majd magához intette a közelben még élőkre vadászó fehérköpenyes, sztetoszkópos orvost - segítsenek neki kérem, a hűgát keresi! Valami nagy kutya lehet! Még jól járhatnak vele!

Ezt követőleg már az orvos segítségével forgatták a hullahalmazt, de inkább csak a mezítelek között keresték, mert fehér szárinak még csak kis darabkáját sem találták! Már vagy húsz-harminc perce forgatták a hullákat, midőn Szilvia felsikoltott, nem túl hangosan, inkább fájdalmasan:

- Ő az - szólt az orvoshoz - segítsen hátára fordítani!

Betti féloldalt feküdt, rajta keresztben még ketten, más, még a családtagok közül sem ismerte volna fel! Leemelték róla a másik kettőt, az orvos őket is megvizsgálta: van-e bennük élet, majd előbb a pupilláját nézte Bettinek, s megcsóválta fejét, majd még egyszer belenézett, de már nagyítóval:

- Asszonyom - mondta kisvártatva - nem biztatom, de lehet, hogy szerencsénk van! - Szilvia ismételten felsikoltott, de már inkább örömeiben, míg az orvos a közelükben leereszkedő mentőhelikopter vezetőjét szólította: ide gyorsan! Segítség szükséges!

Ami ezután történt, az olyan gyorsan ment végbe, hogy Szilvia követni sem tudta: arra emlékezett, hogy midőn megkérdezték tőle, hová kívánja, hogy szállítsák Bettit, az elnöki magánklinikát jelölte meg! Csak később, midőn leereszkedtek a klinika főbejárata elé és látta a nagy sürgés-forgást, gondolt arra, hogy megorrolhatnak érte: miért éppen oda vitette hűgát?! A fáradtság azonban annyira letörte őt is, hogy valósággal úgy dőlt az egyik mentős karjaiba, aki aztán a elsősegélyhelyre vitte! Miután pedig ott megfelelő ellátásban részesítették, tisztázták kilétét, egy nyugtató injekciót kapott, majd egy különszobát, ahol egy ápolónőt direkt az ő szolgálatára rendeltek, akinek azonban nem sok problémát okozott, mert arra sem maradt ereje, hogy levetkőzzön, végignyúlt az ágyon és...! Csak másnap ébredt! Ott álltak az ágya mellett gyerekeink, ott volt Margitka és Katinka professzor is, akit Margitka értesített a történetekről és aki aztán azonnal repülőgépre ült, de ott volt maga a first lady is, aki Szilvia mentegőzősére csak annyit mondott:

- Kedvesem, ha nem ezt teszi, akkor holnap bizonyára ismét temetnünk kellene egy drága és értékes asszonyt, esetleg -, de erre gondolni sem akarok: kettőt! Hála Istennek, kedves hűga is túl van az életveszélyen, néhány plasztikai műtét és ismét a régi, kivéve régebbi kedves, megnyerő arcát, mert azt sajnos már nem tudják visszavarázsolni! Most pedig - egyébként ő

kért meg arra, hogy tolmácsoljam önök felé: néhány napig ne látogassák! Nem akarja, hogy jelenlegi állapotában lássák!

- Osztom véleményét, Asszonyom - mondta Katinka helybenhagyóan - nekem azonban feltétlen látnom kell, ugyanis a családfő úgy rendelkezett, hogy mihamarabb szállítható állapotban lesz, további gyógykezelését bázeli magánklinikámon folytassuk! A klinika a család tulajdona és minden szükséges rendelkezésre áll, hogy nővérünk mielőbb felgyógyuljon!

- Értem, kedves professzornő és bizonyára nővérük sem ellenzi az Ön látogatását! Az átszállítását azonban nem hiszem, hogy az itteni orvos kollégium engedélyezné, legalábbis egyelőre! Aztán konzultálnom kell róla férjemmel is, aki személyes felelősséget is, na meg a rejtélyes, határainkon belüli támadások annyira felkorbácsolták közvéleményünk hangulatát, hogy jobbnak látja, ha egyelőre minél kevesebb hír szivárog kifelé a történekről! Parancsba adta, hogy a zárlat feloldásáig senkinek ne adjanak engedélyt hazánk területének elhagyására! A zárlat Önöket természetesen nem érinti, hisz Önök adták eddig a legnagyobb áldozatot! Az átszállítás azonban tudják mivel jár: médiák...! Ezért inkább csak kérjük: legyenek türelemmel! Mehetünk, Kedves - Katinkához - szabad a nevét?

- A családban csak Katinkának szólítanak!

- Jöjjön, kedves Katinka professzor! Természetesen nincs akadálya, hogy Ön is megvizsgálja betegünket, továbbá, hogy Ön is jelen legyen nővérünk gyógykezelésénél!

- Igazán hálásak vagyunk Önnek - ezt már Szilvia mondta, mire a first lady válaszként csak ajka elé tette mutatoujját, majd karon fogta Katinkát és távozott!

Gréta csak erre a pillanatra várt, anyjához ugrott és csókolta, ahol érte:

- Bocsáss meg, drága anyukám! Azt a sok rosszat, amit eddig elkövettem veled szemben is! Most tudom csak, hogy milyen jó, és mennyire felettem vagy...!

- Drága Kicsim! Ne okold magad semmiért, hisz nekem volt minden fontosabb, mint a veled való bajlódás! Most csak azért imádkozunk, hogy Betti nénéd felgyógyuljon, mert nélküle el sem tudom képzelni, hogy mihez kezdenék!?

A kamaszlány és az anya megható jelenete persze a többieket sem hagyta érzéketlenül, előkerültek a zsebkendők, s míg künn langy eső mosdatta a portól, koromtól fakult fákat, bokrokat, benn - szaporán hulló sós könnyek enyhítették a fájdalomtól megtört szíveket...!

A washingtoni események a hírzárlat ellenére is kiszivárogtak, s talán okosabban teszik, ha színt vallanak, úgy elejét veszik a különböző mende-mondáknak, amelyek igyekeztek kiemelni a szuper-hatalom tekintélyvesztését! Visszafogott külpolitikáját gyávaságnak tulajdonítva! Na-persze, mi tudjuk, hogy nem feltétlen gyávaság a kerülő úton való megközelítése valaminek, s kisebb áldozattal egy nagy konfliktust - ismételt világháborút akadályozhatunk meg...!?

Majd ötven-száz év múltán a történészek - ha lesznek még - dolga lesz kimutatni, hogy mi lett volna jobb...?! Most nézünk haza, mert van nekünk is tennivalónk éppen elég, pedig mi Amerikához képest csak kis kóceráj vagyunk! Tekintet nélkül a közeledő választásokra, vagy talán éppen azért, egyik botrány a másikat éri: a nemzet elsődleges vagyona természetesen a föld, s hogy miért késik éppen a földtörvény a már megalkotott sok felesleges mellett?! Már nem is privatizálásról - tulajdonlásról beszélnek kormány szinten, úgy érthetőbb a magyar ember számára is - mondják ők! Na-persze, teszik ezt akkor, amikor a nemzet vagyonának kétharmada szörén-szárán eltűnt! Úgy érte: a magyarnak számító őslakosok előtt nem fedhető fel a tulajdonos /újtulajdonos/ neve! Az olcsón felvásárolt kárpótlási jegyekért egyesek - inkább: sokak - olcsón jutottak földhöz, s majdan, ha a külföldiek előtt is megnyílik a kapu, drágán eladják, nemcsak saját zsebüket tömve meg általa, lehetővé teszik - jobbra idegen

állampolgárok számára - a nagybirtokok újbóli kialakítását, egyben visszaállítva a zsellér sorsot, ami ellen már 1848-ban felemelték szavukat a haladó szellemű magyar értelmiségiek!

De ha már nagybirtokról beszéltünk, jómagam is ellene vagyok a nadrágszíjparcellás földművelésnek, ellene vagyok az államkapitalista nagybirtokosításnak is, magántulajdonú, demokratikus rendszerben pedig csakis a családi alapon történő, monopolisztikus szerveződést tartom jövőnk szempontjából egyedüli helyes megoldásnak és ebben a helyzetben már nem beszélhetünk zsellér sorsról, a tulajdonlás egyforma felelősséggel jár, vagy éppenséggel kárral a család valamennyi tagjára vonatkoztatva! Nem teszek kivételt értelmiségi vagy fizikai munkát végző családtagok között! Tudom, ezt legtöbbször ma még megvalósíthatatlannak tartják, e nélkül azonban rendelkezhetünk bármekkora szupertechnikával, de tán éppen azzal, egymást fogjuk megsemmisíteni, ami egyik-másik helyen: tömegmészárlással, a meglévő kultúra elpusztításával már el is kezdődött! De hasonló ehhez a nálunk csendben, egyelőre vér nélkül, különböző fondorlatokkal óriási tömegeket szegénységbe, nyomorba döntő manipulációs csalások sorozata, például: a pénzügyminiszter által is ismertetett húszmilliárd forintos csalás váltók hamisítása és egyéb ügyletekkel, főképp a bankok fedezet nélküli hitelfolyósításai útján korrupt tisztviselők lepénzelésével! Ez azonban csak a felszínen, amit kénytelenek voltak nyilvánosság elé tárni, de mi van a mélyben? Nem csodálkoznék, ha a következő parlament visszaállítaná a halálbüntetést, mert a kommunisták tönkretették ugyan az országot, de nem adták el! És ez nagy különbség! Akkor, amikor az ország lakosságának majd kétharmada nyomor szinten tengődik, arra fecsérelni az időt, hogy egy félévszázaddal ezelőtt kormányzó személy fasiszta vagy csak félfasiszta volt-e /Horthy M./ Kiknek és milyen érdeke fűződik ahhoz, hogy a többség részére érdektelen dolgokkal elvonják a közvélemény figyelmét a nemzet jelenlegi és jövőbeni sorsára is kihatással lévő, főképp gazdasági manipulációs ügyletekről?!

A belügyminiszter és az országos főkapitány bejelenti, hogy a maffia megpróbálkozott beépülni az ország politikai, valamint gazdasági irányítását végző apparátusba, de eddig legalábbis eredmény nélkül! A biztonsági szolgálat ugyanis szemmel tartja a gyanúsítható személyeket, szervezeteket, s egyelőre az országgyűlés és a kormány tagjai minden gyanú alól mentesek! De hát akkor az olaj, bank, ipari-mezőgazdasági nagyüzemek körüli disznóságok kiknek az üzelmek? Kik tartanak szemmel és kiket?! Vigyázat, Uraim, nem sok kell és pukkan a...! A választások előtti átülésekkel nem fogják meggyőzni a lakosságot kezük tisztaságáról, sem arról, hogy egyedül Önök képesek kivezetni a nemzetet a kommunisták vájta szakadékból, hisz a szakadék feneké egyre mélyül! A papról és a cigányról szóló vicc jut eszembe, ha az ország jelenlegi állapotát veszem górcső alá, sokan bizonyára ismerik: a papnak volt két kutyája, egyiknek a neve Látlak, a másiké Cigány - mikor a cigányember lopni ment a parókiára és a pap éppen szólította a kutyáit, a cigányembernek nem lévén más menekvése, az illemhelyre húzódott be, s a pap többszöri ismétlésére: Látlak! Cigány! Látlak! Cigány! - a cigányember dühödten kiszólt: látod az anyád pi... -jét, hisz már nyakig vagyok a szarban! Tévedés ne essék: nem a Horthy család újratemetése osztja meg az ország népét, Önök uraim! Túlontúl mohón estek neki az ország vagyonának, hasonlóan az 1948 utáni államosítások alkalmával kiemelt zsellérgyerekekhez! Igaz a mondás, hogy az éhes disznó nagyobb harap a jóllakottnál! Nem a szeretetből fakadt 1945 után a volt cselédasszonyok nosztalgizálása a grófok, bárók után, de mostanság sem a szeretet motiválja a megnyomorított tömegek nosztalgizálását a kádári gulyás kommunizmus után!

Úgy gondolom, mielőtt tovább mennénk, tovább szőnénk a regény fonalát, szükséges volt e néhány gondolat előrebocsátása, most pedig térjünk be a Balaton melletti nyaralótábor rendelőjébe, ahol Linda lányom és Simon, a vejem segédkeznek Judit, a feleségem szülésénél... -

- Nyomjad, Kedves, nyomjad - szólt Linda a már addig is verítékben fürdő Judithhoz -, három évvel volt fiatalabb feleségemnél - még egy kis erőfeszítés és kinn van a feje! A többi már erőltetés nélkül is kicsúszik!

- Szorítok drága, Anyuka - ezt már Simon mondta, aki Judit feje mögül szinte szuggerálta a kicsit kifelé - mondtam ugye, hogy fiú lesz és erős, mint Sámson!

- Te csak ne szoríts és most jobb lesz, ha kimégy! Itt, amint látom, már nem lesz szükség rád! Még kis sem ejtette Linda az utolsó szót, Judit hatalmasat sikított, de közvetlenül utána már a kicsi is megszólalt a maga nyelvén és mint egy rakéta csusszant Linda keze közé! - Na - látod - folytatta lányom -, de most már maradhatsz - Judithoz pedig - ekkora erővel csak egy professzor tudja kilögni magából gyermekét! Idenézz, drága Anyuka! Tényleg erős, mint Sámson! Ne változtassunk nevet? Még idejében lenne!

- Kedvesek vagytok, de nem! - Az imént még fájdalomtól meggyötört asszony már mosolygott és nyúlt volna a kicsi után, Linda azonban helyette a mellette készenlétben álló asszisztensnek nyújtotta, Judit felé pedig: néhány perc, Anyuka és a tiéd!

- Megyek és szólok Apukának - mondta Simon, közben a már előkészített holmit Linda keze ügyébe helyezte - erős asszony vagy - szólt Judithoz - méltó a nevedhez! De tényleg, ne inkább Sámsonnak kereszteljük?

- Nem! Megegyeztünk Apukával - szólt vissza Judit - Linda letörölte homlokáról a verítéket, de úgyszólván fénylett, inkább már csak az örömtől - Dávid nevét kapja a fiunk! Több szempontból is aktuális: apámat, akitől fizikai létemet kaptam, Dávidnak hívták és Dávid volt férjem neve is /első/ és Dávid volt a szerencsétlen sógorotok is! Aztán - történelmi ősünk: Dávid király sem volt gyengébb Sámsonnál, hisz egyedül megfutamította a filiszteusokat!

- Igazad van, Kedves - mondta Linda - Isten ments, dehogyan akarnánk befolyásolni! Te pedig - Simonhoz - indulj már és értesítsd apukát a nagy örömről, de vigyázz vele, nehogy a hirtelen izgalomtól baja essék, mint Melani fiának születésekor!

- Jó-jó! Ne izguljatok! Most különben is, jó kezekben van! Anna úgy vigyáz rá, mint egy cerberus! Nem is tudom felfogni, hogy tudta annak idején lerázni a nyakából?!

- Talán azért adott túl rajta, mert nem szült neki gyereket, de férjének sem szült, bizonyára benne van a hiba! - Linda megjegyzésére Simon elnevette magát:

- Hát az már biztos, hogy nem apukában, mert aki hetvenen túl is képes egy ilyen vasgyúróat nemzeni a fiatal korában, vagy akár negyvenesen is..., a-ja-jajj...! Távnemzésre is képes, mint Anti bátyánkról hírlík!

- Tán nem az én keletkezésemmel akarsz előhozakodni - Linda fürkésző tekintete kérdőleg meredt Juditra, mintha tőle akart volna bizonyosságot szerezni, hogy egyáltalán lehetséges-e - engem ugyanis zsebkendőben csempészték ki a börtönből!

- És Te ezt elhiszed - Judit mosolygott -, majd komolyra fordítva: de egyáltalán nem lehetetlen, mert az ivarsejtek megfelelő körülmények között szállíthatók! Persze, hogy zsebkendőben is...? Hasonló esetről még nem hallottam! De ha anyukád mondta, akkor nincs jogod kételkedni benne!

- Hacsak - de ezt már Simon mondta - nem fordítva feküdtek össze abban a juhodályban, mert ugye Konrád, apuka egy ideig ott együtt volt apukával, mint juhászok és mint olyanok felügyelet nélkül - titkokban fogadhatták szerelmeiket: Melinda és Amália anyukáinkat!

- Hogy mersz ilyet még feltételezni is azokról, akik nekünk a legszentebbek?! - Linda toppantott egyet a lábával és szembefordult Simonnal, aki az ajtó felé hátrálva mentegetőzött:

- Bocsáss meg Egyetlenem, én sem Téged, sem anyukáékat nem akarom ezzel megbántani! Nem ők és főleg nem ti - Eszterre is gondolok - tehettek róla, bármiként is történt! Egyedül az akkori politikai rendszer bűnéül róható fel, de annak is megbocsátható, mert ilyen édes gyümölcsök normális körülmények között tán nem is teremnek!

- Te szemtelen - mondta Linda, de már nevetve - akkor ez az édes...? És a mieink...? - miközben ezeket mondta, átvette az asszisztentstől a lefürdetett, felöltöztetett újszülöttet és az anya mellé fektette - gyere, te drága - folytatta - hisz, ha minden hasonló gyümölcs ilyen édes lenne...?! Öleld magadhoz, Anyuka! - férjéhez pedig: Te még mindig itt vagy?! Igyekezz, hogy mielőbb megtudják az örömhírt: fiú született!

Simon kénytelen-kelletlen útnak indult, hogy megkeressen engem, legszívesebben persze ő is lepihent volna, hisz egész éjjel virrasztottak Judit mellett, mivel azonban kötelességtudó szívember volt, a családot mindenképp fölé helyezte, betegeivel szemben pedig a lehetőségek határáig ment! Most, hogy a gyerekeket visszavitték Budapestre - Melinda, a nagyanyjuk ragaszkodott ahhoz, hogy általános iskoláikat ott fejezzék be, ahol elkezdték - azt hihetné az ember, hogy több idejük maradt egymásnak, a munkák szaporodásával azonban nő az emberállomány is és nő a betegek száma is! A munkaközvetítők mintha tudták volna, hogy nálunk mekkora súlyt helyeznek a munkások egészségi állapotára, a leglerobbantabb állapotú munkanélkülieket küldték hozzánk! Simon és lányom azonban hallani sem akartak arról, hogy segítő társakat vegyenek maguk mellé! Sok a diplomás, mondogatták, de kevés a jó orvos - már amelyik tartja magát esküjéhez! Könnyebb a politika páholyában bóbiskolni, ha néha, hogy megmozgassák nyelvüket, vakkantanak is egyet-egyet -, mintsem az izzadmányos, magyarán: bűdös betegeket tapogatni nap mint nap!

Szegény Simon! Ő is úgy volt, mint én: mielőtt megismerhette volna szüleit, elveszítette őket! Mindketten orvosok voltak, szüleikkel együtt sikerült megúszniuk a deportálást, ám fiatalon, egy holdvilágos éjjelen, betegtől hazafelé menet egy útszéli akácfán kötöttek ki! Azonnal meghaltak! Simont nagybátyja nevelte, de inkább neveltette, mert diplomája kézhezvételéig a különböző kollégiumokat lakta! Talán - sivár, szeretet nélküli ifjúságát akarta újraélni: mindenkinek mennél többet adni abból a szeretetből, amelyet a családban kapott!

- Apuka!, Apuka - kiáltotta örömtől repesve, midőn a kistemplom kertjében Anna és a pap társaságában megpillantott - fiad született! Egy csodálatosan szép, nagy, egészséges kölyök!

Nem ért váratlanul, fel voltam rá készülve és lányom, mármint Linda egy adag nyugtatót is belém lökött, mielőtt eljöttem otthonról, így talán kisség közömbösen is fogadtam a hírt, valamint Anna és a pap gratulációit!

- Köszönöm, Fiam - mondtam Simonnak, miután mellénk érkezett és örömeiben átölelt - nem volt komplikáció?!

- Nem, Apuka! Egészen simán folyt le a szülés!

- Olyan boldog vagyok! Ha magam szültem volna, sem lehetnék boldogabb - mondta Anna - Te egy non plus ultra vagy és... - na ezt majd máskor...! - A pap pedig:

- Isten egyiket elvette szeretteink közül, de hála érte: szeretetének jeléül pótolta a család veszteségét, aztán Judit még fiatal, remélhetjük, hogy nem fog megállni egynél...! Fogadja szívből jövő gratulációmát, Uram!

- Hát, ami a gratulációkat illeti - mondtam -, azokra én legkevesbé szolgáltam rá! Menjünk és majd a feleségem előtt fejtsék ki bővebben, amit előttem szándékoztak!

- Még ne, Apuka! - szólt közbe Simon - pihennie kell szegénykének! Eléggé megszenvedett, mire kipréselte magából! Néhány órát aludnia kell és majd utána...! Különben Linda ott van

mellette, s addig talán ismertetnétek velem is, hogy s mint akarjátok kialakítani a kistemp-
lomot is magában foglaló ökumenikus imaházat?!

- Helyesen mondd, Fiam, hagyjuk pihenni a drágát! Most egyébként is egy aktuális problémát vitattunk meg, nem árt, ha Te is bekapcsolódsz! A Dabas-sári iskola botrányáról fejtettük ki véleményünket: vajon az ökumenikus imaház mennyiben segíti a különböző vallási és egyéb nézetek összehangolását! Én magam azt vallom: az államon kívül, a magán-személyeket is beleértve, minden társadalmi szerveződésnek biztosítani kell az iskolaalapítási jogot, amennyiben a kor szellemének és a modern technika előbbre vitelének biztosítékait felmutatják! De az iskola, az egyetem is állampolgári jogon, ingyenes kell legyen! Aki vagy amelyik szervezet ezt nem tudja nyújtani, annak sajnos le kell mondania arról, hogy esetleg erőszakkal ragadja magához az ifjúság nevelését szolgáló intézményeket, akár állami segédlettel! Ez történik Dabasáron! Erőnek erejével kényszeríteni a gyerekeket egyházi nevelésre - butább döntést el sem tudnék képzelni! Itt, a mi magániskoláink mellett mód és lehetőség nyílik a gyermek számára a hitélet gyakorlására is! Bármelyik valláshoz tartozzék, saját érzelmeit követve anélkül vallhatja meg hitét, hogy bárki megakadályozhatná abban! Vagy akár csak befolyásolhatná!? Ahogy ma hozzálátnak az iskolák és nevelőintézmények átszervezéséhez, nem nevezhető másnak, mint a diktatórikus rendszer egyfajta visszacsém-pészésének! Legalábbis saját véleményem szerint: a legrégebbi és legkonzervatívabb diktatúra az egyházi hierarchia, s jelenlegi vezetőinket is az inspirálja, amidőn demokráciát hangoztat-
va, alulról felfelé erős diktatúrát igyekeznek felépíteni! De nem is lenne baj, ha ez a diktatúra helyes irányba terelné az évtizedek alatt elfuserált szocializmust! - A pap felé fordulva pedig -
Önök nyilván más a vélemény?!

- Nem emlékszem, hogy megismerkedésünk óta, valaha is hallottam volna olyat Öntől, melyet meg kellett volna cáfolnom! De hisz már megint magázódunk!? Istenem - sóhajtott fel - ma is szégyellem viselkedésemet: mikor Te emberségből a legnagyobbat adtad azért, hogy egy halálosan beteg asszony utolsó hónapjait megszépítsd, én elavult paragrafusokra hivatkozva egészen addig akadékoskodtam a házasság szentségében részesíteni benneteket, amíg a száz darab százasból álló köteget elő nem húztad! Akkor az bizony szép pénz volt és...!

- Szóra sem érdemes, Barátom! Volt honnét előhúzni és érthető volt akadékoskodásod is! Ha jól emlékszem fehér sortban, félig pucérak voltunk mindketten, a tanúk pedig - egyik a sekrestyés - harangozó, a másakra nem is emlékszem, vagy talán Te voltál?!

- Hogy őszinte legyek én sem emlékszem, de ha egyáltalán senki nem lett volna, Isten jelen volt és ő bizonyára megáldotta frigyeteket, aminek bizonyítéka a nagy család, amelynek immáron magam is tagja vagyok és hát mindaz, amivel családunk rendelkezik! De még soha nem jutottam addig, hogy megkérdezhettem volna: milyen körülmények között volt kénytelen itt hagyni a családot az a mindnyájunk által ma is emlegetett és szeretett asszony, aki családunk tulajdonképpen alapítója volt? Megbékélt sorsával?

- Nos, erre csak Te tudnál válaszolni - fordultam Annához, aki mintha figyelemre sem méltatta volna a pap szavait, merev tekintettel a kápolna falait bámulta - ha nem akarsz válaszolni - folytattam - természetesen nem erőltetjük!

- Nem tudnék sokat mondani - szólalt meg az asszony rövid hallgatás után - Katinka és én voltunk mellette utolsó pillanatig! Közvetlen a halál beállta előtt mintha megszűntek volna fájdalmai és a mosollyal együtt, mely utolsó csókját kísérte, tán lelke is elszállt! Nem hiszek ugyan a lélekvándorlásban, a mennyországnak nevezett valamiben sem, ellenben hiszem, hogy ami van, létezik, az öröktől van és örökké lesz! Mindegy, hogy milyen formában lesz újra láthatóvá, vagy láthatatlanná, része a természetnek, így a mi Amálkánknak csak hamvait őrzi ez a kis kápolna, a lényege valójában itt van velünk, bennünk, hisz nem múlik el nap, hogy valamilyen témában ne hivatkoznánk rá!

A pap hallgatott, lehet, hogy gondolatait rendezgette, mielőtt azonban kifejthette volna álláspontját, Simon elibe vágott:

- Minden tiszteletünk Amálka anyákné, kedves Anna professzor, de maradjunk csak a látható, érzékelhető világban, az imént az állam és az egyház viszonyát taglalta, apuka -, nem lehetne valahogy közös nevezőre hozni ezt a bonyolult faji, vallási konglomerátumot?! Hajnalban, hogy hallgattam a híreket, valahogy feltűnt, hogy a boszniai háborúskodás résztvevőit részben muzulmánoknak, részben szerbeknek, vagy horvátoknak titulálják! Hát miféle háborúskodás van ott tulajdonképpen: vallási, vagy etnikai?! Jó, hogy sem a muzulmán államok, sem a jobbra keresztény hatalmak nem nyújtanak különösebb segítséget egyik félnek sem, de az sem kisebb bűn, ha hagyják, hogy egyik a másikat legyilkolja, holott, ha mást nem is - közibük lehetne ékelődni egy erős nemzetközi haderővel, ami bizonyára gondolkodásra készítetné őket! Erőfitogtatással vagy az ENSZ néhány ezres kéksisakosával csak olajat öntenek a tűzre! De - hogy mire való ez az istenek háborújának is nevezhető szörnyűség, amiből semmi jó nem származik senki részére?! Sokszor kérdeztem már magamtól is, mástól is, de értelmes feleletet nem kaptam! Mit értek el az amerikai asszonyok? Sokuk halálát! Az elnököt és a kormányt a nagyhatalmú lobbyk irányítják! Ha nem akar a mostani is a Kennedy-ék sorsára jutni, kénytelen úszni az árral! A lobbyk pedig, ha érdekeik úgy kívánják, az „Isteneken” is átgázolnak! A vallási ellentéteket is saját hasznukra fordítják!

- Való igaz, kedves Simon - szólalt meg a pap - a délszláv háborút az istenek háborújának is nevezhetnénk, hisz a tulajdonképpeni ellentétek vallási eredetűek, de nem a vallási intolancia az ok, hisz mohamedán-keresztény évszázadok óta, különösebb viszálykodás nélkül, békében éltek egymás mellett! Az etnikumok hatalomra törő vezetőit azonban egyáltalán nem vallási maggondolások, nagyon is evilági érdekek inspirálják, amikor vallásra, hitre hivatkozva uszítják egymás ellen az eddig békés lakosokat, kihasználva azok tudatlanságát! Tökéletesen egyetértek veled, súlyos bűn a világi, de az egyházi hatalmak részéről is, hogy szinte csak asszisztálnak az emberi kultúra egy csodálatos tündérkertjének és az azt létrehozó népeknek az elpusztításához! Sajnos mi nagyon is kis nép vagyunk ahhoz, hogy a menekültek befogadásán kívül hathatósabb lépéseket tehetnénk! Még így is veszélyeztetve vagyunk! És visszakanyarodva Amálka bárónőhöz, nem ismerek senkit - visszamenőleg sem - aki vallási és etnikai toleranciában csak hasonló is lenne hozzá! Valószínűleg igaza van Anna professzor-asszonynak amikor azt mondja, hogy Amálka szelleme itt él köztünk, azért a harmonikus egyetértés a különben nagyon is sokoldalú családban!

- Egyetértek vele, plébánosom - mondtam -, de egy kis kiigazítás azért szükséges: a családban uralkodó tolerancia igaz, Amálkától vagyis inkább az ő nevelőjétől, a kis francia tanárnőtől Fannikától öröklődött, de utódaik sem méltatlanabbak, elég, ha csak Szilviát és Bettit említem meg! Nem is tudom, mi lehet most velük? Nagyon nagy szerencsének tartom, hogy Betti életben maradt!

- Ne búsulj, Apuka - Simon tudta, hogy Betti és köztem nagyon erős a kötődés -, annyira tökéletes már a plasztikai sebészet, hogy arcán nyoma sem marad az égési sérüléseknek! Legfeljebb neki is és Szilviának is, aki bőrével hozzájárul ikertestvérének bőrpótlásához, a fenekén lesz kitapintható egy ideig a műtéti beavatkozás, az azonban - gondolom - téged már nem nagyon fog zavarni! - Nevettek, persze én is, bár a téma nagyon is fájdalmas volt!

- Mi lesz a pártunkkal? - fordultam ismét a plébános felé - amennyiben Szilvia még sokáig lesz az amerikai kormány vendége, a te feleségednek kell átvenni az irányítást!

- Arról sajnos szó se essék - a plébános felkapta fejét -, céltábla lenne az ellenzéknek! Már így is pusmognak arról, hogy egy katolikus pap élettársa a párt szürke eminenciása, holott Szilvia messze felette van mindenféle tekintetben az én Zsókámnak! Maradjon ő csak csendes

besegítő, s ha szükségessé válna mégis Szilvia helyett valaki, talán Anna professzornő lenne a legalkalmasabb!

- Ó - arról sem lehet szó - Anna egészen felizgatta magát a javaslat hallatán - az én munkám itt nem nélkülözhető Plébánosom, inkább Xénia! Ő úgyis találkozik nap mint nap a pártvezérekkel és legtöbb információval rendelkezik! De - szerintem felesleges az aggodalom: Szilviát rövidesen viszontlátjuk és ő nem is adná át másnak a posztot!

- Nehogy már nézeteltérés legyen ebből a...! - Simonnak mindig voltak ötletei - ha más nem akadna, ideiglenesen azt is felvállaljuk a feleségemmel, de talán lassan elindulhatnánk a telep felé, inkább mi várakozzunk, mint Judit anyuka...!

Körülbelül azzal egy időben, hogy elindultunk, a telepre landolt a helikopter a delfin farm feljárójánál - tudjuk, hogy híd köti össze az épületet a parttal! A klinikán csak Betti és Szilvia maradtak, Jörg és Buda külön engedéllyel, magángépeikkel elhagyhatták Washington - Jörg feleségén kívül magával vitte a fiatalokat: Gréta és Irma, Janzen és Tamás - Buda csak szűkebb családját, míg Margitka és Katinka - a plasztikai műtétek nem szükségelték jelenlétüket - Ferencel tartottak, részben, hogy virágot helyezzenek el Szidónia emlékére a szerencsétlenség színhelyén, részben, hogy Ferenc életkörülményeiről informálódjanak, s ha szükségessé válna, változtassanak, esetleg magukkal vigyék Svájcba!

Ferencnek, washingtoni tartózkodása idején jóformán szavát sem lehetett hallani, sőt a floridai visszaúton sem! Akkor csillant fel először a szeme, midőn elhagyván a helikoptert /a gondnok ment értük Miami reptérre/ megállt az épülethez vezető híd közepén, s a vízben megpillantotta Ilonkát és Klárikát, amint újszülött fiókáikkal fickándoztak az épület körül! A gondnok már említette a szaporodást, de amíg nem látta őket, figyelembe sem vette a bejelentést, azt sem, hogy Méri, a hollywoodi szépség időközben visszatért a telepre és új hímet idomít, a filmgyár ugyanis nem mondott le a kísérletek bemutatására készülő filmről, s csak midőn őket is megpillantotta - Méri platinaszőke haját lehetetlenség lett volna bárkivel összetéveszteni - derengett fel halvány mosolyféleség az ajkán és a szemében!

Az édesanyja, Margitka és a professzornő, Katinka, akik szinte állandóan rajta tartották szemüket, figyelmét felkeltette Ferenc színeváltozása, arrafelé néztek, amerre ő és az ámulattól majd beleszédültek az öböl vizébe /ha nincs korlát/, mozdulni sem tudtak, annyira megragadta őket a látvány: anyaszült meztelen nő és egy jól megtermett delfin versenyt úszva közeledtek az épület felé! Méri távolról nézve, valóban úgy festett, mint egy vízi tündér, vagy hát - szirén, amilyennek Ferenc elképzelte az ember és a delfin kereszteződéséből származó egyedeiket! Ferenc szerette Szidóniát! Az a természetes báj, mely áradt belőle, már első pillanatban magához vonzotta nemcsak az embereket, az állatokat is! Hurrikán, ha nem jön Méri, bizonyára elemészti magát Szidónia miatt érzett bánatában -! A jó Teremtő azonban gondoskodott arról, hogy a természetben mindennek meg kell legyen az alfája és az ómegája, minden betegségre a gyógyír /persze meg kell találjuk/, a bánat ellenszere pedig az öröm! Nem - csak Franzot bűvölte el a szőke szépség, Hurrikánt is, s hogy melyiküket hódította meg előbb, vagy mindkettőnél csak Szidónia hiányát pótolta, így utólag, hisz Hurrikán már nincs, minden elképzelés lehetséges! Az a tény azonban, hogy Méri a történetek után visszajött, s Franz beleegyezését sem kérve, önálló kísérletbe kezdett, azt bizonyítja, hogy a művésznő nemcsak egy szerep eljátszására vállalkozott, érzelmileg is vállalta Szidónia feladatkörét a delfinfarm minden vonatkozásában! De - ne fussunk előre, csak sorjában:

Ferenc, azaz Franz, bár előtte már nem volt szokatlan, továbbá édesanyja és a profnő le sem tudták venni szemüket a vízben közeledő furcsa párról, de azok minden valószínűség szerint észrevették és egyik pillanatról a másikra alámerültek, s valamivel később, de már csak a szőke szépség került elő az épület ellenkező oldaláról. Egyenesen Franzhoz indult, majd figyelemre sem méltatva a két asszonyt, elé hullott átölelve térdeit:

- Bocsáss meg, Kedvesem - mondotta - ha egyáltalán megbocsátható, amit miattam kellett elszenvedned! Szeretném, ha tudnád, hogy nekem a legkisebb közöm sem volt ahhoz, ami itt történt, de legjobb tudomásom szerint a filmgyárnak sem, ha mégis..., többé szóba sem állok velük! De ne hagyjuk abba a kísérleteket, hisz azok korszakváltók lehetnek az egész emberiség életére vonatkoztatván! Én mindenben alávetem magam akaratodnak, mint Szidónia tette és nem is kívánok mást, ha csupán eszközként, melletted maradhassak!

Franz lehajolt hozzá:

- Téged egyetlen percig sem hibáztattalak, ellenben magamat...! Különben Szidónia maga rohant a vesztébe! Lehetséges, hogy itt érte utol őket a nacionalisták által megfizetett bérgyilkos! Ha a washingtoni eseményeket is figyelembe vesszük, akkor nem kétséges, hogy jól megszervezett terrorista akció volt!

Franz be sem tudta fejezni mondandóját, csobbant a víz és Méri „új udvarlója” egész a korlátig feldobta magát, mintha csak ellenőrizni akarná kedvesét...!

- Mit szólna Napsugárhoz? Egy kis sérülés van a fején, de deformáltsága ellenére kedves és hűséges! Itt ólálkodott a közelben, s csak miután meggyőződött arról, hogy Hurrikán már nem vetélytárs, kezdett barátkozni velem és persze az itteniekkel! Ilonka és Klárka kicsinyeire úgy vigyáz, mintha csak apjuk lenne...! Velem pedig..., de majd - remélem mindenre lesz időnk!

Miután Napsugár többször is feldobta magát, Ferenc felismerte benne azt a bátor példányt, amelyik nemrégiben megmentette őket a cápától - mármint Szidóniát és őt - így öröme, hogy Hurrikán helyébe egy hasonlóan jó tartású és bátor hímet kapott, csak fokozódott, átölelte és magához szorította Mérit, aki boldogan hajtotta fejét a vállára! Margitkának és Katinkának nem voltak kétségei, hogy nem első esetben ölelkeznek, ami persze Franz esetében eléggé meglepő volt, hisz vénlegény fiunk, Szidóniával való megismerkedése előtt, úgyszólván kerülte a női társaságot!

- Ej-na - szólalt meg Margitka - bemutatnál minket a hölgynek, fiacskám, vagy tán megfelekedtél rólunk?! Még jóformán el sem temettük feleségedet és Te máris...!?

- Azonkívül, amit láttatok, eddig semmi sem történt köztünk - mondta Franz, de hangjának bizonytalan rezgéséből egészen másra lehetett következtetni - Mérit - folytatta - bocsássatok meg, hogy nem azzal kezdtem, hogy megismertesselek vele benneteket, munkatársammá fogadom, lehetséges azonban, hogy máris több nálam, de Ti ezt most úgy sem értenétek meg! Szidónia elvesztését soha nem fogom feledni, amíg élek, gyászolni fogom! Ő nemcsak feleségem volt..., ő szülte volna a jövő elit-társadalmának első példányait! Ő volt Méri példaképe, aki szintén vállalja testének feláldozását a természettudomány érdekében és amennyiben sikerrel járunk, mindazoké, akik a kísérlethez még csatlakozni fognak! Most pedig - amennyiben az amerikai filmvilág egyik csillagát méltónak tartjátok magatokhoz, rajtatok a sor...! - lefejtette magáról a lány karjait és a feléjük közeledő Margitka felé tolta - parancsolj, Anyám! Gondolom, ha valaki, akkor Te megérted kapcsolatunkat!

- Drága Fiacskám! Nekem nincs ellenvetésem a hölgygel szemben! Ez a kis jelenet, ami itt előttünk lejátszódott, annyira meggyőző volt, ha lett volna is, visszavonom! - magához ölelte Mérit - úgy látom, kislányom - folytatta - a Gondviselés kegyes volt fiamhoz, mert egy, a volt feleségéhez hasonló típusú asszonnyal ajándékozta meg személyedben! A látottak és hallottak után nyugodtan távozzunk haza, csak arra kérlek benneteket, hogy a hivatalos formulával várjatok a gyász leteltéig!

- De Anyuka - szakította félbe Franz -, ki beszélt itt házasságról? Arról van szó, hogy Méri vállalja az anya szerepét, amennyiben a megtermékenyítés sikerrel járt vagy jár ezután! Őt nem érdekli a pénz, hisz maga is milliomos, kizárólag a siker érdekében működik közre, s ha

ezen idő alatt barátok leszünk, az egészen természetes és nem sértünk vele semmiféle tradíciót! De - hogy félre ne értsetek: természetesen a delfin által történő megtermékenyítésre gondoltam!

Margitka után Katinka is üdvözölte a hollywoodi szókeséget, s közben csendesen jegyezte meg:

- Nem tudom, Franz, okosan cselekszettek-e? Nem túl nagy merészség beavatkozni a természet evolúciós folyamatába?! Vajon az állatok létrehozandó új faj életképessége a jelen körülmények között pozitív irányt vesz-e? Azaz: előre vagy visszafelé tendál-e?!

- Kedves néném - Franz szembefordult Katinkával és megfogta mindkét kezét - a természet evolúciós folyamatába való beavatkozásnál is a szándék a fontos és az elérendő cél! Mi az ember alkotóképességét - legalábbis - szeretnénk egyesíteni a delfin megfigyelő és alkalmazkodó képességével! Ha sikerül, akkor kikövezzük a tűzhalál elől ismét a vízbe menekülő ember útját, mert nem kétséges, hogy az embert a tűzhalál fenyegeti! De azt hiszem, ebből ennyi egyelőre elegendő, s ha már itt vagytok, úszhatnátok egyet Mérivel! Nem árt, ha közelebből megismerkedtek szűkebb családommal /a delfinek/, nem kell félnetek tőlük, mert sok tekintetben intelligensebbek az embernél!

- Mért is ne...! - Méri gyorsan feltalálta magát, ami azok után, amit Franz mondott, érthető - gyerünk, anyukák, az öltözőbe, aztán lubickolunk egyet! - Karon fogta a két korosodó hölgyet és elindult velük az épületbe - Franz - folytatta - gyakran emlegeti az Önök kis beltengerét: a Balatont, de itt azért egy kissé más...! Más klíma, de azonkívül is szinte minden! Még a vér is másképp pezsdül!

- Örömmel megmártózunk, Kedves, de valóban olyan barátságosak ezek a - fiam szerint - családtagok? - Margitka ódzkodott a delfinektől, de minden - általa sikamlósnak tartott állattól!

- Ó, kedves Anyuka - igyekezett Méri megnyugtatni - mellettük nagyobb biztonságban van az ember, mint saját fajtájábéli mellett! Ezek különösképpen szelídek, játékosak, egyszerűen: kedvesek! De a teljesen idegen is inkább menteni igyekszik a bajba jutott embert, mintsem bántani! Talán az ősi rokonságból még maradt bennük ismeretanyag! Ugye megbocsátanak, ha esetleg nem hitük szerint való, amit mondok, de nekem, csakúgy, mint Franznak, meggyőződésem, hogy valamikori őseink rokonságban voltak az övékével!

- Ha jól értettem, amit Franz mondott, akkor erről rövidesen teljes biztonsággal meggyőződhetünk - Katinka Méri esetleges terhességére célzott -, de ne késlekedjünk, vízben élő kedves rokonságunk már bizonyára türelmetlenül vár bennünket! Különben teljesen felesleges ódzkodásod sikamlós bőrük miatt - Margitkához - hisz megszületésünkig mi is egy, igaz kicsi, óceánban lubickolunk!

Amikor Katinka ezeket mondta, már ismét az erkélyen voltak és Méri mintegy bátorításként átvette magát a korláton, majd már övéi közé vegyülve:

- Gyerünk, anyukák - kiáltott fel, s közben taposván a vizet, egy kis delfin bébit ölelt kebléhez!

- Csak egyikük, Anyuka - javította ki Franz áthajolva a korláton - Katinka professzornő hajadon és az én ifjúkori... -

- Csak nem azt akarod mondani, hogy ifjúkori szerelmed lennék, Franz? - Katinak kisség meglepődve nézett a fiatalember szeme közé!

- Ó nem, bocsáss meg, de mint a tudomány szerelmese, példaképem voltál akkor is és most is!

- Így már más - nevetett fel az asszony -, de az ellenkezője miatt sem haragudnék! - Hogy megmutassa benne is van még kurázszi, átvette ő is magát a korláton -!

Margitka kétségbeesetten nézett fiára, majd szemét behunyva készülődött az ugráshoz, Franz azonban megállította:

- Nem úgy, Anyukám! Van itt lépcsőfeljáró is, majd onnét! Nem neked való már a hősködés!
- Megcsókolta anyját, s karon fogva a felvezető lépcsőhöz vezette - nem bánnám, ha egy ideig mellettem maradnál, Édesanya - súgta menet közben a fülébe - olyan keveset lehetünk együtt! Jó lenne, ha, apuka és Te egy időben töltenétek itt a szabadságot!

- De édes fiam - valóban csodálatos lenne, ha nem kötnének engem is, apukádat is teljes embert igénylő kötelezettségeink kis hazánkhoz! Mindenesetre megkísérlem, hátha sikerül rövid időre megszabadulnunk és akkor...!

- Gyere már, Margitka - kiáltott fel hozzájuk Katinka - olyan édesek! Magam is kezdem azt hinni, hogy igaza van Franznak, amikor a majmok helyett a delfineket tartja a legközelebbi rokonainknak!

- Majd folytatjuk, fiacskám, ha visszajöttünk - mondta Margitka - néhány napig lehetséges, hogy maradunk! - Katinkához pedig: húzódjatok félre, ugrom! - Elengedte Franz kezét és féloldalt dőlve, inkább úgy vágódott, mint ugrott a vízbe! Pál pillanatra eltűnt a szem elől, s midőn felszínre jött, neki is egy kis delfin-bébi ficáncolt a karjai közt! - Igazatok van - mondta - nagyon is édesek ezek a kis jószágok! - Mosolygott hozzá és homlokon csókolta -!

- De van-e értelme az efféle kísérleteknek, amikor a földkerekség majd minden népe háborog, s a katasztrófaveszély itt van a nyakunkon? - Szeme közé nézett Mérinek, majd így folytatta - ezzel a kísérlettel, ha sikerülne is, csak a távoli jövőnek adtok sanszot! Azokat a pozitívumokat kellene megragadni, amelyek közelebb hozzák az embereket egymáshoz! Melyik könnyebb - lerombolni a gátakat, vagy a már meglévők mellé újabbakat emelni?!

- Drága Anyuka - Méri Margitka közelébe úszva végigsimított a kis bébin - maga a természet is kísérletek halmazából állt össze - folytatta - és ennek a folyamatnak sosem lesz vége! Az embereknek nevezett emlős akkor tette volna okosan, ha kétlaki életre rendezkedett volna be! Ebben az esetben bizonyára más lenne a kísérlet célja, de kétséges, hogy egyáltalán alkotó észlénnyé fejlődött volna-e? Úgy értem: más körülmények között...!

Már jócskán eltávolodtak az épülettől Méri és kis csapata, midőn egy bérelt helikopterrel megérkezett a telepre Viktória és Lehel! Számítottak ugyan jövetelükre, de nem közvetlenül utánuk! Ugyanis azzal köszöntek el egymástól, hogy Viktória és Lehel megvárják Betti szállíthatóságát és majd akkor együtt indulnak haza! Valami nincs rendben - gondolta Ferenc, és aggódó arckifejezéssel közeledett féltestvérei felé /tudjuk, hogy Viktóriával apjuk volt közös, Lehellel pedig anyuk/...!

- Csak nem rosszabbodott Betti állapota? - Kérdő tekintetét egyikről a másikra emelte -, Bettit, mint már volt róla szó, valamennyi gyerek jobban szerette szülőanyjuknál -, lehetséges, hogy meddősége miatt némi szánalom is vegyült iránta tanúsított szeretetükbe, ezt azonban még egymás közt sem említették soha!

- Nem! Ne ijedez, nincs különösebb baj, csak Bettinek még huzamosabb ideig itt kell maradnia és Szilvia is úgy döntött, hogy nélküle nem indul haza! - Viktória megpróbálta aggodalmát mosoly mögé rejteni, de persze eredmény nélkül, mert Ferenc nemcsak az állatok, az emberek gondolatvilágát is nagyon jól ismerte, Viktória pedig egyébként sem értett az alakoskodáshoz -!

- Értelek - mondta Franz -, de térj a tárgyra! Miért a sürgősség?!

- Az otthoni állapotok miatt - válaszolta Lehel - beindult a pártok választási versengése és apuka szerint az Újszövetség pártja most egy pillanatra sem nélkülözheti elnökét! Megállapodtak Szilviával, hogy amennyiben Betti állapota miatt neki mellette kell maradnia, válasz-

tanak helyette másik személyt, természetesen a családból és Szilvia szerint az új elnöknek is nőneműnek kell lennie!

- És kit javasol Szilvia? Vagy azt nem kötötte az orrotokra?

- Képzeld, nem! - De ezt már Viktória mondta - levelet küldd általunk apucinak és mivel sürgős, úgy jöttünk, hogy felvesszük anyukát és Katinkát, majd azonnal indulunk haza Bázeli érintésével! A gépet Miami-ban hagytuk, hogy elegendő idejük legyen a szervizelésre!

- Az igazat megvallva - szólalt meg Ferenc - jobban szerettem volna, ha anyukáék itt maradnak egy ideig, de Katinka nélkül anyuka sem maradna! Hát jó - folytatta -, de mindenképpen meg kell várjátok míg visszatérnek, ugyanis Méri - már tettem róla említést előttem - visszajött és elcsalta őket úszkálni egyet... -

- Hogy engedheted őket egyedül vele - Viktória ijedten rivallt öccsére -, tudhatod milyen veszélyes itt fürdőzni a cápák miatt!

- Ne essetek kétségbe, velük vannak a delfinjeim is, azok pedig már messziről észlelik és..., de inkább mártózzatok meg ti is, egyhamar úgysem lesz módotokban!

- Azt hiszem megfogadjuk a tanácsodat - szólt Lehel -, és már húzta is le magáról az amúgy is lenge ruhaneműt - gyerünk, Viki, még beérhetjük őket, vagy ha nem, hát elibük megyünk! Franz úgyis szívesebben beszél a mikroszkópjával, mint velünk!

Viktóriát nem kellett biztatni, majdnem azonnal, ahogy öltözve volt, átvette magát a korláton, s Lehelnek ugyancsak lapátolnia kellett, hogy utolérje! Viktória testvéreihez hasonlóan szinte valamennyi sportot űzte és bizony nem lett volna könnyű dolga mellette férjének, ha nem ő is azonos körülmények között nő fel! De talán ennek a ténynek tulajdoníthatók a három család közötti házasságkötések is! A témánál maradván: Viktória és Lehel nem jutottak messze, mert Margitka és Katinka már korukra való tekintettel sem bírták az iramot és a kis csapattal rövid távúszás után visszafordultak és persze őket is izgatta az újabb helikopterrel érkezők kiléte...!

- Valahogy olyan kellemetlen remegés futkároz rajtam - mondta Margitka Katinka mellé úszván - pedig már egyáltalán nem idegenkedem ezektől a kedves jószágoktól! Méri pedig:- Boldog lennék, ha nemcsak munkatársa lenne fiamnak! Szép és okos lány, méltó utódja lenne Szidóniának!

- Erről egyelőre lemondhatsz - Katinka egyébként is halkán beszélt, s most még halkabbra fogta -, ha egyáltalán lehetséges, akkor már teherben van, később pedig, ha sellőket szülne?! Nehezen tudom elképzelni, hogy egy férfi és egy hím delfin osztozna egy asszonyon!

- Hát Te elhiszed, hogy...?!

- Hogy elhiszem-e? Nézd, hogy simulnak egymáshoz! - Méri Napsugárral vagy húsz méterrel előttük járt - de különben nem egy legenda kering a szerelmes és cserbenhagyott delfinek öngyilkosságairól!

Katinka még be sem fejezte mondandóját, midőn Napsugár elkezdett csapkodni maga körül és a nőstények: Ilonka és Klárka is előre úsztak, az asszonyokra hagyva kicsinyeiket. Méri természetesen felfigyel a feléjük közeledő Viktóriára és Lehelre, s hogy megnyugtassa a féltékeny hímet, átölelte annak fejét, hogy mit sugott neki, mit nem, tény, hogy Napsugár lecsillapodott, majd kezdte barátságosan körbeszaglászni a jövevényeket! Ekkorra persze melléjük érkeztek valamennyien, s az üdvözlés, ahogy Margitka és Katinka köszöntötte a fiatalokat, nyilvánvalóvá tette Méri előtt a rokoni kapcsolatot!

- Mielőtt elmondanátok, hogy miért jöttetek közvetlen utánunk - kezdte Margitka -, hadd mutassam be Ferenc munkatársát! Jól mondom? - Méri mosolyogva szemezett Margitkával, de nem válaszolhatott, mert Viktória elibe vágott:

- Te vagy, Méri! Igaz?! Ferenc sokat emlegetett Washingtonban és most is említette, hogy visszajöttél és anyukáékkal úszni mentetek!

- Igen - válaszolt a kérdezett -, de amennyiben magyarázattal tartozom, majd ha visszaérkezünk a telepre, rendelkezésekre állok!

- Bizony nagyon igazad van, lányom - de ezt már Katinka mondta - nem nekünk való már taposni a vizet és főképp nem anyukátoknak! Majd a telepen megbeszélhetjük ki mire kíváncsi?!

- Akarsz lovagolni egyet? - fordult Méri Margitkához - megértette, hogy neki már nehezeze esik fenntartania magát a víz tetején és hozzá intézte a kérdést, majd meg sem várva válaszát, melléúszott és felsegítette Napsugár hátára - ne félj - mondta neki - sosem voltál nagyobb biztonságban - a többiekhez pedig - most már indulhatunk!

Kora délután volt! Az egymásba folyó napsugarak összefüggő aranylemezzé változtatták a víz felszínét, s a megannyi, gyémántként csillogó vízcsepp közepett, tempósan úszott a kis csapat: emberek és delfinek! A jelenet láttán merné-e valaki teljes biztonsággal tagadni rokonságunkat az óceánok játékos, okos, érzelmileg is hozzánk hasonló lakóival? Hacsak nem - logikátlan teológiai megfontolások készítenék!?

Mivel Szilvia távolmaradása bizonytalan időre kitolódott, a Balaton melletti kis település - jövő városa - egyetemének még nyers állapotban lévő aulájában az ország szinte minden tájáról összesereglett választmányi tagok, az Újszövetség Pártja új elnökének megválasztására készülődtek! Az összejövetel aktualitását Szilvia kényszerű távollétén túl a moszkvai konzervatív-monarchista puccs, mely időközben elbukott, és a baloldal győzelmével végződött lengyel választások is időszerűvé tették! A kormány - a miénk - ideges kapkodással reagált mindkét eseményre, s hogy biztosítsa magának a kilencvenes választások óta megszerzett politikai és gazdasági előnyt, törvényt-törvényre akarván halmozni a törvényhozókat allergikus döntésképtelenségbe hozta! A legnagyobb kormánypárt frakcióvezetője németországi látogatása után egy interjúban kijelentette ugyan, hogy a magyar-utat már szent királyunk, István a keresztényi pályára irányította, a Dabas-sári iskola úgy azonban azt igazolta, hogy az a bizonyos „keresztényi” út nagyon megkopott az évszázadok alatt és az erőszakos visszatolás könnyen holtvágányra terelheti az országot! Mint tudjuk, az történt, hogy a lakosok többsége az önkormányzati képviselőkkel ellentétben, a volt állami iskolát „visszapörli” az egyháztól! Úgy néz ki a dolog, hogy a nyomorral együtt az arroganciát is már nem viseli el a hallgatag többség! És - hogy terjed a bűnözés? Azon azzal, hogy szívjuk a fogunkat, nem segítünk? De a rendőrség számának nagyarányú felemelésével sem, sőt - a rend őreinek intenzívebb kiművelésével sem! Másra van szükség: elsősorban meg kell szüntetni azt az állapotot, amely sokakat egyszerűen megélhetési kényszerűséggel viszi rá a bűntény elkövetésére! Az egyszerű nép a korgó gyomrú szenteket és nem az elhízott plébánosokat, vagy a milliomos ügyvédek követi!

- Kit javasol Szilvia az elnöki posztra? - Melinda tette fel a kérdést a választmányi ülésre menet, ugyanis közte és Judit között ültem a hátsó ülésen, míg Vikim a kormánykerék mögött, mellette pedig Pisti - vagy nem is tesz róla említést a levélben?

- Hogy egészen őszinte legyek hozzátok, még fel sem bontottam - válaszoltam - azon mód van a zsebemben, ahogy Floridából hazajövet Vikim a kezembe nyomta!

- És ha valami nagyon fontosat akart közölni veled? - firtatta tovább Melinda - mintha az utóbbi napokban kissé megtorpantál volna, Kedvesem! Különbözik megértem: az az édes csöppség lekötötte figyelmed, na és Judit is, bár ő a kicsi mellett még nagyon is sokoldalú tevékenységet végez!

- Tévedsz, Kedvesem - mondtam - nagyon is felkavartak az utóbbi napok eseményei, de nem szeretek a szavakkal dobálózni és jelen körülmények közt nagyon is átgondolandó minden egyes szavunk, tettünk! Ha tudnál olvasni az agyamban és követhetnéd gondolataimat, más véleményemmel lennék rólam!

- Aztán azt is figyelembe kell vennem, hogy az általam apucinak átadott borítékon világos utalás van a felbontás idejére - Vikim hajolt hátra, hogy kimentsen -!

- Csakugyan?! - belső zsebemhez kaptam és előhúztam a levelet, majd: jó, hogy figyelmeztetted Kicsim, ezen ugyanis az áll, hogy „csak a kongresszusi megnyitón bontandó fel!”

- Akkor minden bizonnyal az utódlásról van benne szó - szólalt meg Judit -, de azt előre megmondhatom, hogy Te, Kedvesem semmi szín alatt nem vállalhatod! Van a családban elég fiatal! Neked az is sok, ami már eddig a válladra nehezedik!

- Való igaz, kedves Judit - Pisti szólott közbe - még ha Szilvia egyenes kívánsága lenne, akkor is ellenezném! Itt van a mi gyönyörűséges és okos Viktóriánk! Asszony volt, maradjon továbbra is asszony az elnök! Fiatal, telve energiával, idősebb úgy sem bírná a strapát, ami a soron következő választásokat megelőzi! Nem emlékszem, hogy hosszú életem folyamán ennyire ellentmondásos lett volna a politikai paletta! - Viktória oldalba bökte az öreget:

- Pont rám esett a választásod, Pisti bátyám?! Lehetséges, hogy a zsidó és cigány választókat megnyernénk, de sokkal többet veszítenénk! Szóba sem hozhatsz!

Pisti, mintha nem hallotta volna, folytatta:

- Baloldali veszéllyel riogatnak, holott semmivel sem veszélytelenebb egy jobboldali győzelem! Hülye ember, aki visszakívánja a vaskalapos szolgabírákat és a kakastollas csendőröket! Semmivel sem hülyébbek azok, akik a zsellérgyerekekből vagy gyári munkásokból lett párttitkárokat akarnák visszahozni!

- Bocsáss meg, ne feledd szavad - kérte Melinda -, én nem hiszem, hogy egyetlen Sztálinhoz, Hitlerhez, vagy Mussolinihoz hasonló személyiség is akadna ma, aki úgy tudná bővíteni a tömeget, mint ők! Szerintem az átlagemberek korát éljük, amelyben az egyedek műveltségi szintje az irányadó a vezető réteg kiválasztásánál! Egyetértetek veled, Viktória a legalkalmasabb személy a családjunk által támogatott párt elnöki posztjára!

- Egyazon véleményen vagyok - csatlakozott hozzájuk Judit -!

- Azért ne siessétek el - szóltam közbe -, legalább hallgassátok meg kit javasol Szilvia! Elvégre az ő szava, ha úgy tetszik kívánsága döntően befolyásolhatja az egybegyűlteket! De - hogy én is mondjak valamit a jobb- és baloldal küzdelmével kapcsolatban: szerintem sem jobb-, sem balközép nincs, vagyis csak átmítás! Vagy az egyik, vagy a másik! Vagy a harmadik út, amelyre mi léptünk! Mert tők igazat mondott Eörsi István író azzal, hogy: amíg különböző társadalmi felállások lesznek, azaz: egyesek dúskálnak a javakban, mások, ráadásul a nagy többség pedig éppen hogy csak... - vagy nyomorognak, addig mindig is lesz bal- és jobboldal! Nem egészen így mondta, de így értelmezhető! Gondolatmenetét tovább szöve: a mi pártunk feladata lenne felszámolni a társadalmi különbségeket mind politikai, mind gazdasági, mint vallási értelemben! Talán-talán elegendő tőkével rendelkezünk ahhoz, hogy az általunk létrehozott családi részvénytársaságokat olyan helyzetbe hozzuk, hogy a kívülállók felnézzenek rájuk és önként kérjék bebocsátásukat! Sokan értetlenül kérdezhetik: miért

éppen mi és miért a kis, törpe Magyarország vagyunk a jövőt formáló kezdeményezés le-téteményesei? Hát - Kedveseim - manapság divat lett az Európához tartozásról beszélni! De hol kezdődik, és hol végződik Európa? Az igaz, hogy a magyar honfoglalás idején egyes nyugat-európai népek kultúrája messze felülmúlta a miénket, de vajon felé zúduló újabb, félvad hordákat?! Mi vagyunk a szikla, amelyre az utóbbi ezer év Európájának, majd annak közvetítésével az újvilág - Amerika - még később pedig a Távol-Kelet kultúrája épült, vagy újraépült! S hogy mivel indokolom? Elég a tatár, török invázióra hivatkozni! De a huszadik század gyökértelen, ateista ideológiái is nálunk törtek először derékba, a jövőre való tekintettel pedig valójában a liberalizmus, s valójában a különböző vallási izmusok is messze távol esnek a Teremtő Isten szándékától: az ész, erő és akarat összpontosításával létrehozni azt a bizonyos országot, amelyet eddig csak a holtakra vonatkoztattak! Isten az élet és nem a halál ura! És ha nem csalódom, igazodva Melinda megjegyzéséhez: az átlagemberek és a műveltségi szint tekintetében a mi családunk előkelő helyet vívott ki magának, nincs tehát ördögösség abban, ha az Úr velünk rakatja le az alapokat!

- Tudom, hogy mindannak, amit itt most elmondtál - felsoroltál, történelmi - ténybeli háttere van - ismét Melinda szólt közbe -, de lehet-e, szabad-e végső következtetéseket levonni valaminek a kezdet kezdetén, mert ugye még ott tartunk?!

- Már nem - kedves Melinda asszony - Pisti cáfolta Melindát - a staféta elindult! A volt termelőszövetkezeti tagsághoz hasonlóan, az ipari üzemek-gyárak munkásai is megértették, hogy csak abban az esetben vehetik fel eredményesen a versenyt a - legalábbis egyelőre - már bevált nyugati és távol-keleti piacgazdasággal, ha ők maguk veszik magántulajdonba az üzemeket! Ebben az esetben ugyanis megszűnik a vagyon elherdálása, mert az adóterhek és a fejlesztés levonása után a fennmaradó profit nem egy, hanem egyenlő elosztásban több zsebbe kerül! Az egyéni tőke helyébe a többségi tőke lép, s mindenkinek érdekében fog állni, hogy a maximumot adja! Ha mégis akadnak, akik kilógnak a sorból, azokat könnyű szívvel fel lehet lógatni, de fel is kell, mert haszontalan férgekre nincs szükség! Egyúttal szükségtelenné válnak az erőszakszervezetek, a szakszervezetek, a szocializmus, a kapitalizmussal együtt a szemétdombra kerülhet, de velük együtt a messianizmus is, mert az ember önmaga Megváltója lesz! A mi kis Vikink helytelenül méri fel az egymásba feszülő erőket, amikor megválasztásához csak a zsidókat és a cigányokat tartja betonbiztos szavazóbázisunknak...! A paraszt, aki ugyanúgy cselédje volt az állampárti rendszer zöldbáróinak, mint előtte a címere-seknek, a munkás, aki általunk látja biztosítottnak az iparban szerzett magántulajdoni részesedését, a fiatalok, akik a mi közvetítésünk útján vélik megtalálni perspektivikus képzésüket, majd elhelyezkedésüket az életben, a munkanélküliek, akiket családi beruházásainkkal vissza-helyezünk jogaikba, a kisnyugdíjasok, az öregek..., sorolhatnám tovább, de szükségtelen, mind-mind a mi betonbiztos szavazóbázisunkhoz tartozik!

- Bravó, Pisti bátyám - Viktória lefékezett, majd átölelte az öregembert - magam sem tudnám jobban okfejteti az általad elmondottakat, de el tudod-e képzelni, mit sóznátok a nyakamba, ha - tegyük fel - megnyernénk a választásokat?!

- Egy miniszterelnöki posztot, Aranyoskám! Érzésem szerint ugyanis annak Te vagy egyedüli várományosa! Három világnyelven írsz, beszélsz, ami pedig képességeidet illeti: nincs szükséged sűgókra!

- Úgy veszem észre, hogy Neked sincs barátod - kissé meglepett Pisti készsége a politikához, a tizenöt év börtön inkább csiszolta, mintsem tompította az agyát -, ha tizenöt évvel fiatalabb lennél, rád tippelnék! De - azért valld be: volt valaki, aki hozzásegített ahhoz, hogy a mai politikai arénában eligazodj!

- Volt! Nem tagadom! És az a valaki Römer báró volt! Csodálatos szimatja volt nemcsak a pénzhez, a politikához is! Ő meg tudott volna válaszolni a ma sokszor feltett kérdésre: mit ér

az ember, ha magyar?! De én is megpróbálhatom: a mi népünknek csupán a nyelvezete magyar, a véreben megtalálható minden náció, amely átvonult, vagy bármi okból itt maradt ebben a gyönyörű országban. Nacionalista jelszavakkal tehát csupán önmagunkat csaljuk! Ellenben: ha öntudatára, becsületére, munkaszeretetére, emberszeretetére hivatkozunk, akkor - legtöbb néphez viszonyítva, az élvonalban haladunk!

- Na hát, Pistike - Judit csak Pistikének szólította -, csodálom magát és mindent elkövetek, hogy nagyapánál is tovább maradhasson köztünk!

- Őszintén szólva, szívesen maradnék is - Pisti hátratekintett Juditra és megcsókolta a feléje nyújtott kezét -, sajnos azonban a sejtek, ha mégoly világra valók is, előbb-utóbb elhalnak és búcsút kell mondanunk egymásnak, ha akarjuk, ha nem!

- Ez így van - kontrázott Judit -, de már folynak kísérletek, amelyek a sejtek regenerálódását lennének hivatva folyamatosan biztosítani! Egyelőre azonban csak reménykedhetünk, hogy valaha sikerrel járnak! Bár hihetnék abban, amiben Szilvia és Betti, szívesen szülném magát újra, ha megfelelnek a követelményeknek, melyeket újrászületése elé támaszt!

- Ó, kedves Professzorasszony, ha tényleg lehetséges lenne, boldogan választanám Önt, de - szerény véleményem szerint halálunk után csak az marad belőlünk, amit életünk folyamán alkottunk, tulajdonképpen lényünk, a léleknek nevezett valamivel együtt, visszakerül a természet körforgásába, amelyből kiléptünk! A természet persze képes regenerálódni és a mi életünk, valamint elmúlásunk, része ennek a folyamatnak!

- Ej-na, Barátom - szóltam el magam - ez már komoly, akarom mondani: kemény filozófia! Ezt is Römer bárótól tanultad?

- Nem, barátom! Ez a tudat már velem született! Ezért nem hittem egyetlen percig sem semmiféle marhaságban! Bocsássatok meg, ha netán...!?

- Megbocsátunk, mit is tehetnénk mást!? De azért nem haragszol meg ugye, ha hozzáteszem: mi a természetnek csak parányi részét ismerjük! Semmi nem zárja ki, hogy számunkra láthatatlan része is van! Az oxigént sem látjuk és mégis - tudjuk, hogy van, mert nélküle megszűnénk létezni!

Még ki tudja meddig elfilozofálgatunk, ha Viktória másra nem tereli figyelmünket:

- Nem látom a repülőgépet! Lehel még nem érkezett volna meg anyukáékkal?! Az lehetetlen - ha csak valami közbe nem jött...?!

- Mindjárt tíz óra lesz! Kapcsold fel a rádiót, Kicsim! Elképzelhető, hogy az időjárás miatt késnek!

- Melyik adót vegyem, apuci?

- Talán Bécs vagy Zürich! Borsószik a hátam a budapesti reklámoktól!

A bécsi adó jelentkezett be, kellemes októberi nyarat jelezve az ország egész területére, majd nyomban az időjárás jelentés után egy rendkívüli hírral kezdte: sajnálatos eseményről kell beszámoljunk kedves hallgatóinknak, Graz előtt huszonöt-harminc kilométerrel felrobbant a levegőben egy magánrepülő! A gép roncsaiból összerakott betűfoszlányok magyarországi tulajdonosról vallanak, különben három összeégett csontvázon kívül semmi nem maradt, amiből következtetni lehetne a tulajdonos kilétére...!

Viktória hátravágta magát, a kocsit oldalt farolt, Pisti elmarkolta a kormányt, s ugyanabban a pillanatban fékezett, így vagy tíz méter csúszás után közvetlenül az árok szélénél megálltak:

- Majdnem sikerült beérni őket - morogta a fogai között /protézise volt/, miután pedig helyet cserélt Viktóriával: forduljak meg és egyenesen hozzájuk, vagy...?

- Megyünk tovább - mondtam száraz torokhangon - mi felvesszük Augusztát és Csabát, Te pedig - ismét elővettem Szilvia levelét - ezt add át Ádámnak azzal, hogy helyettem ő olvassa fel, de egyelőre még vele se közöld a történeteket! Bár tévednék, de valószínű, hogy nem...!

- Nem autóval megyünk - Viktóriából a kiáltást, hogy elvesztette férjét, ideges rémület váltotta ki - a helikopterhez, Pistibá - nincs szükség Augusztára és Csabára sem! Majd, ha már bizonyosságot szerzünk...!

- Igazad van, kislányom - mondta Pisti és egyenesen a közelben parkoló helikopterhez indult - nem kell az ördögöt a falra festeni!

Épphogy megálltunk a helikopter mellett, midőn meghallottuk a repülőgép jól ismert moráját, a következő pillanatokban pedig egészen alacsonyan elhúzott a fejünk felett! Viktória szóhoz sem jutott, csak kiugrott a kocsiból, s mint egy kelekótya körültáncolta, majd a legelőször mellé lépő Pisti nyakába kapaszkodva eszelősen csókolni kezdte...! Pisti pedig hagyta - majd csak megnyugszik szegényke - gondolta -! El akartam hagyni a kocsit, s velem egy időben Melinda is, de Judit belénk karolt:

- Most még ne - mondta -, majd ha átmegy rajta! Borzasztó pillanatokot élhetett át, és nekünk sem volt mindegy! Nem tudom, mit kezdenék most Katinka nélkül...?

A rémület, hogy a mieink vesztek oda, majd az általa okozott sokk alól a feloldódás csak percekig tarthatott, nekünk azonban egy örökkévalóságnak tűnt és midőn Lehel a közelünkbe kormányozta gépét, szinte tudatvesztve rohantunk, táncoltunk, sírtunk örömünkben, gondolatban azonban, a három szörnyethalt szerencsétlen és azok hozzátartozóival társalogtunk, mert nekünk aztán kijutott abból is...!

- Sok lett volna Kedveseim, ha veletek történik - szólalt meg Melinda és hosszú hallgatás után - mi már nem éltük volna túl! - Hozzám lépett, átölelt, vállamra hajtotta fejét, majd: hála érte a Mindenhatónak - suttogta fülembé, miközben könnyeit nyakamba csurgatta -!

Melinda után Pisti tért először magához, előhózt a zsebéből Szilvia levelét és felém nyújtotta, mondván:

- Hallottad, hogy nem örülne a megbízatásnak, de most különben sem lenne célszerű erőltetni! Láthatod, mennyire örülnek egymásnak! Mintha újraszülettek volna!

- És mi is - akkor már Katinkát tartottam a karjaimban - gyertek csak közelebb - nyújtottam a kezem Margitka, Melinda és Pisti felé - ő Judittal együtt, pár lépésnyire tőlünk, elragadtatással szemlélte azt a meleg, közvetlen szeretetet, amely a három korosodó hölgy és köztem még mindig elemi erővel tört felszínre! - Játsszuk el mi is azt a körbe-körbe Katinka - folytattam -!

- Nem úgy van az, Pajti - helyesbített Pisti - fogjuk meg egymás kezét, aztán: lánc-lánc-eszter-lánc...! - Viktória és Lehel is felfigyeltek ránk, odajöttek hozzánk és ők is beálltak a körbe, aztán kezdtünk körbejárni, mint a kerge birkák!

Gyerekkori emlékeink felidézését Melani és Ádám zavarták meg, mint mondták:

- Távolról nézve valóban úgy festettünk, mint Csontvári cédrusa alatt a keringőző árnyalakok! - A rémület persze őket is elkapta, midőn tudtukra adtuk a szokatlan örömujjongás, bolondos játék kiváltásának okát, de persze abba kellett hagyjuk, hisz több száz kongresszusi küldött várt ránk az egyetemi épület kupolacsarnokában, hogy megválassza a párt új elnökét és kidolgozza a párt választási stratégiáját, tekintettel az ország lakosságát sújtó, egyre súlyosabb terhekre!

- Szedjük rendbe magunkat - mondtam -, aztán induljunk, mert még azt hihetik, hogy bolonddá akarjuk tenni őket! Pedig ha tudnák a késedelem okát, ha tudnák, mit éltünk át a rövid néhány perc alatt...!

- De mekkorát tévedtem, mert honnan, honnan nem, az egybegyűltek is tudomást szereztek a Graz melletti tragikus eseményről, s mivel tudva volt, hogy a mieink is úton vannak, Lehel gépének megjelenése majdnem ugyanazt, vagy - legalábbis - közel hasonló érzéseket váltott ki bennük is, mint bennünk!

Megérkezvén a helyszínre - Viktória és Lehel Ádám kocsijába szálltak be, míg mi többiek a családi nyolcülésesbe, természetesen Pisti ült a volán mögött - akkora ovációval fogadtak bennünket, hogy az öröm-máorból majdnem rekviem lett - egy tizenéves kislány virágcsokorral a kezében kocsink elé ugrott, s Pistinek talán egy, esetleg két másodperccel előbb sikerült lefékeznie! Judit, ő váltotta fel Viktóriát Pisti mellett - mintha katapultál volna, a lány mellett termett, de hála Istennek, az ijedtségen kívül nagyobb baj nem történt! Mivel a megjelentek többsége még nem ismerte Szilviát, hisz a párt bejegyzése idején aránylag kevés taggal rendelkezett és a választmányi tagok a párt tulajdonképpeni első kongresszusára gyűltek egybe, többen Juditot köszöntötték virággal a kezükben és alig győzött mentegetőzni szegényke, hogy nem neki jár az ünneplés, ő csak egyszerű tagja a pártnak! Zsóka, a „papné”, aki legnagyobb ismeretségnek örvendett, mint a kongresszus egyik főszervezője elemében volt, hol itt, hol ott tűnt fel, adta a felvilágosításokat, de persze, a hatalmas csarnokban kavargó küldöttek között elveszett volna Xénia és a mintegy időzítésre érkező Margitka nélkül!

A hatalmas betonkolosszus nyersességükben is erőt sugárzó falai között, a fiatal párt vezető gárdája, a társadalom, régihez viszonyítva merőben újszerű átalakítását tűzte ki célul: politikai áramlatoktól független, önszabályozó, többségi - családi magántulajdonra épülő, nagyobb közösségek kialakítását, melyekben a fizikai és a szellemi munka egyaránt megbecsülésnek örvend, amennyiben a közösség javát szolgálja! Erkölcsei felfogását tekintve: hit az emberi társadalom isteni küldetésében, melyet egymás kölcsönös megbecsülésével, a természet adta lehetőségek és nem illuzórikus elképzelések figyelembe vételével kész teljesíteni! Tekintettel az építmény fűtésének megoldatlanságára, már kora hajnalban tüzet fogott, nagy kokszt-kosarak biztosították a szükséges meleget, de a parázs hangulat, amely érezhetővé vált, mihelyt kezdetét vette a nagygyűlés, azok nélkül is felforrósította volna a levegőt! Elsőnek Xénia lépett a dobogóra, hogy bejelentse, miszerint a párt tiszteletbeli elnöke kíván az egész pártot érintő bejelentést tenni! Xénianak már a megjelenése is magára vonta a hallgatóság figyelmét: a tűzpiros, bokáig érő ruhát, a szinte éjfekete haj keretében még mindig vonzó arcot, valósággal kiemelte a hosszú asztalt beborító fekete lepel! A bejelentést hatalmas taps kísérte, mely nyilván nem nekem szólt, de még akkor sem csendesedett, midőn Xénia mellé lépve, elővettem Szilvia levelét, hogy felolvassam! Mivel a taps nem akart csendesedni, intettem Pistinek, aki mintegy mindenki fölé emelkedve összecsapta két hatalmas tenyerét, majd:

- Na, elég volt az örömből, testvérek, hagyjunk a végére is! - Öblös hangját az erősítők megsokszorozva adták vissza, s mintha egy élesre fent kard suhintott volna végig a hallgatóság feje felett, egyik pillanatról a másikra néma csend lett -!

Elkezdhettem a levél felolvasását, természetesen csak azokat a részeit, amelyek a párttal voltak kapcsolatban: első sorokban köszöntötte a párt első, országos kongresszusát! Sajnálkozását fejezte ki amiatt, hogy ikertestvérenek súlyos sebesülése a pártelnöki tisztról való lemondására készíti! Néhány sorban elmondja a sebesülés történetét: a boszniai háborúskodások megszüntetésének kikényszerítésére szervezett, majd vérbefojtott tüntetés lefolyását! Azt is, hogy hűgát a halottak közül halászta elő! És, hogy saját bőrével is hozzá akar járulni ahhoz, hogy hűga a plasztikai sebészet útján visszanyerje eredeti formáját, hisz jórészt önmagát hibáztathatja a történekeért! Hűga gyógyulása után pedig mindketten egy buddhista kolostorba

mennek, előreláthatólag Indiába, ahol életük végéig imával töltik napjaikat! Mivel szűkebb családjuk már nélkülük is boldogul, hátralévő életüket áldozatvállalással és tanítással, az egész emberiség szolgálatára szentelik, azért, hogy mind az egyes emberek, mind a különböző népek, nemzetek egymásra találjanak, hogy megszűnjön a gyűlölködés, hogy egymás segítése és nem megsemmisítése legyen a céljuk! Bízunk abban, hogy imáink, áldozatkész életünk hozzásegíti kis hazánkat is ahhoz, hogy elkerülje a délszláv konfliktusokhoz hasonló testvérháborúskodást!

Végezetül pedig: hogy az általa alapított Újszövetség Pártja minél eredményesebben járulhasson hozzá hazánk felvirágoztatásához, kérte, hogy szívleljék meg javaslatát a megválasztandó utódjára vonatkozólag...!

Amikor a levél felolvasásában idáig jutottam, akkora lett a csend, hogy vágni lehetett volna! Feszülten felemelkedtek a fejek, a szemek rám szegeződtek, s mivel jómagam sem voltam felkészülve, talán hangomból is észre lehetett venni meglepődésemet, amint kiejtettem a számomra nagyon is drága nevet: Viktória! A név hallatára Pisti, a hátam mögött, akkorát ugrott örömeiben, hogy az előttem lévő asztal is felemelkedett, az az óriási taps pedig, ami nyomban utána következett, nyilvánvalóvá tette, hogy Pisti, Xénia, valamint Anti már megdolgozták a tömeget, azaz az egybegyűlteket és minden valószínűség szerint Szilvia nélkül is őt, mármint: Viktóriát választják a párt új elnökéül!

Lányom, közel hozzám, oldalt állt, rám nézett - szemével kérdezte: most mi legyen, Apuci?! - Már szóvá tettem tán több ízben is, hogy neki, háromgyerekes anya létére is csak Apucija voltam...! - Intettem előbb feléje, majd az egybegyűltekhöz, csendet kérve, hogy befejezhessen...! Amidőn aztán többszöri kísérlet után elcsendesedtek, folytattam a levél befejező részével:

Biztos vagyok afelől, hogy „lányom”, a tehetséges és vagyonos családi háttérrel, kiemeli nemzetünket abból a veremből, amelybe a negyven éves kommunista uralom, majd azt követően a magukat előszeretettel nemzeti hőökké nyilvánított felső elithez tartozók lökték! - A tapsorkán megismétlődött, majd: Viktória! Viktória! Viktória...! Egyre erősebbé váló közbekiáltások miatt intettem Vikimnek: itt az ideje, hogy kinyilvánítsa véleményét, elvállalja vagy sem, hiszen, ha úgy erőszakolnák rá, abból semmi jó nem származna!

Viktória kissé bizonytalan léptekkel közelített a pulpitushoz, majd néhány pillanatig olyan esetlenül állt mellettem, mint aki még nem fogta fel, mit is akarnak tőle, majd temperamentumos természetéhez hűen megkeményedtek arcvonásai és az általa már megszokott biztonsággal kezelve a szavakat, beszélni kezdett:

- Kedveseim! Megmondom őszintén, meg sem fordult a fejemben pályázni erre a tisztségre. Mivel azonban nem szeretnék csalódást okozni megelőlegezett bizalmukért sem Önöknek, sem nevelőanyámnak, ezért, de csakis ezért: vállalom! Természetesen számítva Isten és az Önök segítségére! - Bejelentését ismét óriási taps követte, kalapok repültek a kupola irányába, s véget nem érő: Viktória-Viktória...! felkiáltásoktól harsogott a kongresszusnak helyet adó hatalmas csarnok!

Viktória kis ideig hallgatta a részére még szokatlan ovációt, majd felemelte kezét, csendre intve a hallgatóságot, s így folytatta:

- Majd akkor kérem, hogy tapsoljanak, ha eredményes ciklus után megismétlik bizalmukat, vagy átadom helyem annak, aki nálam jobban fogja képviselni az ügyet, amelynek győzelemre vitelére esküszünk! - Mivel szinte valamennyi számottevő ország újságíróiból jelen voltak, szavait többször is megismételte, na nem negyvenegynéhány nyelven, mint a pápa szokta, de kifogástalan kiejtéssel a három világnyelven: angolul, németül, franciául! Szavait a

rádió, a televízió is közvetítette és nemcsak a jelenlévők, a rádió hallgatói és a képernyők előtt ülők is szinte mániákusan ismételték: íme - egy új vas-lady!

Amikor pedig a megismételt ováció kifáradni látszott, felemelte hangját:

- Most pedig vagy megerősítitek tisztében a régi elnökséget, vagy újjá választjátok! Nekem megfelel a régi is, de előrebozsátom: sokkalta energikusabb, mozgékonyabb, feszítettebb lesz munkastílusom, mint Szilvia anyánké volt! Neki nagy szíve volt! Most a szív mellett a józan, sok esetben hideg agynak is helyet kell adjunk döntéseink előtt!

- Titkos vagy nyílt választást igényel, Elnök Asszony? - Augusztai szavai voltak ezek, aki a jegyzőkönyvet vezette -!

- Házaseletem intim pillanatain kívül mindent a nagynyilvánosság előtt cselekszem - válaszolta Viktória -, elég volt a nép hülyítéséből, a sötét, titkos tárgyalások ideje elmúlt, világosságot akarunk mind a fejekben, mind a cselekedetekben!

A választók többsége alkalmasnak tartotta a régi elnökséget az új a választások előtt nyilván növekvő feladatokra is, ennél fogva elkezdődhetett a jelen politikai helyzet ártértékelése, hogy aztán azt is figyelembe véve elkezdődhessek a párt, most már végleges programjának elkészítése! A felszólalók közül elsőként a volt MDF-es államtitkár lépett a mikrofon elé:

- Mély együttérzésemet fejezem ki - mondta - volt elnök asszonyunk, részben a mi tragédiánknak is nevezhető sorsa iránt! Bizonyára alaposan átgondolta elhatározását, ezért kár lenne akár csak megkísérelni is, annak megváltoztatására bírni! Örömmre szolgál, hogy már eddig is, sok esetben vesztésként, volt alkalmam megtapasztalni új elnök asszonyunk ragyogó képességét mind a politika, mind a gazdaság, de főképp a pénzügyi szakértelem terén, s ha ehhez hozzávesszük, hogy tolmács nélkül tárgyalóképes a legnehezebb kérdésekben is, akkor csak azt mondhatom, hogy fiatalsága ellenére fejet hajthatunk előtte és szívünkre tett kézzel teljes bizalmunkról biztosíthatjuk! A magam részéről a jelen politikai és gazdasági élet gordiuszi csomójának a megoldatlan földtörvényt tartom! Kongresszusunknak határozatot kell hozni, amely súlyosan el kell marasztalja mind a kormánypártokat, mind az ellenzéket e fontos törvénnyel kapcsolatban, hisz az ország kenyeréről van szó, sőt - mint tudjuk: a rendszerváltás előtt export bevételeinknek egy nagy hányada is a mezőgazdasági és élelmiszeripari termékekből származott! Ha ezt a problémát tovább halogatják, akkor jövőre nemhogy mi exportálnánk, behozatalra fogunk szorulni kenyér- és takarmánygabonából, s ugyancsak húsból!

A jelenlévők helyesléssel fogadták a felszólalást! Az egyik nagy budapesti küldött felállt, jelezvén, hogy hozzá szeretne szólni az államtitkár megfogalmazásához, miután pedig szót kapott, az igazságtételi törvénytervezettel kezdte, kitérve az alkotmánybírók állásfoglalására is, miszerint el lehet kezdeni a háborús bűnösök felelősségre vonását az '56-os sortűzekkel és egyéb főbenjáró, a törvény hatálya alá eső ügyekkel kapcsolatban... -

- Én magam is '56-nak köszönhettem több mint harminc évi kivetettségemet - mondotta -, de figyelemmel kell lenni arra is, hogy a rendszerváltás 1989-ben már elkezdődött és szovjet beavatkozás nélkül is lehetett volna véres, sőt - sokkalta véresebb is '56-nál! A reform kommunisták, azzal, hogy előkészítették az utat egy viszonylag békés rendszerváltáshoz, nagyon is megbecsülendő munkát végeztek! És itt azt hiszem hivatkozhatok a FIDESZ elnökének minapi nyilatkozatára, miszerint a jelenlegi kormánynak sikerült a kommunisták által negyven éven át felhalmozott adósság örökséget három és fél év alatt megdupláznia! Az a személy, aki a Kádár-temetés előtt ki merte mondani, hogy a kommunistákat agyagba kell taposni, ezzel a kijelentésével szinte igazolja azt a többség által már régóta, saját bőrén tapasztaltakat, hogy a jelenlegi kormánypártok, s az általuk delegált kormánytagok, alkalmatlanok az ország vezetésére! A kárpótlási törvény és az igazságtételi törvénytervezettel nem fogják tudni elkendőzni szerencsétlen hozzáállásukat a legsürgetőbb feladatokhoz! Jelenleg Széchenyi István útmu-

tatásai: előbb tegyük gazdaggá az országot, s majd aztán foglalkozhatunk minden mással /nem szó szerint való idézet/ célravezetőbbek lennének! Az '56-os mártírok előtt levett kalappal tisztelegjünk, amíg csak élünk! Tiszteljük azokat, akik méltánytalanul el voltak nyomva évtizedekig, de ne szaporítsuk számukat érdemtelenekkel, mint azt az úgynevezett antifasisztákkal tették: két-három tanú a leghihetlenebb dolgokat is igazolta bizonyos ellenszolgáltatásokért! És még valamit: Vita folyik parlamenten belül, parlamenten kívül a külföldre szakadt hazánkfiainak szavazati jogát illetően - nos, nekem az a véleményem, hogy akik elmentek és az otthont adó haza törvényeit, szokásait magukévé téve becsületes polgárai lettek új hazájuknak, nyugodtan mondhatjuk egy fél, de inkább háromnegyed emberöltőn át, azok megértik, hogy itthon azoknak van joga első és utolsó sorban is dönteni az ország sorsáról, értve alatta a parlamenti képviselőválasztásokat is, akik a negyven éves kommunista korszakot itthon, akár a börtönökben, akár megalkudva, de úgyszólván: úgy nyűtték el életük nagyobb részét!

Egy harmadik hozzászóló előadásában a MÉDIA kapott nagyobb szerepet:

- Manapság - kezdte - sok vita van a médiáról: televízió, rádió, újságok! Ha azt vesszük, hogy végeredményben az összlakosság tartja fenn mindeniket, akkor a lakosság elvárhatná, hogy a realitásoknak megfelelően tájékoztassanak! Ennek ellenére az történik, hogy jobbra a kormánypártok és a kormány inspirálására állítják össze műsoraikat, magyarul: a hatalom szolgálatában állnak! Amíg az állami televízió reklámjaival lassan már az egeket is, nemcsak az embereket, vesztté teszi, a silány, majdnem semmitmondó filmeket - egyéb sugárzott műsorokat említésre méltónak sem tartom - addig a Duna televízió régi és új műsorai szórakoztatóak, persze politikai struktúráját tekintve az is a hatalom szolgálatában áll! De függetlenül a belső tartalomtól ez idáig, csak a lakosság kis hányada nézheti azt, a határainkon kívül lakó magyarságot is beleértve! Csupán a módosabbak kedvéért pedig szemforgatás a határainkon kívüli magyarságra hivatkozni, mert a francia királynak tulajdonított mondás: L'état c'est moi! /XIV. Lajos: az állam én vagyok!/ a lakosság egészére is vonatkozik: igen, az állam mi, mindnyájan vagyunk, s akiket vezetőkké választunk, azoknak kutya kötelességük minket, azaz a népet szolgálni! Tévednek azok, akik a népet éretlennek tartják a különböző politikai és gazdasági machinációk áttekintése szempontjából, és - ha legközelebb azok kerülnek ismét alulra, akik most fent vannak...!? Kezdődne előről minden? Akkor sosem lenne megbékélés, mindig a gyűlölet, az egymás iránti utálat lenne irányadó, amely előbb-utóbb itt is véres leszámoláshoz vezetne! Nem kell félteni a népet! Jól tudja, hogy amit vagy akit agyon reklámoznak, az általában silány áru! Ez vonatkozik pártokra és személyekre is!

- Örömmel hallom, testvéreim, hogy mennyire tájékozott népünk annak ellenére, hogy kormányzatunk csak azt nem hallgatja el, amit már nem tud eltitkolni! - A faluközösség plébánosa nyilatkozott így - én magam is meggyőződtem erről - folytatta - főképp azóta, hogy ténylegesen is egy családként élünk, dolgozunk és valljuk meg őszintén: boldogulunk! A felvetett kérdésekkel kapcsolatban nekem is lenne néhány megjegyzésem, amennyiben meghallgattok?!

- Halljuk-halljuk - hallatszott a majdnem egyöntetű biztatás, csak egy szakállas fiatalember tette még hozzá:

- De nehogy aztán prédikáció legyen, mert még sokan szeretnénk kifejtetni véleményünket!

- Ígérem, nem leszek hosszú - mondta a pap, majd - ma sokan vallják, hogy a pap helye a templomban van, hát én ezt megcáfolom, méghozzá Jézus életével, aki idejének nagyobb részét templomon kívül, a szabadban, az emberek között töltötte! Na már most - és ezt döntsétek el ti: tud-e két-három ember, vagy több, órákat eltölteni együtt, hogy ne kerüljön szóba a politika? De hivatkozhatnék Buddhára, aki jóval Jézus előtt élt, vagy Mohamed prófétára, aki a Jézust követő időben...! A papoknak igenis kell politizálniuk, de azt híveik érdekében tegyék! Példa erre a közép- és dél-amerikai papság! Ott a nép valódi vezetői,

mondhatnám úgy is, hogy az elnyomók elleni harcok irányítói is a papok! Nincsenek elkötelezve sem a nagybirtokosok, sem a nagypolgárság, sem a hatalmat bitorló tábornokok iránt! Európában maga a felső papság is a földesurak táborába tartozott, nálunk például egészen a '45-ös földosztásokig! Az alsó papságnak pedig nyilván aszerint kellett táncolni, ahogy felülről dirigálták! Ma nálunk is más a helyzet: szerény véleményem szerint a papság nem kötheti le magát egyik párt mellett sem, mert hivatásánál fogva az egész népet kell szolgálnia, az egész nép érdekében kell politizálnia és elsősorban is a rászorultabbak mellett! De - hogy ne legyenek rászorultabbak, nem hinném, hogy beavatkozásnak vehetné bármelyik párt, ha azt mondom: a mi papságunk akkor teljesíti hivatását igazán, ha segíti az Újszövetség programjának minél szélesebb körű megvalósítását, hogy szegények és gazdagok helyett boldog, megelégedett emberek legyenek, mert egyedül, még egyszer mondom: egyedül az úr Jézus és általa: Isten akarata!

- Bravó-bravó, szent atyánk! - hallatszott szinte a nagy csarnok egész terjedelmében, a fiatal szakállas pedig:

- Ha így folytatja, Atyám, maga lesz az utolsó próféta, esetleg az első magyar pápa, aki megszünteti az idejétmúlt, természetellenes cölibátust /nőtlenséget/!

- Édes Fiam - válaszolt a pap - én egyáltalán nem szeretnék pápa lenni! Nem vagyok arra sem méltó, sem alkalmas! Én veletek, köztetek szeretném leélni még hátralévő életem, de ami a cölibátust illeti, vagyis a papi nőtlenséget, amennyiben Isten kegyelméből a pápai trónra emelnének - hozzáteszem: akaratom ellenére - első dolgom lenne a cölibátus megszüntetése, mert lám: a mohamedánoknál a többnejűség ellenére is terjed, szélesedik a hívők tábora, nálunk pedig egyre szűkül, tehát egyáltalán nem mérvadó a szüzességi fogadalom, hisz Jézuson és az egy János apostolon kívül, valamennyi igehirdető nős, házaseletet folytatott egészen addig, míg a kereszténység államvallássá nem vált, s a császárság jóvoltából létre nem jöttek a hatalmas papi-egyházi latifundiumok /nagybirtokok/, s ezek fel nem oszthatósága és nem a lelki élet szükségszerűsége tette akkor időszerűvé a papi nőtlenséget! Végezetül: nekem például van egy nagyon kedves élettársam, ti is ismeritek, mert tevékenyen részt vesz a mozgásban, és van egy fiam is! Én őket a különböző fenyegetések ellenére büszkén vállalom és bátran állok velük együtt a világ elé, mert nincs miért szégyenkezzünk!

- Bravó-bravó! - Percekig tartott az ováció, a pap akkora tapsot kapott, amelyet a pápa sem itt tartózkodása idején! - Viktória pedig átölelte, orcája mindét oldalán megcsókolta, majd egymásba fűzve ujjait magasba emelték kezüket mondván: Istennel a népért! Ez legyen mostantól a jelszavunk! Az Újszövetség pártjának jelszava!

- Viktória! - Viktória! Győzelem! Győzelem! - hallatszott mindenünnen! Az Elnök Asszony azonban leintette, mondván:

- Még távol vagyunk attól, Kedveseim, de hogy ne pazaroljuk az időt, folytassuk a felhívásokat, szeretném, ha minél több időnk jutna programszerkesztésre, bár sem többet, sem kevesebbet nem akarunk, mint ami már az Újszövetségi szentírásban is benne foglaltatik, csak azt a jelen adottságainak megfelelően kívánjuk alkalmazni!

Viktória után nyomban a fiatal, szakállas férfi kért szót:

- Mielőtt a lényeges kérdésekre térnénk, jó lenne, ha meghúznánk a határvonalat: mettől-meddig?! Úgy értem: a párt tagjainak sorába való felvételnél milyen mércét alkalmazzunk?! Nem lenne jó, ha megismétlődne, ami negyvenötben vagy '90-ben - előbb ugyanis tudomásom szerint a nyilas fasisztákból lettek a legvéresebb százú komcsik, utóbb pedig, de ezt már példázni is tudnám: a részben komcsikból verbuválódott kormánykoalíció tagjai, a kereszténység legújabb kori lovagjaiként tetszelegnek!

Mivel közel ültem a mikrofonhoz, felálltam, s kissé oldalt húzva Viktóriát:

- Engedelmeddel, kedves Fiam - hogy ne feledd szavad, de erre én szeretnék válaszolni!

Halljuk-halljuk - hallatszott ismét és felzúgott a taps még a kívül rekedtek részéről is, mert felismerték hangomat -!

- Az általad említettek közül, kedves Fiam az előbbiek és az utóbbiak is inkább csak karrieristáknak nevezhetők! Nem volt és ma sincs kiforrott eszmei tartalom felfogásukban, siklanak mint a kígyók, vagy inkább mint az angolnák vízen és szárazon egyaránt! Az e fajta csúszó-mászóktól óvnám pártunkat! Ellenben, bár okom lett volna gyűlöletre mind a nyilasok, mind a kommunistákkal szemben, mégis tisztellem azokat, akik kitartottak, s ha kellett, meg is haltak meggyőződésük tudatában! Az e fajta embereket, amennyiben felismerik tévedésüket, bizony szívesen fogadnám pártunkba, mert íme, mit is mondott Jézus?! „Mivel nem vagy se hideg, se meleg, ezért kivetlek a számból!” Nos, a harcos, tevékeny emberek mindenhol és mindenkor jól jönnek! Szükség van rájuk! Az angolnákat pedig megsütjük! Megértettél, édes Fiam?! - A szakállashoz fordultam - ki és mi voltál ezelőtt, azaz: ki és mi vagy most?!

- Egyetemet végeztem a gépészmérnöki karon! Ma munkanélküli vagyok!

- Akkor köztünk a helyed, édes Fiam! A kongresszus után jelentkezz Anna professzornál és azonnal munkába állhatsz! - Kezet nyújtottam a fiatalembernek, majd - meg vagy elégedve a válasszal? - kérdeztem - szeretném, ha beilleszkednél családunkba!

Az utolsó mondatokat már csak a fiatalember hallhatta, mert akkora volt a taps, ki kellett kapcsolni az erősítőket, hogy meg ne süketüljünk! Mikor visszamentem a helyemre - Judit és Margitka között ültem - közvetlen mellettünk pedig egyik oldalon Katinka, a másikon Anna, mellette Xénia, majd Pisti...! - Láttam, hogy Katinka súgott valamit Juditnak, mire ő hangosan:

- Kérdezzük meg tőle - közben kuncogott, s még valamit mondott, de azt már nem hallottam -!

- Mit pusmogtok, Kedveseim? Én is meghallhatom? - kérdeztem közel hajolva hozzájuk, miután helyet foglaltam -!

- Még hogy Te is...! Édesapa - válaszolt Judit még mindig kuncogva - sőt...! Egyedül rád tartozik! Katinka szerint a plébános szavai meggyőzték arról, hogy a poligámia tulajdonképpen nincs ellentétben az isteni törvényekkel és ezek után mi sem akadályozhat minket sem abban, hogy...!

- Ugyan, Kedvesem...! A plébános egyáltalán nem beszélt poligámiáról! De mi eddig is egy családot képeztünk, csak bonyolítanánk a dolgokat, ha...! Különböző töletek függ, hogy együtt vagy egyenként, amíg van bennem szufla! Ami pedig a pénzügyeket illeti: egy zsebbe jön, és egy zsebből megy! Megmondom őszintén: nagyon fájlalom Szilvia és Betti döntését, de majd csak beilleszkedünk az új helyzetbe! Tilda nem hagyja a gyerekeket magukra, Margitkára szükség van Budán, Katinka jó, ha tavasszal vagy nyáron átköltözik a klinikájával, egyelőre tehát maradsz Te és Anna! Ti pedig már eddig is jól megvoltatok együtt! Legfeljebb annyi változik, hogy Annától volt férje átveszi a tervezőirodát! Ebben az esetben megszathatjátok a felügyeletet mind a kis Dávid, mind pedig az önként vállalt társadalmi kötelezettségek terén!

Suttogva lefolytatott beszélgetésünket Viktória zavarta meg! Arca majd kicsattant, piros volt, mint a rózsa, izgatottnak látszott, de azt idegen szem nem vette volna észre!

- Szeretném, ha mellettem maradnál, Apucika! Mint láthatod, sok korodbéli is eljött, s velük Te könnyebben szót értesz és - őszintén: úgy hullott ölembe ez a felelősségteljes megbízatás, mint derült égből a villámcsapás! Idő kell ahhoz, hogy beleéljem magam!

- Kicsikém - szólalt meg Judit -, mi is itt vagyunk! Aztán különösképpen Margitka és én már elég gyakorlatra tettünk szert Szilvia mellett pártügyekben. Fel a fejfel! Nem Te lennél az első miniszterelnök asszony -, már kitaposott úton kell járnod!

- Ami pedig a programot illeti - tettem hozzá én - megszerkesztése nem lesz nehéz, hisz majdnem szóról-szóra benne van a biblia Újszövetségi részében! A plébános segítségét vedd igénybe a megfogalmazásánál! Mint hallhattad: a véleménye teljesen megegyezik a miénkkel. De nyugodj meg: én melletted maradok a kongresszus végéig!

- Köszönöm, Apucika és neked is, Anyuka! /Juditot annak ellenére, hogy csak néhány évvel volt idősebb, anyukának szólította/

Délután kettőre járhatott az idő, midőn a kupola vörösréz burkolatán kopogni kezdett az eső! Az addig künn ácsorgók tódulni kezdtek befelé, de nemcsak az eső miatt - az egyik választmányi tag a költségvetés mezőgazdasági részét boncolgatta! Hogyan lesz egy sikerágazatból veszteséges?! A kormány túlköltekezéséből újabb adósság halmaz, a felmentő csapatból rabló-pandúrt játszó vásott „gyerekhad”! Hallgattam kis ideig, de csakhamar kifogytam a türelemből és elővettem fülhallgató rádiómat, hogy meghallgassam a legújabb híreket:

Boszniában még mindig folyik a vér, de már nemcsak ott - Grúzia, Örményország, Azerbajdzsán /volt szovjet területek/, Moszkvában, pedig temetik az elvetélt puccs áldozatait, de hogyan: egy részüket a hadsereg dízsorsütze mellett, a másik, a többség: anyák, feleségek, árvák záporozó könnyeitől áztatva kerül vissza az anyaföldre, pedig valamennyien ugyanazért haltak meg, csak ellenkező oldalon!

Aszód, 1993. október 20.

Király László